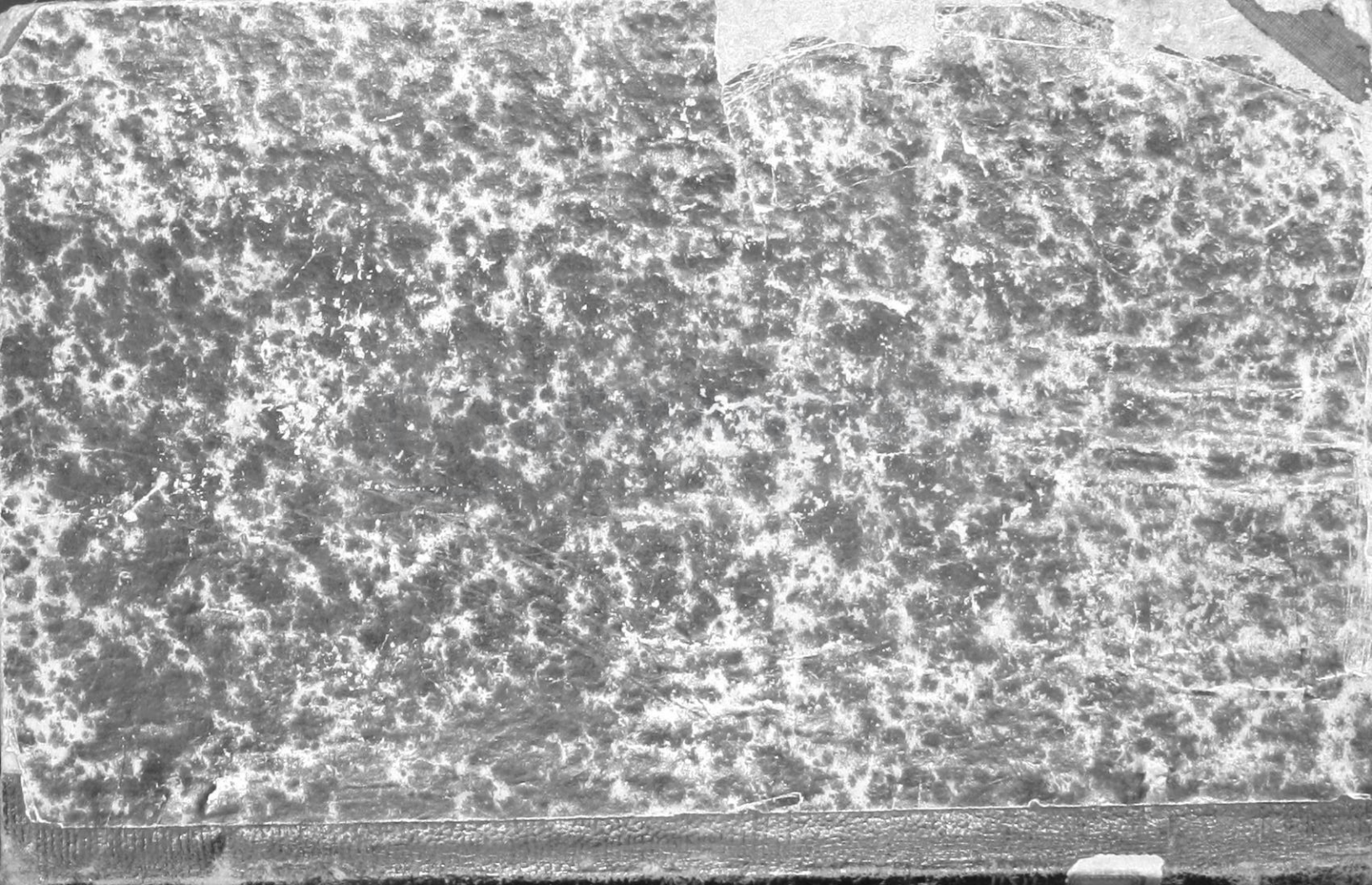
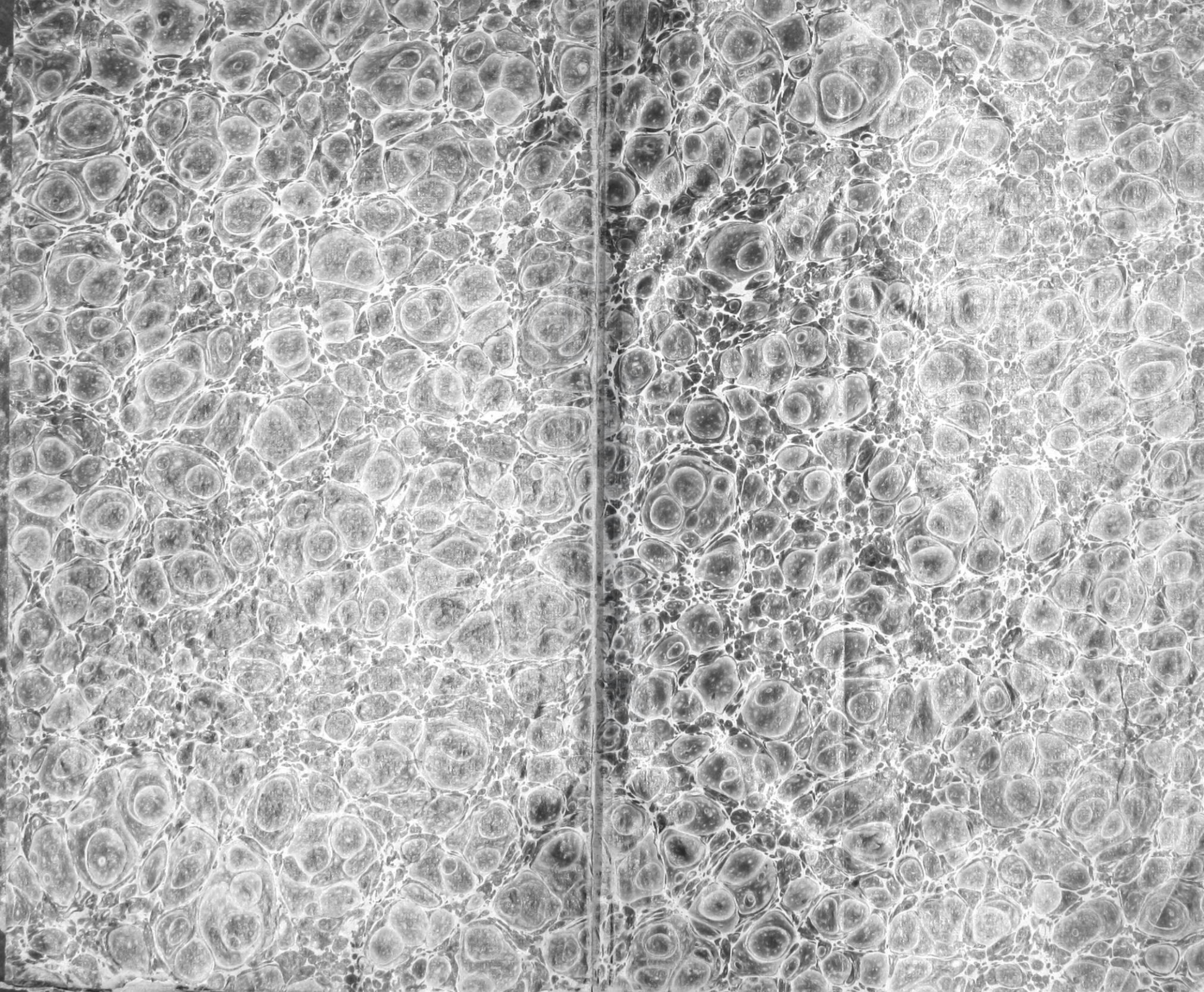

242

3064

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ

ΤΙΒΟΛΙ

ΥΠΟ

ΠΟΝΣΩΝ ΔΕ-ΤΕΡΑΙΛ.

Μετάφρασις

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ COMMERCIO ORIENTALE.

1868.

5270

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

του

ΤΙΒΟΑΙ.

Α

Ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐπεκαλύπτετο ὑπὸ τῆς διαφανοῦς ἐκείνης ὁμίχλης, ἣν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ φθινόπωρον. Δὲν ἦτο πλέον ἡμέρα, ἀλλ' οὐδ' ἡ νὺξ εἶχεν εἰσέτι ἐπέλθει. Οἱ ἀναπτόμενοι φανοὶ ἐφαίνοντο ὡς ἀστέρες ἐν νεφελώδῃ οὐρανῷ.

Τὸ πλῆθος ὑπερεπλήρου τὰς ὁδούς.

Πλῆθος ἀλλοκότως μετημφιεσμένον, χαῖρον, καὶ θορυβῶδες, ἔσπευδε πρὸς τὸν χορόν.

Ἐχόρευον τότε πανταχοῦ· ἐχόρευον ἐξ εὐχαριστήσεως, ἐξ ἀνάγκης, ἐκ καθήκοντος.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ἡ Γαλλία ἔσχε τοὺς πόδας της ἐν τῷ αἵματι, τὴν κεφαλήν τεθραυσμένην ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἐπασχολήσεων, τὸν δὲ στόμαχον ἠφανισμένον ἐκ τῆς πείνης.

Ἡ Γαλλία δὲν ἤθελε πλέον ἐπαναστατικὰ δικαστήρια, δημίους, λαιμητόμον, σφαγάς, ἀλλὰ χορούς καὶ θεάματα.

Ἤδη ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀντιδράσεως, τουτέστιν, ἐποχὴ τερψιθύμων ἀπολαύσεων.

Πάντες ἦσαν κατεστραμμένοι, ἀλλ' οὐχ' ἧττον ἔμελλον νὰ χορεύσωσιν.

Εἰ καὶ εἶχον καταστραφῆ, πυρποληθῆ, ληστευθῆ τὰ μέγαρα, ὁ Ῥουζιέρης ὅμως, ὁ μέγας ἀνὴρ, ἤνοιξε τοὺς δημοσίους κήπους τοῦ Τίβολι.

Ἴδετε τρέχον τὸ πενθηφοροῦν ἔτι ἐκεῖνο πλῆθος οὗτινος τὸ σκωπτικὸν χεῖλος ἀνεκτήσατο τὸ μειδίαμά του! Ἴδετε μετὰ πόσης σπουδῆς κατέρχεται τὴν ὁδὸν Μονδλὰν, πῶς προχωρεῖ εἰς Βωξάλ, πῶς σπεύδει ἵνα ἴδῃ τὴν νέαν Θεατρικὴν παράστασιν, ἣν ὁ πολίτης Σαζερὲ ἔμελλε νὰ δώσῃ Φεϊδῶ.

Ἴδετε τὸν ἀπίστευτον, ὅστις φέρει ἐπενδύτην μὲ στενὸν περιλαίμιον κεκοσμημένον μὲ εὐρύτατα κομβία, ὑπενδύτην χρυσοκέντητον, λαιμοδέτην ἀναβαίνοντα μέχρι τοῦ ἀνωτέρου χείλους, καὶ κρατοῦντα ῥάβδον κυρτήν· ἴδετε τὰ ἐνώτιά του καὶ τὰς δύω κυανῆν καὶ ἐρυθρᾶν τοῦ ὡρολογίου του ταινίας!

Ἴδετε τοὺς γυμνοὺς ὤμους, τὸ ἐσριγμένον καὶ κεκαλυμένον στῆθος τῆς διὰ πλουσίου γαζίου καλυπτούσης τὴν κεφαλὴν αὐτῆς πολίτιδος, ἥτις δὲν εἶναι πλέον ἡ ἴσως δὲν ἦτο ποτὲ μεγάλης περιοπῆς κυρία, ἀλλ' ἦν ὁ συρμὸς καὶ ἡ ὡραιότης αὐτῆς ἀνεκύρηξαν ἄρτι βασίλισσαν!

Καὶ τὸν ἀστὸν, ὅστις ἀναπνέει καὶ ἀπηλάγη ἀπὸ τοῦ τελευταίου αὐτοῦ χαρτονομίσματος! Καὶ τὸν ἐργάτην, ὅστις χειροκροτεῖ διὰ τὴν κατάργησιν τῆς δεκάδος, διότι δύναται νὰ ἑορτάσῃ τὴν δευτέραν, ὡς ἄλλοτε. Καὶ τὸ σωκκακόπαιδον ὅπερ ἐκραύγαζεν· «Εὖγε!» εἰς τὸν δήμιον καὶ ὅπερ ἤδη εὑρίσκει διασκεδαστικώτερον νὰ περιφέρηται, πρὸ τῆς Θύρας τῶν κήπων τῆς Ἰταλίας . . .

— Κάμετε τόπον! Ἔρχεται ἡ Μαριών!

Τί ἐστὶ Μαριών; Θέλετε τὸ μάθει. Εἶναι δεκαοκταέτης, τὸ χεῖλος της εἶναι ἐρυθροῦν, οἱ ὀφθαλμοί της μέλανες, οἱ δὲ λευκοὶ ὦμοι της κρύπτονται ὑπὸ τοὺς κυμαινομένους βοστρύχους τῆς πλουσίας αὐτῆς κόμης.

Ἔχει τὸ ἀνάστημα εὔστροφον καὶ κομψὸν, τὸν πόδα καμπύλον, τὴν χεῖρα μικρὰν, τὸ δὲ μειδίαμα προκλητικόν.

Ὁ βίος της εἶναι ἓν ἆσμα· ἡ καρδία της ἓν μυστήριον. Ἅπαντες οἱ μεγεστᾶνες τῶν Παρισίων,—διότι ὑπάρχουν τινὲς εἰσέτι τοιοῦτοι, τῇ ὑπεσχέθησαν πλούτη μεγαλεῖα, καὶ ἄπειρον δόξαν: Μηρίοι ὅσοι ἐθήρευσαν τὴν εὔνοιάν της.

Ἡ Μαριὼν ὅμως οὐδένα ἀγαπᾷ, ἢ μᾶλλον, ἐκεῖνον ὃν ἀγαπᾷ, οὐδεὶς τὸν γνωρίζει.

Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, τὴν βλέπουν εἰς τὴν θύραν τῶν θεάτρων, μὲ τὸ κάνιστρόν της κρεμάμενον ἐπὶ τῶν ὤμων της διὰ κυανῆς ταινίας. Ἔχει γυμνοὺς τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας· ἡ χεὶρ της εἶναι μικρά· τοὺς δὲ λεπτοὺς αὐτῆς πόδας καλύπτουσι πέδιλα ἐκ λευκοῦ μεταξωτοῦ.

Τὰ ἄνθη της εἰσὶν ἐκλεκτά. Θέρος καὶ χειμῶνα δὲν στερεῖται ἴων τῆς Πάρμας.

Πωλεῖ ἄνθη πρὸς πάντας, πλουσίους τε καὶ μή.

Ἡ Μαριὼν πωλεῖ ἄνθη καὶ εἰς τὸν τοῦ συρμοῦ ὅστις δύναται νὰ πληρώσῃ εἴκοσι φράγκα, ὡς καὶ εἰς τὸν πτωχότερον ὑπαλληλίσκον, ὅστις εἴκοσι μόνον σολδία δύναται νὰ δώσῃ.

Μειδιᾷ μάλιστα πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον καὶ τῷ εὔχεται καλὴν ἐπιτυχίαν, τὴν ἀγαθὴν τύχην τῶν ἐρωτευμένων, τουτέστιν ἓν φίλημα μεμιγμένον μὲ δάκρυα, μίαν εὐδαιμονίαν μεμιγμένην μὲ λύπας καυστικάς.

Ἡ Μαριὼν ἐτοποθετήθη ἐνώπιον τῆς Θύρας τοῦ Τίβολι.

Ἡ ἐρυθρᾶ αὐτῆς ἐσθὴς, μὲ παρυφὰς μελαίνας, ἐπιτρέπει νὰ διακρίνητι ἡ νευρώδης καὶ χαρίεσσα αὐτῆς κνήμη· ἐπωμὶς, μὲ ἐρυθρᾶ καὶ μελανὰ τετραγωνίδια, περιτετυλιγμένη περὶ τὸν τράχηλον αὐτῆς, καλύπτει τοὺς ὤμους της.

Ἡ λελυμένη ὡραία αὐτῆς κόμη, δὲν ἔχει ἕτερον στολισμὸν, εἰμὴ ἓν ἐρυθροῦν καρυόφυλλον τεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν κροτάφων. Εἰς πᾶσαν, ἄλλως τε, ὥραν τοῦ ἔτους ἓν ἐρυθροῦν ἄνθος στολίζει τὴν κόμην της. Ἐξ' ἐρωτοτροπίας ἆρά γε πράττει τοῦτο; ἢ ἕνεκεν εὐχῆς τινος;

Οὐδεὶς γινώσκει· καὶ μολαταῦτα, μεταξὺ τῶν πολυαρίθμων καὶ ἀτυχῶν θαυμαστῶν τῆς Μαριὼν, κυκλοφορεῖ ἀπό τινων μηνῶν παράδοξός τις ἱστορία.

Διηγοῦνται ὅτι ἑσπέραν τινα τοῦ χειμῶνος, ἐνώπιον τῆς πύλης Βωξάλ, νέος τις τὴν εἶχε πλησιάσει ἀποτόμως.

Ἡ Μαριὼν ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, κατέστειλεν ἐν

ἑαυτῇ κραυγὴν ἑτοίμην νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειλέων της, ὠχρίασε καὶ τὸν ἔσυρε κατὰ μέρος.

Ἀλλ' ὀφθαλμοὶ ἀδιάκριτοι τοὺς παρηκολούθησαν.

Τότε εἶδον τὸν νέον ἐκβάλλοντα ἐκ τοῦ κόλπου του ἓν ἐρυθροῦν καρυόφυλλον, ὅμοιον μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ Μαριὼν ἔφερεν ἐπὶ τῆς κόμης της, μόνον ἦτο μεμαραμένον.

Ἡ Μαριὼν ἐδράξατο αὐτοῦ, ἐνεχείρισε πρὸς τὸν νέον ὡς ἀντάλλαγμα τὸ κοσμοῦν τὴν κόμην της, καὶ ὁ νέος ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ πλήθει.

Ἔκτοτε, μυρίας ἔκαμον ὑποθέσεις ἐπὶ τῆς Μαριὼν, ἀλλὰ μάτην ἐζήτησαν τὰ ἴχνη τοῦ μυστηριώδους νέου, οἱ διαπύρως ἐπιδιώκοντες τὴν εὔνοιαν τῆς νεάνιδος.

Οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἴδωσι.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἥτις ἦν ἡ ἑνδεκάτη Βανδεμιέρου (α)· τὸ πλῆθος συνωθεῖτο λοιπὸν πέριξ τοῦ Τίβολι, καὶ οἱ καλλωπισταί, οἱ χρυσόμαλλοι, οἱ μικροφιλότιμοι ἀπεγύμνουν, οὕτως εἰπεῖν, διαβαίνοντες τὸ κάνιστρον τῆς Μαριὼν, ἧς, τὸ ἐπὶ τῆς ζώνης της κρεμάμενον θυλάκιον ἐπληροῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον χρημάτων. Ποτὲ, ἴσως, ἡ νεᾶνις δὲν εἶχε γελάσει τόσῳ ἀπὸ καρδίας καὶ τόσῳ εὐθύμως.

Ἡ Μαριὼν ἀπεκρίνατο, πρὸς τοὺς στενοχωροῦντας αὐτὴν λόγους τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ, διὰ λέξεων σχεδὸν περιφρονητικῶν, ἀλλ' οὐδέποτε προσβλητικῶν.

Ἐρωτότροπός τις, στηριζόμενος νοχελῶς ἐπὶ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας του, οὕτω ὠνόμαζον τὴν τοῦ συρμοῦ τότε ῥάβδον, ἠγόρασεν ἀπ' αὐτὴν μίαν ἀνθοδέσμην ἴων ἑνὸς σολδίου, ἀντὶ ἑνὸς σκούδου ἓξ λιβρῶν καὶ τῇ εἶπεν.

— Ἠξεύρεις, μικροῦλα, ὅτι δὲν κάμνεις καλὰ νὰ ᾖσαι ἐδῶ τὴν ἑσπέραν ταύτην;

— Διατὶ τάχα, πολίτα; Ἠρώτησε μειδιῶσα.

(α) Ὁ Πρῶτος μὴν τοῦ δημοκρατικοῦ Καλανδαρίου τῆς Γαλλίας (ἀπὸ 21-22 Σεπτεμβρίου — 22 Ὀκτωβρίου) Σ. Μ.

— Διότι θὰ ἦσο καλήτερα εἰς Γροβοὰ, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πολίτου Βαρρᾶ, ὅστις δίδει λαμπρὰν ἑορτήν.

— Θὰ ἐπώλουν ἄραγε τὰς ἀνθοδέσμας μου ἀκριβώτερα ἀπὸ ἐδῶ;

— Ὄχι· εἶπεν ὁ ἐρωτότροπος· ἀλλὰ θὰ ἔβλεπον ἐκεῖ τοὺς ὡραίους σου ὀφθαλμοὺς, τὰ θελκτικὰ χείλη σου, τὴν κόμην σου. . . .

— Ἠξεύρω τὰ λοιπὰ, εἶπεν ἡ Μαριών.

Καὶ ἐπλησίασεν, ἀφήσασα τὸν ἐρωτότροπον ὀλίγον συγκεχυμένον πρὸς ἓν ζεῦγος ὅπερ ἔμελλε νὰ διαβῇ τὴν φλιὰν τοῦ μαγευτικοῦ κήπου.

— Ἰδέτε! ἰδέτε! τὴν τελευταίαν μου ἀνθοδέσμην, πολῖται, τὰ τελευταῖα μου ἄνθη, τὰ ὡραιότερα. . . .

Τὸ ζεῦγος τοῦτο ἀναμφιβόλως ἔμελλε νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' ἡ Μαριὼν, ὅλως συγκεκινημένη, ὅλως ὠχρὰ, κατέστειλε μικρὰν τινα κραυγὴν, καὶ ὀπισθοχωρήσασα βήματά τινα, οὐδόλως ἐφρόντισε πλέον νὰ πωλήσῃ τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἀνθοδέσμην.

Ἐν τῷ μέσῳ πολυαρίθμων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν τοῦ συρμοῦ, συνωθουμένων πρὸ τῆς θύρας τοῦ κήπου, καὶ ἐπισπευδόντων ὅπως ἕκαστος λάβῃ τὸ εἰσιτήριόν του, ἡ Μαριὼν εἶχεν ἰδεῖ λάμπον, μελανόν τι καὶ βαθὺ βλέμμα, μελανὸν ὡς τὴν νύκτα τοῦ θέρους, καὶ ἀκτινοβολοῦν ὡς τὸν ἀστέρα τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἀνατολῆς.

Τὸ βλέμμα τοῦτο ἦν προσηλωμένον ἐπὶ τῆς Μαριὼν, ἥτις ὅλως τρέμουσα, ἔμεινεν ἀκίνητος.

Τότε ἀνὴρ τις, περιβεβλημένος οὐχὶ ὡς οἱ μεγαλοπρεπεῖς μετ' ἐνωτίων, περιλαιμίου τερατώδους, χρυσοκεντήτου ὑπενδύτου, καὶ περικνημίδων ἐπιδεικτικῶν, ἀλλὰ φορῶν λεπτὰ ἀνεστραμμένα ὑποδήματα, περιτυλιγμένος ἐντὸς φαιοῦ ἐπενδύτου καὶ φορῶν πῖλον, ἧς ἡ στεφάνη ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω, ὡμοίαζε μᾶλλον πρὸς ξένον, Ἄγγλον ἢ Γερμανὸν, ἢ Παρισινὸν, ὁ ἀνὴρ οὗτος προσῆλθε παρ' αὐτῇ.

— Σύ! εἶπεν ἡ Μαριὼν ἐκπλαγεῖσα.

— Ἠξεύρεις καλῶς, ἀπεκρίνατο ὁ ἄγνωστος, χαμη-

λῇ τῇ φωνῇ, ὅτι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν λαμβάνω τὴν ἀνάγκην σου, ἔρχομαι πρός σε.

— Καλῶς εὐγενέστατε. . . . .

— Σιωπή! ἄκουσον. . . . .

— Λέγε. . . . .

— Πρέπει τὴν ἑσπέραν ταύτην νὰ ἦσαι εἰς Γροβοά.

— Εἰς Γροβοά; εἶπεν ἡ Μαριών, ἀλλὰ τὸ Γροβοὰ ἀπέχει τῶν Παρισίων τέσσαρας λεύγας, καὶ τώρα ἔχομεν ἑπτὰ ὥρας τῆς ἑσπέρας. Πῶς νὰ ὑπάγω;

— Μόνον ταύτην τὴν ἀνθοδέσμην ἔχεις;

— Εἶναι ἡ τελευταία.

— Καλῶς! φύλαξαίτην. . . .οἱανδήποτε τιμὴν ἤθελον σοὶ προσφέρει, εἰπὲ ὅτι τὴν ἐπώλησας.

— Τί νὰ τὴν κάμω λοιπόν;

— Θὰ τὴν προσφέρῃς πρὸς γυναῖκά τινα, ἥτις μετ' οὐ πολὺ, μέλλει νὰ διέλθῃ ἐντεῦθεν ἐφ' ἁμάξης συρομένης ἐκ τεσσάρων ἵππων, τοὺς ὁποίους ὁδηγοῦσιν ἱπποκόμοι μὲ ἐρυθροῦν ζῶμα. Ἡ ἅμαξα θὰ σταματήσῃ ὀλίγον· σὺ, πλησιάσασα, πρόσφερε τὴν ἀνθοδέσμην σου.

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησεν ἡ Μαριών.

— Ἡ ἐντὸς τῆς ἁμάξης κυρία, εἶναι προειδοποιημένη. Ὕγιαινε, ἢ μᾶλλον, καλὴν ἀντάμωσιν. . . . .

Καὶ ὁ μανδυοφόρος ἀνὴρ ἐγένετο ἄφαντος, ἐντὸς τοῦ αὐξάνοντος ὁλονὲν πλήθους.

Ἡ Μαριὼν ἀπεσύρθη ὀλίγον· μὴ μειδιῶσα πλέον, ἀλλὰ, μελαγχολικῶς θεωροῦσα τὴν τελευταίαν αὐτῆς ἀνθοδέσμην, ἐψιθύρισεν·

— Ὦ! θὰ ἦμαι ἆρά γε διὰ παντὸς δοῦλη τῶν ἀνδρῶπων τούτων;

Ἀνήρ τις προκεχωρημένης ἡλικίας, ὅλως λάμπων ἐκ βαρέων ἀδαμάντων, δακτυλίων καὶ χρυσῶν ἁλύσεων — ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν εἷς τῶν προμηθευτῶν ἐκείνων, οἵτινες εἶχον πλουτίσει τὸν βακένδυτον στρατὸν τῆς Δημοκρατίας, — προσελθὼν ἐζήτησε νὰ ἀγοράσῃ τὴν τελευταίαν ἀνθοδέσμην ὅπως τὴν προσφέρῃ πρός τινα ὀρχήστριαν ἥτις τὸν συνώδευε.

— Τὴν ἐπώλησα, ἀπεκρίνατο ἡ Μαριών.

— Σοὶ πληρόνω διπλᾶ, ὡραία μου νέα.

— Ὄχι εἶπεν αὐτη.

— Θέλεις δέκα λουδοβίκεια;

— Οὔτε δέκα οὔτε ἑκατὸν ἐψιθύρισεν ἡ Μαριών· ὁ λόγος μου λόγος. . . .

— Ἐὰν, μικροῦλά μου, εἶχον τὸν νοῦν σου, εἶπεν ὁ προμηθευτὴς γελάσας βαναύσως, δὲν θὰ εἶχα τρία ἑκατομμύρια.

Ἓν μαργαρῶδες δάκρυ ἔῤῥευσεν ἐκ τῶν βλεφαρίδων τῆς Μαριών, ὁ δὲ προμηθευτὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, παραιτηθεὶς ἀπὸ τὴν ἀγορὰν τῆς ἀνθοδέσμης. Τότε κρότος τις ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ.

Ὁ κρότος οὗτος προήρχετο ἐκ κτύπων μάστιγος ῥαπιζούσης τὸν ἀέρα, ἐκ κραυγῶν ὑπηρετῶν καὶ ταχυδρόμων, ἐντελλομένων τοῖς διαβαίνουσιν ὅπως παραμερίσωσιν, ἐκ τοῦ μανιώδους κτύπου τῶν παδῶν τῶν ἵππων ἀναπόντων ἐκ τοῦ λιθοστρώτου μυρίους σπινθῆρας.

Εἶτα ἐνεφανίσθη ἅμαξά τις τὸ δὲ πλῆθος ἐψιθύρισε μετὰ θαυμασμοῦ·

— Νά την! Νά την! ἐφώνησαν ἑκατὸν φωναί. . . .

Οἱ ἵπποι καταναγκαστικῶς ἔστησαν· πάντες δὲ δραμόντες περὶ τὴν ἅμαξαν εἰδεώρουν αὐτὴν ἀπλήστως.

— Αὐτὴ εἶναι! αὐτὴ εἶναι!

— Ποία εἶναι ἆρά γε ἠρώτησεν ἁπλοῦς τις ἐπαρχιακὸς, οὗ τινος τὸ τετράγωνον ἔνδυμα οὐδεμίαν εἶχε κομψότητα.

— Αὕτη, ἀπεκρίνατο μετ' ἐνθουσιασμοῦ καλλωπιστής τις, εἶναι ἡ πολῖτις Ταλλιέν . . . . ἡ βασίλισσα τῶν ὡραίων!

— Καὶ ἡ ὡραιοτέρα πασῶν τῶν γυναικῶν, προσέθετο νεανίας τις, δραμὼν ἐσπευσμένως μέχρι τῶν τροχῶν τῆς ἁμάξης, καὶ κραυγάζων· εὖγε!

Ἡ δὲ Μαριὼν διασχίσασα τὸ πλῆθος ἀφίκετο καὶ αὐτη παρὰ τῇ θύρᾳ τῆς ἁμάξης.

— Πάντες ἔκραζον. Ζήτω!

— Ζήτω ἡ πολῖτις Ταλλιὲν ἀνεφώνουν ἑκατὸν φραυγαί.

Ἡ δὲ ὡραία κυρία Ταλλιὲν εἰθισμένη ἀναμφιβόλως παρομοίῳ σεβάσματι, περιέφερεν ἐπὶ τὸ πλῆθος ὑπεροπτικὸν ἡμίκλειστον βλέμμα καὶ προσηγόρευεν αὐτὸ δι' ἐλαφρᾶς τινος κινήσεως τῆς κεφαλῆς.

Τοῦτο δὲ συνέβη καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Μαριὼν ἀφίκετο παρ' αὐτῇ.

— Κυρία, τῇ εἶπε, τὴν τελευταίαν ἀνθοδέσμην μου, σᾶς παρακαλῶ.

Μόλις ἡ Ἀνθοπῶλις ἀπήγγειλε τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, καὶ ἀκόλουθός τις κρεμάμενος ἐκ τῶν λωρίδων τοῦ ζευγίου, λαβὼν αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του, καὶ ὑψώσας ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ἔθεσεν ἐντὸς τῆς ἁμάξης παρὰ τῇ κυρίᾳ Ταλλιέν.

Σκνάμα δὲ οἱ ταχυδρόμοι ἐπάταξαν τὰς μάστιγάς των καὶ οἱ ἀνυπόμονοι ἵπποι ἤρξαντο κτυπῶντες τοὺς πόδας, τὸ δὲ πλῆθος παραμερίσαν, ἀφῆκε τὴν ἅμαξαν, ἔνθα εὑρίσκοντο δύω ὀνειροπολοῦσαι γυναῖκες, νὰ γίνῃ ἄφαντος ὡς ὄναρ. Ἡ δὲ Μαριὼν ἐκθαμβος παρετήρει τὴν κυρίαν Ταλλιὲν ἤτις ὑπεμειδία.

— Σεῖς λοιπὸν εἶσθε ἡ Μαριών; εἶπεν αὕτη·

— Ναὶ, Κυρία.

— Γνωρίζετε ποῦ ὑπάγομεν;

— Ὄχι Κυρία.

Καὶ ἡ Μαριὼν προσέθετο μελαγχολικῶς·

— Διετάχθην, ὑπήκουσα, οὐχ ἧττον ὅμως ἀγνοῶ, Κυρία, ποῦ μὲ ὁδηγεῖτε καὶ τί περιμένετε ἀπὸ ἐμέ.

— Κόρη μου, ἀπεκρίνατο ἡ ὡραία ἐρωμένη τοῦ πολίτου Βαρρᾶ, ὑπάγομεν εἰς Γροβοᾶ.

— Α! εἶπεν ἡ Μαριὼν, πρὸ ὀλίγου μοὶ εἶπον ὅτι ἐκεῖ θὰ ἐπώλουν ἀκριβώτερα τὰς ἀνθοδέσμας μου. . . . ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον ἀνθοδέσμας. . . .

— Ἐκτὸς αὐτῆς, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Ταλλιὲν, ἥτις λαβοῦσα τὴν τελευταίαν τῆς Μαριὼν ἀνθοδέσμην καὶ ὀσφρανθεῖσα, προσέθετο· ταύτην θὰ τὴν πωλήσῃς, εἰς ἐκεῖνον μόνον, ἀκριβώτερα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἡ Ἀνθοπῶλις μετ' ἀδιαφορίας.

— Ναὶ, κόρη μου. Ἀλλ' εἰπέ μοι, γνωρίζεις τὸν πολίτην Καδενέ;

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ, ἡ Μαριὼν ἐρρίγησε συνάμα δὲ καὶ ὠχρίασεν.

— Ἂν τὸν γνωρίζω! εἶπεν, ὦ! βεβαίως.

— Τὸν εἶδες ἀπόψε;

Πρὸ ὀλίγου σοῦ εἶπεν ὅτι ἤθελον σὲ παραλάβει.

— Ναί· Κυρία.

Ἐνῷ ἡ Μαριὼν συνδιελέγετο οὕτω μετὰ τῆς κυρίας Ταλλιὼν, ἡ ἅμαξα κιλυνδουμένη ταχυπόρως, καὶ ἀναβαίνουσα τὸ προάστειον « Ἅγιος Ἀντώνιος, » ἐξήρχετο τῶν Παρισίων διὰ τῆς πύλης Σιαραντών.

Ἐν τῇ πύλῃ ταύτῃ ὑπῆρχε πολιτικὴ τις φρουρά.

Οἱ ταχυδρόμοι ἔστησαν ὀλίγον, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς προσελθὼν, ἀπηύθυνε κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν·

— Ποῦ πηγαίνετε, πολίτιδες;

— Εἰς Γροβοὰ, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Ταλλιὲν ἀνταλλάξασα λαθραῖον τι βλέμμα μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ.

— Μὲ συμπάθειο, πολῖτις Ταλλιὲν, εἶπεν ὁ φρούραρχος, εἶσθε τόσον ἐπιεικὴς ὥστε δὲν θὰ ἀποποιηθῆτε νὰ συνοδεύσητε ἕνα πτωχὸν δαίμονα.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω;

Ἐνῷ ὁ ἀξιωματικὸς ὡμίλει, ἀνήρ τις ἐξελθὼν τοῦ φρουρίου, ἦλθε πλησίον τῆς ἁμάξης. Ἡ δὲ κυρία Ταλλιὲν δι' ἑνὸς μόνου βλέμματος, κατέστειλε μικράν τινα φραυγὴν, δαγκάσασα τὰ χείλη ἵνα μὴ τῇ ὑπεκφύγῃ τοῦ στόματος ὄνομά τι.

Ὁ ἀξιωματικὸς προσέθετο·

— Εἶναι εἷς πτωχὸς μάγειρος τοῦ πολίτου Βαρρᾶ, καὶ ἐπειδὴ ἔμεινε ἄωρας εἰς τὸ Παρίσι, δὲν ἠξεύρει πλέον τί νὰ κάμῃ διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γροβοὰ, φοβεῖται μὴ χάσῃ τὴν θέσιν του, καὶ ἐὰν εὐαρεστεῖσθε καλή μου πολῖτις...

— Νὰ τὸν λάβω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, ναί; εἶπεν ἡ κυρία Ταλιὲν, ἀποκαταστᾶσα αὐθις χαρίεσσα καὶ εὔθυμος.

— Καὶ ἐπὶ τῆς ἐδρας τῆς ἁμάξης σας, προσέθετο ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν ἔνευσε τῷ μαγείρῳ, ὅστις ἐκαθέσθη πλησίον τῶν δύω ἀκολούθων. Τοῦ δὲ ἀξιωματικοῦ προσαγορεύσαντος, τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄχημα ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.

Διῆλθον τὸ Σιαραντὼν, ἔφλασαν εἰς Ἀλφὼρ, εἶτ' ἡ Μαριὼν καὶ ἡ κυρία Ταλλιὲν, ἀμφότεραι κατασχεθεῖσαι, ἀναμφιβόλως ὑπὸ διαφόρων ἰδεῶν, οὐδόλως διενοήθησαν ὅπως ἐπαναλάβωσι τὴν συνδιάλεξίν των ἣν ὁ πολιτικὸς φρούραρχος εἶχε διακόψει.

Ἡ νὺξ ἐπῆλθεν.

Καὶ μολονότι ὁ οὐρανὸς ἦτο διάστερος, οὐχ ἧττον ὅμως ἡ νὺξ αὕτη ἦτο σκοτεινή· ἡ δὲ ἐρυθρὰ λάμψις τῶν φανῶν τοῦ ὀχήματος ἐφώτισε μετ' οὐ πολὺ τὸ ἔνθεν καὶ ἔνθεν πυκνὸν δάσος τῆς ὁδοῦ.

— Πλησιάζομεν εἶπε τότε ἡ κυρία Ταλλιέν.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Μαριὼν, ἥτις ἐσκέπτετο περὶ τοῦ μυστηριώδους ἀνδρὸς τοῦ διασχίσαντος τὸ πλῆθος περὶ τὸ Τίβολι καὶ διατάξαντος αὐτὴν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὴν κυρίαν Ταλλιέν· ὁ δὲ ὑποτιθέμενος μάγειρος, ὁ ἐπανακάμπτων ἐσπευσμένως εἰς Γροβοὰ, καὶ φοβούμενος μὴ καταδιωχθῇ, ἀνορθωθεὶς αἴφνης ἐπὶ τῆς ἕδρας, ἐφώνησεν ἀγερώχως τοῖς ταχυδρόμοις·

— Σταματήσατε!

— Οὗτοι δὲ, ὑπακούσαντες τῷ προστάγματι, ἀνεχαίτισαν τοὺς ἵππους.

Ταὐτοχρόνως, ἥ τε κυρία Ταλλιὲν καὶ ἡ Μαριὼν εἶδον ἐξερχομένους τοῦ δάσους δύω ἱππεῖς καὶ παραταχθέντας ἐγκαρσίως τῆς ὁδοῦ.

Β'.

Φόβος κατέλαβε τὴν Μαριών.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν ὅμως, ἥτις προσεδόκα τὴν περιπέτειαν ταύτην ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ της, ἔμεινεν ἥσυχος καὶ ἐμειδίασεν.

— Ὦ! Θεέ μου! ἐφώνησεν ἡ Μαριὼν, διατί οἱ ἄνδρες οὗτοι μᾶς ἔφραξαν τὴν ὁδόν;

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιὲν, θὰ ἰδῇς ὅτι εἶναι φίλοι.

Τωόντι, ὁ ὑποτιθέμενος μάγειρος καταβὰς τῆς ἕδρας προσῆλθε τῇ θύρᾳ τῆς ἁμάξης, καὶ ἀποκαλυφθεὶς μετὰ σεβασμοῦ εἶπεν·

— Ὡραία μου Κυρία, σᾶς ζητῶ ἀπειράκις συγγνώμην, διότι παρουσιάζομαι μὲ τοιαύτην ἐνδυμασίαν.

— Τωόντι, ἀγαπητέ μοι βαρόνε, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Ταλλιὲν ὑπομειδιῶσα, διὰ νὰ σὲ γνωρίσῃ τις σήμερον πρέπει ἄλλοτε νὰ τῷ ἦσο γνωστότατος.

— Εὑρισκόμεθα εἰς δυστυχεῖς ἡμέρας! ἐψιθύρισεν ὁ ὑποτιθέμενος μάγειρος.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιὲν θὰ μὲ ἐξηγήσῃς τώρα ὅλα ταῦτα τὰ μυστήρια;

— Ναὶ καὶ ὄχι.

— Πῶς τοῦτο, βαρόνε;

— Τὴν πρωΐαν ταύτην ἐλάβατε μίαν ἐπιστολὴν, δὲν ἔχει οὕτως, Κυρία;

— Ναί· ἄλλως τε ἔφερε τὴν ὑπογραφήν σου ἢ μᾶλλον, τὸ ψευδές σου ὄνομα.

— Ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Λοιπὸν, ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ σᾶς καθικέτευον, ὅπως εὐαρεστουμένη παραλάβητε καὶ τὴν Μαριὼν ἐντὸς τῆς ἁμάξης σας.

— Βλέπεις ὅτι ὑπήκουσα.

— Περιπλέον, σᾶς ἔλεγον ὅτι φίλος τις μετημφιε-

σμένος θὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ δίφρου ὅταν φθάσητε εἰς τὸ δρύφρακτον, καὶ ὅτι καὶ ἄλλοι φίλοι θὰ σᾶς ἐπισκεφθῶσι μίαν στιγμήν.

— Ἄριστα, εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιὲν, σὺ ἦσο ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου φίλος.

— Οἱ ἱππεῖς, τοὺς ὁποίους βλέπετε ἐκεῖ κάτω, εἶναι οἱ φίλοι περὶ ὧν σᾶς ὡμίλησα.

Ἡ Μαριὼν ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ, — τοὐλάχιστον τὸ ὑπέθετε — τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἀπευθύνετο πρὸς τὴν κυρίαν Ταλλιέν.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τῇ ἦτο πάντῃ ἄγνωστον, οὐχ ἧττον ὅμως ἡ νεαρὰ αὐτοῦ καὶ συμπαθητικὴ φωνὴ εἶχεν ἤδη προσβάλει τὸ ὠτίον της.

— Ποῦ τὸν ἤκουσα ἆρά γε; ἠρώτησεν αὐτὴ ἑαυτήν.

Ὁ ὑποτιθέμενος μάγειρος πρὸς ὃν ἡ κυρία Ταλλιὲν, μὲ ἡμίκλειστον στόμα, ἔδωκε τὸν τίτλον βαρόνου, στηρίξας ἐπὶ τῶν χειλέων τὸν λιχανὸν καὶ τὸ μέσον τῆς ἀριστερᾶς αὐτοῦ χειρός, ἐσύριζεν ἐλαφρῶς.

Ἐν τῷ ἅμα, οἱ δύω ἱππεῖς ἐπλησίασαν.

Εἷς τούτων ἔστη εἰς τὸ φωτιζόμενον ἐκ τῶν φανῶν τοῦ ὀχήματος μέρος, καὶ ἡ Μαριὼν ἀναγνωρίσασα αὐτὸν, ὠχρίασεν.

Ἦτον ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ὅστις πρὸ δύω ὡρῶν εἶχε πλησιάσει αὐτὴν πλησίον τῆς θύρας τοῦ Τίβολι.

— Καθενέ! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Ταλλιέν· ὁ δὲ ἀνὴρ ὃς ἐκαλεῖτο οὕτως, καὶ οὗ τινος ἡ θέα τοσοῦτῳ κατετάραξε τὴν Μαριὼν, θέσας ἐπὶ τῶν χειλέων τὸν δάκτυλον αὐτοῦ, τὴν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτί.

Συνάμα δὲ, ὁ βαρόνος μάγειρος ἔλεγε πρὸς τὴν κυρίαν Ταλλιέν.

— Εἶναι ἐπικίνδυνον νὰ ἐμφανισθῆτε εἰς τὸ Παρίσι, ἐγὼ δὲ καὶ οἱ φίλοι μου τόσον καλὰ ἐπιτηρούμεθα ὑπὸ τῆς ἀσυνομίας τοῦ Διευθυντηρίου, ὥστε ἤθελεν εἶσθαι μωρία νὰ ἀποταθῇ τις κατ' εὐθεῖαν εἰς ἐσᾶς, σήμερον τὸ πρωΐ.

— Ἐξηγήθητι λοιπὸν, βαρόνε.

— Κυρία ἐπανέλαβεν ὁ δῆθεν μάγειρος, ἐνθυμεῖσθε τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὀνομάζεσθε κυρία Δε-Φοντεναί;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν τὸ ἐλησμόνησα, ἀγαπητέ μοι βαρόνε.

— Λοιπόν! τότε μοὶ ἐδώκατε μίαν ὑπόσχεσιν.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές.

— Σοὶ ὑπεσχέθην νὰ σοὶ κάμω ἐκδούλευσίν τινα ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μου.

— Καὶ ἐγὼ, ὡς βλέπετε, ἐβασίσθην ἐφ' ὑμῶν.

— Τί πρέπει νὰ πράξω; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ταλλιέν.

— Νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε ἐν πρώτοις νὰ λάβω ἐκ τοῦ ὀχήματός σας ἓν κιβώτιον ὅπερ μοὶ ἀνήκει...

— Πῶς! ἐκραύγασεν ἡ κυρία Ταλλιὲν ὑπερβαλλόντως ἐκπλαγεῖσα, ἔχω ἐντὸς τοῦ ὀχήματός μου κιβώτιον τὸ ὁποῖον σᾶς ἀνήκει;

— Μάλιστα, Κύρια!

— Παράδοξον μοὶ φαίνεται.

— Καθόλου· χθὲς τὸ ἑσπέρας τὸ ἔστειλα εἰς τὸ μέγαρόν σας, καὶ ὁ θαλαμηπόλος σας ἐπεφορτίσθη νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸ κατάλληλον τοῦ ὀχήματος μέρος.

— Ἀλλὰ τί περιέχει αὐτὸ τὸ κιβώτιον;

— Μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς χρειασθῶν ἀπόψε.

— Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν ἀπήτεις ἀπ' ἐμέ; ἀγαπητέ μοι βαρόνε.

— Ἔχετε δὰ ὑπομονὴν, Κυρία... ἐφέρατε μαζῆ σας τὴν Μαριὼν, τὴν ὡραίαν Ἀνθοπώλιδα;

— Ἰδοὺ, τὴν βλέπετε...

— Τοῦτο εἶναι τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐκδουλεύσεως, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται. Ἐπαρουσιάσατε τὴν Μαριὼν, τὴν ὁποίαν ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει, εἰς τὰς λαμπρὰς αἰθούσας τοῦ Γροβοᾶ, ἔνθα ὁ κενόδοξος πολίτης Βαρρᾶ φαντάζεται τόσον εὐκόλως ὅτι εἶναι σχεδὸν βασιλεὺς τῆς Γαλλίας.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν ἐμειδίασε.

— Ὕστερον; εἶπεν.

— Ἄλλοτε δὲν θὰ ἐτόλμα τις νὰ εἰσάξῃ εἰς ἀριστοκρατικὴν αἴθουσαν τὴν Ἀνθοπώλιδα Μαριών, ἀλλὰ τώρα . . . . ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀλλοκότου καὶ μετημφιεσμένης ἐκείνης κοινωνίας, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν αὐλὴν τοῦ Διευθυντηρίου . . . ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου ὅστις εἶναι συσσώρευσις ἐκβρασμάτων τοῦ ἀρχαίου συστήματος, καὶ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τοῦ νέου, θὰ εὕρουν εὐχάριστον τοῦ νὰ ἴδουν ἐμφανιζομένην τὴν χαρίεσσαν ταύτην κόρην, μὲ τὴν ἐρυθρᾶν ἐσθῆτά της, ἥτις ἀπορρίπτει τοὺς ἀδάμαντας τοὺς ὁποίους τῇ προσφέρουν, καὶ θέλει νὰ μένῃ Ἀνθοπῶλις.

— Τῳόντι, εἶπεν ἡ Κ. Ταλλιὲν, δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι θὰ ὑποδεχθῇ καλῶς. Θὰ μὲ εὐγνωμονῶσι μάλιστα διότι συνέλαβον τὴν ἀλλόκοτον ἰδέαν νὰ τὴν ὁδηγήσω ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐκείνης. Ἀλλὰ ἡ ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν ζητεῖς, δὲν διαιρεῖται νομίζω εἰς τρία μέρη; εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιέν.

— Ναὶ, Κυρία.

— Λοιπόν! ἂς ἴδωμεν τὸ τρίτον.

Οἱ δύω φίλοι μου καὶ ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑποτιθέμενος μάγειρος εἰρωνικῶς καὶ μὲ τόνον φωνῆς, ἠκούσαμεν νὰ λέγουν θαύματα διὰ τοὺς χορούς τοῦ πολίτου Βαρρᾶ.

— Εἶναι ὡραιότατοι, τῳόντι . . . ὅταν ἦμαι ἐκεῖ. . . ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Ταλλιέν μετὰ μικροῦ τινος μορφασμοῦ τοῦ προσώπου πλήρους φιλαρεσκείας.

— Ὀλίγον περιπεπλεγμένοι ἴσως, εἶπε μετὰ χλεύης ὁ ὑποτιθέμενος μάγειρος, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ἦναί τις καθ' ὑπερβολὴν αὐστηρὸς ἐπὶ τῆς ἐθιμοταξίας. Εἰς νέον σύστημα, νέα ἔθιμα.

— Ὕστερον, βαρόνε, ὕστερον;

— Λοιπόν, ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι μου ἔχομεν μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶμεν τὴν ἑορτὴν ταύτης τῆς νυκτός.

Ἐπὶ τῇ ἁπλουστάτῃ ταύτῃ κατὰ τὸ φαινόμενον εὐχῇ, ἡ κυρία Ταλλιὲν, ταραχθεῖσα, κατέστειλε χραυγὴν ἑτοίμην νὰ ἐκφύγῃ τῶν χειλέων της καὶ εἶπεν.

— Εἶσαι τρελλὸς βαρόνε.

— Διατί, Κυρία;

— Διότι λησμονεῖς εἰσέτι ὅτι εἶσαι προγεγραμμένος.

— Ἀδιάφορον.

— Εἶσαι καταδεδικασμένος, νομίζω, ἐρήμην εἰς θάνατον.

— Καὶ μολοντοῦτο εἶμαι σῶος καὶ ἀνελλειπὴς, ὡς βλέπετε.

— Ἔστω· πλὴν ἐὰν ἔλθῃς ἀπόψε εἰς Γροβρᾶ θὰ εὕρῃς ἐκεῖ πολυαρίθμους συντρόφους.

— Αὐτὸ δὰ τὸ πιστεύω.

— Θὰ σὲ γνωρίσουν.

— Ὢ! σᾶς ὁμνύω ὅτι ὄχι. Οἱ φίλοι μου καὶ ἐγὼ διαμένοντες ἐν Ἀγγλίᾳ ἐλάβομεν μαθήματα ὑπό τινος Ἄγγλου ὑποκριτοῦ, ὅστις μᾶς ἐδίδαξε διάφορα τεχνάσματα, ἅτινα μᾶς ὑποχρεοῦν νὰ μεταμφιεζώμεθα καὶ νὰ κάμνωμεν διαφόρους κωμικὰς κινήσεις, ἕνεκα τῶν ὁποίων καθιστάμεθα ἀγνώριστοι.

— Ὄχι βεβαίως μὲ τοιαύτην ἐνδυμασίαν.

— Ὄχι βέβαια· ἔχομεν ἐντὸς τοῦ κιβωτίου, τὸ ὁποῖον ἐλάβετε τὴν καλοσύνην νὰ μᾶς φέρητε ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα θὰ κάμουν ἐντύπωσιν εἰς τὸν χορὸν τοῦ πολίτου Βαρρᾶ καὶ ψευδεῖς κόμας, γενειάδας, καὶ τὰ παρόμοια τὰ ὁποῖα θέλουν μᾶς καταστήσει ἐντελῶς ἀγνωρίστους.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς εἰσάξω εἰς Γροβρᾶ;

— Ὁριστικῶς ὄχι. Ἐπεθύμουν ἁπλῶς νὰ ἐδίδετε διαταγὴν νὰ εἰσάξωσιν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἤλεγον παρουσιασθῇ ἐπ' ὀνόματί σας.

— Ἀγαπητέ μοι βαρόνε, εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιὲν ἐσκεμμένη καὶ τεταραγμένη, προσέξατε καλῶς.

— Εἰς τί κυρία;

— Ἐὰν γνωρισθῇς θὰ σὲ συλλάβουν.

— Καλῶς.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ σώσω....

— Δὲν θὰ λάβομεν ἀνάγκην ἀπὸ σᾶς, Κυρία, ἐστὲ βεβαία, καὶ ἡ ὑπόληψίς σας δὲν θὰ διακινδυνεύσῃ ὅσῳ

μεγάλη καὶ ἂν ἦναι...

— Ἔστω, θὰ σᾶς εἰσάξω... Ἀλλὰ, τωόντι, θὰ ἀλλάξετε καθὼς εἶπας τὴν ἐνδυμασίαν σας;

— Βεβαιότατα!

— Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ;

— Ὦ!... Ὁ Καδενὲ καὶ ἐγὼ ἔχομεν ἑκατὸν βήματα μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς τὸ δάσος, ἓν ὡραιότατον πρὸς στολισμὸν δωμάτιον.

— Ἄφες τοὺς ἀστειϊσμούς, βαρόνε!

— Δὲν ἀστείζομαι, Κυρία. Ἀπὸ ξυλακόπον τινα ἠγοράσαμεν μίαν οἰκίαν τὴν ὁποίαν μετεβάλαμεν εἰς κομψὸν οἴκημα. Αὐτὸς δὲ ὁ διάβολος ὁ Καδενέ, ἐξηκολούθησε γελῶν ὁ βαρόνος, ἐκόμισεν ἐκεῖ πάντα τὰ πρὸς στολισμὸν χρήσιμα. Θέλετε δὲ ἰδεῖ ὅτι θὰ εὐωδιάζωμεν ὅπως αἱ μικρούλαι τῆς μεγάλης πόλεως.

Ἐνῷ ὁ βαρόνος συνδιελέγετο μετὰ τῆς κυρίας Ταλλιὲν, ἡ Μαριὼν αὐδόλως ἐπαύσατο παρατηροῦσα ἀσχαρᾶμυκτὶ τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἀπεκρίνετο εἰς τὸ ὄνομα Καδενέ.

Οὗτος τῇ ἔνευσε μυστηριωδῶς, τὸ δὲ νεῦμα του ἐδήλου·

« Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ μὴ ἐκπλήττεσθε. Ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ μετὰ ταῦτα θὰ γείνῃ μὲ τὴν διαταγήν μας, καὶ διὰ τὸ κοινόν μας συμφέρον, ὅπερ γνωρίζετε. »

Ἐπὶ νέῳ τοῦ βαρόνου νεύματι, εἷς τῶν συνοδευόντων τὴν κυρίαν Ταλλιὲν ὑπηρετῶν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ὀχήματος καὶ παρέλαβε τὸ ῥηθὲν κιβώτιον.

Τὸ κιβώτιον τοῦτο ὅπερ εἶχε μέγεθος ὁδοιπορικοῦ κιβωτίου, λαβὼν ὁ βαρόνος ἐνεχείρισεν αὐτὸ τῷ Καδενέ, οὗτος δὲ τὸ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου. Εἶτα πηδήσας ὄπισθεν τοῦ ἑτέρου τῶν ἱππέων ὅστις ἦν ὀλίγον τι μακρύτερα ἀνεφώνησε·

— Καλὴν ἀνταμωσιν. . . καὶ μετ' ὀλίγον!

Ἀμφότεροι οἱ ἱππεῖς ἐγκαταλιπόντες τὴν ὁδὸν ἐχάθησαν εἰς τὸ δάσος, καὶ τὸ ὄχημα ἔτρεχε ὁρμαίως διευθυνόμενον εἰς Γροβοά.

Ἐχόρευον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πολίτου Βαρρᾶ, ὅστις ἦν εἷς τῶν τριῶν Διευθυντῶν, ὁ πράγματι μόνος βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀφότου ἐκεραυνοβόλησε τοὺς Παρισινοὺς κατὰ τὴν 13ην Βανδεμιέρου.

Τὸ Γροβοά, τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὡμοίαζε παλάτιον ὅμοιον τῷ τῆς Χαλιμᾶς.

Ἡ δενδροστοιχία ἔλαμπεν ὡς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Ἀφ' ἑνὸς μὲν μυρίοι ὅσοι κομψῶς ἐνδεδυμένοι, χαρίοις, καὶ μενόμενοι ἀπὸ ἡδονὴν, ἀφ' ἑτέρου δὲ πλῆθος τριχάπτων καὶ μεταξωτῶν ἐνέφραττον τὰς αἰθούσας.

Ἀπὸ τῆς ὀγδόης ἑσπερινῆς ὥρας ἡ κιγκλὶς τῆς αὐλῆς τῆς τιμῆς δὲν εἶχε ποσῶς παύσει τοῦ νὰ δίδῃ δίοδον εἰς ἁμάξας, ὀχήματα, καὶ εἰς ἔμμισθα προσέτι μικρὰ ὀχήματα, ἅτινα περιστρεφόμενα πρὸ τῶν προθύρων κατέθετον τοὺς προσκεκλημένους οἵτινες ἦσαν πολυειδῶς μετημφιεσμένοι.

Μολαταῦτα πυκνὸν νέφος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον πάντων, συνδιελέγοντο χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ἀνταπεκρίνοντο διὰ βλεμμάτων.

Ὁ πολίτης Βαρρᾶ ἐνδεδυμένος μὲ λαμπρόν τι καὶ πεποικιλμένον ἔνδυμα, φορῶν ἐρυθρόπτερον λευκὸν πίλον, περιεδιάβαζεν ἐσκεμμένως ἀπὸ αἰθούσαν εἰς αἰθουσαν, μετὰ δὲ ταῦτα μεταβὰς εἰς τὸν ἐξώστην, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἴς τινα μακρόθεν προερχόμενον κρότον, διότι ἡ βασίλισσα τῆς ἑορτῆς δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει.

Αἴφνης ἠκούσθησαν οἱ κώδωνες τοῦ ὀχήματος τῆς Κ. Ταλλιέν.

Τότε οἱ περὶ τὴν θύραν τῶν κήπων τοῦ Τίβολι ἠγέρθησαν ἐνθουσιωδῶς, πάντων οἱ καρδίαι ἤρξαντο νὰ πάλλωσι, πάντες ὁμοφώνως ἐψιθύρισαν·

— Νά την! νά την.

Πάντες ἐκ τῶν αἰθουσῶν ἔδραμον εἰς τὴν αὐλὴν, ὅτε δὲ τὸ ὄχημα τῆς θείας Ταλλιὲν ἐφάνη ἐν τῇ μεγάλῃ τῆς δενδροστοιχίας ὁδῷ, ἀφήσαντες τὴν αὐλὴν ὡς

εἶχον ἀφήσει τὰς αἰθούσας, ἔσπευσαν εἰς συναντησιν τοῦ εἰδώλου των. Εἴκοσι δὲ περίπου ἐρωτότροποι καὶ ἀπίστευτοι κατηνάγκασαν τοὺς ταχυδρόμους ὅπως ἀποζεύξωσιν τοὺς ἵππους των.

Ἡ κυρια Ταλλιὲν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς ἁμάξης τοῦ Γροβοᾶ συνοδευομένη ὑπὸ ἐνθουσιώδους νεολαίας ἥτις ἀνεβίβασεν αὐτὴν εἰς τὰς αἰθούσας ἐν θριάμβῳ. Πάντες κατελήφθησαν οὐχὶ πλέον ὑπὸ χαρᾶς, ἀλλ' ὑπὸ φρενίτιδος, καὶ ὡσαγεὶ εὑρίσκοντο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φεϋδὼ ἢ τοῦ Θεάτρου, ἤρξαντο χειροκροτοῦντες· αἱ δὲ χειροκροτήσεις διήρκεσαν ἐπί τινα λεπτά.

Μόνον, ὅτε ὁ ἐνθουσιασμός των κατεπαύσθη ὀλίγον παρετήρησαν ὅτι ἡ κ. Ταλλιὲν δὲν εἶχεν ἔλθει μόνη. Ἐπειδὴ τόσον αὐτὴ εἶχε συγκεντρώσει πρὸς ἑαυτὴν κατ' ἀρχὰς τὴν προσοχὴν πάντων, ὥστε οὐδεὶς ἐπρόσεξεν εἰς τὴν Μαριὸν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Βαρρᾶ ἐξαιρουμένου, μολονότι αὐτὸς ὁ ἰδιος εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τοῦ ὀχήματος.

Μετὰ ταῦτα ἡ κυρία Ταλλιὲν ἐπρόσεξε σημεῖον τι ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ, τὰς φρενετιώδεις χειροκροτήσεις, τοὺς μετ' ἐνθουσιασμοῦ ψιθυρισμοὺς διεδέχθη βαθεῖα σιγή.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν ἤθελε να ὁμιλήσῃ, πάντες ὤφειλον νὰ τὴν ἀκούσωσι.

Σοραφεῖσα δὲ καὶ λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Μαριὰν ἥτις τὴν ἠκολούθει καὶ ἣν οὐδεὶς εἶχεν εἰσέτι ἰδεῖ, τὴν παρουσίασε πρὸς τὸν πολίτην Βαρρᾶ, λέγουσα·

— Ἔχετε ἐνταῦθα ἀναντιρρήτως πολλὰς ὡραίας γυναῖκας, ἀλλ' οὐδεμίαν ὡραιοτέραν ταύτης.

— Ἡ Μαριόν! εἶναι ἡ Μαριόν!

— Εἶναι ἡ Ἀνθοπῶλις τοῦ Τίβολι.

— Εἶναι ἡ ὡραία, ἡ ἀμίμητος Μαριὸν ἐφώνησαν ἑκατὸν φωναί.

Οἱ δὲ ἐρωτότροποι ἀπίστευτοι ἡ ἐπίχρυσος νεότης, ἐν ἐνὶ λόγῳ, χειροκρατοῦν κράζοντες εὖγε! καὶ περιστοίχουν τὴν Μαριὸν ἥτις συνεκινήθη καὶ ἠρυθρίασεν.

— Πολῖται διευθυντά, εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιὲν, ἡ τελευταία αὕτη ἀνθοδέσμη τῆς Μαριὼν εἶναι ἰδική σας.

Ὁ Βαρρᾶ λαβὼν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Μαριὼν τὴν ἀνθοδέσμην, τὴν προσέφερε τῇ Κ. Ταλλιὲν ἥτις τὴν ἐνέπηξεν ἐπὶ τῆς ζώνης αὐτῆς.

Ὁ Βαρρᾶ κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν δὲν εἶχε ποτε ἰδεῖ τὴν Μαριὼν, ἐνῷ αὕτη ἔχαιρε μεγίστην δημοτικότητα.

Τὸ ἔτι δὲ παραδοξότερον ἦν, ὅτι ὁ Διευθυντὴς δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ριγήσῃ ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς Μαριὼν, ὡσανεὶ ἡ γυνὴ αὕτη, ἥτις ἦν ἄγνωστος ἔτι, ἔμελλεν ἡμέραν τινα νὰ ἐξασκήσῃ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς εἱμαρμένης του.

— Ὦ! τί ὡραῖον πλάσμα! ἐψέλλισεν οὗτος εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Ταλλιέν.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν κρατοῦσα πάντοτε τὴν Μαριὼν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Βαρρᾶ καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς μικράν τινα αἴθουσαν, ὁπόθεν τὸ πλῆθος ἀπῆλθεν ἐν τάχει.

Τὸ θαυμάζον τὴν κυρίαν Ταλλιὲν πλῆθος, καί τοι ἀπένειμεν αὐτῇ πάντοτε ἀπείρους ἐνδείξεις ὑπολήψεως, ἦν οὐχ ἧττον διακριτικὸν καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπ' αὐτῆς, — ἥτις ἦν τὸ εἴδωλόν του, — ἅμα ἐννόησεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ μείνῃ κατὰ μόνας μετὰ τοῦ πολίτου Βαρρᾶ.

Ἡ ὀρχήστρα, ατιγμήν τινα διακοπεῖσα, ἤρξατο καὶ αὖθις παιανίζουσα· οἱ δὲ παρεστῶτες ἐπανήρχισαν ὀρχούμενοι.

Τότε, ἡ κυρία Ταλλιὲν εἶπε τῷ Διευθυντῇ·

Πῶς δέχονται τοὺς προσκεκλημένους σας, πρὸ τῶν κιγκλίδων τοῦ μεγάρου;

— Ἀλλὰ, . . ἀγνοῶ . . . . εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μὴ ἐννοήσας καλῶς τὴν ἐρώτησιν.

— Πᾶ! ὑποθέτω ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἄνευ εἰσιτηρίου.

— Τῷόντι, πρὸς πάντας ἔπεμψα προσκλητήρια. Ἀλλὰ διατὶ μὲ ἐρωτᾶτε τοῦτο;

— Διοτι ἔχω τρεῖς φίλους οἵτινες ἐπιθυμοῦν νὰ ἴδωσι τὴν ἑορτήν σας· δὲν εἶναι ὅμως προσκεκλημένοι.

Ὁ Βαρρᾶ λαβὼν ἔφερε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας Ταλλιὲν ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ εἶπεν.

— Μή τοι τὸ ὄνομά σας δὲν ἀνοίγει ὅλας τὰς θύρας;

— Ἀναμφιβόλως . . . . ἀλλὰ, μολαταῦτα πρέπει νὰ δώσητε τὰς δεούσας διαταγὰς, ἀγαπητέ μοι βαρόνε.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν ὑπεμειδία πρὸς αὐτὸν ὡς γυνὴ, ἥτις γινώσκει τὸ κράτος τῶν θελγήτρων της, ἀλλ' ὁ Βαρρᾶ εἶχε στρέψει ἅπασαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Μαριὰν, ἥτις τῷ ἐνεποίησεν ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, καὶ τὸν ἔρριψεν αἴφνης εἰς ἠθικήν τινα νάρκωσιν.

— Λοιπόν! εἶπεν, εἶπατέ μοι τὸ ὄνομα τῶν φίλων σας, κυρία, καὶ θὰ διατάξω.

— Τὸ ὄνομά των; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ταλλιὲν, ἥτις ἐρρίγησεν.

— Ἀναμφιβόλως.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ ἡ Μαριὰν ὠχρίασε καὶ ἔκαμε κίνημά τι σπασμωδικόν.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν ὅμως ὑπεμειδία, εἰποῦσα·

— Ὄχι, ἀγαπητέ μοι διευθυντά, ἀδύνατον τοῦτο, οἱ φίλοι μου θὰ ἦναι μετημφιεσμένοι, θέλουν νὰ μείνουν ἄγνωστοι.

Ὁ Βαρρᾶ συνεσπάσατο τὰς ὀφρῦς.

— Εἶναι τῳόντι φίλοι σας; εἶπεν.

— Ἀλλὰ . . . ἀναμφιβολως. . . .

— Μοὶ ἐγγυᾶσθε περὶ τούτων;

Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ τοῦ Βαρρᾶ ἡ κυρία Ταλλιὲν ἐρρίγησεν.

— Πῶς μοὶ λέγετε τοῦτο! ἐψέλλισεν αὕτη.

— Διότι, ἀπεκρίνατο ὁ Βαρρᾶ, τὴν πρωΐαν ταύτην ἔλαβον ἓν γραμμάτιον ἀνώνυμον.

— Καὶ . . . αὐτὸ τὸ γραμμάτιον;

— Μὲ προειδοποίει ὅτι σκοπεύουν νὰ μὲ δολοφονήσουν.

— Ὦ! εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιὲν, ἧς ἡ καρδία ἔπαλλε σφόδρα.

Δὲν ἔλαβεν ὅμως καιρὸν ν' ἀπολογηθῇ εἰς τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην τοῦ Βαρρᾶ, καθότι ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ ἠγέρθη μέγας τις θόρυβος ἐκ τῶν ἐπαναληφθέντων χειροκροτήσεων, ὡσανεὶ ἀφικνεῖτο ἑτέρα τις κυρία Ταλλιέν.

Ἀνήρ τις, ὃν οὐδεὶς ἐγνώριζεν, εἰσήρχετο, καὶ οὗτινος ἡ ἀλλόκοτος ἐνδυμασία εἶχε κινήσει εἰς γέλωτα πάντας.

—

Γ'.

Ὁ ἀνὴρ ὅστις εἰσῆλθεν ἄρτι, ἦν περιβεβλημένος ὑφ' ἑνὸς σπαργάνου, χρώματος σαρκὸς ἀνθρωπίνης, καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐφαίνετο ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ἐπίγειον παράδεισον.

Μόνον τὸ σπάργανον ἦν πεποικιλμένον μὲ παντοειδῆ σχήματα, μὲ ἀλληγορικὰ καὶ ἀλλόκοτα σχέδια.

Ἀντὶ νὰ ἐμφανισθῇ ὡς ὁ ἄνθρωπος συνήθως ἐπὶ τῶν δύω ποδῶν του, εἰσῆλθε περιστρεφόμενος, καὶ περιπατῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν του.

Φθάσας δ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης αἰθούσης, τοὺς πόδας ἔχων εἰς τὸν ἀέρα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐμπήξας χαμαὶ, ἔμεινεν εἰς ἐντελῆ ἀκινησίαν ἐπί τινα λεπτά. Τοῦθ' ὅπερ ἐκίνησε πάντας εἰς γέλωτα.

Ὡς ἐκ τῆς ἀντιφυσικῆς ταύτης θέσεως οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸν γνωρίσῃ — ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἀναγνωρισθῇ παρά τινος, — διότι τὸ πρόσωπόν του ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ πλήθους τῆς ἐρυθρᾶς κόμης του πλοκάμων, οἵτινες μόνον τὴν ἄκραν τῆς ῥινὸς αὐτοῦ δὲν ἐπεσκίαζον.

Ἀφοῦ ἀπεδείξατο τὴν εἰς τὸ περιστρέφεσθαι ἱκανό-

τητά του, ὁ νεοελθών, ἤρξατο καὶ αὖθις περιστρεφόμενος, περιέτρεξε ταχέως δύω ἢ τρεῖς αἰθούσας καὶ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους ἐντὸς τοῦ μικροῦ κοιτῶνος, ἔνθα ὁ πολίτης Βαρρᾶ συνδιελέγετο μετὰ τῆς Κ. Ταλλιέν, καὶ παρετήρει τὴν Μαριών.

Ἐκεῖ, ἀνορθωθεὶς ἐπὶ τῶν δύω αὐτοῦ ποδῶν ἔστη ἐνώπιον τοῦ Διευθυντοῦ.

Ὁ Βαρρᾶ τὸν ἐθεώρησε μετ' ἐκπλήξεως μεμιγμένης μετὰ γέλωτος καθότι, ἐν πρώτοις, μόνον τὴν φενάκην του, καὶ τὸ ἐκ μελαίνης καὶ κυανῆς ὤχρας κεχρωματισμένον πρόσωπον τοῦ παραδόξου τούτου προσκεκλημένου παρετήρησεν.

Ὁ ἄγριος προσέκλινε καὶ εἶπε τῷ Διευθυντῇ·

— Ἀνέφερα τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους σας, πολῖτα, καὶ μὲ ἀφῆκαν νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ταύτης οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἀφῆκεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Κ. Ταλλιέν.

— Κύριε, εἶπε δεικνύουσα αὐτὸν τῷ Βαρρᾷ, εἶναι εἷς τῶν τριῶν φίλων περὶ ὧν σᾶς ὡμίλουν.

Ὁ Βαρρᾶ, ὅστις εἶχε γελάσει ἐγκαρδίως ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀγρίου τούτου, ἐνεβαρύνθη ἐντελῶς.

— Ἔχω νὰ κάμω μὲ ἕνα κωμικόν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, καὶ δὲν μοὶ φαίνεται νὰ ἦναι δολοφόνος.

Ὅσον διὰ τὴν Μαριών, αὕτη ἀπεκατέστη ἔτι μᾶλλον ὠχρὰ, ἀναγνωρίσασα ὅτι ὁ οὕτως μετημφιεσμένος ἦν ὁ Καδενὲ, δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ὅστις τῇ εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸ οὖς λέξεις τινας εἰς τὴν φλιὰν τοῦ Τίβολι.

Ὁ Καδενὲ προσαγορεύσας τὸν Βαρρᾶ προσέθετο·

— Πολῖτα Διευθυντὰ, θὰ ὑπερευχαριστηθεῖτε, ἐὰν ἐξετάσητε τὴν ποικιλίαν τοῦ ἱματισμοῦ μου.

Καὶ περιέφερεν ἐπιχαρίτως τοὺς δακτύλους του ἐπὶ τῶν κοσμουσῶν τὸ σαρκοειδὲς αὐτοῦ σπάργανον ζωγραφιῶν.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίνατο ὁ Βαρρᾶ, ὅστις κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἰδεῖ μόνον κεφαλὰς καὶ γελοιογραφίας.

Ἀλλ' αἴφνης ὁ Διευθυντὴς, οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ Καδενὲ, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κραυγήν τινα ἐκπλήξεως καὶ ἀνησυχίας.

Τὸ στῆθος τοῦ Καδενὲ παρίστα, δι' ἐρυθρᾶς μελάνης, λαιμητόμον ἐν ἐνεργείᾳ.

Οὐδὲν ἔλειπεν ἐξ αὐτοῦ· ἔβλεπέ τις τὸν δήμιον μετὰ τῶν συνεργῶν του, τὸ πλῆθος κινούμενον πρὸ τοῦ ἱκριώματος, καὶ ἐπὶ τέλους τὸν κατάδικον ὅστις παρετήρει μετὰ θάμβους τὰ περὶ ἑαυτόν.

Ὑποκάτω τῆς μαγευτικῆς ταύτης εἰκόνος, ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ μὲ μεγάλους χαρακτῆρας:

Θάνατος τοῦ πρώην μαρκεσίου Δὲ Φωντάνζ.

Ὁ Βαρρᾶ ἀναγνοὺς τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην συνεσπάσατο τὰς ὀφρῦς, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ εἴπῃ τὴν γνώμην του, διότι τὸ ἄτομον ὅπερ ἐκαλεῖτο Καδενὲ στραφὲν ἔδειξεν αὐτῷ τὰ νῶτα, καθὼς τῷ εἶχε παρουσιάσει τὸ στῆθος.

— Δευτέρα εἰκών! εἶπεν.

— Ἡ δευτέρα αὕτη εἰκὼν παρίστα τὸ Ἐπαναστατικὸν Δικαστήριον, ὡς καὶ τὸ βάθρον τῶν κατηγορουμένων, τὸν δικηγόρον διὰ τὸν τύπον, καὶ τέλος τὸν δημόσιον τρομερὸν κατήγορον.

Πρὸ τοῦ Δικαστηρίου ἦτο νέα τις γυνὴ ἐστηριγμένη εἰς τοὺς ὤμους ἑνὸς γέροντος.

Τὸ δεύτερον τοῦτο σχεδίασμα ἔφερεν ἐπίσης ἐπιγραφήν.

Ἡ δὲ ἐπιγραφὴ ἔλεγε·

Καταδίκη τοῦ κόμητος Δε-Σομβρεὶλ

— Κύριε εἶπεν ὁ Βαρρᾶ ἐκπεπληγμένος. δὲν εὑρισκόμεθα πλέον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Τρόμου (1), καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποδοκιμάζω τὸν μεταμφιεσμόν σας τοῦτον.

(1) Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἀπὸ τῆς 19 Μαΐου 1793 μέχρι τῆς 15 Ἰουλίου 1794 ἐποχὴ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, καθ' ἣν ἐπεκράτησαν οἱ ἀπανθρωπότεροι τῶν ὀχλοκρατῶν.

— Πολῖτα διευθυντά, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ, πολὺ ἐπείγουν, πρὶν ἡ ἀποκριθῶ, ἵνα λάβητε τὸν καιρὸν να ἰδῆτε ὅλα λεπτομερῶς.

Καὶ τῷ ἔδειξε φιλοφρόνως τοὺς βραχίονας, τοὺς μηροὺς καὶ τοὺς ὤμους αὐτοῦ, πάντα ἐπίσης σχεδιογραφημένα.

Ἔβλεπέ τις ἐπ' αὐτῶν, ἐναλλάξ, τὴν κεφαλὴν τοῦ Ῥοβεσπιέρ, καὶ τὴν προτομὴν τοῦ Μαρᾶ, τὸν φρυγικὸν σκοῦφον, τὴν λαιμητόμον, καὶ τὴν περιβόητον στάθμην, ἧς τὸ σχῆμα παρίστα ἡ μάχαιρα τῆς λαιμητόμου.

Ἑκάστη εἰκὼν, ἑκάστη πρᾶξις καὶ ἕκαστον ἔμβλημα εἶχεν ὑποκάτω γεγραμμένον τὸ ὄνομα.

— Τώρα, πολῖτα διευθυντὰ, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενέ, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐπίπληξίν σας.

Ἡ Κ. Ταλλιὲν ἦν ὀλίγον συγκεχινημένη, ἡ δὲ Μαριὼν ὠχρά.

Ὁ Βαρρᾶ ὅμως διαπεράσας τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ὑπενδύτου αὐτοῦ ἤρξατο νὰ λαμβάνῃ θέσιν ἀπειλητικήν.

— Ἀγαπητέ μοι Διευθυντὰ, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενέ, ἠξεύρω διατί σύσπατε τὰς ὀφρῦς· μὲ ἐκλαμβάνετε ἴσως ὡς δολοφόνον;

— Κύριε!

— Μολαταῦτα, ἰδέτε, τόσον στενὸν εἶναι τὸ σπάργανόν μου, ὥστε μοὶ ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ κρύψω ἐντὸς αὐτοῦ, τὴν ἐλαχίστην μάχαιραν, καὶ δὲν ἔχω κἀνεν πιστόλιον εἰς τὰς χεῖράς μου, τὸ μόνον δὲ ὅπλον δι' ἧς εἰμὶ διατεθειμένος καὶ ὡπλισμένος καθ' ὑμῶν, εἶναι θεότης τις ἐπίσης γυμνὴ ὡς καὶ ἐγὼ, καὶ ἥτις καλεῖται Ἀλήθεια.

— Ἄ! θέλετε νὰ μοὶ εἰπῆτε τὴν ἀλήθειαν; εἶπεν ὁ Βαρρᾶ εἰρωνικῶς.

— Ὑπάρχει παροιμία τις ἀρκετὰ γνωστὴ, ἐξηκολούθησεν ὁ Καδενέ, ἥτις διϊσχυρίζεται ὅτι οἱ ζῶντες ὀφείλουν τὴν ἀλήθειαν πρὸς τοὺς ζῶντας.

— Δὲν ἀπέθανον ἀκόμη, Κύριε, εἶπε μετὰ ψυχρότητος ὁ Βαρρᾶ.

— Περιμείνατε λοιπὸν ὀλίγον, πολῖτα Διευθυντά, καὶ θὰ ἰδεῖτε ὅτι μετέστρεψα τὴν παροιμίαν.

— Πῶς τοῦτο, ἠρώτησεν ὁ Βαρρᾶ.

— Διότι νεκρός τις μέλλει νὰ εἰπῇ ἀλήθειαν πρὸς ζῶντα.

— Νεκρός!

— Ναὶ, καὶ ὁ νεκρὸς οὗτος εἶμαι ἐγώ.

Ἡ Κ. Ταλλιὲν καὶ ἡ Μαριὼν ἐθεώρησαν ἀλλήλας μετ' ἀνησυχίας, ὁ δὲ Βαρρᾶ ἔκαμε βῆμά τι ἀκούσιον πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ἀλλ' ὁ Καδενὲ ἐξηκολούθησεν·

— Ναὶ, ἀγαπητέ μοι πολῖτα Διευθυντά, εἶμαι ἀποθαμμένος, πράγματι ἀποθαμμένος πρὸ τεσσάρων ἐτῶν, διότι ἐκαρατομήθην τὸν ὀκτώβριον τοῦ 1793.

Ὁ Βαρρᾶ οὐδόλως ἀπήντησε τῷ Καδενὲ, ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Ταλλιὲν τῇ εἶπε.

— Δὲν ἐγνώριζον, Κυρία, ὅτι εἴχατε παράφρονας φίλους.

Ἡ κυρία Ταλλιὲν, ἧς τινος ἡ συγκίνησις ηὔξανεν, οὐδὲν ἀπήντησεν, ὁ δὲ Καδενὲ ἐξηκολούθησεν·

— Ἐκ γενετῆς ὠνομαζόμην ὁ μαρκέσιος Δε-Καδενέ. Ἤμην κύριος μικρᾶς τινος κωμοπόλεως κειμένης ἐν Προβιγκίᾳ, καὶ ἥτις ἀπέχει μίαν λεύγαν ἐκ τῆς Δουράνσης καὶ τέσσαρας ἢ πέντε ἐκ τῆς πόλεως Αἰξ. Ὅτε ἐξερράγη ἡ Ἐπανάστασις ἤμην σαλπιγκτὴς τοῦ ἱππικοῦ.

Κατ' ἀρχὰς προσέφυγον εἰς τὰ ξένα, ἐπομένως ἡ νοσταλγία, καθὼς καὶ ὁ ἔρως, μὲ ἠνάγκασαν καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἰσῆλθον εἰς Παρισίους ἐν καιρῷ νυκτὸς, καὶ κατώκησα εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἀρχαίου θαλαμηπόλου μου, πρὸς ὃν εἶχον πᾶσαν ἐμπιστοσύνην, οὗτος ὅμως ἀνταποκρινόμενος πρὸς αὐτὴν, μὲ κατήγγειλε τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὸν δῆμον. Συνελήφθην, ἐκρίθην, κατεδικάσθην καὶ ἐθανατώθην τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι παράφρων! ἐπανέλαβεν ὁ Βαρρᾶ ἀνυπομόνως.

— Ἀλλὰ, πολῖτα διευθυντά, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενέ, θα σᾶς ἀποδείξω ἡλίου φαεινότερον ὅτι ἔχω σώας τὰς φρένας μου καὶ ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ Βαρρᾶ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ὁ δὲ Καδενὲ χωρὶς ποσῶς νὰ διαταραχθῇ, ἐπανέλαβεν·

Εἶδον πρὸ μικροῦ, εἰσερχόμενος ἐνταῦθα, ἄνθρωπόν τινα ὅστις μὲ ἐγνώριζεν κάλιστα ζῶντα.

— Ἄ! ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μὲ τόνον σκωπτικόν.

— Εἶναι ὁ Δουφοὺρ, πρώην προμηθευτὴς, παχύσαρκος ἀνὴρ, ὅστις ἦτο πάρεδρος εἰς τὸ Ἐπαναστατικὸν Δικαστήριον. Θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ βεβαίως οὗτος ἅμα μὲ ἴδῃ κατὰ πρόσωπον, διότι ἦτον εἷς τῶν καταδικασάντων με.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ, κτυπῶν ἐλαφρῶς τὸν πόδα, ἤλθατε εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ διασκεδάσητε, πολὺ καλὰ, ἀλλὰ θὰ σᾶς εἶμαι κατὰ πολλὰ εὐγνώμων νὰ παύσητε τὸν ἐμπαιγμὸν τοῦτον.

— Ἄ! μὰ τὸν Θεόν! ἐφώνησεν ὁ Καδενέ, θὰ ἰδεῖτε ὅτι δὲν σᾶς ἐμπαίζω ποσῶς. Καλέ μου φίλε Δουφοὺρ, ἔλθετε λοιπὸν ἐδῶ μίαν στιγμήν!

Ὁ Καδενὲ διηυθύνθη πρὸς ἄνδρα τινα, διαβαίνοντα τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ, καὶ ἔστη ἐπὶ τῆς ὁλιᾶς τῆς αἰθούσης ἔνθα εὑρίσκετο ὁ Βαρρᾶ μετὰ τῆς κυρίας Ταλλιέν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν εὐτραφής τις, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐρυθρόν, τὸν πώγωνα μακρύτατον, τὸ βλέμμα χάριεν, τὰ χείλη ἀνθηρὰ, καὶ φόρει εἰς ὅλους τοὺς δακτύλους του ἀδαμαντίνους δακτυλίους, ὡς καὶ χιτῶνα καὶ ἔνδυμα πλήρη ἀδαμάντων.

— Διάβολε! ἐφώνησεν πρὸς αὐτὸν ὁ Καδενέ, μετεσχηματίσθητε εἰς ἀδαμαντοριχεῖον τῆς Γολγόθης, ἀγαπητέ μοι Δουφοὺρ!

Ὁ πολίτης Δουφοὺρ, πρώην προμηθευτὴς τοῦ στρατοῦ, καὶ δικαστὴς ἐν τῷ Ἐπαναστατικῷ Δικαστηρίῳ, ὑπερευχαριστήθη γενόμενος δεκτὸς ἐν ὁμίλῳ οὗ τινος ἡ Κ. Ταλλιὲν ἦτο τὸ κέντρον.

Παρετήρ[illegible] ὁ Καδενέ, τὸ πρόσω[illegible] οἱοίου ἦν οὐχ ἧττον πεποικιλμένον τοῦ σώματος, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ καγχάσῃ

— Εἰπέτε λοιπὸν, πολῖτα Δουφοὺρ, ἐξηκολούθησεν ὁ Καδενέ, ἔχετε καλὸν μνημονικόν;

— Ἐξαίρετον, ἀπεκρίνατο ὁ ἀρχαῖος δικαστής.

— Ἐνθυμεῖσθε τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἐδικάσθησαν εἰς τὸν καιρόν σας;

Ὁ Δουφοὺρ ἔκαμε μορφασμόν τινα νομίσας ὅτι ὁ ἄγριος ἔμελλε νὰ τὸν ἐμπαίξῃ.

Ἀλλ' οὗτος θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Δουφοὺρ, εἶπεν·

— Ἐνθυμεῖσθε κάποιον μαρκέσιον Δὲ-Καδενέ;

— Ἄ! ναὶ, κατεδικάσθη.

— Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαιότατος! εἶπεν.

Τὸν εἶδον καρατομηθέντα ἀφοῦ πρῶτον ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη.

Ὁ Καδενὲ γράφει πρὸς τὸν Βαρρᾶ, μεταθρυαμβευτικοῦ ὕφους τῷ εἶπεν·

— Βλέπετε;

— Βλέπω, ἀπεκρίνατο ὁ Βαρρᾶ ὅτι ὁ μαρκέσιος Καδενὲ ἐθανατώθη, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἶσθε σεῖς ὁ Καδενέ.

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Ὦ! εἶπεν ἁπλοϊκῶς ὁ Δουφοὺρ, τὸν ἐνθυμοῦμαι καλῶς τὸν νέον ἐκεῖνον.

— Θὰ τὸν ἀνεγνωρίζετε ἄρα γε ἐὰν ἐξήρχετο τοῦ τάφου του;

— Δυστυχῶς, εἶπεν ὁ πρώην προμηθευτὴς δὲν δύναται νὰ γίνῃ τὸ τοιοῦτον.

— Ἀδιάφορον, ἐπιμένω ἐρωτῶν ὑμᾶς ἂν θὰ τὸν ἀνεγνωρίζετε; . . .

— Νομίζω ὅτι τὸν βλέπω τὴν στιγμὴν ταύτην· τόσῳ ζωηρὰ μοὶ ἐμεινεν ἡ εἰκών του.

Ὁ Καδενὲ ἐστράφη πρὸς τὸν Βαρρᾶ καὶ εἶπε·

— Πολίτα Διευθυντά, ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνδρῶν οἵτινες διοικοῦσι τοὺς λαούς... ἔχετε δὲ ὑπομονήν.

Ἡ κολακεία αὐτὴ ἐξερρυτίδωσε τὸ μέτωπον τοῦ Βαρρᾶ.

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ ἐμὲ, κύριε στοιχιασμένες; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἕνα σπόγγον καὶ ὕδωρ, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ.

— Διατί;

— Διὰ νὰ πλυθῶ ὥστε νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ ὁ Κύριος. Καὶ ἐδειξε τὸν Δουφούρ.

Συνάμα δὲ ἔβλεσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Μαριών·

— Ἰδοὺ μία ὡραία κόρη, εἶπεν, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι ἀξιέραστος ἂν μοὶ ἤρχετο εἰς βοήθειαν τοῦ ἔργου τούτου. . . .

Ὁ Βαρρᾶ ἠχροᾶτο ἐπτοημένος. Ἡ ἀταραξία τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἔλεγεν ὅτι εἶναι νεκρὸς, καὶ ὅστις μολαταῦτα ὡς ζῶν ἐζήτει σπόγγον καὶ ὕδωρ ἐξέπληττε τὸν Διευθυντήν.

Μολαταῦτα, εἶπε δεικνύων αὐτῷ θύραν τινὰ εἰς τὸ ἐνδότατον τῆς αἰθούσης.

— Εὐαρεστήθείτε νὰ εἰσέλθητε ἐντὸς τοῦ θαλάμου μου, ἐκεῖ . . . θέλετε εὕρει ὅ,τι ζητεῖτε.

Ὁ Καδενὲ λαβὼν τὴν Μαριὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν παρέσυρε μεθ' ἑαυτοῦ καὶ δὲν ἀφῆκε καιρὸν τῇ Κ. Ταλλιέν, τῷ Βαρρᾷ καὶ τῷ Δουφούρ, ἵνα ἀντιτάξωσί τι.

— Ἀλλόκοτος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον μοὶ ἐπαρουσιάσατε ἐνταῦθα, Κυρία! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ πρὸς τὴν Ταλλιέν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἦν ἔτι μᾶλλον τεθορυβημένη, ἕνεκα τῆς παρούσης τροπῆς, ἣν ἔλαβεν ἡ παρουσίασις τοῦ Καδενέ.

— Ἀγαπητέ μοι Διευθυντά, εἶπεν αὐτὴ τῷ Βαρρᾷ, σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι ὁ φίλος μου εἶναι ἀξιόλογος ἄνθρωπος, ἐξαιρέσει τῶν καλυπτόντων αὐτὸν ζωγραφήματων.

— Τότε λοιπὸν εὐαρεστεῖσθε νὰ εἰπῆτε τὸ ὄνομά του;

— Μαρκέσιος Δε-Καδενέ, ἀπεκρίνατο ἡ Κ. Ταλλιέν.

— Πῶς! καὶ ἐσεῖς, Κυρία. . . .

— Τὸν ἐγνώρισα πάντοτε ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομά.

— Ἀλλ' ὁ μαρκέσιος Δὲ Καδενὲ ἀπέθανεν! ἐφώνησεν ὁ Δουφούρ. Ἐγὼ τὸν ἐδίκασα καὶ τὸν κατεδίκασα. . .

— Τότε θὰ ἐσώθη. . .

— Ὄχι, εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐκαρατομήθη.

— Λοιπόν! θὰ ἦναι ἄλλος Καδενὲ, ὡς φαίνεται, εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιέν.

— Ἀπὸ πότε τὸν γνωρίζετε Κυρία;

— Ἀπὸ τὰ 1792.

— Πάντα ταῦτα εἶναι ἀρκετὰ παράδοξα, ἐψιθύρισεν ὁ Βαρρᾶ, καὶ εἶμαι περίεργος νὰ μάθω. . . .

— Σιωπή! εἶπεν ἡ κυρία Ταλλιέν, ὑπομειδιῶσα, ἰδοὺ ἐπανέρχεται. . . . . .

Ὁ πολίτης Καδενὲ ἦτο κεκλεισμένος μετὰ τῆς Μαριὼν ἐντὸς τοῦ πρὸς στολισμὸν κοιτῶνος τοῦ Διευθυντοῦ Βαρρᾶ. Ἡ δὲ Μαριὼν ἦν ὠχρὰ ὡς νεκρὰ, καὶ οἱ ὀδόντες της ἐκρότάλιζον.

— Λοιπόν! τῇ εἶπεν ὁ Καδενὲ ὅστις λαβὼν ἐπίχρυσόν τι ἀγγεῖον ἔχυσεν ὕδωρ ἐντὸς μεταλλίνου ὑδρίας, τί λέγεις διὰ τὴν ἐδῶ ἐμφάνισίν μου;

— Γεώργιε. . . . Γεώργιε. . . . ἐψέλλισεν ἡ Μαριὼν σταυρώσασα τὰς χεῖράς της, θέλεις λοιπὸν νὰ ἀποθάνῃς καὶ σύ. . . .

— Πᾶ! δὲν φοβοῦμαι τίποτε.

— Προφυλαχθῆτε, ἐψέλλισεν αὐτὴ μετ' αὐξοντος τρόμου, ἡ Ἐπανάστασις δὲν ἐτελείωσε. Πανταχοῦ χορεύουν καὶ ἐγὼ πωλῶ ἀνθη, ἀλλὰ θὰ πέσουν ἀκόμη πολλαὶ κεφαλαί.

— Πᾶ! ἡ ἰδική μου εἶναι στερεά . . .

— Καὶ ἐκεῖνος τὸ ἴδιον ἔλεγεν, ἐψιθύρισεν ριών....

Ὁ Καδενὲ εἶδεν ἐν δάκρυ ῥέον ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς παρειᾶς τῆς νέας κόρης.

— Ταλαίπωρε Μαριών, εἶπεν, ἡσύχασον· ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεως ἔφθασε, καὶ θὰ ἐκδικήσωμεν ἐκεῖνον.

— Ὦ! φοβοῦμαι..... φοβοῦμαι..... προσέθετο ἡ Ἀνθοπῶλις.

— Ἔστω, ἀλλ' ὑπάκουσον.

Αἱ τρεῖς αὗται λέξεις ἀπηγγέλθησαν ὑπὸ τοῦ Καδενὲ φιλοφρόνως συνάμα δὲ καὶ ἐντόνως.

Ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς αὐτοῦ, ἠσθάνετό τις ὅτι ἦν ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς γυναικὸς ταύτης.

Ἡ Μαριὼν ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠρώτησεν·

— Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Χορεύουν αὔριον, ἐκεῖ κάτω.

Ἄ! εἶπεν ἡ Μαριὼν ριγήσασα.

— Καὶ ἐπεθύμουν νὰ ὁδηγήσω ἐκεῖ ἕνα ἄνθρωπον ὅστις δὲν περιμένει να τὸν προσκαλέσωσι.

— Καὶ..... ὁ ἄνθρωπος;.....

— Εἶναι ὁ Βαρρᾶ.

— Ὁ Βαρρᾶ! εἶπεν ἡ Μαριὼν μετὰ τρόμου, δῆμιος μεταξὺ θυμάτων!

— Ἐνίοτε ἔρχεται ὥρα καθ' ἣν ὁ δήμιος φοβεῖται καὶ μεταμελεῖται διὰ τὸ αἷμα ὅπερ ἔχυσε. Ἀλλὰ ἄκουσόν.... Ἡ ὡραιότης σου ἔκαμεν εἰς αὐτὸν ζωηρὰν ἐντύπωσιν.... εἶναι ἄσωτος, αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς διευθυντής, φαντάζεται ὅτι ὅλαι αἱ γυναῖκες ὀφείλουν νὰ τὸν ἀγαπῶσι.....

Λοιπόν;

— Βεβαίως θὰ σοὶ ἐπιδαψιλεύσῃ μυρίας περιποιήσεις τὴν ἑσπέραν ταύτην.

Ἡ Μαριὼν ὕψωσεν ἀνεπαισθήτως τοὺς ὤμους.

— Ἐὰν σοὶ χρῄζῃ συνεντεύξιν τινα εἰς τὴν ὀνειροπολιστικήν, συγκατάνευσον.

— Ἐγώ!

— Ναί.

— Ἀλλά... τί θὰ μοὶ συμβῇ, Θεέμου;

— Οὐδέν, ἡμεῖς θὰ εἰμεθα ἐκεῖ.

— Ἀφοῦ ὁ Καδενὲ ὡμίλησεν οὕτως, ἀφαιρέσας τὸ ἐρυθρορρὸν, τὸ μέλαν καὶ κυανοῦν χρῶμα ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν του, ἐγένετο λευκὸς καὶ ροδόχρους. Ἐφάνη, τῷ ὄντι οἷος ἦν, καθότι διῆγε τὸ εἰκοστὸν πέμπτον τῆς ἡλικίας του ἔτος.

— Ἐλθὲ, εἶπε πρὸς τὴν Μαριών.

Καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὰς αἰθούσας ἔνθα εἶχον ἀφήσει τὸν Βαρρᾶ μετὰ τῆς Κ. Ταλλιεν καὶ τοῦ πρώην προμηθευτοῦ Δουφούρ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ Καδενὲ ἀφῆκε κραυγήν τινα καὶ ὀπισθοχώρησεν ὅλως τρέμων,

— Αὐτὸς εἶναι, εἶπεν ὁ προμηθευτὴς, οὗτινος οἱ ὀδόντες ἐκροτάλισαν ἀπὸ ἔκπληξιν.

— Ποῖος αὐτός;

— Ὁ μαρχέσιος Δὲ-Καδενέ!

Καὶ ὁ Δουφοὺρ ὀπισθοχώρησεν πεφοβισμένος.

Τότε ὁ Καδενὲ θεωρήσας τὸν Βαρρᾶ τῷ εἶπε μετὰ ψυχρότητος·

— Βλέπετε καλῶς ὅτι οἱ νεκροὶ ἐπανέρχονται.

Δ.'

Ὁ Βαρρᾶ ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου του σταγῶνας τινας ὑδρῶτος μαργαροειδοῦς.

Ὡραιότατος ἀνὴρ ἦν ὁ πρώην κόμης Δὲ- Βαρρᾶς, ἀρχαῖος λοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τῶν Ἰνδιῶν, ἀρχαῖος εὐπατρίδης, πρώην βουλευτὴς τοῦ Βὰρ ἐν τῇ Ἐθνικῇ Συνελεύσει, καὶ ἦδη, πρῶτος διευθυντὴς, δηλαδὴ σχεδὸν Βασιλεύς.

Ἦν ὑψηλὸς τ' ἀνάστημα καὶ εἶχε τὴν κόμην μέλαιναν, τὸ μέτωπον ἀνοικτὸν, τὸ ὄμμα διαπεραστικὸν ὀλί-

γον δμως μελαγχολικόν, τὰ χείλη παχέα καὶ φιλήδονα, καὶ ὡραίους λευκοὺς καὶ καλῶς τεταγμένους ὀδόντας.

Ἦγε τὸ τεσσαρακοστὸν ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἀλλὰ μ'ὅλον τὸν ταραχώδη πολιτικὸν αὐτοῦ βίον καὶ τὸν εἰς ἡδονὰς κατανάλισκόμενον ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον, πολὺ ἀπεῖχε ἀπὸ τοῦ νὰ φαίνηται οἷος τῳόντι ἦν. Ἄλλως τε, ἐφαίνετο ὅτι ἕνεκα τῶν πολιτικῶν τεχνασμάτων παρημέλει ἥδη τὰ τοῦ ἔρωτος· ἐψιθυρίζετο μάλιστα, ὅτι ὁ ἄγριος οὗτος πολίτης ἐπανερχόμενος εἰς τὰς ἰδέας τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, καὶ εἰς τὰ εἴδωλα τῆς νεότητός του, ὀνειροπόλει τὸ πρόσωπον ὅπερ παρέστησεν ὁ στρατηγὸς Μόντκ, ὁ παλινορθωτὴς τοῦ Καρόλου Βου τῆς Ἀγγλίας.

Πρὸς τὸν πολίτην Βαρρᾶ ὀφείλεται ἡ παλινόρθωσις τῶν διασκεδάσεων ἐν Παρισίοις.

Ἐχόρευον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ φρενιτιωδῶς, καὶ προσηγόρευον αὐτὸν εἰς τὰς ὁδοὺς μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Ἦτο τὸ εἴδωλον τῆς καλουμένης τότε ἐπιχρύσου νεότητος.

Προσεῖχε μὴ τυχὸν ἤθελε κατηγορήσει τις τὸ παρελθὸν αὐτοῦ, καὶ ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἦν ὁ πρῶτος Διευθυντής, προσεπάλει δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων ὅπως ἐξαλείψῃ πᾶσαν εὐθύμησιν τῆς αἱματηρᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, ἣν καλοῦσι Τρόμον.

Οὕτως, ὅτε ὁ Καδενὲ τῷ εἶπεν ὅτι ἤθελεν ὁμιλήσει πρὸς αὐτὸν τὴν ἀλήθειαν, ὁ Βαρρᾶ ἐφάνη περιελθὼν εἰς δυσθυμίαν.

Ὁ πολίτης Διευθυντής, εἰ καὶ μεσημβρινός, δὲν ἦτον ὅμως προληπτικός, καὶ ἰδὼν τὸν Δουφοὺρ χραυγάζοντα ὅτι ὁ Καδενὲ ἦτο τῳόντι ὁ εὐπατρίδης ὅστις ἴχε δικασθῇ, καταδικασθῇ, καὶ καρατομηθῇ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν πάραυτα·

«Μὴ τυχὸν ἀπατᾶται ὁ πρώην προμηθευτὴς ἐκ παρόδου τινος ὁμοιότητος;»

Μετὰ βραχὺ, ὡς εἶπεν ἐν ἤθει, ὁ ὑδρὼς κατέβρεχε τοὺς κροτάφους του, καὶ ἡ καρδία του ἔπαλλε ὅτε εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὅστις ἤθελε νὰ τῷ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἀλλ' ὁ Καδενὲ μετέβαλεν ἀναντιρρήτως γνώμην, διότι εἶπε πρὸς αὐτὸν παραχρῆμα·

— Ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλεχθῶ ὀλίγον μεθ' ὑμῶν, πολῖται Διευθυνταί, ἀλλ' ὀλίγον βραδύτερον....

— Καὶ πότε; . . .

— Ὦ! εἰς τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς, καθότι μόλις ἤρχισεν ἡ ἑορτή σας καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ παρουσία σας εἶναι ἀναγκαία.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ ἐμὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ περιποιηθῶ καὶ προσφέρω τὰς προσρήσεις μου εἰς τὰς κυρίας.

— Αὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι τῳόντι! ἔλεγεν ὁ Δουφοὺρ περιβισμένος.

Ὁ Βαρρᾶ ὕψωσε καὶ αὖθις τοὺς ὤμους του.

Ὁ Καδενὲ ἡσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Κ. Ταλλιὲν, ἀντήλλαξεν ἓν λαθραῖον βλέμμα μετὰ τῆς Μαριὼν, εἶτα ἀπῆλθε διὰ τοῦ πλήθους περιστρεφόμενος ὡς καὶ πρὶν, καὶ διεγείρας παντοῦ καὶ τὸν γέλωτα καὶ τὴν ἱλαρότητα.

Ὁ Βαρρᾶ ὅστις εἶχε καταστῇ σύννους, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀνακουφισθέντα καὶ ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως ὅτε ὁ Καδενὲ ἐγένετο ἄφαντος.

Τότε ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν Μαριὼν, ἧς ἡ ὡραιότης διεπέρα τὴν καρδίαν. Τὸ βλέμμα τῆς Μαριὼν εἰσέδυε μέχρι βάθους τῆς ψυχῆς καὶ ὁ Βαρρᾶ ἠσθάνθη πάραυτα μαγευτικήν τινα ἕλξιν·

— Ἄ! εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ἡ Κ. Ταλλιὲν εἰς τὸ οὖς τοῦ Δουφουρ, νομίζω ὅτι ὁ φίλος Διευθυντὴς ἐμαγεύθη ἐκ τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν τῆς Μαριών.

Ὁ Δουφούρ ἦν ἕτοιμος ν' ἀντιταχθῇ κατὰ τῆς ἰδέας ταύτης τῆς Κ. Ταλλιὲν, ἀλλ' αὕτη τὸν ἀνεχαίτησεν αἴφνης λαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ εἰποῦσα αὐτῷ· «Ἂς κάμωμεν ἕνα γῦρον εἰς τὰς αἰθούσας.»

Σκοπὸς τῆς Κ. Ταλλιὲν ἦτο νὰ ἀποφύγῃ, τοὐλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, πᾶσαν μετὰ τοῦ Βαρρᾶ ἐξήγησιν ἀφορῶσαν τὸν Καδενέ.

Ὁ Βαρρᾶ ὅμως οὐδόλως προσέσχεν, ἀλλ' ἔχων τὸν νοῦν του καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὴν Μαριὼν, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, καὶ ἤρξατο περιδισβάζων μετ' αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύω χιλιάδων προσκεκλημένων του.

— Αἰ! μὰ τὸν Θεόν! εἶπεν ἀπίστευτός τις ἰδὼν αὐτοὺς· ἡ μικρὰ αὕτη Μαριὼν εἶναι μία ἐπιτηδεία μέλισσα, καὶ ἀποποιουμένη τὰς θωπείας μας, ἤξευρε τί ἔκαμνε.

— Πᾶ! εἶπεν ἐρωτότροπός τις.

— Ἀναμφιβόλως. Δὲν βλέπεις, φίλε μου, ὅτι ὁ Βαρρᾶ ἔγεινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου;

— Εἶναι κρῖμα! ἔλεγον ἄλλοι τινες, ἡ Μαριὼν ἐπώλει ὡραιοτάτας ἀνθοδέσμιας, ἐν τοσούτῳ.

—— Θὰ πωλήσῃ εὐνοίας εἶπε νέα τις καὶ εὐειδὴς γυνή. Τὰ ἄνθη καὶ αἱ ταινίαι εἶναι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας.

Ὁ Βαρρᾶ παρετήρησεν ὅτι παντοῦ ὁπόθεν διήρχετο, τὸ πλῆθος ὑπεχώρει ὑπομειδιῶν.

— Εὐτυχῆ Διευθυντά! ἔλεγον στενάζοντες πάντες ἐκεῖνοι, ὧν ἡ Ἀνθοπῶλις Μαριὼν εἶχεν ἀπορρίψει τὰς θωπείας.

Ὁ Βαρρᾶ ἐξῆλθε τῶν αἰθουσῶν, καὶ δι' ἐξώστου τινος κατέβη τὴν κλίμακα ἥτις ἦγεν εἰς τὴν δενδροστοιχίαν.

— Πολὺ προοδεύει, βλέπομεν, ὁ Διευθυντὴς, εἶπον τινες.

Οἱ ὑπὸ τῶν μεγάλων δένδρων διεσπαρμένοι ὅμιλοι, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ Διευθυντοῦ, ὑπεχώρησαν, ὡς εἶχον ὑποχωρήσει καὶ οἱ ἐν ταῖς αἰθούσαις.

Πώποτε ἡ ἀρχαία αὐλὴ δὲν ἐσεβάσθη καλήτερον τὰ ἀποκρυφα τῶν ἐρώτων τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου 15ου.

Πάντες ἐθεώρουν, ὅτι ὁ πολίτης Βαρρᾶ κατέκτησε τὴν Μαριών.

Ἡ δὲ Μαριὼν πάντοτε συγκεκινημένη καὶ ὠχρὰ, ἀρῆκεν ἑαυτὴν νὰ παρασυρθῇ ὑπ' αὐτοῦ.

— Τέλος πάντων, ὡραία μου, ἔλεγεν ὁ ἐρωτικὸς Διευθυντὴς, ὅτε ἔμελλε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς σκοτεινήν τινα καὶ σχεδὸν ἔρειμον δενδροστοιχίαν,, εἶσθε Ἀνθοπῶλις;

— Ναί.... πολῖτα.

— Τέχνη πτωχῆς κόρης ἀξιολάτρευτός μου.....

— Πτωχῆς κόρης ἤτις μόνον ἐκ τῆς ἐργασίας της ζῇ, πολῖτα....

— Ἀλλ' ἓν μέγαρον, ἓν ὄχημα, ἀδάμαντες καὶ τρίχαπτα θὰ σᾶς ἥρμοζον καλήτερον τοῦ κανίστρου σας, ὡραία μου.

Ἡ Μαριὼν ἐστέναξεν.

Ὁ Βαρρᾶ ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ στεναγμοῦ τούτου, καὶ μεθ' ὕφους μᾶλλον ἐπιμόνου ἐξηκολούθησεν·

— Ἐὰν σᾶς ἔδιδον ὅλα αὐτά;...

Ἀλλ ἡ Μαριὼν ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὴν χεῖρα της, ἣν ὁ ἐρωτικὸς Διευθυντὴς ἔσφιγγεν ἐλαφρῶς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του καὶ ἀπεκρίνατο·

— Δὲν εἶμαι διὰ πώλησιν πολῖτα!

— Ἄπαγε! τί κακὴ λέξις.....

— Καὶ ἡ μετ' ἐμοῦ διαπραγμάτευσίς σας θὰ ἀποτύχῃ ἐντελῶς, πολῖτα, διότι ἡ καρδία μου εἶναι τόσον πληγωμένη ἀπ' ἄλλοτε, ὥστε δὲν δύναται πλέον νὰ ἀγαπήσῃ.....

— Πᾶ! κόρη μου.... ὁ ἔρως εἶναι καθὼς ὁ φοίνιξ· ἀναγεννᾶται ἐκ τῆς τέφρας του.

— Ὅταν ἡ τέφρα του δὲν ἐσκορπίσθη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, εἶπεν ἡ Μαριών· μὴ μοὶ ὁμιλεῖτε ποσῶς περὶ ἔρωτος, πολῖτα, εἶμαι κωφὴ καὶ τυφλή.

— Λοιπόν! ἀπεκρίνατο ὁ ἀνυπόμονος Διευθυντὴς, θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰς δύω αἰσθήσεις ὧν στερεῖσθε, τὴν ὅρασιν δηλαδὴ καὶ τὴν ἀκοήν.

Καὶ ἐκβαλὼν τοῦ δακτύλου αὐτοῦ λαμπρόν τι ἐκ πολιτίμων λίθων δακτύλιον ἐπέρασεν αὐτὸ εἰς τὸν δάκτυλον τῆς Μαριών.

Φόβος κατέλαβε τὴν Μαριών, ἤτις ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐνεθυμήθη τῶν διαταγῶν ἃς εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Καδενέ.

Καὶ ἐπειδὴ αὕτη ἦτον εὐπειθὴς πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, χωρὶς ποτε νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς θελήσεις του, ἐνέδωκεν ἵνα τὴν ὁδηγήσῃ ὁ Βαρρᾶ ἐπί τινος ὑψώματος χλόης, ἔνθα καὶ ἐκαθέσθη.

Εἶτα, ὁ Βαρρᾶ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς Μαριὼν ἐρωτίλως, δὲν ἔλαβεν ὅμως καιρὸν νὰ ἀσπασθῇ τὰς χεῖρας αὐτῆς, οὔτε νὰ ἀνανεώσῃ τὰς σαγινευτικὰς αὐτοῦ προσφοράς, καθότι δύω ἄνδρες κεκρυμμένοι μέχρι τοῦδε ὄπισθεν κορμοῦ τινος δένδρου, ὥρμησαν ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἔσφιγγξαν ἰσχυρῶς.

Ὁ Βαρρᾶ ἀφῆκε κραυγήν τινα, ἣν ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ τὸ δεύτερον, καθότι δι' ἑνὸς ῥινομάκτρου τῷ εἶχον φράξει τὸ στόμα, ἐν εἴδει φιμώτρου.

Ταὐτοχρόνως, ἐπί τινι συριγμῷ ἑνὸς τῶν δύω τούτων ἀνδρῶν, τρίτος τις ἔδραμεν εἰς βοήθειάν των.

Ἡ Μαριὼν ἠγέρθη ὅλως τεθορυβημένη, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀφῆκε κραυγήν.

Ἡ ἐπίθεσις, ἧς ὁ Διευθυντὴς ἦτο τὸ θῦμα, ἐγένετο τόσον αἰφνίδιος καὶ τόσον ἀπροσδόκητος, ὥστε ἡ Ἡράκλειος αὐτοῦ δύναμις οὐδόλως τῷ ἐχρησίμευσεν.

Εἶτα, ἀφοῦ πρῶτον ἔδεσαν, ἐδέσμευσαν καὶ ἐφίμωσαν ἐπιδεξίως τὸν Βαρρᾶ, ὅστις μάτην προσεπάθει νὰ σωθῇ, καὶ οὗτινος αἱ κραυγαὶ ἐπνίγοντο ὑπὸ τοῦ φιμώτρου, εἷς τῶν τριῶν ἁρπάγων λαβὼν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων του, ὡσανεὶ ἦτο μικρὸν παιδίον, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους τοῦ Γροβοᾶ.

Ἡ Μαριὼν ἠκολούθησε τοὺς ἅρπαγας.

Καθ' ὃν χρόνον ἐγίνοντο ταῦτα, ἐχόρευον εἰς τὸ μέγαρον, καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ κήπῳ τεχνιτὰς αἰθούσας· καὶ ἡ ἑορτὴ ἦτο ἐν ἀπάσῃ αὐτῆς τῇ λαμπρότητι.

Μετὰ εἴκοσι λεπτῶν ἐσπευσμένην πορείαν, οἱ ἅρπαγες ἀφίκοντο εἰς τὸ ἄκρον τῆς δενδροστοιχίας.

Αἱ δενδροστοιχίαι τοῦ Γροβοᾶ εἶχον τότε ὡς μόνον περίβολον στερεόν τινα φραγμὸν περιοριζόμενον ὑπὸ μιᾶς τάφρου.

Ἄνωθεν τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς τάφρου διήρχετο ἐπίτομός τις ὁδὸς συνενουμένη μετὰ τῆς λεωφόρου.

Ὁ φραγμὸς οὗτος εἶχε ῥῆγμα τι ὁπόθεν διέβησαν οἱ ἅρπαγες.

Μολονότι ἡ τάφρος ἦν πλατεῖα οὐχ' ἧττον ὅμως ὑπερεπήδησαν αὐτὴν δι' ἑνὸς μόνου ἅλματος.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἔκειτο ἓν κλειστὸν ὄχημα, ὅπερ ἔσυρον δύω ῥωμαλέοι ταχυδρομικοὶ ἵπποι.

Εἷς τῶν ἁρπάγων ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ὁ Βαρρᾶ ἡμιπεπνιγμένος ὑπὸ τοῦ φιμώτρου ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ ὀχήματος.

Εἷς τῶν τριῶν ἀνδρῶν ἀνέβη ἐπὶ τοῦ δίφρου, οἱ δὲ ἕτεροι δύω ἐτοποθετήθησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Βαρρᾶ. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ὄχημα εἶχε δύο ἕδρας, ἡ Μαριὼν ἐκαθέσθη ἀπέναντι τοῦ Διευθυντοῦ.

Τότε ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῶν φανῶν, ὁ Βαρρᾶ διέκρινεν ὅτι οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐφόρουν προσωπίδας καὶ πλατεῖς μανδύας.

Ὁ Διευθυντὴς ἐνεθυμήθη τὸ ἀνώνυμον γραμμάτιον ὅπερ εἶχε λάβει τὴν πρωΐαν, καὶ ἐν ᾧ τῷ προειδοποίουν ὅτι ἐκινδύνευε νὰ δολοφονηθῇ.

— Εἶμαι χαμένος! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ταῦτα πάντα ἐξετελέσθησαν ἄνευ θορύβου, καὶ οὐδεὶς τῶν τριῶν ἀνδρῶν εἶχεν ὁμιλήσει.

Ἐν τῷ ἅμα ἡ θύρα τοῦ ὀχήματος ἐκλείσθη, τοῦ δὲ ἁμαξηλάτου πατάξαντος τὴν μάστιγα, τὸ ὄχημα ἤρξαντο φεύγων δρομαίως.

Τότε εἷς τῶν τριῶν ἀνδρῶν, ἔλαβεν ἐκ τῆς ζώνης του ἓν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἠστραποβόλησε προσβληθὲν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ φανοῦ.

Ὁ Βαρρᾶ ἐρρίγησεν.

— Κύριε, εἶπε τότε ὁ ἅρπαξ, δύνασθε τώρα νὰ φωνάξετε, ἀλλὰ οὐδεὶς θέλει σᾶς ἀκούσει, καὶ ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκην νὰ συνδιαλεχθῶ μεθ' ὑμῶν, θὰ σᾶς ἀπαλλάξουν τοῦ φιμώτρου σας.

Ὁ Βαρρᾶ ἀνεγνώρισε τὸν Καδενὲ ἐκ τῆς ὑπὸ τὴν προσωπίδα ἐξελθούσης φωνῆς.

Ὁ ἕτερος τῶν ἁρπάγων ἔλυσε [παραχρῆμα τὸ φίμωτρον.

Ἄ! ἄθλιε! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ.

— Σιωπή! ἐπανέλαβεν ὁ Καδενὲ, δὲν χρειάζονται ὕβρεις. Σᾶς λέγω ὡς εὐπατρίδης ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει σᾶς ἐμπήγω τὸ ἐγχειρίδιον τοῦτο εἰς τὸ στῆθος.

— Ἤμην προειδοποιημένος .... ἐψιθύρισεν ὁ Βαρρᾶ, ὤφειλον νὰ προφυλαχθῶ .... θέλετε νὰ μὲ δολοφονήσετε;

— Ναὶ καὶ ὄχι· Ναὶ, ἐὰν ἀνθίστασθε ..... ὄχι, ἐὰν συμμορφοῦσθε μὲ τὰς περιστάσεις.

— Καὶ αὗται.... αἱ περιστάσεις.... ἐτραύλισεν ὁ Βαρρᾶ.

— Ἀγαπητὲ πολῖτα Διευθυντὰ, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενὲ, ἀπ' ἐδῶ εἰς Παρισίους ἔχομεν παρατεταμένην ὁδὸν νὰ διατρέξωμεν, καὶ νομίζω ὅτι εἶναι ἴδιον καλῶς ἀνατεθραμμένων ἀνθρώπων νὰ σᾶς ἀπαλλάξωμεν τῶν σχοινίων τούτων, ἅτινα μετεχειρίσθημεν, ἄλλως τε ἀκουσίως ἡμῶν, σᾶς κάμνομεν τὴν παρατήρησιν, ἐν τούτοις, ὅτι ἐὰν ἠθέλατε ἐπιχειρισθῇ νὰ δραπετεύσητε, θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν αὐστηρὰ μέσα.

Ὁ Βαρρᾶ ἀπηλλάγη τῶν σχοινίων του, ὡς τὸν εἶχον ἀπαλλάξει καὶ τοῦ φιμώτρου.

— Τώρα ἂς συνδιαλεχθῶμεν; εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίνατο περιφρονητικῶς ὁ Βαρρᾶ.

Ὁ Διευθυντὴς ὡς ἄνθρωπος ἀτάραχος ἐννόησεν ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτον ἀνωφελής.

— Σᾶς ἔλεγον λοιπὸν ὅτι ὑπάγομεν εἰς Παρισίους, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενέ.

Κακῶς ἐξελέξατε τὴν στιγμὴν, Κύριε, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, ναὶ, διότι σᾶς ἀπεμακρύναμεν ἐκ τοῦ μέσου τῆς ἑορτῆς σας ....

Καὶ βεβαίως δὲν θὰ βραδύνουν νὰ παρατηρήσωσι τὴν ἔλλειψίν μου, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ.

Νομίζετε; εἶπεν ὁ Καδενὲ εἰρωνικῶς.

— Καὶ ἡ Ἀστυνομία δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ μᾶς προφθάσῃ καὶ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ.

Ὁ Καδενὲ ἐγέλα ὑπὸ τὴν προσωπίδα του.

— Προσέξατε, κύριοι, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ, καθότι παίζετε μὲ τὴν ὕπαρξίν σας τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Ὦ! τὸ γνωρίζομεν.

— Καὶ θὰ πράξετε καλῶς νὰ μὲ δολοφονήσητε ἀμέσως.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Τότε θὰ ἐλευθερωθῶ....

— Ὑπὸ τίνος;

— Ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

— Ἡ ἀστυνομία, ἀγαπητέ μοι Διευθυντὰ, ἐπασχολεῖται εἰς τὰς πολιτικάς της ὑποθέσεις, καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἐρωτάς σας.

— Τοὺς ἐρωτάς μου!

— Αἴ! μὰ τὸν Θεὸν ναί...

— Ἄ! ἐφώνησεν ὁ Βαρρᾶ μανιωδῶς.

— Διότι ἐκγατελείψατε τὸν χορὸν συμπαρασύραντες τὴν Μαριών.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές.

— Καὶ τί παράδοξον, τῇ ἀληθείᾳ, ἂν ὁ πολίτης Διευθυντὴς ἀπησχόλει εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὑπὲρ τῆς ὡραίας Ἀνθοπώλιδος. Τὴν ἀπήγαγε θὰ εἴπῃ ἡ Ἀστυνομία καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς κἀνὲν μυστηριώδες καταφύγιον. Λοιπὸν, ὡς βλέπετε, ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ τεθῇ εἰς κίνησιν διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα ....

Ὦ! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ θὰ τὸ πράξῃ....

— Ὅταν ὅμως ἐπασχοληθῇ διὰ σᾶς καὶ δι' ἡμᾶς, ἴσως ἕως τότε εἴμεθα συνεννοημένοι.

— Ἀλλὰ ποῖοι εἴ[illegible]

— Θὰ τὸ μάθητε βραδύτερον.

— Καὶ μὲ ὁδηγεῖτε εἰς Παρισίους ;

— Ναί.

— Ἐπὶ τίνι σκοπῷ ;

— Σᾶς ὁδηγοῦμεν εἰς τὸν χορόν· διότι, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενὲ, οἱ φίλοι μου καὶ ἐγὼ ἐσκέφθημεν ὅτι πρέπει νὰ σᾶς ἀποδώσωμεν τὰ ἴσα.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μετ' ἀλαζονείας, μὲ ἐκάμετε ἤδη τὴν ἑσπέραν ταύτην ἀστεϊσμοὺς ἀνόστους.

— Δὲν ἀστεΐζομαι ποτὲ Κύριε. Σᾶς ὁδηγοῦμεν εἰς τὸν χορὸν, εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Ἔκτοτε οὐδεμία λέξις ἐξῆλθε τοῦ στόματος τοῦ Βαρρᾶ, καὶ οἱ δύω προσωπιδοφόροι ἄνδρες δὲν ἐπεχείρησαν νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν ἐκ τῶν ῥεμβασμῶν του.

Οἱ δύω ταχυδρομικοὶ ἵπποι ἔσυρον καλπάζοντες τὸ ὄχημα.

Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν διῆλθον τὸ ἀπὸ τοῦ Γροβοᾶ μέχρι τῶν Παρισίων διάστημα, καὶ τὸ ὄχημα ἔστη ἐνώπιον τῶν κιγκλίδων τοῦ ὀρυφράκτου τοῦ Σιαραντών.

— Πολῖται Διευθυντὰ, εἶπεν ὁ Καδενὲ, εὐαρεστηθεῖτε νὰ εἴπητε ποῖος εἶσθε εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ σταθμοῦ, καὶ μὴ τυχὸν ἀπαιτήσητε τὴν βεβαίωσίν του, διότι θὰ εἶσθε νεκρὸς πρὶν ἡ ἀνοίξωσι τὴν θύραν τοῦ ὀχήματος.

Καί τοι ὁ Βαρρᾶ ἦν ἀνδρεῖος, οὐχ' ἧττον ὅμως ἔκρινε καλὸν ὅτι ἔδει νὰ ἀποφύγῃ βέβαιον θάνατον καὶ παρεδέχθη τὴν παραγγελίαν.

Εἶπεν εἰς τὸν σταθμὸν τίς ἦτον· οἱ δὲ φρουροῦντες στρατιῶται ἰδόντες ὅτι ἐντὸς τοῦ ὀχήματος ἦτο γυνή τις, ἐθεώρησαν ἀλλήλους μειδιῶντες καὶ εἶπον·

— Ὁ Διευθυντὴς εἶναι εὐτυχής.

Τὸ ὄχημα κατέβη τὸ προάστειον τὸ Ἁγίου Ἀντωνίου. Ἀφιχθὲν δὲ ἐπὶ τῆς θέσεως ἔνθα ἦτον ἡ Βαζίλλη ἐσταμάτησεν.

— Ἐφθάσαμεν ; ἠρώτησεν ὁ Βαρρᾶ.

— Ὄχι ἀκόμη.

— Τότε, διατὶ στεκόμεθα ;

— Ἔχομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν μικράν τινα ὑπηρεσίαν.

Καὶ ὁ Καδενὲ ἐξήγαγε τοῦ θυλακίου του ἓν ῥινόμακτρον καὶ εἶπεν·

— Πρέπει νὰ ἐπιτρέψητε ὅπως σᾶς δέσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀλλά....

— Ἐκτὸς, προσέθετο μετὰ ψυχρότητος ὁ Καδενὲ, ἐὰν προτιμᾶτε νὰ ὑπάγετε νὰ κοιμηθῆτε ἐντὸς τοῦ Σηκουάνα ὅπου ἠθέλαμεν σᾶς κομίσει, ἐὰν εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ σᾶς κάμωμεν πτῶμα.

Ὁ Βαρρᾶ ἀφῆκε νὰ τῷ δέσουν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ δὲ ὄχημα ἤρξατο αὖθις τὴν πορείαν του.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἐκυλινδοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀνωμάλου καὶ ἀποτόμου λιθοστρώτου τῶν τότε ὁδῶν τῶν Παρισίων, εἶτα ὁ Βαρρᾶ ἀκούσας ἠχηρόν τινα θόρυβον ἐννόησεν ὅτι τὸ ὄχημα εἰσήρχετο ὑπό τινα θόλον.

Μετά τινα στιγμὴν τὸ ὄχημα ἔστη.

Τότε ὁ Καδενὲ ἔλαβε τὸν Βαρρᾶ ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ καταβῇ.

— Ἐφθάσαμεν εἶπεν.

Ὁ Διευθυντὴς ᾐσθάνθη πέριξ αὐτοῦ ἀτμοσφαίραν καὶ θόρυβον βαρὺν ἐνῷ ἀμυδρὰ τις λάμψις εἰσέδυε διὰ τοῦ ἐπιδέσμου τῶν ὀφθαλμῶν του.

Τότε ὁ Καδενὲ ἀπέσπασε τὸ ῥινόμακτρον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Διευθυντοῦ, ὅστις ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ πλήθους τῶν φώτων, καὶ ἐπί τινα στιγμὴν ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ καὶ αὖθις τοὺς ὀφθαλμούς.

Ε'.

Ἀφοῦ ὁ Βαρρᾶ ἐπί τινα στιγμὴν εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους τοὺς ἤνοιξε καὶ αὖθις, καὶ ἔῤῥιψεν ἓν βλέμμα ἐκπεπληγμένον πέριξ αὐτοῦ.

Εὑρίσκετο ἐντὸς εὐρείας κυκλοτεροῦς αἰθούσης, φωτιζομένης ὑπὸ ἀπείρων λυχνιῶν.

Οἱ τοῖχοι, πρᾶγμα ἀλλόκοτον! ἦσαν ἐζωγραφισμένοι μὲ χρῶμα ἐρυθροῦν· τὰ δὲ καθίσματα ἦσαν τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Ἐπὶ τῶν καθισμάτων τούτων ἐκάθηντο γυναῖκες πάσης ἡλικίας, αἱ πλεῖσται ὅμως νέαι καὶ εὐειδεῖς, ἐστολισμέναι ἀνεπιλήπτως μὲ ἐνδύματα τοῦ χοροῦ.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ ταύτῃ ὁ Βαρρᾶ ἐξεπλάγη παραχρῆμα, διότι ἑκάστη τῶν γυναικῶν τούτων εἶχε περὶ τὸν τράχηλον λεπτὸν ἐρυθροῦν σειράδιον, ὅπερ ἐχάραττε γραμμὴν ὁμοίαν ἐκείνης ἣν ἤθελε παράξει διερχόμενος ὁ σίδηρος τῆς λαιμητόμου, ἐὰν ἠθέλαμεν ὑποθέσει, ὅτι μετὰ τὴν τρομερὰν ἐκτέλεσιν ἡ κεφαλὴ ἤθελε λάβει τὴν φυσικήν της θέσιν ἐπὶ τῶν ὤμων.

Ἐνώπιον τῶν γυναικῶν τούτων ἵσταντο ὄρθιοι καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἄνδρες κομψῶς ἐνδεδυμένοι, ἄνευ λαιμοδέτου, ἔχοντες ὀ' ἀπ' ἐναντίας τὸν τράχηλον πάντη γυμνόν.

Καθὼς αἱ γυναῖκες, οὕτω εἶχον καὶ αὐτοὶ ἐρυθρᾶν λεπτὴν ταινίαν περὶ τὸν τράχηλον, ἥτις παρίστα τὴν αἱματηρὰν διάβασιν τῆς μαχαίρας τῆς λαιμητόμου.

Περιπλέον, οὗτοι ἐφόρουν προσωπίδας.

Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἦτον ὀρχήστρά τις ἄφωνος, καὶ ἥτις μόνον ἓν σημεῖον περιέμενεν.

Ὁ Καδενὲ ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ Βαρρᾶ καὶ τῷ εἶπεν·

— Σᾶς ἐπερίμενον διὰ νὰ ἀρχίσουν.

— Ἀλλὰ ποῦ εὑρίσκομαι ἄρα γε; ἠρώτησεν ὁ Διευθυντής.

— Εἰς τὸν χορὸν, ὡς βλέπετε.

— Ἀλλὰ.... προσωπιδοφόροι..... γυναῖκες....

— Εἶναι οἱ συνήθως συνερχόμενοι ἐνταῦθα.

— Ποῖοι εἶναι;

— Βλέπετε τὸ ἐρυθροῦν τοῦτο σημεῖον ὅπερ ἔχ' περὶ τὸν τράχηλον, ἄνδρες καὶ γυναῖκες;

— Ναί.

— Λοιπόν! εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ συνδέσμου, καὶ τὸ ἀπαραίτητον σημεῖον ὅπως εἰσέλθῃ τις ἐνταῦθα.

— Τί σημαίνουν ἄρα γε;

— Σημαίνουν ὅτι ἡ λαιμητόμος ἐπέρασεν ἐκεῖθεν. Ὁ χορὸς οὗτος καλεῖται ὁ χορὸς τῶν θυμάτων.

Ὁ Βαρρᾶ ἐρρίγησεν.

Ἡ Ἀστυνομία μου μοὶ ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ χοροῦ τούτου, τῳόντι, εἶπεν.

— Καὶ ἐπροσπάθησε νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ἄνευ ἐπιτυχίας, μέχρι τοῦδε.

— Τῳόντι, εἶπεν ὁ Καδενὲ, εἰ καὶ ὁ χορὸς οὗτος γίνεται ἅπαξ ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα, καὶ εἰς διάφορα πάντοτε μέρη, οὐχ' ἧττον ὅμως, ἡ ἀστυνομία σας, ἀγαπητέ μοι Διευθυντὰ, δὲν ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε νὰ τὸν κλείσῃ.

— Ἄ! ἐψιθύρισεν ὁ Βαρρᾶ ὀλίγον ἐκπεπληγμένος αὐτὸς εἶναι ὁ χορὸς τῶν θυμάτων;

— Ναί, καὶ διὰ νὰ γίνῃ τις παραδεκτὸς εἰς αὐτὸν, πρέπει νὰ ἔχασε συγγενῆ τινα ἐπὶ τῆς λαιμητόμου, εἴτε πατέρα, εἴτε γυναῖκα, εἴτε ἀδελφὸν, εἴτε ἀδελφήν...

Ὁ Βαρρᾶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ οὔτε λέξιν ἐπρόφερεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἴσως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Διευθυντηρίου, ὁ ἀρχαῖος βουλευτὴς, ἐκεῖνος ὅστις προσέβαλε διὰ τοῦ πελέκεως τὸ πολύκλαδον ἐκεῖνο δένδρον, ὅπερ ἀπεκάλουν Ἀριστοκρατίαν τῆς Γαλλίας, ἐνεθυμεῖτο τὴν καταγωγήν του καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι πάντες οὓς εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν του ἦσαν ἐκ τῶν ἰδικῶν του, ὅτι ἦτο τοῦ αὐτοῦ βαθμοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἐπίσης καταγωγῆς καὶ ἠσθάνθη ἄφατον καὶ θλιβερὸν αἴσθημα αἰσχύνης, ὥπερ ἤθελεν αἰσθανθῇ ἱερεὺς ἀποσυνάγωγος εὑρισκόμενος ἐν τῷ ἱερῷ.

Ὁ Καδενὲ ποσῶς δὲν ἐφάνη ὅτι παρετήρησε ταῦτα, καὶ λαβὼν τὸν Βαρρᾶ ἐκ τοῦ βραχίονος, τῷ εἶπεν·

— Ἔλθετε, ἀγαπητὲ Διευθυντά, θὰ σᾶς παρουσιάσω πρὸς τὰς Κυρίας.

— Ὄχι! ὄχι! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μετὰ ψυχρότητός τινος, δὲν θέλω!....

— Τί ἀστεϊσμοί! εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Πλὴν, προσέθετο ὁ Διευθυντὴς, τί ἦλθον νὰ πράξω ἐδῶ, ἐγώ;

— Ἤλθατε εἰς τὸν χορόν.

— Ἀλλά... δὲν ἔχω.... κανὲν δικαίωμα.

— Ἀπατᾶσθε!

Καὶ ὁ Καδενὲ, ἔσωθεν τῆς προσωπίδος, ῥίψας ἐπ' αὐτοῦ ἓν ψυχρὸν βλέμμα, προσέθετο·

— Σεῖς, ὡς καὶ ἕκαστος ἡμῶν, πολῖται Διευθυντά, ἐχάσατε συγγενῆ ἢ φίλον τινα εἰς τὸ διάστημα τοῦ τρόμου.

— Ἐγώ!

— Λησμονεῖτε τὸν θεῖον σας, τὸν ἱππότην Δὲ-Βαρρᾶ ... φονευθέντα εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Καδενέ... καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀνεψιός του ἐψηφοφόρει τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως.

— Ἡ λαιμητόμος δὲν ἔλαβε μέρος τουλάχιστον.

— Ἀλλ' ἡ θεία σας ὑπέστη τὴν διὰ τῆς λαιμητόμου ποινὴν, εἰς Ὁράνζ.

Ὁ Βαρρᾶ ἐρρίγησε καὶ ἔκυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κάτω.

— Καὶ... ὁ Κ. Δ'-Ὁριὸλ, ὁ ἐξάδελφός σας καὶ ἐξαδελφός μου..... διότι εἴμεθα ὀλίγον συγγενεῖς, ἀγαπητέ μοι Διευθυντά...

— Ἄ! εἶναι ὀρθὸν, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ, νομίζω νὰ ἐνθυμῶμαι τὸ ὄνομά σας.

— Ὀνομάζομαι Καδενὲ, δοῦλος σας.

— Διϊσχυρίζεσθε πάντοτε ὅτι ἐκαρατομήθητε;...

— Ἐγὼ ὄχι, ἀλλ' ὁ μεγαλήτερός μου ἀδελφὸς μὲ τὸν ὁποῖον τόσον ἐντελῶς ὁμοιάζω, ὥστε ὁ ἀγαθὸς Δουφοὺρ ἠπατήθη.

— Λοιπόν! ἐπανέλαβεν ὁ Καδενὲ, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνήρχετο εἰς ἑαυτὸν, θὰ μοὶ εἰπῆτε τώρα, κύριε ἐξαδελφέ μου, διατὶ μὲ ἐφέρατε ἐδῶ;

— Ἀμέσως· ἀλλ' ὅμως ἔλθετε, νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὰς κυρίας.

Ὁ Βαρρᾶ δὲν ἀντέστη ποσῶς, καὶ ὁ Καδενὲ τὸν ὁδήγησε πλησίον νέας τινος ἔτι γυναικὸς, ὡραιότητος ἐξαισίου, ἥτις ἀντὶ ἑνὸς ἁπλοῦ ἐρυθροῦ σειραδίου περὶ τὸν τράχηλον, εἶχε τρία ὑπερκείμενα ἀλλήλοις.

= Εἶναι ὁ κύριος κόμης Δε-Βαρρᾶ, εἶπεν ὁ Καδενὲ, μετὰ τοιούτου ὕφους ὡς ἤθελε πράξει δέκα ἔτη πρὶν ἐν Βερσαλλίαις, παρουσιάσας τὸν Διευθυντήν.

Ἀλλ' ὁ Βαρρᾶ μόλις εἶδε τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ταύτης, ὠχρίασε καὶ ὀπισθοχώρησεν.

— Ἡ Λαῦρα! εἶπεν.

Ἡ ὡραία εἰσέτι αὕτη γυνὴ ἐμειδίασε μελαγχολικῶς καὶ εἶπεν

— Πολὺς καιρὸς παρῆλθεν ἀφότου δὲν εἴδαμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον, Παῦλε.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀπηγγέλθησαν ὑπ' αὐτῆς μὲ φωνὴν θλιβερὰν, συνάμα δὲ καὶ γλυκείαν, ὥστε ὁ Βαρρᾶ ἠσθάνθη καμπτόμενα τὰ γόνατά του.

—Ὑπέστην ἀπείρους δυστυχίας, ἀγαπητέ μοι Παῦλε, ἐπανέλαβεν ἡ Λαῦρα, εἶναι εἴκοσι σχεδὸν ἔτη ἀφότου ἐχωρίσθημεν. Διότι, ἀδύνατον νὰ ἐλησμόνησας τὸν καιρὸν τῆς νεότητός μας· ἐγὼ ἦγον τότε τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, σὺ δὲ τὸ εἰκοστὸν ἕκτον· σὺ μὲν εἶχες καταταχθῆ εἰς τὴν σωματοφυλακὴν, ἐγὼ δὲ ἐξηρχόμην τοῦ μοναστηρίου τοῦ Σαιν-Σύρ. Μὲ ἠγάπας τότε... καὶ ἐμέλλομεν νὰ συζευχθῶμεν.....

Ὁ Βαρρᾶ ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν χεῖρα σπασμωδικῶς.

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Λαῦρα, εἶπεν· μὴ μὲ φέρῃς εἰς τὴν μνήμην τοιαύτας ἐνθυμήσεις, φεῦ! τόσον σκληράς.....

—Ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, ἀγαπητέ μοι Παῦλε, εἶπεν ἐκείνη ἥτις προσηγορεύθη μὲ τὸ ὄνομα Λαῦρα, ἐπίτρε-

ψόν μοι νὰ σοὶ εἴπω τὴν θλιβερὰν μου ἱστορίαν. Ὅτε, διὰ τῆς ἀκαμάτου θελήσεως τοῦ θείου σας, ἐθραύσθη ὁ γάμος μας, ἐνυμφεύθην τὸν μαρκέσιον Δε-Βαλανσὼλ.

Οὗτος, φύσει περιποιητικὸς, προσεπάθει νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ὁ καιρὸς καταπραύνει τὰ δεινὰ τῆς ψυχῆς, ἀγαπητέ μοι Παῦλε· σὲ ἠγάπουν πάντοτε, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠγάπησα φιλοστόργως καὶ εἰλικρινῶς τὸν μαρκέσιον. Ἐκ τῆς συζεύξεώς μου ταύτης ἀπέκτησα δύω υἱοὺς, δύω διδύμους υἱούς.

Ἐνταῦθα, ἡ φωνὴ τῆς μαρκεσίας Δε-Βαλανσὼλ ἠλλοιώθη.

— Ἴσως, προσέθετο αὕτη, γνωρίζεις τί ἀπέγεινεν ὁ σύζυγός μου;

— Κυρία . . . Κυρία . . . ἐψέλλισεν ὁ Βαρρᾶ, οὗτινος τὸ μέτωπον περιερρέετο ὑπὸ ὑδρῶτος.

— Ὁ σύζυγός μου ἦτον ὑπολοχαγὸς τῶν γαλλικῶν φρουρῶν· τὰ τέκνα μου ἦγον τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας των κατὰ τὰ 93. Καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν κεκρυμμένοι ἐντὸς οἰκίας τινος τῆς ὁδοῦ Μικρᾶς-Ὑέλου, ἔνθα περιέμενον διαβατήρια τὰ ὁποῖα τοῖς ὑπεσχέθησαν. Συνελήφθησαν . . . .

Δύνασαι νὰ μαντεύσῃς τὰ λοιπὰ, ἀγαπητέ μοι Παῦλε· εἶμαι γυνὴ ἄνευ συζύγου, χήρα ἄνευ τέκνων . . . .

Ὁ Βαρρᾶ δὲν ἤκουσε περισσότερον, καθότι ὁ Καδενὲ τὸν παρέσυρε λέγων·

— Ἔλθετε! Ἔλθετε! θὰ ἀπαντήσητε πλείστους γνωρίμους.

Ὁ Βαρρᾶ, συγχυσθείς, ἠσθάνθη τότε ὅτι πάντων τὰ βλέμματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπ' αὐτοῦ μετὰ περιφρονητικῆς περιεργείας.

Ἐν ὅσῳ προὐχώρει εἰς τὴν ἄθουσαν στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Καδενὲ, οἱ ἄνδρες, οἵτινες ἦσαν ἄλλως τε προσωπιδοφόροι, ἀπεμακρύνοντο ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐφαίνοντο φοβούμενοι τὴν συναφήν του, καθὼς τὴν

δηλητηριώδους ζώου. Ἐν τοσούτῳ εἷς αὐτῶν ἔστη ὀρθιος ἐνώπιόν του καὶ τῷ εἶπε μεθ' ὕφους εὐδιαθέτου.

— Καλὴ ἡμέρα κόμη.

Ὁ Βαρρᾶ ἐρρίγησεν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς φωνῆς ταύτης.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐφόρει προσωπίδα· ἀλλὰ ὁ Διευθυντὴς διέκρινε λάμπον ἐν βλέμμα πλῆρες μίσους καὶ πονηρίας.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις λοιπόν;

— Νομίζω ὅτι δὲν σᾶς εἶδόν ποτε, ἀπεκρίνατο ὁ Βαρρᾶ.

— Ἀπατᾶσαι . . . . . .

— Καὶ, ἄλλως τε, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς γνωρίσω προσωπιδοφοροῦντα.

— Λοιπόν! θὰ σοὶ δείξω τὸ προσωπόν μου.

Καὶ ἡ προσωπὶς τοῦ ἀγνώστου ἔπεσεν.

Ὁ Βαρρᾶ προσήλωσε διαπύρως τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅστις τῷ ὁμίλει εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸν προσηγόρευσε, διὰ τοῦ τίτλου τοῦ κόμητος.

— Ὁ Μασεφὲρ! εἶπεν.

— Ὅλος αὐτὸς, ἀγαπητέ μοι Διευθυντά. Ὄχι, ἀπατῶμαι, ἔπρεπε νὰ εἴπω ἀγαπητέ μοι ἀνάδοχε, δὲν ἔχει οὕτως; διότι σὺ μὲ ἀνεδέχθεις βαπτιζόμενον, πρὸ τριάκοντα δύω ἤδη ἐτῶν, ὁπόταν ἦγες τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας σου, μὲ ἀνεδέχθεις λέγω εἰς τὴν ἐνοριακὴν ἐκκλησίαν τῆς πατρίδος μας.

Οἱ πατέρες μας ἦσαν φίλοι, ἐπέτρεψας νὰ καρατομηθῇ ὁ ἰδικός μου· ἄλλως τε σοὶ ὀμνύω, ἀγαπητέ μοι κόμη, ὅτι τὸν ἔγραψες καὶ εἰς τὸν κατάλογον τῶν προγεγραμμένων.

— Ἔχετε λάθος! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ ἐνεργητικῶς.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἀδελφήν μου, κόμη;

— Τὴν . . . . . ἀδελφήν σας. . . .

— Ναὶ, τὴν μικράν μου ἀδελφὴν Ἑλένην. Τὴν εἶδες ὅταν ἦτο παιδίον . . . . . εἶναι εἴκοσι πέντε ἐτῶν σήμερον . . . . ἔλθε νὰ σὲ παρουσιάσω πρὸς αὐτήν . . .

Καὶ, ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἐκαλεῖτο Μασεφὲρ, λαβὼν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Βαρρᾶ τὸν ἔφερεν ἔμπροσθεν ἑτέρου τινος καθίσματος, ἐφ' οὗ ἦτο νέα τις κόρη, ἧς ἡ ἐξαίσιος ὡραιότης ἐθκμβοῦτο ἕνεκα τοῦ πεπλανημένου αὐτῆς βλέμματος.

Ἡ νέα αὕτη κόρη ἐγέλα σπασμωδικῶς, καὶ ᾖδε, χαμηλῇ τῇ φωνῇ, τὸ Μασσαλιωτικὸν, κινοῦσα τὴν κεφαλήν της δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν.

— Εἶναι παράφρων, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ.

— Παράφρων! ἐψιθύρισεν ὁ Βαρρᾶ, ὅστις, βεβαίως, ἠλησμόνησε τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν Μαριὼν, τὴν ἑορτὴν τοῦ Γροβοᾶ, καὶ τὴν ὑψηλὴν θέσιν τοῦ Διευθυντοῦ.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Καδενὲ, ὅστις τὸν ἠκολούθει, πολλὰ ὑπέστη ἡ Δεσποσύνη Δε Μασεφὲρ. Ἀπήχθη συγχρόνως μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ μνηστῆρος εἰς τὴν λαιμητόμον, ἀλλ' ἐσώθη..... Ὦ! ἐσώθη μὲ φρικώδες τι μέσον.... καὶ ἕνεκα τούτου εἶναι παράφρων!

— Εἶναι βέβαιον, ἐψιθύρισεν ὁ Μασεφὲρ, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι μηδὲν ἀπέναντι ἐκείνου ὅπερ τῇ συνέβη.... Φαντάσθητι, κόμη, ὅτι ἐντὸς τῆς φυλακῆς, εἷς τῶν δεσμοφυλάκων ἐρωτεύθη αὐτήν. Πολλάκις τὴν ἐπρότεινε νὰ τὴν σώσῃ, ἀλλ' αὕτη ἀπεποιήθη μετ' ἀγανακτήσεως. Λοιπόν! τὸ πιστεύεις; ὁ ἄθλιος οὗτος ἐτόλμησε νὰ ὑπάγῃ καὶ μέχρι τῆς λαιμητόμου, ἔνθα διεκήρυξεν ὅτι ἡ ἀδελφήμου μετ' οὐ πολὺ ἔμελλε νὰ γίνῃ μήτηρ. Καλήτερον ἦτο νὰ ἀπέθνησκεν.

Ὁ Βαρρᾶ ἔφριττεν ἀποστρέφων ἔστιν ὅτε τὴν κεφαλήν.

Εἴκοσι ἄτομα προσῆλθον ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ τὸν προσηγόρευσαν· ἄλλοι μὲν προσωπιδοφοροῦντες, ἄλλοι δὲ τολμηρότεροι μὲ ἀνοικτὸν πρόσωπον.

Ὁ μὲν εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸ τάγμα του, ὁ δὲ ἦτον ἀρχαῖος του φίλος, ἕτερός τις, πλούσιος πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως τῷ εἶχεν ἀνοίξει τὸ βαλάντιόν του, καὶ δευτερότοκος ἐταρχιώτιδος εὐγενοῦς οἰκογενείας καὶ κατάχρεως.

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ὧν ἑκάστη ἐθρήνει

πατέρα, μητέρα, σύζυγον ἢ υἱὸν, ὁ Βαρρᾶ ἀνεγνώρισε πλείστας.

Εἶχεν ἄλλοτε συναντήσει τὰς μὲν νεανίδας πάντοτε ἐπὶ τοῦ χείλους σπινθηροβολοῦν ἐχούσας τὸ μειδίαμα, ἐπὶ τῶν λειμώνων τοῦ Τριανών· εἶχε γνωρίσει τὰς δὲ εἰς τὰς ἐν ταῖς πόλεσι συναναστροφάς. Μία τούτων ἀνήκον εἰς οἰκογένειάν τινα τῆς Προβιγκίας, καὶ ἦτο συγγενὴς τῆς τοῦ Βαρρᾶ. Καὶ, πάντες οἱ παριστάμενοι ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἐφαίνοντο λησμονοῦντες ὅτι ὁ Βαρρᾶ ἦν ὁ ἀρχαῖος βουλευτὴς, ὁ εὐπατρίδης, ἀρνησίθρησκος νῦν, ὁ Διευθυντὴς τῆς Δημοκρατίας.

Ἐχαιρέτουν αὐτὸν περιλύπως, τῷ ἀπηύθυνον λέξεις τινας εἰρωνικὰς ἄνευ πικρίας, χωρὶς κἂν νὰ τὸν ἐπιπλήξωσι σφοδρῶς, καὶ χωρὶς νὰ τὸν ὑβρίσωσιν.

Ὁ Μουσεφὲρ ἐβάδιζεν ἤδη παρ' αὐτῷ, ὡς καὶ ὁ Καδενέ.

Ἡ ὀρχῆστρα ἐξηκολούθει σιγῶσα, καὶ δὲν εἶχον ἔτι χορεύσει.

— Ἀφοῦ χαιρετήσῃς τοὺς ἐνταῦθα εὑρισκομένους, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, θὰ ἀνοίξωμεν τὸν χορόν.... Θὰ ἦναι ἴσως ὁ χορός μας ὀλιγώτερον τερψιθυμος ἐκείνου, τὸν ὁποῖον δίδεις εἰς Γροβοᾶ, ἀλλὰ, μὴ δυσαρεστῆσαι, ἀγαπητέ μοι κόμη, πλὴν, θὰ ἦναι ἀναντιρρήτως καλήτερον συγκεκροτημένος.

Ὁ Βαρρᾶ περιεφέρετο μεταξὺ τοῦ πενθιφοροῦντος ἐκείνου πλήθους, ὅπερ ἔμελλε νὰ χορεύσῃ, ὡς ἄνθρωπος, οὗτινος τὸ λογικὸν ταράσσεται ὑπὸ τῆς κατὰ κόρον οἰνοποσίας. Ἐβάδιζε κλονούμενος καὶ ὡδηγεῖτο, συγκεχυμένος ὤν, ἀκουσίως ἑαυτοῦ ὑπὸ τοῦ Καδενέ. Αἴφνης τῷ ἐξέφυγε κραυγή τις ἀπορίας, σχεδὸν χαρᾶς.

Μικρόσωμός τις ἀνὴρ, μελανήμων, ἐκτὸς κιτρίνου τινος ὑπενδύτου, ὅστις τῷ ἔφραττε τὸ στῆθος, καὶ τῷ ἐκάλυπτεν ὀλίγον τὸ ὑπογάστριον, μικρόσωμός τις λέγομεν ἀνὴρ, ἰσχνὸς, κεκυρτομένος, προκεχωρημένης ἡλικίας, ἀλλ' οὗτινος τὸ βλέμμα ἐδήλου νεανικόν τι

εἰσέτι, προσῆλθε τῷ Διευθυντῇ καὶ τῷ προσηγόρευσε λέγων·

— Καλὴ ἡμέρα, κύριε κόμη. Οἱ κύριοι οὗτοι καὶ αἱ κυρίαι εὑρεστήθησαν νὰ μὲ παραδεχθῶσιν, ἐμὲ τὸν πτωχὸν ὑπηρέτην, εἰς τὴν συναναστροφήν των.

— Σουσέ! ἐφώνησεν ὁ Βαρρᾶ.

— Ναί, κύριε κόμη, ἐγὼ εἶμαι . . . .

Καθ' ἣν ἐποχήν, ὁ Βαρρᾶ ἦτο λοχαγὸς, εἶχε φίλον τινα, συστρατιώτην, τὸν ἱππότην Δ' Αἰγλεμὼν, μεθ' οὗ ἐξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἰνδιῶν.

Δέκα ἔτη ἦγον τὴν αὐτὴν ζωὴν, ἠγάπων ἀλλήλους ὡσανεὶ ἦσαν ἀδελφοί.

Ἡ ἐπανάστασις τοὺς ἀπεχώρισεν.

Ἔκτοτε ὁ Βαρρᾶ εἰς μάτην ἐζήτει παντοχοῦ τὸν φίλον του· μυριάκις ἐπεσκέφθη τὰς φυλακὰς ἐρευνῶν αὐτὰς· ἐζήτασε πλειστάκις ἐπισταμένως τὰ βιβλία τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς, ἐζήτησε τὸ ὄνομα τοῦ ἱππότου εἰς πάντας τοὺς καταλόγους τῶν καταδικασθέντων.

Μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ τρόμου, ὁ Βαρρᾶ ἐπείσθη ὅτι ὁ ἱππότης κατόρθωσε νὰ σώσῃ τὴν κεφαλήν του.

Τέλος πάντων, ὁ μελανήμων οὗτος ἀνὴρ, ὁ φορῶν κίτρινον ὑπενδύτην, ὁ μικρόσωμος οὗτος, ὃν ὁ Βαρρᾶ προσηγόρευσε διὰ τοῦ ὀνόματος Σουσὲ, ὁ ἀποκαλέσας ἑαυτὸν ἁπλῶς ὑπηρέτην, ἦν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ ἱππότου Δ' Αἰγλεμών.

Ὁ Βαρρᾶ λαβὼν ἀμέσως τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὸν ἠρώτησεν·

— Ἄ! θὰ μὲ εἴπῃς ποῦ εἶναι ὁ ἱππότης;

— Ἀπέθανεν, κύριε κόμη.

— Ἀπέθανεν! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ ἔκπληκτος. Ὦ! ὄχι εἰς Παρισίους τοὐλάχιστον.... Θὰ ἐφονεύθη ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Κονδέ;

— Ἀπατᾶσθε, κύριε κόμη, ἀπέθανεν εἰς Παρισίους.

— Εἰς Παρισίους!

— Ναί,

— Ἀλλὰ διὰ τίνος θανάτου;

— Μὲ τὸν κοινὸν θάνατον, τὸν συνειθισμένον, τὸν γενικὸν, κύριε κόμη, ἐκαρατομήθη.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!

— Μάλιστα, κύριε κόμη, ἔτσι εἶναι· καὶ ἦν μέλος τοῦ Κοινοῦ διέταξε νὰ ἐκδάρωσι τὸ δέρμα τοῦ σώματός του.

— Τρομερὸν πρᾶγμα!

— Διὰ νὰ τὸ κάμῃ ὑπενδύτην τοῦ χοροῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Σουσέ.

— Ἐγὼ, ὅταν ὁ ὀρεινὸς ἐκεῖνος ἐκαρατομήθη, ἠγόρασα τὸν ὑπενδύτην τοῦτον.... ἰδού τον.

Ὁ Σουσὲ ἐδείκνυε τὸν κίτρινον ὑπενδύτην του, καὶ ὁ Βαρρᾶ ὀπισθοχώρει καταλαμβανόμενος ὑπὸ φρίκης. Ὁ ὑπενδύτης οὗτος ἦν ἐκ τοῦ δέρματος τοῦ ἱππότου Δ' Αἰγλεμών, τοῦ δυστυχοῦς φίλου του.

ΣΤ'.

Ὁ Μασεφὲρ καὶ ὁ Καδενὲ, οἵτινες, ἀπὸ ἑνὸς τεταρτου τῆς ὥρας, οὐδόλως ἀπεχωρίσθησαν τοῦ Διευθυντοῦ Βαρρᾶ, τὴν στιγμὴν ταύτην ἐθεώρησαν ἀλλήλους.

Σταγῶνες τινες ἱδρῶτος, ὡς περ μαργαρῖται ἐκάλυπτον τὸ μέτωπόν του, οἱ δὲ κρόταφοί του, ἐρρίγουν ὑπὸ τὴν ἐπιῤῥοὴν νευρικοῦ δονισμοῦ.

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν Σουσὲ, οὔτε νὰ προφέρῃ λέξιν τινὰ ὀργῆς, οἴκτου καὶ θλίψεως, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ δέρματος τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου φίλου, καθ' ὅτι ἓν σημεῖον ἐδόθη, καὶ ἡ ὀρχήστρα ἤρξατο παιανίζουσα.

Ὀρχήστρα μαγικὴ, θορυβώδης, πυρετώδης, καὶ φαιδρότητος ἀτόπου, καθότι οἱ μέλλοντες νὰ χωρεύσωσιν εἶχον τὸν θάνατον ἐν τῇ καρδίᾳ.

Γυνή τις ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Βαρρᾶν εἰς ὃν εἶπεν.

— Ἀγαπητέ μοι Παῦλε, θὰ χορεύσωμεν ὁμοῦ, τὴν ἑσπέραν ταύτην;

Ὁ Βαρρᾶ ἀναγνωρίσας τὴν ὡραίαν καὶ περίλυπον ἐκείνην κυρίαν Δε-Βαλανσὼλ, ἥτις δὲν εἶχε πλέον οὔτε σύζυγον, οὔτε τέκνα, ὠχρίασεν.

Εἰ καὶ ὁ Διευθυντὴς κατελήφθη ὑπὸ μυστικοῦ τρόμου καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ σφόδρα συνεκινήθη, οὐχ' ἧττον ὅμως λαβὼν τὴν χεῖρά της, ἀφῆκεν ἑαυτὸν νὰ ὁδηγηθῇ ὑπ' αὐτῆς, ἀντὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ αὐτὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

— Κόμη, ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ὁ Μασεφὲρ, θὰ σοὶ γίνω ἀντιμέτωπος. Τὸ ἐπιθυμεῖς πολὺ δὲν ἔχει οὕτως;

Καὶ ὁ Μασεφὲρ ἀπῆλθεν ὅπως προσκαλέσῃ διὰ τὸν ἀντίχορον τὴν ἀδελφήν του, δηλαδὴ τὴν εὐειδῆ καὶ μελαγχολικὴν ἐκείνην νέαν, ἥτις εἶχε τὸν γέλωτα τῆς παραφροσύνης ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ἡ ὀρχήστρα ἐπαιάνιζε μετὰ θορύβου, διαχέουσα εἰς τὸν χορὸν ἁρμονίαν ὑπερβάλλουσαν,

Ὁ Βαρρᾶ ἐγένετο ἄλλος.

Ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐνόμισεν ὅτι ἦν εἰς ἄλλην τινὰ ἐποχὴν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν κατὰ δέκα ἔτη νεώτερον, καὶ ὅτι ἡ Ἐπανάστασις, ὁ Τρόμος, ἡ 9 Θερμιδώρου, καὶ τὸ Διευθυντήριον, ἐν ἐνὶ λόγῳ, πάντα ταῦτα ἦσαν ὄνειρον.

Ὁ Βαρρᾶ χορεύων μετὰ τῆς μαρκεσίας Δε- Βαλανσὼλ, ἀντιμετώπως τοῦ βαρόνου Δε-Μασεφὲρ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐναπομεινάντων μελῶν τῆς ἀρχαίας Γαλλικῆς Ἀριστοκρατίας, ὁ Βαρρᾶ, λέγομεν, ἐνόμισεν ἑαυτὸν εὑρισκόμενον πρὸς στιγμὴν ἐν Βερσαλλίαις ἢ ἐν Τριανὼν, ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς ὡραίας ἑορτῆς ἣν δίδει ἡ Μαρία Ἀντωανὲτ, ἡ ὡραιοτέρα τῶν βασιλισσῶν καὶ ἡ βασίλισσα τῶν ὡραίων.

Διαρκοῦντος τοῦ χοροῦ τούτου, ὁ Βαρρᾶ ἤκουσε θελκτικοὺς λόγους· ἀπέριττοι λόγοι ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτα του· ἄπειρα λεπτὰ ἀρώματα περιέβαλλον αὐτὸν, καὶ εἰσέδυσαν δι' ὅλων τῶν πόρων τοῦ σώματός του, αὐτὸν τὸν ἡδυπαθῆ καὶ μαλθακὸν, ὅστις μάτην προσεπάθει νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀριστοκρατικήν του καταγωγήν.

Εἶτα δὲ, μετὰ τὸν ἀντίχορον, ἡ μουσικὴ ἐπαιάνισε διαφόρους ἑτέρους χορούς, εἰς οὓς ὁ Βαρρᾶ ἐχόρευεν ἀλλάσσων ἑκάστοτε κυρίαν.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ Βαρρᾶ ὑπῆρχεν ἐντὸς ἡμιφαντασιώδους τινος κόσμου.

Εἶχεν ἀπολέσει τὸ μνημονικόν του, ἠγνόει ποῦ εὑρίσκετο, ἔζη μεμεθυσμένος καὶ μεμαγευμένος, ἀφεθεὶς εἰς πυρετωδῆ τέρψιν, χορεύων τὰς ὡραιοτέρας γυναῖκας, συλλέγων συγχαρητήρια ἐπὶ τῆς κομψότητος καὶ εὐστροφίας του, καὶ πνέων ἁρμονίαν καὶ ἀρώματα.

Ὁ Βαρρᾶ δὲν ἦτο πλέον πολιτικὸς ἀνὴρ, δὲν ἦτο πλέον Διευθυντὴς, ἐλησμόνησεν ὅτι ἐκράτει τὴν τύχην τῆς Γαλλίας ἐντὸς τῶν χειρῶν του.

Ὁ Βαρρᾶ κατέστη καὶ αὖθις σωματοφύλαξ καὶ εὐπατρίδης· ἔγεινε νεώτερος κατὰ εἴκοσιν ἔτη, ἠσθάνετο ἑαυτὸν καταλλήλως καὶ ἐν ἀνέσει εὑρισκόμενον ἐντὸς τῆς ἀριστοκρατικῆς ταύτης ὁμηγύρεως, ἐν ᾗ διέπρεπον λευκοὶ ὦμοι, καὶ στίλβουσαι κόμαι ἐντελοῦς κομψότητος. Ἀλλὰ πᾶν ὄναρ παρέρχεται.....

Ἡ ὀρχήστρα ἐσίγησεν, ὁ χορὸς ἔπαυσε..... Καὶ, πρᾶγμα ἀλλόκοτον! τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν ὡς ὑπὸ ἰσχυρᾶς τινὸς καὶ μυσστηριώδους πνοῆς.

Ὁ Βαρρᾶ αἴφνης εὑρέθη ἐντὸς ψηλαφητοῦ σκότους.

Ἠκούσθη πέριξ αὐτοῦ συγκεχυμένος τις θόρυβος, θόρυβός τις παράδοξος, μεμιγμένος ὑπὸ τῶν προστρίψεων τῶν ἐσθήτων, καὶ τοῦ τριγμοῦ τῶν ὁλοσηρικῶν πεδίλων.

Εἶτα, οὐδὲν πλέον....

Τότε χείρ τις ἐδράξατο τὴν τοῦ Βαρρᾶ.

Ἡ χεὶρ αὕτη ἦν ἀνδρικὴ, καίτοι ἁπαλὴ ἐν τῇ συναφῇ, οὐχ' ἧττον ὅμως ἡ χεὶρ αὕτη τὸν ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς.

Συνάμα δὲ καὶ φωνή τις τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς.

— Ἐλθέ! κόμη, ἐλθέ!

Καὶ ὁ Βαρρᾶ παρασυρόμενος εἰς τὰ σκότη, ἐννόησεν ὅτι δύω ἄνδρες ἐβάδιζον ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ.

Ἀνεγνώρισεν ἐκεῖνον ὅστις τῷ εἶχε λάβει τὴν χεῖρα καὶ τῷ εἶπεν· «ἐλθὲ»!

Ἦτον ὁ βαρόνος Δε- Μασεφὲρ, ὁ βαπτιστικός του.

Ἀνεγνώρισε καὶ τὸν ἕτερον.

Ἦν ὁ Καδενέ

Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ὡδήγησαν μεθ' ἑαυτῶν τὸν Βαρρᾶ διὰ τῆς αἰθούσης πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου ὅθεν εἶχον εἰσέλθει.

Εἶτα ἐσταμάτησαν ἔμπροσθεν θύρας τινὸς κεκλεισμένης, καὶ ὁ Καδενὲ ἔκρουσε τρὶς αὐτήν. Ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Τότε φωτεινή τις ἀκτὶς προσέβαλε τὸ πρόσωπον τοῦ Βαρρᾶ.

Ἦτον ἐπὶ τῆς φλιᾶς δευτέρας τινος αἰθούσης, ὁμοίως κυκλοειδοῦς, ἀλλὰ μικροτέρας ἐκείνης ἐν ᾗ εἶχον χορεύσει.

Οἱ τοῖχοι τῆς αἰθούσης ταύτης ἦσαν ἐπίσης ἐζωγραφισμένοι μὲ ἐρυθροῦν χρῶμα.

Εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος εὑρίσκετο μέγιστόν τι παραπέτασμα, ὅπερ ἐκάλυπτε καθ' ὁλοκληρίαν αὐτὸ μέχρις ἐδάφους καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἔκρυπτε πρᾶγμα τι.

Ὁ Βαρρᾶ παρατηρήσας τὸ παραπέτασμα τοῦτο, κατελήφθη ὑπὸ ἐλαφροῦ ῥίγους, ῥίγους τοῦ ἀγνώστου.

Τί ἔκρυπτεν ἆρά γε τὸ παραπέτασμα τοῦτο;

Δώδεκα ἄνδρες ἐκάθηντο ἐπὶ σιδηρῶν δίφρων τεταγμένων πρὸ τοῦ τοίχου.

Οἱ δώδεκα οὗτοι ἄνδρες ἐφόρουν προσωπίδας καὶ ἦσαν ἐνδεδυμένοι ὁμοιομόρφως, ἤτοι, ἕκαστος περιεκαλύπτετο ὑπὸ εὐρυτάτου τινος μανδύου, ὡς τῶν ἀρχαίων βουλευτῶν.

Οἱ δώδεκα οὗτοι ἄνδρες, — οὓς ὁ Βαρρᾶ ἠρίθμησεν, — ἔμενον σιγῶντες καὶ ἀκίνητοι.

Ἠθελέ τις εἰπεῖ ὅτι ἦσαν γερουσιασταὶ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης, περιμένοντες ἐπὶ τῶν ἑδρῶν των, τὰ βάρβαρα στίφη τοῦ Γαλάτου Βρέννου.

Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ὦθησαν τὸν Βαρρᾶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης.

Εἶτα ὁ Καδενὲ τὸν ὡδήγησεν ἔμπροσθεν ἐδωλίου τινος, ὅπερ ἐτέθη ἐκεῖ ἐπίτηδες.

Συνάμα ὁ Μασεφὲρ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ὁ Βαρρᾶ καλὰ ὀργανισμοῦ ἰσχυροῦ δὲν ἐπτοεῖτο εὐκόλως ἐκ τῆς οἱασδήποτε θέσεως, ὅσῳ τρομερὰ καὶ ἂν ἦν αὕτη.

Ὁ εὐπατρίδης ἐγένετο καὶ αὖθις βουλευτής, ὁ βουλευτὴς ἐνεθυμήθη ὅτι ἦν Διευθυντής, τοὐτέστιν ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, καὶ ἀντὶ νὰ καθεσθῇ, ἔμεινεν ὄρθιος· ἐθεώρει τὴν μυστηριώδη ταύτην ὁμήγυρην καὶ εἶπεν ἀταράχως·

— Εὐαρεστηθεῖτε, σᾶς παρακαλῶ, κύριοι, νὰ δώσητε ἓν πέρας εἰς τοὺς ἀστεϊσμοὺς τούτους!

Οἱ προσωπιδοφόροι ἔμειναν ἀπαθεῖς.

Ὁ Καδενὲ λαβὼν τὸν λόγον ἀντ' αὐτῶν εἶπεν·

— Ἀγαπητέ μοι Διευθυντά, δὲν ἔχομεν ποσῶς κατὰ νοῦν νὰ σᾶς κάμωμεν ἀστεϊσμούς, ἀλλ' οἱ ἄνδρες οὗτοι τοὺς ὁποίους βλέπετε ἐκεῖ ἀποτελοῦσι δικαστήριον.

— Ἀνώτατον δικαστήριον ἀναμφιβόλως; ἀπεκρίνατο ὁ Διευθυντής.

— Βεβαίως.

— Καὶ ἀνώτερον τῶν νόμων;

— Ἀνώτερον τῶν νόμων τῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ πλήρες εὐθύτητος, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο θέλει μὲ δικάσει;

— Ναί.

— Θὰ μὲ καταδικάσει;

— Ἡ θὰ σὲ ἀθωώσῃ . . . . τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν πραγμάτων, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Ἀγαπητέ μοι βαρόνε, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ θαρραλέως, θὰ σοὶ ᾖμαι κατὰ πολλὰ εὐγνώμων ἐὰν δώσῃς ἓν πέρας εἰς τὰ ὀγκώδη ταῦτα ῥήματα . . .

Ὁ Μασεφὲρ ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ οὐδόλως ἀπεκρίνατο· ὁ Βαρρᾶ ἐξηκολούθησεν·

— Περιέπεσον εἰς τὴν παγίδα, εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σας . . .

Ἐὰν θὰ μὲ δολοφονήσητε κάμετέ μοι τοὐλάχιστον τὴν χάριν τοῦ νὰ μὴ μὲ ἀηδιάζετε μὲ τὰς προπαρασκευάς σας·

Ὁ Καδενὲ ἀπεκρίνατο·

— Δὲν δολοφονοῦμεν, δικάζομεν.

— Καὶ καταδικάζετε;

— Ἐνίοτε.

Ὁ Βαρρᾶ κτυπήσας τὸν πόδα του εἶπεν·

— Ἂς ἴδωμεν, ἀγαπητοὶ φίλοι, ἐπισπεύσατε ὅμως ὀλίγον, διότι δὲν ἔχω ὑπομονήν.

— Κάθισον λοιπὸν καὶ ἄκουσον, εἶπεν ὁ Μασεφέρ. Καὶ στηρίξας τὰς δύω αὐτοῦ χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Βαρρᾶ, τὸν ἐβίασε νὰ καθίσῃ.

Τότε εἷς τῶν προσωπιδοφόρων ἐγερθεὶς εἶπεν·

— Πολῖτα Βαρρᾶ, ὑπήρξατε ποτε σωματοφύλαξ;

— Ναί.

— Ἔπειτα λοχαγὸς εἰς τὸν στρατὸν τῶν Ἰνδιῶν;

— Ναί.

— Μετὰ ταῦτα μέλος τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως;

— Τὸ γνωρίζετε καλήτερον ἐμοῦ.

— Καὶ ὕστερον βουλευτής;

— Ναί.

— Καὶ ἐψηφοφορήσατε τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως

— Ἔπραξα κατὰ τὴν συνείδησίν μου, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μετ' εὐσταθείας.

— Τέλος πάντων, τώρα εἶσθε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Διευθυντηρίου, καὶ πρό τινων μόλις ὡρῶν, εἶσθε ὁ πρῶτος ἀνὴρ τῆς Γαλλίας;

Ὁ Βαρρᾶ ἐσίγησεν.

— Πολῖτα Βαρρᾶ, ἐξηκολούθησεν ὁ προσωπιδοφόρος ἀνὴρ, ὡς εὐπατρίδης ἀποστάτης, ὡς βουλευτὴς βασιλοκτόνος, εἶσθε ἄξιος θανάτου.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μετὰ περιφρονήσεως, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅτι ἐπεθύμουν νὰ σχετισθῶ ἀμέσως μὲ τὰ ἐγχειρίδιά σας. Αἱ μεγάλαι

αὗται φράσεις, καὶ τὰ δῆθεν κομπαστικὰ ταῦτα δικαστήρια, μὲ πλήττουν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν.

Ὁ προσωπιδοφόρος ἐξηκολούθησεν·

— Μολαταῦτα, πιθανὸν νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ὅπως λυτρωθῆτε ἀπὸ τὰ σφάλματά σας.

— Ἄ! ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Διευθυντής.

— Θέλετε νὰ παραδώσητε τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν βασιλέα;

— Κύριοι, εἶπε ψυχρῶς ὁ Βαρρᾶ, βλέπω ὅτι μοὶ προτείνετε διαπραγμάτευσιν.

— Ἴσως.....

— Καλῶς! ἀπεκρίνατο τὸ εἰρωνικῶς ὁ Διευθυντὴς, ἂς ἴδωμεν;

— Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος ΙΗ'. εἶπεν ὁ προσωπιδοφόρος, θέλει κάμει τὸν κόμητα Δε-Βαρρᾶ ὁμότιμον τῆς Γαλλίας καὶ γενικὸν τοποτηρητήν.

— Καλῶς! ὕστερον;

— Θὰ τῷ ὁρίσῃ σύνταξιν ἰσόβιον ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου του ταμείου, τρεῖς χιλιάδας φράγκων.

— Ἀξιόλογος πληρωμὴ, ἐτραύλισεν ὁ Βαρρᾶ,

— Καὶ θὰ τῷ ἀπονείμῃ τὸν τίτλον τοῦ δουκός.

— Κάλλιστα. Τώρα, διὰ νὰ γίνω ἄξιος ὅλων αὐτῶν τῶν εὐνοιῶν, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Νὰ ἀποδώσητε τὴν Γαλλίαν εἰς τὸν βασιλέα.

Ὁ Βαρρᾶ ἔμεινε σιγῶν ἐπί τινα στιγμὴν, καὶ ἡ σιγὴ αὕτη ἔκαμε τὰς καρδίας πάντων νὰ πάλλωσιν ὑπὸ ἐλπίδος.

Ἀλλ' ἡ ἐλπὶς αὕτη ὑπῆρξε βραχυχρόνιος, καθότι ὁ Διευθυντὴς ἐπανέλαβε.

— Κύριοι, εἶμαι λίαν εὐγνώμων πρὸς τοὺς ἀρχαίους φίλους μου, διότι μὲ ἐσυλλογίσθησαν, ἀλλ' εἶμαι ἔτι μᾶλλον εὐγνώμων πρὸς τὴν συνείδησίν μου, διότι δὲν μ' ἐγκατέλειψεν εἰς παρομοίαν στιγμήν.

Καὶ ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὗται προὐκάλεσαν ψιθυρισμούς, ὁ Διευθυντὴς ἐξηκολούθησεν·

— Καλῶς; ἐπράξατε κύριοι, νὰ μὲ ἐνθυμήσητε ὅτι

ἤμην εὐπατρίδης. Διότι ὁ εὐπατρίδης οὐδέποτε προδίδει τοὺς ὅρκους του. Ὤμοσα πίστιν εἰς τὴν Δημοκρατίαν ἡ Γαλλία ἔθετο τὴν ἰσχύν εἰς τὰς χεῖρας μου ἀφοῦ τὴν ἀφήρεσεν ἀπὸ ἀνθρώπους, ὧν αἱ χεῖρες ἦσαν βεβαμμέναι εἰς τὸ αἷμα, δὲν θέλω προδώσει οὔτε τὴν Δημοκρατίαν, οὔτε τὴν Γαλλίαν!

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπέφερον ζωηρὰν αἴσθησιν μεταξὺ τῶν προσωπιδοφόρων.

Ἀλλ' ὁ Βαρρᾶ ἐγείρας καὶ αὖθις φωνὴν εἶπεν.

— Ἡ Γαλλία ἔπαυσε τοῦ νὰ ἦναι μοναρχία, ἡ Γαλλία εἶναι Κράτος δημοκρατικόν. Εἰς αὐτὴν ἐναπόκειται, καὶ οὐχὶ εἰς ἐμέ, ὅστις εἰμὶ ἁπλοῦς ἐντολοδόχος, νὰ σκεφθῇ ἐὰν πρέπει νὰ μεταβάλῃ πολίτευμα. Σεῖς μὲ ἀπηγάγετε προδοτικῶς ἐκ τοῦ οἴκου μου, μὲ ἔχετε ἐνταῦθα, μετεχειρίσθειτε πᾶν μέσον ὅπως μὲ σαγηνεύσητε, πρὶν ἢ μεταβῆτε εἰς τὰς ἀπειλάς· ἐγὼ ὅμως δὲν διαφθείρομαι ἀπὸ τὰ μέν, καὶ περιφρονῶ τὰ δέ. Σᾶς λέγω διὰ μίαν ἔτι φορὰν νὰ κάμητε χρῆσιν τῶν ἐγχειριδίων σας.

— Λοιπὸν ἀρνεῖσαι; εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Ἀρνοῦμαι!

— Πρόσεξον καλῶς! εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Πρόσεξον σὺ περισσότερον, δυστυχῆ, ὅστις εἶσαι συνωμότης, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ.

Ὁ προσωπιδοφόρος λαβὼν τὸν λόγον εἶπεν·

— Πολῖται Διευθυνταί, σκεφθεῖτε ὅτι ἀπαγγέλετε τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου σας.

— Κύριοι, εἶπε ψυχρῶς ὁ Βαρρᾶ, ὑπηρέτησα τὸν βασιλέα ὡς σεῖς, ἀλλὰ τὸν ὑπηρέτησα ὅταν ἦτο καθήκον μου. Εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Μαβρᾶς, ἀπέδειξα εἰς τοὺς συστρατιώτας μου ὅτι ποσῶς δὲν ὀπισθοχώρουν ἐν ὀψει τοῦ θανάτου. Παύσατε λοιπὸν τὰς ἀπειλάς σας, διότι μοὶ εἶναι ὑβριστικαί.

Ὁ Μασεφέρ καὶ ὁ Καδενὲ ἔκυψαν τὴν κεφαλήν.

Δὲν ὑπηρετῶμεν πλέον ὑπὸ τὴν αὐτὴν σημαίαν, εἶπεν

ὁ Βαρρᾶ, ἡ ἰδική σας, τὴν στιγμὴν ταύτην τοὐλάχιστον εἶναι τῆς ἀνταρσίας.

— Ἄθλιε! ἐψιθύρισαν δέκα φωναί·

— Ἡ ἰδική μου, εἶπε μετὰ ψυχρότητος ὁ Βαρρᾶ, εἶναι ἐκείνη ἣν ἡ Γαλλία ἔδωκεν αὐτὴ πρὸς ἑαυτήν!

Καὶ διασταυρώσας τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐφάνη περιμένων τὸν θάνατον.

Τότε ὁ πρόεδρος τοῦ μυστηριώδους δικαστηρίου ἐγερθεὶς εἶπεν·

— Κύριοι, ὁποίας τιμωρίας, λέγετε ὅτι εἶναι ἄξιος ὁ πολίτης Βαρρᾶ;

— Τοῦ θανάτου, ἀπεκρίναντο ἑνδεκα φωναὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης.

Μόνον ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ἐτήρησαν σιγήν.

Ὁ Βαρρᾶ ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ὑπερφυτικόν τι μειδίαμα ὑπεξέφυγε τῶν χειλέων του.

Ὁ πρόεδρος ἔκαμεν ἓν νεῦμα.

Ἐπὶ τῷ νεύματι τούτῳ, τὸ παραπέτασμα ὅπερ ἐκάλυπτε τὸ ἔνδον τῆς αἰθούσης, ὑψώθη μέχρι τοῦ θόλου, ὡσανεὶ ἦτον αὐλαία τοῦ θεάτρου.

Καὶ ὁ Βαρρᾶ, καίτοι ἀνδρεῖος, ὠπισθοχώρησεν ὅμως. Ὠπισθοχώρησεν ὠχρὸς καὶ κάθιδρως τὸ μέτωπον, καθότι ἀποτρόπαιόν τι θέαμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τῆς αἰθούσης ὅπερ ἦν μέχρι τοῦδε κεκαλυμμένον ὑφ' ἑνὸς παραπετάσματος, ἦτον ἀποτρόπαιός τις καὶ τρομερὰ μηγανή, ἥτις ὑψοῦτο ἐπί τινος τρίποδος ὕψους πέντε ἢ ἓξ ποδῶν, καὶ τὰ δύω αὐτῆς ἐρυθρᾶ ἄκρα ἔφθανον μέχρι τοῦ θόλου.

Ἦτο λαιμητόμος. Λαιμητόμος πλήρης, μετὰ πάντων τῶν καταχθονίων αὐτῆς ἐργαλείων.

Ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου αὐτῆς ἵστατο ὄρθιος ἀνήρ τις προσωπιδοφόρος ὡς καὶ οἱ δικασταί, ἀλλ' ἔχων γυμνοὺς τοὺς βραχίονας.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν ὁ δήμιος.

— Πολῖται Διευθυνταί, εἶπε τότε ὁ πρόεδρος, ὃν δὲν

ἔλαθε ἡ συγκίνησις τοῦ Διευθυντοῦ, σκεφθῆτε διὰ τελευταίαν φοράν.

Ἀλλ' ὁ Βαρρᾶ ἀνωρθώθη, ἐνῶ ἀγέρωχόν τι μειδίαμα ὑπεξέφυγε τῶν χειλέων του, καὶ ῥίψας εὐγενῶς τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ὀπίσω, εἶπεν·

— Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπαναλάβω, κύριοι, ὅτι καλῶς ἐπράξατε, διότι μὲ ὑπενθυμίσατε ὅτι εἶμαι εὐπατρίδης.

Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ, οἵτινες οὐδόλως ἐπερίμενον τὴν λύσιν ταύτην, ἐθεώρησαν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ δὲ πρόεδρος προσέλετο·

— Τότε, κύριε κόμη, ἐὰν θέλετε ν' ἀποθάνητε ὡς χριστιανὸς, εἶναι καιρὸς . . . . . διότι ὑπάρχει ἱερεὺς μεταξὺ ἡμῶν . . . καὶ θὰ σᾶς δώσῃ τὴν συγχώρησιν.

Ἐνῷ δὲ ὁ πρόεδρος ὡμίλει οὕτως, εἷς τῶν μανδυοφόρων τούτων ἐγερθεὶς μεταξὺ τῶν δικαστῶν, ἔκαμε βῆμά τι ἀτάραχον καὶ ἥσυχον πρὸς τὸν Βαρρᾶ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη καὶ γυνή τις εἰσῆλθεν.

Ἅμα τῇ ὄψει τῆς γυναικὸς ταύτης, ὁ Βαρρᾶ ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας αὐτὸν, καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πλήρους ἱδρῶτος μετώπου του.

— —

Ζ'.

Ἡ γυνὴ ἥτις εἰσῆλθεν ἦν ἡ δυστυχὴς ἐκείνη καὶ ὡραία μαρχεσία Δε-Βαλανσώλ, σύζυγος ἄνευ συζύγου, μήτηρ ἄνευ τέκνων, ἣν ὁ Βαρρᾶ ἠράσθη, καὶ ἣν ἐπρόκειτο νὰ συζευχθῇ.

Καίτοι ὠχρὰ καὶ τεθλιμμένη, οὐχ' ἧττον ὅμως τὸ βλέμμα της ἔλαμπε καὶ ἀπεικόνιζε μεγάλην ἀποφασιστικότητα.

— Σταθῆτε! εἶπεν αὕτη.

Καὶ περιέφερε βλέμμα ἐπιβλητικὸν ἐφ' ὅλων τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων.

— Δὲν ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς, προσέλετο ἡ μαρκεσία, εἰς ἡμᾶς τὰ θύματα, εἰς ἡμᾶς τοὺς καταδίκους νὰ φανῶμεν πλέον ἀδυσώπητοι τῶν δημίων.

Καὶ θέσασα τὸ σῶμα αὐτῆς ὡς προμαχῶνα ἔμπροσθεν τοῦ Βαρρᾶ εἶπεν.

— Ἐνόσῳ ἐγὼ ζῶ δὲν θὰ ἐπιχειρήσητέ τι κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Κυρία εἶπεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὅστις εἶχεν ἄρτι καταδικάσει τὸν Βαρρᾶ, ἐὰν κάμωμεν χάριν εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον θὰ μᾶς στείλῃ ὅλους εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Θεωρῶ τὴν κεφαλήν μου μὴ ὑπάρχουσαν ἤδη ἐπὶ τῶν ὤμων μου, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Καὶ ἡ ἰδική μου κλονεῖται παραδόξως, ἐψιθύρισεν ὁ Καδενέ.

Κατόπιν τῆς μαρκεσίας εἶχεν εἰσέλθει ἀνήρ τις.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὅστις ἦν ὁ μικρόσωμος γέρων ὁ φορῶν δέρματος ἀνθρωπίνου, εἶπεν·

— Κύριε κόμη, ὁ ἱππότης Δ' Αἰγλεμὼν, ὁ φίλος σας, πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν λαιμητόμον μοὶ ἔδωκε μίαν παραγγελίαν.

Ὁ Βαρρᾶ οὐδόλως ἐταράχθη.

— Μέ διέταξεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σουσὲ, νὰ κατορθώσω νὰ ἔλθω μίαν ἡμέραν εἰς ἐσᾶς, καὶ νὰ σᾶς ὑποχρεώσω νὰ γίνητε καὶ πάλιν ἕνας καλὸς καὶ πιστὸς ὑπήκοος τοῦ βασιλέως.

Ὁ Διευθυντὴς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

Ὁ πρόεδρος ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν μαρκεσίαν Δὲ-Βαλανσώλ.

— Κυρία, ὁ πολίτης Βαρρᾶ κατεδικάσθη.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ θανατωθῇ, εἶπεν ἡ μαρκεσία.

— Ἀπέῤῥιψε τὰς προτάσεις μας. . . εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Ἐὰν τὸν ἀφήσωμεν νὰ ζήσῃ, θὰ ἀποθάνωμεν ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ λαβὼν τὸν λόγον καὶ ἀσπασθεὶς τὰς χεῖρας τῆς μαρκεσίας, μὲ καταδικάσατε καὶ καλῶς ἐπράξατε.

— Ἄ! εἶσαι σύμφωνος εἰς τοῦτο; εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Διότι, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαρρᾶ, ἐὰν ἠθέλατε μὲ ἀφίσει νὰ ἐξέλθω ἀπὸ ἐδῶ.....

— Ἔ! τότε; εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Ἅμα ἤθελον ἐξέλθει τῆς θύρας τοῦ χορτοῦ τῶν θυμάτων, θὰ ἐγενόμην καὶ πάλιν, προσέθετο ὁ Βαρρᾶ, ὁ πρῶτος Διευθυντὴς τῆς Δημοκρατίας.

— Καὶ θὰ μᾶς συνελαμβάνετε, δὲν ἔχει οὕτως;

— Θὰ σᾶς συνελάμβανον καὶ θὰ σᾶς ἐδίκαζον. Στραφεὶς δὲ πρὸς τὴν κυρίαν Βαλανσὼλ εἶπεν·

— Βλέπετε καλῶς, Κυρία, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουν δίκαιον νὰ μὲ καταδικάσωσι.

— Ὦ! εἶπεν ἡ μαρκεσία γονυπετήσασα, καὶ ἑνώσασα τὰς χεῖρας της.

Εἶτα, ἐπειδὴ ἐτήρουν πέριξ αὐτῆς βαθεῖαν σιγήν, ἀνορθωθεῖσα, εἶπεν·

— Ὄχι, δὲν θὰ προσβάλλετε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὄχι, δὲν θὰ μολύνετε μὲ αἷμα τὸν περίβολον τοῦτον! ὄχι, δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν του!

— Θὰ μᾶς ἀπένειμε καὶ αὐτὸς χάριν;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ.

— Ἂς ἀποθάνῃ λοιπόν! ἐφώνησεν ὁ Καδενέ.

Ἀλλ' ἡ μαρκεσία ρίψασα τοὺς βραχίονάς της περὶ τὸν τράχηλον τοῦ Βαρρᾶ καὶ περιπτυξαμένη αὐτὸν εἶπεν·

— Λοιπόν! ἐγὼ, ἐγὼ γυνὴ ἀσθενὴς, ἣν ὁ Τρόμος κατέστησε χήραν, ἐγὼ μήτηρ ἄνευ τέκνων, σᾶς ἐξορκίζω θεὶς τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως μάρτυρος νὰ μὴ ἐπιτεῖτε κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τὸν ὁποῖον λαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

Ὁ ἦχος τῆς φωνῆς τῆς μαρκεσίας ἀντήχησεν· ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως μάρτυρος, καὶ ἐζήτησε συγχώρησιν ἐπ' ὀνόματί του, τοῦθ' ὅπερ ἔκαμψε τὸ ἄκαμπτον δικαστήριον.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, προσέξατε καλῶς! ζητεῖτε τὴν κεφαλὴν ὅλων ἡμῶν!

— Ὦ! μείνατε ἥσυχοι ὡς πρὸς τοῦτο, εἶπεν ἡ Μαρκεσία.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἄγριον θηρίον..... ἐψιθύρισεν ὁ πρόεδρος, θὰ μᾶς καταδιώξῃ ἐντὸς τῶν Παρισίων.

— Θὰ φύγετε! εἶπεν ἡ μαρκεσία.

— Θὰ ἦναι ἀδυσώπητος! εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐψιθύρισεν ἡ μαρκεσία συγκεχυμένη, δὲν θέλω μολαταῦτα νὰ ἀποθάνῃ.

Καὶ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἡμικεκλεισμένην θύραν, ὡσεὶ διὰ τῆς θύρας ταύτης προσεδόκα βοήθειάν τινα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Τῳόντι ἡ βοήθεια αὕτη ἔφθασεν.

Δὲν ἦτον ὅμως ἄγγελος, ἀλλὰ μία γυνὴ, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἦν ἡ Μαριών.

Ἅμα τῇ ἐμφανίσει ταύτης, νέφος διῆλθε τὸ μέτωπον τοῦ Καδενέ. Ἡ Μαριὼν διευθυνθεῖσα πρὸς αὐτὸν καὶ θέσασα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ τῷ εἶπεν·

— Σᾶς ὑπηρέτησα μέχρι τοῦδε πιστῶς, τυφλῶς, ἕνεκα ἐκείνου, ἀλλ' ἀπὸ σήμερον σᾶς διακήρυττω ὅτι δὲν εἶμαι πλέον δούλη σας, ἐκτὸς ἂν μοὶ χαρίσητε τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

Καὶ ἐδείκνυε τὸν Βαρρᾶ.

— Τοῦ ἀνθρώπου τούτου, προσέθετο αὕτη, τὸν ὁποῖον, διὰ νὰ σᾶς ὑπακούσω, ἔρριψα ἐντὸς μιᾶς ἀπαισίου παγίδος!

Μέλη τινα τοῦ δικαστηρίου ἐψιθύρισαν ἀρκούντως μεγαλοφώνως.

Ἀλλ' ὁ Καδενὲ συγχυσθεὶς διὰ τὴν αἰφνίδιον ἐμφάνισιν τῆς Μαριὼν ἐπέβαλεν εἰς αὐτοὺς σιγήν. Καὶ ἡ ἐπιβλητικὴ αὐτοῦ χειρονομία ἐμαρτύρησεν εὐφραδῶς ὅτι ἐδέσποζε ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων.

— Πολίται Διευθυνταί, εἶπεν, παίζομεν μὲ τὴν κεφα-

λήν μας, ἐγὼ καὶ ὅσοι τῶν φίλων μου ἐτολμήσαμεν νὰ σὲ δείξωμεν τὸ πρόσωπόν μας ἀνοικτόν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀντισταθῶμεν ποσῶς εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν δύω τούτων γυναικῶν. Δὲν θὰ ἀποθάνῃς.

Ὁ Βαρρᾶ ἔμεινεν ἀτάραχος.

— Εἶσαι ἐλεύθερος, εἶπεν ὁ Καδενέ, καὶ κατὰ συνέπειαν δύνασαι νὰ ἐξέλθῃς ἐντεῦθεν. Καθόσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, ἂς σώσῃ ἑαυτὸν ἕκαστος ὅπως δυνηθῇ!

Καὶ ἐθεώρησεν τοὺς συντρόφους του.

Ἀλλ' ὁ Βαρρᾶ, ἔκαμε βῆμά τι πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ προσβλέψας ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν Καδενὲ εἶπεν·

— Κύριοι, ὁ πολίτης Βαρρᾶ, καταδικασθεὶς ὑφ' ὑμῶν, καὶ ἕτοιμος ὢν νὰ ἀποθάνῃ, δὲν ἠδύνατο κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ὑπεκφύγῃ. Δὲν ἠδύνατο, χωρὶς νὰ παραδῇ τὴν τιμήν, νὰ σᾶς ὑποσχεθῇ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀτιμωρισίαν ὡς ἀνταλλαγὴν τῆς ζωῆς του.

Ὁ Καδενὲ, ὁ Μασεφὲρ καὶ οἱ προσωπιδοφόροι ἐθεώρησαν αὐτόν.

Ὁ Βαρρᾶ ἐξηκολούθησεν·

— Μοὶ χαρίζετε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἄνευ συμφωνιῶν, ἀκούσατέ μοι λοιπὸν τώρα.

— Λέγετε, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Ὅσον τὸ καθ' ὑμᾶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαρρᾶ, νομίζετε ὅτι εἶσθε τίμιοι ἄνθρωποι, ἀφωσιωμένοι καὶ πιστοὶ θεράποντες τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ τὸ κατ' ἐμὲ εἶσθε συνωμόται ὀνειροπολοῦντες τὴν ἀνατροπὴν τῆς Δημοκρατίας.

— Καὶ θὰ τὴν ἀνατρέψωμεν, θεοῦ θέλοντος, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Σιώπησον, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ, καὶ ἄκουσόν με μέχρι τέλους.

— Λέγε . . . . .

— Ἄν, ἐὰν φεισθῆτε τῆς ζωῆς μου, ἐὰν μὲ ἐλευθερώσητε, θὰ γείνω καὶ πάλιν ὁ πρῶτος ἄρχων τῆς δημοκρατίας, καὶ πρῶτόν μου καθῆκον θὰ ἦναι νὰ

ἐπαγρυπνήσω διὰ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, καὶ νὰ καταδιώξω τοὺς συνωμότας.

— Θὰ πράξῃς ὅ,τι σὺ ἀπυκαλεῖς καθῆκον, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Καὶ, προσέθετο ὁ Βαρρᾶ, εἶμαι εὐπατρίδης, καλῶς μοὶ τὸ ὑπενθυμίσατε, καὶ δὲν θὰ φανῶ καταχραστὴς τῆς γενναιοδωρίας σας. Οὐδεὶς θὰ μάθῃ ὅτι ἦλθον ἐνταῦθα, ὅτι ἐκινδύνευσα νὰ ἀποθάνω, καὶ θὰ λησμονήσω τὰ ὀνόματά σας καὶ τὸ πρόσωπόν σας.

Οἱ δικασταὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους μεθ' ὕφους ἀμφιβολίας, ἀλλ' ὁ Μασεφὲρ ἐφώνησεν·

— Πιστεύσατέ τον!

— Καὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαρρᾶ, θὰ σᾶς ζητήσω νὰ μοῦ δέσητε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ νὰ μὲ βάλλητε ἐντὸς ὀχήματός τινος, ὅπερ θὰ μὲ ἐπαναφέρῃ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Γροβοᾶ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, εἶπεν ὁ Καδενέ. Δὲν θὰ σοῦ δέσουν τοὺς ὀφθαλμούς, πολῖται Διευθυντά. Πιστεύομεν εἰς τὸν λόγον σου.

Ὁ Βαρρᾶ προσέκλινε.

Εἶτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὴν κυρίαν Δε- Βαλανσὼλ καὶ τὴν Μαριών, εἶπε πρὸς αὐτάς·

— Εἰς ὑμᾶς τὰς δύω ὀφείλω τὴν ζωήν μου. Θᾶττον ἢ βράδυον, ἴσως, θὰ μοὶ ὑπενθυμήσητε τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην.

Ἡ μαρκεσία καὶ ἡ Μαριὼν ἔμειναν ἄφωνοι.

Τότε στραφεὶς διὰ τὰ τελευταίαν φορὰν πρὸς πάντας οἵτινες, ἀφοῦ πρῶτον τὸν κατεδίκασαν, ἀπένειμον αὐτῷ τὴν χάριν εἶπεν·

— Κύριοι, γνωρίζω ὅτι ὑπάρχουν μεταξὺ ὑμῶν τινες οἵτινες ἐρήμην κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον, καὶ οἵτινες, ἐὰν ἔπιπτον εἰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας, ἤθελον ἀπαχθῆ εἰς τὴν λαιμητόμον. Ἀλλ' ἐὰν ἡ Δημοκρατία δὲν δύναται πάντοτε νὰ ἦναι ἐπιεικὴς καὶ νὰ συγχωρῇ, τοὐλάχιστον, δύναται νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Θὰ ἐκδώσω διαβατήρια, ἅτινα θέλουν εἰσθαι εἰς τὴν διάθεσιν

ἐκείνων, οἵτινες θελήσουν νὰ ἀφίσωσι τὸ γαλλικὸν ἔδαφος.

Οὐδεὶς ἀπεκρίνατο.

. . . . . .

Μετά τινα λεπτά, ὁ πολίτης Βαρρᾶ ἀφῆκε δεδεμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν αἴθουσαν τοῦ χορο ῦ τ ῶν θυμ ά τ ων, οὓ ς ἀπεκάλυψεν μόνον πρὸ τοῦ δρυφράκτου τῆς Σιαραντών.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀφίκετο εἰς Γροβοᾶ.

Ὁ Ἥλιος ἤγγιζε νὰ ἀνατείλῃ οὐχ' ἧττον ἡ ἑορτὴ ὅμως τοῦ Διευθυντοῦ ἐξηκολούθει.

Ἡ ἐκ τῆς ἑορτῆς ἀπουσία τοῦ οἰκοδεσπότου ἀπησχόλησεν ἐπ' ὀλίγον τοὺς προσκεκλημένους, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τῆς Μαριὼν εἶχε κυκλοφορήσει ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ τὰς μὲν γυναῖκας ἔκαμε νὰ ζηλεύσωσι τὴν Μαριὼν, τοὺς δὲ ἄνδρας, τὴν εὐτυχῆ τύχην τοῦ πολίτου Βαρρᾶ.

Μία μόνη τῶν κυριῶν τούτων ἐφάνη ἐπησχολημένη καὶ ἀνήσυχος, ἥτις ὅμως ἐτήρει σιγὴν, καὶ οὐδενὶ εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικὸν τῆς ἀπασχολήσεως καὶ ἀνησυχίας της.

Ταύτην πρῶτον συνήντησεν ὁ Βαρρᾶ, ἐπανελθὼν διὰ τῶν κήπων, ἐντὸς σκοτεινῆς τινος καὶ κεκαλλυμένης δενδροστοιχίας.

— Παῦλε! εἶπεν αὕτη δραμοῦσα πρὸς αὐτόν.

Ὁ Βαρρᾶ ἐρρίγησε καὶ διπλασιάσας τὸ βῆμα του εἶπεν·

— Ἄ! σὺ εἶσαι Λάνζ;

— Ἐγὼ εἶμαι, ἀπεκρίνατο ἡ νέα, καθότι ἦν γυνὴ ἔα καὶ εὐειδὴς, ἐγὼ ἥτις σὲ ζητῶ παντοῦ..... ἀπὸ χὲς τὸ ἑσπέρας....

Καὶ λαβοῦσα αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν τὸν ἤγαγε ὑποκάτω φανοῦ τινος ὅστις ἐκρέματο εἰς τὰ δένδρα.

Ὁ Βαρρᾶ στηρίξας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ θυλακίου τοῦ ὑπενδύτου του ἔλαβεν ἦθος κατακτητικὸν καὶ εἶπεν.

— Ἠξεύρεις, ὡραία μου, ὅτι δὲν εἴμεθα πλέον ἢ καλοὶ φίλοι.

— Λοιπόν;

— Ὅτι ἀπεδώκαμεν πρὸς ἀλλήλους ἀμοιβαίαν καὶ πλήρη ἐλευθερίαν.... ἀπό τινων ἡμερῶν.....

— Ὕστερον; εἶπεν ἡ δεσποσύνη Λάνζ καθότι αὕτη ἦν ἡ ὡραιοτάτη, ἡ χαρίεσσα δεσποσύνη Λάνζ τοῦ θεάτρου τῆς Δημοκρατίας, φιλτάτη οἰκότροφος τοῦ οἴκου Μολιέρου.

— Τότε ἀξιολάτρευτός μου, εἶπεν ὁ Βαρρᾶ, λαβὼν ὕφος ἀπαλλακτικὸν, ἐνόμισα ὅτι ἠδυνάμην νὰ κάμω χρῆσιν τῆς ἐλευθερίας μου.

— Ἄ!

— Καὶ ἐνῷ ἐχόρευον ἐνταῦθα...

— Ὑπῆγες νὰ διασκεδάσῃς ἀλλαχοῦ, δὲν ἔχει οὕτως;

— Βεβαίως.

Ἀπήγαγες τὴν Ἀνθοπώλιδα Μαριών.

— Ἴσως.... Τέλος πάντων, ὁμολογεῖς ὅτι ἡ Μαριὼν εἶναι ἀξιέραστος σχεδὸν ἀξιέραστος τόσον ὅσον καὶ σύ.

Καὶ ὁ ἐρωτικὸς Διευθυντὴς περιπτυξάμενος τὴν δεσποσύνην Λάνζ τῇ ἔδωκε ἓν λαθραῖον φίλημα.

Ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἀπαλλαγεῖσα τῆς περιπτύξεως ἔμεινε τεθλιμμένη καὶ σοβαρά.

— Πτωχέ μου Παῦλε, εἶπεν, ἡ ἐνδυμασία σου εἶναι εἰς ἀταξίαν, ἡ κόμη σου ἄνω κάτω, καὶ εἶσαι ὠχρὸς ὡς φάντασμα.

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Βαρρᾶ ριγήσας.

— Δὲν διαφιλονεικῶ ὅτι ἀφῆκας τὸ Γροβοᾶ μετὰ τῆς Μαριὼν, ἀλλά.....

Ἡ δεσποσύνη Λάνζ ἔρριψεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Βαρρᾶ, οὗτος δὲ ἔρριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ νεᾶνις ἐξηκολούθησεν·

— Δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἀπαγάγων τὴν Μαριών; .....

— Νόστιμον.

— Λοιπὸν ἐκείνη σὲ ἀπήγαγεν.

— Α! ἀστεῖον πρᾶγμα!

— Καὶ ὁ Βαρρᾶ προσεπάϊησε νὰ γελάσῃ.

Ἡ δεσποσύνη Λάνζ θέσασα τὴν λευκὴν καὶ εὐώδη αὐτῆς χεῖρα ἐντὸς τοῦ βραχίονος τοῦ Διευθυντοῦ εἶπεν·

— Γνωρίζω καλῶς ὅλα.

— Τί γνωρίζεις λοιπόν;

— Ἔλαβες ἓν γραμμάτιον χθὲς τὸ πρωΐ;

— Ναί.

— Διὰ τοῦ γραμματίου τούτου σοὶ προειδοποίουν ὅτι ἐκινδύνευες νὰ δολοφονηθῇς;

— Ναί.

— Ἐγὼ τὸ ἔγραψα.

— Σύ!

— Ναί, ἐγώ, καὶ διέτρεξας ἴσως κίνδυνον τὴν νύκτα ταύτην. . . . .

— Ὁ Βαρρᾶ ἐσίγησεν.

— Δὲν σὲ ἐρωτῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποσύνη Λάνζ, πῶς ἐσώθης. . . . μοὶ εἶναι ἀδιάφορον! ἐπειδὴ σὲ βλέπω . . . Μόνον, πίστευσόν με, ἔσω προσεκτικὸς . . . ὺγ αινε! . . . .

— Πῶς! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ, μὲ ἀφίνεις;

— Ἀναχωρῶ.

— Ἀφίνεις τὸ Γροβοᾶ;

— Ναὶ φίλε μου. Εἶναι πέντε ὧραι τῆς πρωΐας· ἔχω προγυμνάσειες τὴν μεσημβρίαν, καὶ ἀπόψε θὰ παραστήσω. Ὑγίαινε! ἢ καλήτερον δὸς μοι τὸν βραχιονά σου. ὑπάγωμεν μαζῆ μέχρι τοῦ ὀχήματός μου.

Ὁ Βαρρᾶ ὑπήκουσεν.

Μετὰ τινα λεπτὰ, ἤνοιξεν ὁ ἴδιος τὴν θύραν τοῦ ὀχήματος καὶ εἰσήγαγε τὴν δεσποσύνην Λάνζ.

Ἐντὸς τοῦ ὀχήματος ἦτο παχύσαρκός τις γυνὴ, μέσης ἡλικίας, ὑπερτριακοντούτης, ἥτις ἅμα τῇ ἀφίξει τῆς Κυρίας της ἀφῆκε κραυγὴν τινα χαρᾶς.

— Α! ἡ Ἄννα ἦτο μαζῆ σου ὡραία; εἶπεν ὁ Βαρρᾶ, ὅστις ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν θυρίδα τοῦ ὀχήματος, ἔκυψεν ἐκ τοῦ παραθύρου.

— Δὲν ἀφίνω τὴν Κυρίαν μου, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος Ἄννα.

— Ποτέ; εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μειδιῶν.

— Ὢ! ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον . . . . .

— Καὶ μὲ προφυλάττει καλῶς, ἀπήντησεν ἡ δεσποσύνη Λάνζ μειδιῶσα.

— Α! ἀληθῶς.

— Καὶ οἱ ἐρωτίλοι δὲν πλησιάζουν εἰμὴ μετὰ σεβασμοῦ.

— Ὁ ἔρως εἶναι μία ἀνοησία, εἶπεν ἡ Ἄννα. Δι' αὐτοῦ δὲν ἠμπορεῖ κάνεις νὰ ἀγοράσῃ γραμμάτια τῆς κυβερνήσεως, ἀσημικὰ καὶ παλάτια.

— Καλὴ Ἄννα! εἶπεν ὁ Βαρρᾶ μειδιῶν, ποτὲ δὲν θὰ κατηγορηθῇς ὡς τρελλή. Ὑγίαινε, ὡραία μου. . . .

Ὁ Βαρρᾶ ἐχαιρέτησε καὶ ἔνευσεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις ἐμαστίγωσε παραχρῆμα τοὺς ἵππους καὶ τὸ ὀχημα ἀπῆλθεν ἐν τάχει.

— Κυρία . . . . Κυρία . . . . εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἄννα, Ὢ! ἐὰν ἠξεύρατε . . . .

— Λοιπόν! τί; ἠρώτησεν ἡ δεσποσύνη Λάνζ.

— Ἦλθεν ἐδῶ.

— Ποῖος;

— Ὁ Μ. Μασεφέρ.

— Τὸ γνωρίζω, εἶπε ψυχρῶς ἡ δεσποσύνη Λάνζ.

— Α; τὸν εἴδατε;

— Ναί.

— Σᾶς ὡμίλησεν;

— Ὄχι.

Ἡ Ἄννα ἀνέπνευσεν.

— Δόξα νὰ ᾖχη ὁ Θεὸς εἶπεν αὖτη.

— Λοιπόν! καὶ ἂν ἤθελε μοὶ ὁμιλήσει . . . εἶπεν ἡ δεσποσύνη Λάνζ . . . . καὶ ἂν ἤθελεν ἔλθει εἰς Γροβοᾶ, ἐπίτηδες δι' ἐμέ . . . . .

— Α! Κυρία!

— Μήπως δὲν εἶναι φίλος μου;

— Φίλος.... χωρὶς λεπτὸν.... καταδικασμένος.... τὸν ὁποῖον ζητεῖ ἡ ἀστυνομία.....

Ἡ δεσποσύνη Λὰνζ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Θὰ εἰδῆτε κἀμμίαν ἡμέραν, Κυρία, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἄννα, τὴν ἀστυνομίαν μέσα εἰς τὴν μέσην τοῦ σπιτιοῦ σας.

— Ποῖος τὴν λογαριάζει τὴν ἀστυνομίαν! οὔτε κἂν τὴν συλλογίζομαι.

— Θὰ κάμῃ ἐρεύνας εἰς τὰ χαρτιά σας.

— Θὰ τὰ καύσω πρὶν τὰ ἴδῃ.

—Καὶ θὰ σᾶς συλλάβουν... καὶ θὰ σᾶς φυλακίσουν.

— Πᾶ!

— Θὰ κατάσχουν τὸ μέγαρόν σας, τὰ ροῦχα σας, τὰ ἔντοκα ὁμόλογά σας, καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ γείνουν δι' ἕναν ὑποδήτον... ἕναν κατεστραμμένον...

Ἡ δεσποσύνη Λὰνζ διέκοψε τὴν Ἄνναν.

— Σὲ ἀπαγορεύω, εἶπεν αὐτὴ αὐστηρῶς, νὰ μοὶ κάμῃς πλέον λόγον περὶ τοῦ κυρίου Μασεφέρ.

— Ἀλλὰ... Κυρία... δὲν θὰ τὸν δεχθῆτε πλέον εἰς τὸ σπῆτι σας;

— Θὰ τὸν δεχθῶ ἐὰν ἔλθῃ νὰ μὲ ἴδῃ.

Ἡ Ἄννα ἐστέναξε βαθέως καὶ ἐσίγησεν.

Τὸ ὄχημα ἐξηκολούθει προχωρὸν εἰς Παρισίους, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν πύλην Σιαραντὼν, περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν, ἀφίκετο εἰς τὰς προκυμαίας, διεπέρασε τὸν Σηκουάναν ἐπὶ τῆς Νέας γεφύρας, καὶ διηυλύνθη πρὸς τὸ προάστειον Ἁγίου Γερμανοῦ.

Ἐνταῦθα, ἡ δεσποσύνη Λὰνζ, τὸ ῥόδον, ἡ ὡραία, ἡ ἀπαράμιλλος δεσποσύνη Λὰνζ εἶχεν οἰκοδομήσει οἰκίαν μεταξὺ αὐλῆς καὶ κήπου, ἀξίαν τῆς περιουσίας της, τοῦ πνεύματός της καὶ τῆς ὡραιότητός της.

Ἡ αὐλὴ ἐκοσμεῖτο ὑπὸ πολλῶν ἀγαλμάτων καὶ μαρμαρίνων κιωνίσκων, ὁ κῆπος ἦν πεφυτευμένος ὑπὸ ὑψικόμων δένδρων ἐφ' ὧν ἐκελάδουν μυριάδες πτηνῶν.

Ὁ τραπεζίτης Ὄππε, ὁ Λετρὰν ὁ προμηθευτὴς, καὶ Σίμων ὁ πλούσιος ἁμαξουργὸς εἶχον ἐξαντλήσει ἀλληλοδιαδόχως ποσὰ ὑπέρογκα, πρὸς στολισμὸν καὶ διακόσμησιν τῆς κατοικίας ταύτης.

Τὸ μέγαρον τῆς δεσποσύνης Λὰνζ περιεῖχε ἐν πάσῃ ἀφθονίᾳ παντοειδῆ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ σκεύη, ταπητας τῆς Ἀνατολῆς, εἰκόνας τῶν μεγαλητέρων καλλιτεχνῶν καὶ μάρμαρα λευκότερα τῆς χιόνος.

Ἡ νέα ἠθοποιὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν της μὲ μέτωπον σύννουν, μόλις ῥίψασα περιφρονητικὸν βλέμμα πρὸς πάντα ἐκεῖνα τὰ βαρύτιμα ἔπιπλα καὶ σκεύη, καὶ ἐπορεύθη κατ' εὐθεῖαν εἰς μικρόν τι μονῆρες δωμάτιον, πλουσίως καὶ τοῦτο κεκοσμημένον, ὅπερ ἐθεώρει ὡς ἡσυχαστήριον.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο συνεκοινώνει μετὰ τοῦ κήπου διὰ μικρᾶς κλίμακος ἥτις ἀπέληγε εἰς ἀπόκεντρόν τινα δενδροστοιχιαν.

Εἰς τὴν ἄκραν τῆς δενδροστοιχίας ἐκείνης ἦτο μικρά τις θύρα ἥτις ἔθετεν εἰς συγκοινωνίαν τὸν κῆπον μετά τινος ἀτραποῦ.

Ὄπισθεν τῆς θύρας ταύτης εὑρίσκετο κάλισμά τι ἐκ χλόης.

Ἡ Δεσποσύνη Λὰνζ, ἀφοῦ ἐξεδύθη ὑπὸ τῆς θαλαμηπόλου της Ἄννης ἀπέπεμψεν αὐτὴν, καὶ ἐφόρεσε ἐνδυμά τι τοῦ θαλάμου.

Τῆς Ἄννης, ἀπελθούσης ἡ δεσποσύνη Λὰνζ ἔλαβεν ἐκ τοῦ μαρμάρου τῆς ἑστίας, τὸ δράμα ὅπερ ἐμελέτα τότε, καὶ ὅπερ ὤφειλε νὰ παραστήσῃ τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἑσπέρας.

Εἶτα, τὸ βιβλίον τοῦτο ἔχουσα εἰς χεῖρας, κατέβη εἰς τὸν κῆπον, καὶ, διὰ τῆς ἀποκέντρου δενδροστοιχίας, διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐκ χλόης κάθισμα ἐφ' οὗ ἐκαθέσθη.

Μόλις εἶχον δύω παρέλθει λεπτὰ ἀφότου εὑρίσκετο ἐκεῖ, καὶ δύω κρούσματα ἐλαφρὰ ἐπὶ τῆς θύρας προσέβαλον τὸ οὖς της.

Ἡ δεσποσύνη Λὰνζ ἠγέρθη ἐν τάχει καὶ ἡ καρδία της ἔπαλλε ὡσανεὶ ἤθελε διαῤῥαγῇ.

—

Η'.

Ἡ Δεσποσύνη Λάνζ ἀκούσασα ὅτι ἔκρουον τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου, ἐρρίγησε, καὶ ζωηρόν τι ἐρύθημα ἐφάνη ἐπὶ τοῦ μετώπου της.

Ἀλλ' ἀποβαλοῦσα τὸν πρὸς στιγμὴν καταλαβόντα αὐτὴν δισταγμόν, ἐπορεύθη ἵνα ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἀνήρ τις εἰσῆλθεν ὡς ἀστραπή.—Ἐγρήγορα! εἶπεν οὗτος, μὲ διώκουν.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος περιεκαλύπτετο ὑπὸ μανδύου οὗτινος μία τῶν ἄκρων ἦν εἶχε ἐρριμμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου του τῷ ἐκάλυπτεν ἀρκετὸν μέρος τοῦ προσώπου του.

Ἡ δεσποσύνη Λάνζ ἔκλεισεν ἐσπεσμένως τὴν θύραν.

Τότε, ὁ νεοελθὼν ἀπέβαλε τὸν μανδύαν του, καὶ ἡ νεᾶνις περιεπτύξατο διὰ τῶν δύω αὐτῆς βραχιόνων τὸν τράχηλόν του λέγουσα·

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ κάμῃς νὰ ἀποθάνω;

Ὁ νεοελθὼν ἠσπάσατο τὸ μέτωπον αὐτῆς μετὰ συγκινήσεως.

— Ἀγαπητὴ γῦναι, εἶπεν, εἶσαι καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη .... καὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!

— Ἄ! ἐὰν τῳόντι μὲ ἠγάπας, εἶπεν αὕτη, δὲν θὰ ἐξέθετες τὴν ὕπαρξίν σου εἰς κάθε στιγμὴν, φίλτατέ μου Ἀρμάν! Διότι, βλέπεις, ἐζηκολούθησεν ἡ νεᾶνις μετὰ ζωηρότητος, ἠξεύρω τὰ πάντα, ἐγώ! ....

— Ἠξεύρεις .... τὰ πάντα;

— Ναὶ, τὰ πάντα.

Ὁ νέος ἐμειδίασεν ὑπερηφάνως· εἶτα ἐκαθέσθη παρ' αὐτὴν, καὶ περιέφερεν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ κυανοφλέβου αετώπου της, βλέμμα φιλόστοργον καὶ θυμῆρες, ὡς ἀνὴρ ὅστις αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀγαπώμενον.

— Λοιπὸν, εἶπεν οὗτος, τί ἠξεύρεις, Ἄγγελέ μου;

— Ἠξεύρω ὅτι ὑπῆγες εἰς Γροβοᾶ.

— Ναὶ, πραγματικῶς! σὲ εἶδον ἐκεῖ .....

— Ὦ! καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶδον σὲ .... καὶ ἐφοβήθην πολύ.

— Ἄ! τρελλή.

— Ἐφοβήθην τὸν θάνατον, Ἀρμάν μου .... Ἠσθάνθην τὰ γόνατά μου καμπτόμενα ..... νέφος τι διῆλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου .....

— Καὶ διατί τάχα αὕτη ἡ ἀδημονία, ἀξιολάτρευτός μοι;

— Μήπως ἔχασες τὸν νοῦν σου, ἀπεκρίνατο αὕτη μετ' ἀφελείας, καὶ μὲ ἐρωτᾷς τοῦτο;

— Ὄχι ὰ .... ἀπ' ἐναντίας.

— Δὲν εἶσαι προγεγραμμένος;

— Ποῦ·

— Δὲν εἶσαι καταδικασμένος εἰς θάνατον;

— Βλέπεις ἐν τοσούτῳ ὅτι εἶμαι καλά;

— Καὶ ἐὰν σὲ συνελάμβανον εἰς Γροβοᾶ;

— Ε, καλά· εἶπεν ὁ μανδυοφόρος. Τοὐλάχιστον δὲν ἤμην μόνος.

— Ὦ· τὸ γνωρίζω.

Καὶ λαβὼν τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐντὸς τῶν δύω αὐτοῦ χειρῶν τὴν ἠσπάσθη καὶ δευτέραν φορὰν εἰπών·

— Ἠξεύρεις λοιπὸν πολλὴ πράγματα;

— Ἠξεύρω τὰ πάντα.

— Εἶναι ὑπερβολή; ἀγαπητέ μοι ἄγγελε. Λοιπὸν εἰπέ μοι ὅ,τι ἠξεύρεις.

— Τὸ θέλεις;

— Ἀναμφιβόλως, λέγε.

— Ἦσο εἰς Γροβοᾶ μετὰ τοῦ Καδενὲ καὶ τοῦ Σουσέ, ὅστις ἐφόρει ὑπενδύτην ἐξ ἀνθρωπίνου δέρματος.

— Εἶναι ἀληθές.

— Καὶ ἀπήγαγες τὸν Βαρρὰ .... τὸν ἐδεσμεύσατε, τὸν ἐφιμώσατε .... καὶ τὸν ἐρρίψατε ἐντὸς ὀχήματός τινος.

— Ἀκριβῶς οὕτως εἶναι, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, διότι τῳόντι ἐκεῖνος ἦτον.

— Τί τὸν ἐκάματε· Διότι αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ.

— Ἄ· τὸν εἶδες λοιπόν;

— Ναί . . . . εἰσήρχετο εἰς Γροβοᾶ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐγὼ ἀνεχώρουν ἐκεῖθεν . . . . . .

Ὁ Μασεφὲρ κατέστη σύννους. Ἔλαβε ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὰς μικρὰς καὶ λευκὰς χεῖρας τῆς δεσποσύνης Λὰνζ καὶ τῇ εἶπεν·

— Ἄκουσόν μου καλῶς. . . . Ἀπόψε μία μεγάλη ἐλπὶς ἐξέλειψε δι' ἐμέ.

— Ὦ· τὸ μαντεύω . . . . . .

— Ἴσως, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ ἐσκεμμένος.

— Ναί, ἐπανέλαβεν ἡ δεσποσύνη Λὰνζ· μαντεύω.... Ἐπιστεύσατε, σὺ καὶ οἱ φίλοι σου, ὅτι ὁ Βαρρᾶ, ὁ τῶν ἡδονῶν ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ μεῖναις ἔτι εὐπατρίδης ἐκεῖνος Ἰακωβῖνος, ὁ μέγας ἐκεῖνος ἀριστοκράτης ὑπὸ τὸν ἐρυθροῦν σκοῦφον, ὁπόθεν ὑποφαίνεται ἔτι τὸ στέμμα του τοῦ κόμητος, ἐπιστεύσατε, λέγω, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἤθελε συγκινηθῇ ὑπὸ τῶν δυστυχιῶν των ὁμοβαθμίωντου, ὠθούμενοςπρὸςτοῦτούπὸτῶνἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, καὶ νὰ διαφθαρῇ ὑπὸ λαμπρῶν μελλουσῶν ὑποσχέσεων.

— Φεῦ· ἐστέναξεν εἰπὼν ὁ μασεφέρ.

— Πάντες ἐπιστεύσατε, βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ἡ δεσποσύνη Λὰνζ, ὅτι παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ παραδείγματος τοῦ Μὸνκ, ἤθελεν ἡμέραν τινὰ ἀποδώσει τὴν Γαλλίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους κυρίους της;

— Ναί, εἶπεν ὁ μασεφὲρ, τὸ ἐπιστεύσαμεν βεβαίως.

— Λοιπόν· ἠπατήθητε.

— Τὸ ἐννόησα ἀπὸ τῆς πρωίας ταύτης, ἀλλ' ἀδιάφορον· θὰ θριαμβεύσωμεν ἄνευ ἐκείνου.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς, μασεφέρ; ἠρώτησεν ἡ δεσποτύνη Λὰνζ μετ' ἀνυσηχίας.

— Θέλω νὰ εἴπω, ἐπανέλαβεν ὁ νέος ἐμψυχωθείς, ὅτι ἡ ἀποποίησις αὕτη τοῦ Βαρρᾶ εἶναι ὁ σπινθὴρ ὅστις μέλλει νὰ δώσῃ πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα μιᾶς συνωμοσίας ἥτις θέλει πυρπολήσει τὴν Γαλλίαν ὁλόκληρον, τὴν Γαλλίαν ἥτις καὶ περιμένει ἕνα κύριον . . . . καὶ ἥτις ἀπὸ τριῶν ἠδη ἐτῶν κυβερνᾶται ὑπὸ ὑπηρετῶν.

— Ταλαίπωρέ μου Ἀρμὰν, εἶπεν ἡ δεσποσύνη Λὰνζ μετὰ λύπης, εἶμαι καὶ ἐγὼ τῆς γνώμης σας, ἡ Γαλλία ἔχει ἀνάγκην ἑνὸς Κυρίου ἀλλὰ . . .

Ὁ Κύριος, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, εἶναι ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος 18ος.

— Ἀπατᾶσαι . . . νομίζω . . . .

Ὁ Μασεφὲρ ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς εἰπών·

— Μήπως φαντάζεσαι ἆρά γε, ὅτι ἤθελεν εἶσθαι ὁ πολίτης Βαρρᾶ;

Ἡ κωμῳδὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰποῦσα·

— Ὄχι.

— Τότε . . . ποῖος λοιπὸν . . . ἤθελε τολμήσει . . .

Ἡ δεσποσύνη Λὰνζ λαβοῦσα τὰς χεῖρας τοῦ Μασεφὲρ τῷ εἶπεν.

— Δὲν μοὶ εἶπας περὶ μιᾶς συνωμοσίας;

— Ναί.

— Πόθεν θὰ ἐκραγῇ;

— Ἐξ ἀνατολῶν. Ἡ ἔναρξις θὰ γίνῃ ἐκ τῆς Φραγκομητείας, θὰ ἐξαπλωθῇ, διὰ τῆς Βουργονίας, θὰ ἀνέλθῃ πρὸς τὴν Λορέννην, θὰ καταβῇ πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Λοὰρ, καὶ ἐκεῖθεν . . .

— Ἐκεῖθεν, διέκοψεν ἡ δεσποσύνη Λὰνζ, θὰ ἑνωθῇ μετὰ τῆς ἀποστασίας τῆς Δύσεως, τοῦ Ποατοῦ, τῆς Βανδέας καὶ τῆς Βρεττανίας;

— Ναί.

— Αἱ τρεῖς αὗται ἐπαρχίαι παλαίουν ἐνεργητικῶς. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐπαναστατήσητε τὰς ἄλλας, ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

Ὁ Μασεφὲρ ἀπεκρίνατο μετὰ σοβαρότητος·

— Τοῦτο εἶναι ἓν μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἀφορᾶ ἐμέ.

— Τότε λοιπὸν, προφυλάχθητι, εἶπεν αὕτη μετὰ λύπης. Ἀλλὰ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δι' ὄνομα τοῦ ἔρωτός μας . . . Ἀρμὰν . . . ἄκουσόν μου . . .

— Λέγε, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ μετὰ συγκινήσεως.

— Αἱ γυναῖκες, βλέπεις ἀξιολάτρευτέ μου Ἀρμὰν, ἔχουσι πρόγνωσίν τινα τοῦ μέλλοντος, ἥτις θὰ ἐλλείπῃ

πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἄνδρας. Ἀγαπῶμεν περισσότερον ἀπὸ σᾶς, αἰσθανόμεθα καλήτερον ἀπὸ σᾶς, βλέπομεν ἐκεῖ, ἔνθα σεῖς μόνον σκότος βλέπετε.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς μὲ ταῦτα;

— Δὲν ἠξεύρω ἐὰν θὰ ἐπιτύχητε νὰ ἐπαναστατήσητε ἓν μέρος τῆς Γαλλίας, μοὶ εἶναι ἀδιάφορον! ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ ἀνατρέψητε τὴν Δημοκρατίαν.

— Δὲν θὰ διαρκέσῃ ἓξ μῆνας, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ μετὰ πεποιθήσεως.

— Ἀπατᾶσαι, Ἀρμάν.

— Ὅταν ὁ κορμὸς σαπίσῃ, τὸ δένδρον πίπτει.

— Ἐκτὸς ἐὰν τὸ ὑποστηρίξουν . . . .

— Καὶ ποῖος λοιπόν, σήμερον, ἤθελε τολμήσει καὶ ἤθελε δυνηθῇ νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ; ἠρώτησεν ὁ Μασεφὲρ ὑπεροπτικῶς.

— Ποῖος λοιπόν; εἶπεν ἡ νεᾶνις ἧς τὸ ὡραῖον καὶ ὠχρὸν πρόσωπον ἔλαβεν ἔκφρασιν προφητικήν.

— Ναὶ, ποῖος λοιπόν;

— Ἄκουσον, εἶπεν αὕτη, δὲν εἶδες, τὴν ἑσπέραν τῆς 13ης Βανδεμιέρου ἕνα στρατηγὸν εἰκοσιπενταετῆ νέον ὠχρὸν μὲ μακρὰν κόμην μὲ ὄμμα κατηφὲς καὶ σπινθηροβόλον, ὅστις διέτρεχε τὰς ὁδοὺς τῶν κυριευμένων Παρισίων, ὡς θριαμβευτής; δὲν τὸν εἶδες ὠθοῦντα τὸν ἵππον του ἐπὶ τῶν ὁμάδων τοῦ συσσωρευμένου πλήθους περὶ τὸν Ἅγιον-Ῥῶκον, καὶ δὲν εἶδες τὰς ὁμάδας ἐκείνας νὰ ὀπισθοχωρῶσι τρέμουσαι ὡς ἀγέλη δούλων εἰς τὴν προσπέλασιν τοῦ Κυρίου των;

— Ὦ! σιώπησον . . . σιώπησον! . . . . . εἶπεν ὁ Μασεφὲρ συγκεκινημένος.

— Λοιπόν! εἶπε τέλους ἡ δεσποσύνη Λὰνζ συνωμοτεῖτε, ἐπανασταίνητε τὰς ἐπαρχίας, συλλαμβάνετε τὰ δημόσια ὀχήματα, καύσατε τὰς δημοσίους οἰκοδομὰς, πράξατε ὅ,τι θέλετε, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος θὰ ἐγερθῇ καὶ ὅλοι ἡμεῖς θὰ ἐκμηδενισθῆτε.

Ὁ Μασεφὲρ ἐτρόμαξε καὶ ἐρρίγησε.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἔκρουσαν τὴν θύραν τ

δρομίσκου, ἣν τὴν φορὰν ταύτην ἤνοιξεν ὁ Μασεφέρ.

Ἄνθρωπός τις εἰσῆλθε καὶ ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του, ἡ δεσποσύνη Λὰνζ ἐξέπεμψε κραυγήν.

— Σὺ ἀκόμη! εἶπεν αὕτη· Ἄ! ἔρχεσαι νὰ μοὶ τὸν ἀφαιρέσῃς! Εἶσαι κακοποιὸν πνεῦμα!

— Εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, ἀπεκρίνατο ὁ νεοελθών. Τέλος πάντων, Μασεφὲρ, ἀποχαιρέτησον τὴν Κυρίαν, ὅλα εἶναι ἕτοιμα, καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐσήμανεν.

Ἡ δεσποσύνη Λὰνζ ἔπεσε λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μασεφὲρ.

Ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἦλθε πρὸ μικροῦ ὡς τὸ κακοποιὸν τοῦ Μασεφὲρ δαιμόνιον, τοῦ φιλτάτου τῆς νεάνιδος Ἀρμὰν, ἦν ὁ Σουσὲ, ὁ μικρὸς τ' ἀνάστημα γέρων, ὅστις ἐφόρει τὸν ἐξ ἀνθρωπίνου δέρματος ὑπενδύτην!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ.

Α΄.

Ὁ τόπος ἔνθα θέλομεν μεταφέρει ἐφεξῆς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν εἶναι ζωγραφικός τις καὶ ὀρεινὸς τόπος κεκαλυμμένος ἀπὸ δάση καὶ ἀμπέλους, ἐκτεινόμενος ἐπὶ τῶν δύω ὄχθων τοῦ Τόνου πέραν τοῦ Ὠξέρου, καὶ ἀναβαίνων πρὸς τὸ Κλαμεσύ.

Ὁ τόπος οὗτος εἶναι θαμνώδης, ἄγριος, ἀπότομος καὶ ὄψεως μελαγχολικῆς. Τόπος κατ' ἐξοχὴν τῶν λαθροθηρῶν καὶ τῶν κυνηγῶν, γῆ ἀνυπότακτος ἣν ὁ νόμος οὐδέποτε ἐπτόησε, καὶ ἥτις κατὰ τὰς χειροτέρας τῶν ἐπαναστάσεων ἡμέρας, ἐξήσκησε ἀκαταμάχητον ἐνέργειαν, ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ. Ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ θέλομεν εὕρει μετὰ τριῶν μηνῶν παρέλευσιν, τοὐτέστι κατά τινα χειμερινὴν νύκτα τοῦ ἔτους 1796, ἄτομά τινα μόλις ἐμφανισθέντα ἐν τῷ προλόγῳ τῆς ἱστορίας ταύτης.

Λοιπόν, τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἥτις ἦν ἑσπέρα Δεκεμβρίου, ψυχρὰ καὶ μελαγχολική, ἐνῷ ὁ Ἥλιος ἔδυεν, ὡραῖός τις νεανίας φωρῶν κυνηγετικὸν ζῶμα, μὲ πυροβόλον ἐπὶ τοῦ ὤμου, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν δασῶν τοῦ Φουρὼν καὶ διηυθύνθη πρὸς καλύβην τινα ξυλοτόμων ἐκτισμένην εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

Δύω μεγάλοι κύνες φαιοῦ χρώματος τὸν παρηκολούθουν.

Ἡ χιὼν ἐκάλυπτε τὴν ὁδὸν καὶ δριμὺ ψῦχος προσέβαλλε τὸ πρόσωπον.

Ἡ καλύβη ἦν ἀναντιρρήτως κατοικουμένη, καθότι ἐλαφρός τις κυανοῦς καπνὸς ἐξερχόμενος ἐξ αὐτῆς ἀνήρχετο πρὸς τὸν αἰθέρα.

Ἐν τοσούτῳ, πρὶν ἡ κρούσῃ τὴν θύραν ὁ κυνηγὸς ἐστράφη καὶ ἔρριψεν ἐταστικὸν βλέμμα πέριξ αὐτοῦ,

βλέμμα ἀνθρώπου ὅστις ζητεῖ σύντροφον ἀποπλανηθέντα.

Ἀλλ' ἡ ἄκρα τοῦ δάσους ἦν ἔρημος καὶ ὁ κυνηγὸς ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξυλίνου μανδάλου ὅστις ἐχρησίμευε ὡς μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης.

Τῆς θύρας ἀνοιγείσης ἔστη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ της φγλιᾶς καὶ ἐχαιρέτησε προσηνῶς.

— Καλὴ ἡμέρα Ἰάκωβε, εἶπεν, καλὴ ἡμέρα μικροῦλα.

Ὁ πρῶτος τῶν χαιρετισμῶν τούτων ἀπηυθύνετο πρὸς ἄνδρα τεσσαρακοντούτη περίπου, μακροπώγωνα μὲ πρόσωπον σχεδὸν μέλαν, μικρὸν καὶ τραχὺ καὶ οὖτινος ὁ εὐρὺς καὶ βραχὺς τράχηλος ἐφανέρου ῥώμην Ἡρακλειον.

Ὁ ἕτερος τῶν χαιρετισμῶν, ὃν ἐπικολούθησε μειδίαμα ἀπετείνετο πρὸς νεᾶνιδα δεκατεσσάρων ἢ δεκαπέντε ἐτῶν ἥτις, καθημένη παρὰ τῷ ἀνθρακεῖ ὡμοίαζεν ἄγγελος πλησίον δαίμονος.

Ὑψηλὴ τ' ἀνάστημα, ἰσχνὴ καὶ εὔστροφος μὲ κόμην χρυσίζουσαν ὀφθαλμοὺς κυανοὺς, στόμα ῥόδινον, χεῖρας λευκὰς, εἰ καὶ εἰργάζοντο αὗται, ἡ νεᾶνις εἶχε τὴν γαλήνιον καὶ ὑπερήφανον ὡραιότητα θυγατρὸς βασιλέως, ὑπὸ τὴν πενιχρᾶν κυανόλευκον ἐσθῆτα της, καὶ ὑπὸ τὸν ἐκ χονδροῦ ὑφάσματος χιτῶνα της.

Ἔπρεπενὰ ἦναί τις ἐντόπιος καὶ νὰ γινώσκῃ τὰ πρόσωπα ἐκ τοῦ πλησίον ὥστε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ νεᾶνις καὶ ὁ ἀνὴρ ἦσαν τωόντι σωτὴρ καὶ θηγάτηρ.

Ὁ Ἰάκωβος ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς ἐκ τοῦ ξυλίνου βάθρου του καὶ εἶπεν·

— Καλῶς ὁρίσατε, κύριε Ἐρρῖκε.

— Καλὴ ἡμέρα, νουνέ μου ἁπλῶς ἡ νεᾶνις, ἥτις τὸν προσηγόρευσε καὶ τῷ παρουσίασε τὸ ἀγνὸν αὐτῆς μέτωπον.

— Καλὴ ἡμέρα, Μαρία, καλὴ ἡμέρα τέκνον μου εἶπεν ὁ νέος ὅστις τὴν ἠσπάσθη. Καὶ Ἐκαθέσθη ἐνώπιον τῆς ἑστίας εἰπών.

— Τί λέγεις Ἰάκωβε; μοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὑπερβολικὸν ψῦχος....

— Ἀκοῦς ἐκεῖ; εὐγενέστατε κύριε κόμη; ἀπεκρίνατο ὁ ἀνθρακεύς. Μολονότι τὸ δέρμα μου εἶναι πλέον σκληρὸν ἀπὸ τὸ ἰδικόν σας, ἠναγκάσθην ὅμως νὰ ἀφήσω τὴν δουλειάν μου.... τὸ δάσος ἐπάγωσε σὰν τὴν πέτρα. Δὲν θὰ ἦτο καλὸ τὸ κυνῆγι σας σήμερα;

— Ἐκτύπησα ἕνα λύκον, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρον, ἀπεκρίνατο ὁ κυνηγός.

— Περίεργον πρᾶγμα, κύρ'ε Ἐρρῖκε, Ἄ! μὲ συμπάθεῖο, κύριε κόμη.....

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κυνηγός, σοὶ ἀπαγορεύω νὰ μὲ ὀνομάζῃς κύριε κόμη, μήπως δὲν εἶμαι πάντοτε ὁ κύριος Ἐρρῖκος;

— Σὰν τὸ θέλετε, ἐπανέλαβεν ὁ ξυλοκόπος, ἄνευ ἐπιτηδεύσεως καθ' ἃ χωρικός.

— Σᾶς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι εἶναι περίεργον πρᾶγμα.

— Δικτί;

— Ἐπειδὴ 'σὰν καὶ σᾶς ἐδῶ τριγύρω κανεὶς δὲν τραβᾶ.

Ὁ κυνηγὸς ἤρξατο παίζων τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους τῆς κόμης τῆς Μαρίας, ἥτις ἐκαθέσθη πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐξηκολούθησε μειδιῶν.

— Σὲ ὁμολογῶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀπορῶ ὀλίγον διὰ τοῦτο. Τοῦ ἐτράβηξα εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων, καὶ μολαταῦτα δὲν ἐπέτυχα. Καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ θυμώσω εἶναι ὅτι ποσῶς δὲν πιστεύω τοὺς μάγους. Ἀλλὰ, προσέθετο ὁ κυνηγὸς, δὲν εἶδες τὸν σύντροφόν μου;

— Εἶχατε κανένα σύντροφον;

— Ναὶ, ἕνα φίλον μου ἀπὸ τοὺς Παρισίους, ἕνα ἀξιωματικὸν, ὅστις ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου πρὸ δέκα ἡμερῶν.

— Ναὶ, εἶναι ἀληθὲς, εἶπεν ἡ νεᾶνις, μὲ ὡμίλησαν περὶ αὐτοῦ....

— Εἶσαι λοιπὸν ἐν γνώσει τῶν διατρεχόντων, μικροῦλα μου;

— Πᾶ! ὑπῆγα νὰ ἰδῶ τὴν νουνάν μου, χθὲς, ὅταν σεῖς εἴσθε εἰς τὸ κυνῆγι, καὶ εἶδα ἕνα κόκκινο καὶ ἄσπρο φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐσκούπιζεν ἕνας ὑπηρέτης σας. Ἠρώτησα.... καὶ μοὶ εἶπαν ὅτι ἦτο φόρεμα ἑνὸς τῶν φίλων τοῦ Κ. Ἐρρίκου.

— Ἐκυνηγούσατε μαζῆ; ἠρώτησεν ὁ ξυλοκόπος.

— Ἐχάσαμεν ὁ εἷς τὸν ἄλλον εἰς τὸ δάσος, εἶναι μία ὥρα. Ἀλλὰ θὰ ἀνταμοίωμεν ἐδῶ. Ὁ φίλος μου εἶδε τὴν καλύβην σου τὴν πρωΐαν ταύτην.... καὶ θὰ ἠμπορέσῃ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον.

— Δὲν ἀπαντήσατε τοὺς χωροφύλακας, σήμερον τὸ πρωΐ, κύριε Ἐρρῖκε;

— Ὄχι. Ἡ χωροφυλακὴ λοιπὸν τῆς Κουλὰζ εἶναι ἐδῶ;

— Εἶναι τώρα τρεῖς ἡμέραι ὁποῦ ζητοῦν ἐκείνους ποῦ ἔβαλαν φωτιὰ, ἀλλ' ἕως τώρα, δὲν ἔκαμαν τίποτε.

— Σὺ, πιστεύεις αὐτὰ τὰ πράγματα; Ἰάκωβε;

— Πᾶ! Κύριε, ὅταν βλέπῃ κανεὶς τὴν φλόγα καὶ τὸν καπνὸν, πρέπει νὰ πιστεύσῃ τὴν φωτιάν. Ἡ ἔπαυλις τῆς Φρεγκὰλ ἐκάη τὴν περασμένην ἑβδομάδα.

— Ἀναμφιβόλως αὐτὸ θὰ προῆλθεν ἀπὸ κάμμίαν ἀπροσεξίαν.

— Ὁ μῦλος τοῦ πατρὸς Ἰακώβου, τοῦ ἐνοικιαστοῦ τῶν Ὀζεραὶ δὲν ἐκάη προχθές;

— Κάποιος βοσκὸς θὰ ἔβαλε φωτιὰ διὰ νὰ ζεσταθῇ. Ὁ ἀνθρακεὺς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰπών·

— Εἶναι τώρα τρεῖς μῆνες ὁποῦ αἱ φωτιὲς παραδόξως πολλαπλασιάζονται. Οἱ μῦλοι, αἱ ἐπαύλεις, τὰ δάση, ὅλα κυίονται.... Ὦ! πρέπει νὰ ἦναι κάμμιὰ συμμορία!

— Πιστεύεις!

— Νὰ σᾶς 'πῶ κύριε Ἐρρῖκε, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος, ἔχω τὴν φυσιογνωμίαν ἑνὸς λῃστοῦ, ἐγὼ, διότι ζῶ μέσα 'στὰ δάση, καὶ διότι εἶμαι ἕνας πτωχὸς, καὶ μόνον

ἀπὸ σᾶς ὁ ὁποῖος μὲ γνωρίζετε, ἔχω ὑπόληψιν καὶ ἐμπιστοσύνην. Λοιπόν! ἀδιάφορον! ἐὰν ἤθελε κἀνεὶς νὰ μὲ κρίνῃ ἀπὸ ὅ,τι φαίνομαι, τότε..... τέλος πάντων ἂς ἦναι!

Καὶ ὁ ἀνθρακεὺς ἐσίγησεν ὡς ἄνθρωπος ὅστις φοβεῖται ὅτι εἶπε πολλά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔκρουσαν τὴν θύραν, καὶ ἡ Μαρία ἐγερθεῖσα ἔδραμεν ὅπως τὴν ἀνοίξῃ.

Ἕτερός τις κυνηγὸς εἰσῆλθεν ὅστις θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ του σκούφου προσηγόρευσε στρατιωτικῶς.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ὅστις εἰσῆλθεν ἦν ἐκεῖνος ὃν ὁ κόμης Ἐρρῖκος εἶχεν ἀπολέσει ἐντὸς τοῦ δάσους.

Ἦγε τὸ τριακοστὸν περίπου ἔτος τῆς ἡλικίας του, εἶχε τ' ἀνάστημα ὑψηλόν, τὴν ὄψιν ἐλαιόχρουν, τὸ ὄμμα μέλαν, τὸν μύστακα παχὺν, οὗτινος ἡ ἀρρενωπὸς ὡραιότης ὀλίγον ἀγρία ἴσως, ἦν ὅλως εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν ξανθὴν κόμην τῆς ἐν τῇ καλλίῃ νεάνιδος.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος εἶχε, τ' ἀνάστημα μέτριον, καὶ ὑπὸ φαινομένην τινα κομψότητα, ἔκρυπτεν ἐνέργειαν ἀναμφισβήτητον, ῥώμην ἀναπτυχθεῖσαν ὑπὸ τῆς ἐξασκήσεως τοῦ σώματος καὶ γενναιότητα λέοντος, ἥτις οὐχ ἧττον δὲν ἐμπόδιζεν αὐτὸν τοῦ νὰ μειδιᾷ ὡς νεᾶνις.

— Σοὶ φέρω νέα Ἐρρῖκε διὰ τὸν λύκον σου εἶπεν ὁ νεοελθὼν καθεσθεὶς παρὰ τὴν ἑστίαν.

— Τὸν ἐτράβησεν;

— Ὄχι, ἀλλὰ εἶναι φονευμένος.... ἐνοικιαστής τις ἐκ τῶν περιχώρων τὸν ἀπετελείωσε.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος συνεσπάσατο τὰς ὀφρῦς.

— Ἠξεύρεις ποῖος εἶναι ὁ ἐνοικιαστὴς ἐκεῖνος;

— Μία γυνὴ, ἥτις ἐσύναζε ξύλα, τὸν εἶδε φορτόνοντα ἐπὶ τοῦ ἁμαξιδίου του τὸν λύκον καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται Βρουλέ.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὀνόματος τούτου, ὁ ξυλοκόπος Ἰάκωβος ἐποίησεν αἰφνίδιόν τι κίνημα.

— Εἶναι ὁ ἐνοικιαστὴς τοῦ πολίτου Σολερὼλ, εἶπεν ὁ κόμης· εἶναι καλὸς ἄνθρωπος .... ποσῶς δὲν θὰ ἀντισταθῇ νὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὸν λύκον μου.

— Ὁ κύριος κόμης ἔχει λοιπὸν μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Βρουλέ; εἶπεν ὁ Ἰάκωβος μεθ' ὕφους σκωπτικοῦ.

— Πᾶ! Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος .... Ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει.... Ὦ! ὅσον διὰ τοῦτο ναί....

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρξατο γελῶν ξηρῶς καὶ ἐντόνως, καὶ εἶπεν·

— Ἠξεύρω ὅ,τι ἠξεύρω. Τέλος πάντων ἂς ἦναι!

Ἐνῶ ὁ ξυλοκόπος ὡμίλει, ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐθεώρει ἀσκαρδαμυκτί.

— Ἄ, εἶπεν ὁ κόμης, ἠξεύρεις, καϋμένε Ἰάκωβε, ὅτι εἶσαι μυστηριώδης, σήμερον;

— Ἐγὼ, Κύριε;

— Ὡμιλεῖς περὶ τῶν ἐμπρηστῶν .... διϊσχυρίζεσαι ὅτι ὁ Βρουλὲ δὲν εἶναι τίμιος ἄνθρωπος.....

— Ἐγὼ, κύριε;...., ποτὲ δὲν εἶπα τέτοιον λόγον.

— Ἀλλὰ πιστεύεις εἰς τοὺς ἐμπρηστάς;

— Καθὼς εἰς τὸν ἀλειθηνὸν Θεὸν, εἰς τὴν Παναγίαν καὶ εἰς τοὺς ἁγίους.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ εἶπεν·

— Εἴμεθα, ἀγαπητέ μοι Βίκτωρ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν, εἰς ἕνα ἀλλόκοτον τόπον! Τόπον ἔνθα ὅλοι τρέμουν .... Ἑκάη μία ἔπαυλις, ἐπυρπόλησαν ἐξ ἀπροσεξίας δύω ἢ τρεῖς μύλους σίτου, καὶ φαντάζονται ὅτι ὑπάρχουν ἐμπρησταὶ διωργανισμένοι.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐτήρησε σιγήν.

— Τί φρονεῖς καὶ σὺ; ἐπανέλαβεν ὁ κόμης.

— Φρονῶ, ἀπεκρίνατο ὁ ἀξιωματικὸς, ὅτι ἢ ὅλα τὰ γνωρίζεις ἢ εἶσαι εἰς παντελῆ ἄγνοιαν.

— Πῶς; εἶπεν ὁ κόμης.

— Ἄ! ἀγαπητέ μοι, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικὸς, μήπως δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁλόκληρος ἡ ἐπαρχία πυρπολεῖται.

— Μὰ τὴν πίστιν μου ὄχι! δὲν ἀναγινώσκω τὰς ἐφημερίδας, καταγίνομαι εἰς τὸ κυνήγι.

Ὁ ἀξιωματικὸς οὐδόλως ἀπήντησεν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐθύπευε τὸν πώγωνά του, ἀνυπομόνως περιμένων νὰ τὸν ἐρωτήσωσιν.

Ἡ ὡραία Μαρία ἀπεκατέστη τελλιμμένη καὶ ῥεμβώδης.

Ὁ δὲ κόμης ἐπανέλαβεν·

— Ἐλπίζω νὰ ὑπάρχουν ἐμπόδισταὶ, ἀλλὰ, μέχρι τοῦδε, φαίνεται ὅτι μὲ ἐννοοῦν διότι δὲν μοὶ ἔπαυσαν τίποτε.

— Μὴ λέγῃς τίποτε, κύριε Ἐρρῖκε.... τοῦτο ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ....

— Πᾶ! εἶπεν ὁ κόμης, ἡ ἐπανάστασις μὲ ἔκαμε πτωχότατον, ὥστε δὲν ἔχω εἰς τὴν οἰκίαν μου σημαντικὰ πράγματα νὰ μοὶ καῶσιν. Οἱ πυρπολισταὶ, ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχουν τοιοῦτοι, δὲν βάλλουν πῦρ μόνον πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ καύσουν...

— Ὦ! πᾶ, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Πυρπολοῦν διὰ νὰ σᾶς ληστεύσουν .. καὶ μὰ τὴν πίστιν μου! ὅταν ἤθελον κλέψει ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἀπὸ τὴν ἀδελφήν μου μερικὰ ἀργυρὰ σκεύη, καὶ μερικὰ λουδοβίκεια....

— Πάντα ἔτσι γίνεται, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς Φρενγὰλ δὲν ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἔκαυσαν.

— Εἰπέ μας λοιπὸν, Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἠξεύρεις ποῖος εἶναι ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ ὑπάγῃ τις εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ καλοῦ Βρουλέ;

— Ναὶ, Κύριε.

— Θὰ μᾶς κάμῃς τὴν χάριν νὰ μᾶς ὁδηγήσῃς ἐκεῖ. Θέλω νὰ παρω τὸν λύκον μου.

— Ἀλλὰ, Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, εἶναι κάμποσος δρόμος, καὶ κάμνει κρύον.

— Ζεστένομεν μὲ τὸ στόμα μας τὰ δάκτυλά μας

— Καὶ ἔπειτα; θὰ πέσητε πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σας.... δύω λεύγας τοὐλάχιστον.

— Ὁ Βρουλὲ θὰ μᾶς δανείσῃ ἄλογα.

— Νόστιμο κι' αὐτό! ἐψθύρισεν ὁ ξυλοκόπος μεθ' ὕφους χλευαστικοῦ, ἀγαπᾶτε πάρα πολὺ τὸν καλὸν Βρουλὲ, κύριε Ἐρρῖκε. Τέλος πάντων, αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειά...

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ δευτέραν φορὰν ἐθεώρησε τὸν ξυλοκόπον. Οὗτος δὲ ἔῤῥιψε τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμαί.

— Ἂς ὑπάγωμεν! εἶπεν ὁ κόμης Ἐρρῖκος, λάβε τὴν προβειάν σου, Ἰάκωβε, καὶ δεῖξαί μας τὸν δρόμον, Ὑγίαινε, μικροῦλα.

Ὁ νέος λαῒῶν ἐντὸς τῶν δύω αὐτοῦ χειρῶν τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τῆς Μαρίας τὴν ἠπάσθη.

Ὁ Ἰάκωβος θέσας ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸ ἐκ δέρματος αἰγὸς ἐπενδύτην αὐτοῦ, ἔλαβε τὸ πυροβόλον του, ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς καλύβης καὶ ἐξῆλθεν ὁ πρῶτος.

Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἠκολούθησεν.

— Ὑγίαινε, νουνέ μου, εἶπε τὸ παιδίον ὅπερ ἐῤῥίφθη περὶ τὸν τράχηλον τοῦ νέου καὶ ἐπλησίασε τὰ χείλη του εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ εἰπὼν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Σταθεῖται μίαν στιγμὴν, θὰ σᾶς ὁμιλήσω....

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ κίνημά τι ἐκπλήξεως καὶ θεωρήσας αὐτὴν εἶπεν·

— Τί ἔχεις νὰ μοὶ εἴπῃς μικροῦλά μου;

Ἡ Μαρία οὐδόλως ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Ἰάκωβος ἀπεμακρύνθησαν μέχρις εἴκοσι βημάτων εἶπεν·

— Κύριε Ἐρρῖκε, σᾶς ἀγαπῶ 'σὰν τὸν πατέρα μου καὶ δὲν θέλω νὰ πάθητε κἀνέν κακόν.

— Αἴ! Τί ἠμπορεῖ τάχα νὰ μοῦ συμβῇ, μικροῦλά μου;

— Ὁ πατέρας μου εἶπεν ὅτι δὲν κάμνετε καλὰ νὰ πηγαίνετε εἰς Σωλαί.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐῤῥίγησεν.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς σᾶς παραμονεύει...

— Σιώπησον, εἶπεν ὁ νέος ἀποτόμως, ὅστις ἀφοῦ ἠσπάσθη τελευταῖον τὴν Μαρίαν ἔβαλεν ὅσον τάχιστα τοὺς συνοδοιπόρους του.

Ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς εἶχε λάβει καιρὸν νὰ ἀνταλλάξῃ λόγους τινας μετὰ τοῦ Ἰακώβου. Ὅτε δὲ ὁ κόμης Ἐρρῖκος τοὺς ἐπλησίασεν, ὁ Ἰάκωβος ἐσίγησε καὶ αὖθις.

Οἱ δύω σκύλοι τὸν παρηκολούθουν ἔχοντες τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω· διότι, τῆς νυκτὸς, ἐπελθούσης ὁ κύριός των εἶχε δέσει ὁμοῦ ἀμφοτέρους, φοβούμενος μήπως εἰσέλθωσινεἰς τὸ δάσος.

Ὁ Ἰάκωβος ἡγεῖτο τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐπειδὴ οὐδόλως ὡμίλει πλέον, ἤρξατο συρίζων κυνηγετικόν τινα ἦχον.

Ἡ εὐθυτέρα ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ κυρ. Βρουλὲ, ἥτις εὑρίσκετο εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ δάσους, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φοντενάϋ, ἦν μεγάλη τις λοξώδης γραμμὴ, ἥτις ἐκαλεῖτο ἡ δενδροστοιχία τῆς Ἀλώπεκος.

Ἡ χιὼν τοσοῦτον ἄφθονος εἶχε πέσει ἀπό τινος χρόνου, ὥστε ἑκάστη ἀτραπὸς εἶχε γίνει ἄφαντος· καὶ, ἐπειδὴ ἡ δενδροστοιχία τῆς Ἀλώπεκος περιεῖχε πλείστους λοξοὺς δρόμους ἄνευ σημείων, ἢ στύλων, ἡ ὁδηγία τοῦ Ἰακώβου ἦν ἀναγκαία.

Ξυλοκόπος τις μόνος ἠδύνατο εὐκόλως νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ὁδὸν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐντὸς τῶν πυκνοτέρων τούτων δασῶν τοῦ τόπου.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν φίλον του ἀξιωματικὸν, καὶ, ἀφήσας μεταξὺ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἑαυτοῦ ἀρκετὸν διάστημα τῷ εἶπεν·

— Ἠξεύρεις διατί ἐπασχολοῦμαι ὀλίγον περὶ τῶν ἐμπρηστῶν;

— Ὄχι, ἀπεκρίνατο ὁ ἀξιωματικὸς μετά περιεργείας.

— Διότι εἶμαι ἐρωτευμένος.

— Τὸ ὑποπτευόμην.

— Ἀληθῶς;

— Ἐν πρώτοις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ σου φαίνεται, διότι οἱ ὀφθαλμοί σου εἶναι περικομμένοι ἡ ὄψις σου σκυθρωπή· εἶσαι ρεμβώδης. Ἐπομένως ἐξέρχεσαι τὴν νύκτα . . .

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἐρρίγησεν.

— Ἠξεύρεις τοῦτο;

— Τρεῖς νύκτες κατὰ σειρὰν, ἐγὼ, ἐπειδὴ κοιμῶμαι πλησίον τοῦ παραθύρου, σὲ βλέπω νὰ φεύγῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν σου, ἔχων τὸ πυροβόλον σου εἰς τοὺς ὤμους, ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος κοιμᾶται. Ποῦ πηγαίνεις; Δὲν ἠξεύρω . . . . Καὶ ἐπιστρέφεις ἀργὰ . . . τὰ χαράγματα.

— Ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ κόμης Ἐρρῖκος μετ' ἀδιαφορίας ἠξεύρεις, τί εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς; Σπανίως εὑρίσκονται ἐκεῖ αἱ ὡραῖαι Κυρίαι, καὶ ἐὰν εὑρίσκωνται, ἔχουν σύζυγον. Ὥστε μακρὰν ἡμεῖς ἀπὸ τοιαῦτα μέρη . . . .

— Καλῶς, ἐννοῶ . . . . Αἴ! Αἴ! ἠξεύρεις ὅτι ἡ μικροῦλα τοῦ ἀνθρακέως εἶναι ἀρκετὰ νόστιμη;

— Ὦ! εἶπεν ὁ κόμης ἀποτόμως, δὲν θέλω ἀστεϊσμοὺς ὡς πρὸς αὐτὴν, ἀγαπητέ μοι Βίκτωρ. Ἡ Μαρία εἶναι βαπτιστικὴ μου· εἶναι δὲ ἐνσαρκωμένη ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀγνότης.

— Συγχώρησόν μοι διότι ἠπατήθην . . . . ἀλλὰ τότε . . . . .

— Μία ὡραία ἐνοικιαστὴς, ἐψιθύρισεν ὁ κόμης Ἐρρῖκος.

Καὶ ἐσιώπησεν ἐκ νέου.

Βαδίσαντες δὲ ἐπί τινα χρόνον σιωπηλῶς ὁ ἀξιωματικὸς ἐπανέλαβεν·

— Ἐμπιστοσύνη ἀντὶ ἐμπιστοσύνης, θὰ σοὶ εἴπω τὸ μυστικόν μου.

— Εἶσαι καὶ σὺ ἐρωτευμένος;

— Φεῦ! ὄχι. Ἀλλ' ἄκουσον . . . , Ἐνόμισας, μέχρι τοῦδε, ἀγαπητέ μοι φίλε, ὅτι εἶχες σύνοικον ἀρχαῖόν τινα φίλον, ἀπόμαχόν τινα ἀξιωματικὸν, ὅστις

ἀποκαμὼν ἐκ τοῦ ἐπιπόνου ἐπαγγέλματός του ἦλθε νὰ σᾶς γίνῃ σύντροφος τοῦ κυνηγίου ;

— Πᾶ! Μήπως δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ ἔλεγεν ἡ ἐπιστολὴ δι' ἧς μοὶ ἀνήγγελες τὴν ἄφιξίν σου;

— Ναὶ, ἀλλ' εἶχον ἄλλον σκοπόν . . . .

— Ἄλλον σκοπόν;

— Θὰ σοὶ τὸν εἰπῶ· πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν, μὲ προσεκάλεσεν ὁ Διευθυντὴς Βαρρᾶ καὶ μοὶ εἶπεν· Βερνιὲ, σᾶς γνωρίζω ὅτι εἶσθε ἐνεργητικὸς, τολμηρὸς, συνετὸς καὶ ὅτι ἔχετε σπανίαν ὀξύνοιαν. Θὰ σᾶς παράσχω τὴν περίστασιν νὰ φορέσητε ἀνωτέρας ἐπωμίδας Σᾶς δίδω μυστικήν τινα ἀποστολήν.

Ἐπί τινα στιγμὴν, σοὶ ὁμολογῶ, ἐνόμισα ὅτι ὁ Διευθυντὴς ἔμελλε νὰ μὲ στείλῃ εἰς τὴν Αὐστρίαν ἢ εἰς τὴν Ῥωσσίαν. Ἀλλ' ὄχι.

«Εἶναι ἤδη τρεῖς μῆνες, ἐξηκολούθησεν ὁ Διευθυντὴς, καθ' οὓς παράδοξός τις μάστιξ καταθλίβει τὴν Γαλλίαν.—ἡ πυρκαϊά!

«Διωργανίσθησαν πανταχοῦ συμμορίαι περπολιστῶν οἵτινες πυρπολοῦσι τοὺς σίτους, τὰς ἐπαύλεις, τὰς οἰκίας. Ἡ ἀστυνομία μου εὑρίσκεται εἰς ἀμηχανίαν, αἱ χωροφυλακαὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀνέπτυξαν ὅλην τὴν δραστηριότητά των πλὴν εἰς μάτην. Θέλω μόλα ταῦτα ὅσον τὸ δυνατὸν τάχιστα νὰ παύσῃ ἡ κατάστασις αὕτη τῶν πραγμάτων.

« Ἐξελεξάμην ἑκατὸν περίπου ἀξιωματικοὺς νέους ἱκανοὺς καὶ μὴ ὀπισθοχωροῦντας ἐνώπιον οὐδενὸς πράγματος, καὶ διώρισα αὐτοὺς τοποτηρητάς μου εἰς τοὺς νομούς. Σᾶς, ἐξαποστέλλω εἰς Ὑόνην. Ὑπάγετε, παρατηρήσατε, μελετήσατε, λάβετε πᾶσαν πληροφορίαν, χωρὶς νὰ προκαλέσητε ταραχήν τινα . . . ἀλλὰ μηδενίσατε τοὺς ἐμπρηστάς.»

Ὁ Βαρρᾶ μοὶ ἐξαπέστειλε τὴν αὐτὴν ἑσπέραν μυστικὰς καὶ λεπτομερεῖς ὁδηγίας καὶ πληρεξουσιότητα, ἣτις ὑπέτει ὑπὸ τὰς διαταγάς μου εἰς πρώτην μου

αἴτησιν, πάσας τὰς πολιτικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἀρχὰς τοῦ νομοῦ.

Τώρα, φίλτατέ μοι, ὅτε ἠξεύρεις τὰ τρέχοντα, τήρησον σιγήν. Μέχρι τοῦδε παρατηρῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας πλὴν ἡ στιγμὴ τοῦ νὰ ἐνεργήσω δὲν ἔφθασεν ἔτι.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος εἶχεν ἀκούσει μετὰ προσοχῆς τὸν φίλον του χωρὶς νὰ διακόψῃ αὐτὸν οὐδ' ἐπὶ στιγμήν. Εἶτα εἶπεν·

— Καὶ ὡς παράφρων ἐὰν ἐκληφθῶ, οὐχ ἧττον θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὑποστηρίξω τὴν ἰδέαν μου. Δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει διωργανισμένη ἡ πυρπόλησις. Παραδέχομαι ὅτι γίνονται μεμονομέναι τινες πυροπολήσεις, ἐκδικήσεις ἀτομικαὶ, καὶ συμβαίνει ὅ,τι συνήθως παρὰ τοῖς χωρικοῖς, τοὐτέστι ἡ πρώτη ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως συνίσταται εἰς τὸ νὰ καύσωσι τὴν οἰκίαν τοῦ ἐχθροῦ των. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν συμμορίαι ἐμπρηστῶν διωργανισμέναι καὶ μὲ ἀρχηγούς. Ἄλλως τε, ποῖος ἤθελεν εἶσθαι ὁ σκοπός των ; . . . . Ἡ λήστευσις, ἐν πρώτοις, ἀλλ' ἔπειτα . . . . .

Ὁ Κ. Βίκτωρ Βερνιὲ ἐσταμάτησεν διστάζων, καὶ εἶπεν·

— Δὲν ἠξεύρω, ἐὰν πρέπῃ νὰ σοὶ τὰ εἰπῶ ὅλα. Εἶσαι σφόδρα βασιλικὸς, δὲν ἀγαπᾶς ποσῶς τὴν νῦν κυβέρνησιν . . . τὸ ἐννοῶ κάλλιστα . . . Ὁ πατήρ σου ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου τῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ ἡ πτῶσις τῆς ἀρχαίας κυβερνήσεως τὸν κατέστρεψεν.

— Ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ, εἶπεν ἀποτόμως ὁ κόμης Ἐρρῖκος.

— Λοιπόν! ἐπανέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς Βίκτωρ Βερνιὲ, ἡ πολιτικὴ δὲν εἶναι ξένη ὡς πρὸς τοὺς ἐμπρηστάς. Θέλουν νὰ ἀπαυδήσωσι τὴν Γαλλίαν ἐκ τῆς Δημοκρατικῆς κυβερνήσεως. Οἱ ἐμπρησταὶ εἶναι μισθωτοὶ . . . . ὑπὸ τίνος; μέχρι τοῦδε εἶναι μυστικόν.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἠγανάκτησεν·

— Ἡσύχασον, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μειδιῶν, δὲν ὑποπτεύομαι ἀπὸ σέ.

Ἐνῷ οὗτοι συνδιελέγοντο οὕτω φῶς, ἔλαμψε διὰ τῶν δένδρων εἰς τὴν ἄκραν πλαγίας τινος ὁδοῦ.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ἐκεῖ εἶναι ἡ ἔπαυλις ἔνθα ὑπάγομεν;

— Ὄχι, Κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος στραφείς, εἶναι ὁ πύργος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς Σολερώλ.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἐρρίγησε καὶ οὐδόλως ἀπεκρίνατο.

— Πῶς, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς κατοικεῖ ἐδῶ;

Ἠγόρασε τὸ παλάτι Σωλαὶ τὸν περασμένον χρόνον.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον;

— Ναί, ἀπεκρίνατο περιφρονητικὸς ὁ κόμης Ἐρρῖκος. Εἶναι υἱὸς ἑνὸς συμβολαιογράφου ἀπὸ Κουλανζ-Βινέζ.

— Καὶ εἶναι νυμφευμένος νομίζω;

Ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ ὁ κόμης Ἐρρῖκος δὲν ἠδυνήθη νὰ περιστείλῃ συγκίνησιν τινα καὶ εἶπεν·

— Ναί, εἶναι νυμφευμένος.

— Μετά τίνος;

— Μετὰ τῆς δεσποσύνης Δὲ Βερτὼ Δε-Σωλαί. Τὴν ὑπανδρείαν αὐτὴν τὴν ἔκαμεν ἡ ἐπανάστασις . . . ἀπεκρίνατο ὁ Ἰάκωβος. Ἄ! προσέθετο ὁ ξυλοκόπος, ἔγεινε χωρὶς δυσκολίαν.

— Πῶς;

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς δὲν εἶναι νέος, δὲν εἶναι εὔμορφος... καὶ μάλιστα ἔλεγον ὅτι ἦτον ἕνας ἄγριος ἄνθρωπος.

— Τὸν γνωρίζω κἄπως εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς Βίκτωρ Βερνιὲ, ἤμην ὑπὸ ἰτὰς διαταγάς του.

— Νομίζω, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ὅτι ἡ δεσποσύνη Ἰωάννα δὲν τὸν ἤθελε, διότι ἐναντιώθηκε κἄμποσον καιρόν.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους συγκατένευσεν;

Ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος ὡμίλει, ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἐτήρει βαθεῖαν σιγὴν, διακοπτομένην ἐνίοτε ἔκ τινος κινήματος ἀνυπομονησίας, πρὸς ὃ ὁ ἀξιωματικὸς οὐδόλως προσεῖχεν.

Ὁ Ἰάκωβος οὐδόλως διεκόπη, ἀλλ' ἐξηκολούθει λαλῶν.

— Λέγουν, — ἔτσι τοὐλάχιστον τὸ λέγουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ, — ὅτι ἡ Κυρία στρατηγίνα δὲν εἶναι εὐτυχισμένη. Ὁ στρατηγὸς εἶναι ζηλιάρης ὥστε κάμνει τὸν ἄλλον νὰ τρέμῃ. Κἀνεὶς νέος δὲν ἠμπορεῖ νὰ τολμήσῃ νὰ περάσῃ τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν δενδροστοιχίαν, ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς εἶναι καλὸς νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Εἶναι ὁ ἴδιος ἀρχαῖος συνταγματάρχης τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα, ἐψιθύρισεν ὁ λοχαγὸς Βερνιὲ καθ' ἑαυτόν.

— Καὶ ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, θὰ ἐσκότωνε καὶ τὴν γυναῖκα του.

Ὁ λοχαγὸς στραφεὶς πρὸς τὸν φίλον του τῷ εἶπεν·

— Εἶναι ὡραία ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς;

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίνατο ἀποτόμως ὁ κόμης Ἐρρῖκος.

— Πῶς! δὲν ἠξεύρεις... Ποτὲ λοιπὸν δὲν τὴν εἶδες;

— Τὴν ἐγνώρισα ὅτε ἦτο παιδίον.... ἀλλ' ὁ πατήρ της, ὅστις ἀπέθανε πρὸ δύω ἐτῶν, κατὰ βάθος ἐμίσει τὸν πατέρα μου, καὶ ἐπειδὴ συμπεριελαμβανόμην καὶ ἐγὼ εἰς τὸ μῖσος τοῦτο, δὲν ἐσυχνάζαμεν ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ὁ Ἰάκωβος ἤρξατο συρίζων τὸν κυνηγετικὸν αὐτοῦ ἦχον· μεταξὺ δὲ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ φίλου του ἀπεκατέστη καὶ αὖθις σιγή.

Ὁ βορέας ἠγέρθη, καὶ τὴν χιόνα ἥτις εἶχεν ἀποσκληρυνθῇ, διαλύων εἰς κόνιν τὴν ὑπερύψου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

— Νόστιμη εἶναι κ' αὐτὴ ἡ ἰδέα σας, κύριε Ἐρρῖκε, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος, νὰ θελήσετε νὰ' πάτε ἀπόψε εἰς τοῦ κύρ. Βρουλέ.

— Θέλω τὸν λύκον μου.

— Ἠμπορούσατε νὰ στείλετε τὸν ἐνοικιαστήν σας νὰ τοῦ τὸν γυρέψῃ, αὔριον τὸ πρωί.

Ὁ νέος ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο.

Τὸ φῶς ὅπερ ἔλαμπε διὰ τῶν δένδρων ἔγειτνεν ἄφαντον, καὶ οἱ τρεῖς συνοδοιπόροι ἀφῆκαν ὄπισθεν αὐτῶν τὸν πύργον τῶν Σωλαί.

— Νὰ σᾶς πῶ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, νομίζω ὅτι δὲν μὲ χρειάζεσθε πλέον, κύριε Ἐρρῖκε. Τώρα ὁ δρόμος εἶναι ἴσως ἅμα πάρετε αὐτὸν τὸν δρόμον, καὶ ἡ τύχη νὰ ποῦ σᾶς στέλλει ἕνα ὁδηγόν.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἔδειξε μελανόν τι ὅπερ ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς χιόνος τῆς δενδροστοιχίας.

—

Β'.

Τὸ διαπεραστικὸν τοῦ κόμητος Ἐρρίκου βλέμμα μετ' οὐ πολὺ ἀνεγνώρισε νέον τινα βαστάζοντα ἐπὶ τῶν ὤμων ξύλα καὶ βαδίζοντα κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτόν.

— Αἴ! Παλληκάρι ἐφώνησεν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ νέος ἐσταμάτησε καὶ δι' ὕφους σκωπτικοῦ ἀπεκρίνατο.

— Τί θέλεις ἐσύ;

— Στάσου ὀλίγον. Ὁ κύριος Ἐρρῖκος Δε-Βερνιέρ καὶ ὁ φίλος του σέ χρειάζονται.

—Θὰ κεράσουν; ἠρώτησεν τὸ σωκακόπαιδον ἀναιδῶς.

— Θὰ σὲ δώσω τριάντα σολδία, εἶπεν ὁ κόμης Ἐρρῖκος.

Τὸ σωκακόπαιδον ἐσταμάτησε καὶ ἔρριψε τὸ φορτίον του χαμαί.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν Ἰάκωβον καὶ τοὺς δύω νέους, ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ τῶν δύω αὐτοῦ ποδῶν ἔχων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἐκ δέρματος ἀλώπεκος πῖλον του.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ Ξυπνητὸς ὁ υἱὸς τοῦ Βρουλέ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ὑπεροπτικῶς. Δὲν θὰ δυσκολευθῇ πολὺ νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ σπῆτι του.... ἐπειδὴ εἶναι δρόμος του.

Ὁ Ξυπνητὸς ἤκουσε καὶ ἐπανέλαβε μεθ' ὕφους σκωπτικοῦ.

— Ξεύρετε ἂν θὰ 'πάγω 'σ τὸ σπῆτι μας: ... Θὰ στήσω θηλειαῖς, ἐγὼ ἔχω πολλὰ ξύλα.

— Α! νόστιμον πρᾶγμα, εἶπεν ὁ κόμης Ἐρρῖκος, — ὃν θέλομεν ἀποκαλεῖ τοῦ λοιποῦ Κ. Δὲ-Βερνιὲρ, ἢ ἁπλῶς Ἐρρῖκον,— ἔχεις τὴν τόλμην νὰ εἴπῃς ὅτι στήνεις δύκτια;

— Καὶ γιατὶ ὄχι; Μήπως ὅλος ὁ κόσμος δὲν κυνηγᾷ;

— Ὄχι.... μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι φροντίζουν διὰ τὰ πουλιά, ἐκεῖνοι πρέπει καὶ νὰ τὰ κυνηγοῦν.

— Λοιπὸν! ὁ πατέρας μου εἶναι ἐνοικιαστής.

— Ἀλλὰ ὁ ἰδιοκτήτης ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κυνηγᾷ, προσέθετο ὁ λοχαγός.

Τὸ σωκακόπαιδον τὸν ἐθεώρησε πλαγίως καὶ εἶπεν·

— Τί νομίζετε ἐσεῖς! Νὰ σᾶς 'πῶ! Πᾶ! εἶναι ἀξιωματικός.... σὰν χωροφύλακας....

Καὶ ὁ παῖς ἤρξατο γελῶν μὲ τρόπον ἀπρεπῆ, ἐνῷ ὁ ἀξιωματικὸς ἔμενεν ἐκπεπληγμένος διὰ τὴν τόσην τόλμην του.

— Α! Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, σεῖς ἀκόμη δὲν εἴδετε τίποτε. Αὐτὸς ὁ κατεργάρης εἶναι παχὺς σὰν τὴν μυίαν, ἀλλὰ πλέον κακὸς ἀπὸ δύω Ἰακωβίνους. Δὲν πιστεύει εἰς τίποτε οὔτε εἰς τὸν διάβολον....

— Μὴ σᾶς φανῇ παράδοξον, ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον, ὁ Θεὸς καὶ ὁ διάβολος ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνοησία.

— Καὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, αὐτὸς δὲν εἶναι ἀκόμη δεκαπέντε χρονῶν, ἀλλὰ εἶναι κακός! ... Οὔτε

ἕνα ὁλόκληρον τάγμα δέν ἠμπορεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ φοβηθῇ.

— Ἔ! νὰ σοῦ 'πῶ γέρο, εἶπε γογγίζων ὁ Ξυπνητός, ὅταν δὲν θὰ ἔχῃς πλέον κἀνένα καλὸν νὰ 'πῇς γιὰ μένα, εἰδοποίησαί με.....

— Εἶναι κλέφτης, ψεύστης, κλεφτοκυνηγὸς.... κακὸς υἱός.... δέρνει τὴν μητέρα του....

— Ἡ γ ρ η ὰ μοῦ ζαλίζει τὸ κεφάλι! εἶπε τὸ σωκακόπαιδον. Δὲν μοῦ δίνει χρήματα τὴν ἑορτή. Ἀλλὰ κατὰ εὐτυχίαν ὁ γ έ ρ ο ς δὲν εἶναι τόσο σκληρός.

Ὁ λοχαγὸς τεθορυβημένος ἐψέλλισεν εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου μου·

— Ποῦ ἐφύτρωσε αὐτὸ τὸ χαμένον, τὸ ἄξιον ἀγχόνης;

— Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ κύρ Βρουλὲ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, τοῦ πλέον καλοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον 'μπορεῖ κἀνεὶς νὰ εὕρῃ εἰς ὅλον τὸν τόπον, καθὼς λέγει ὁ κύριος Ἐρρῖκος, προσέθετο μὲ εἰρωνικὸν ἦθος.

Ὁ παῖς ἔρριψε κρυφίως ἓν ἄγριον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ξυλοτόμου.

— Τέλος πάντων ἀποφάσισε, θέλεις νὰ συνοδεύσῃς αὐτοὺς τοὺς κυρίους· ναὶ ἢ ὄχι;

— Ἂν ὁ κὺρ Ἐρρῖκος μοῦ δίνῃ τριάντα σολδιὰ, ναί.

— Θὰ σοὶ τὰ δώσω, πηγαίνομεν εἰς τὸ 'σπῆτι σας. Καλὴ νύκτα, Ἰάκωβε, καὶ καλὴν ἐντάμωσιν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπλησίασε τὸν νέον καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς·

— Κύριε Ἐρρῖκε, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν κάμνετε καλὰ νὰ πηγαίνετε ἀπόψε εἰς τὸ Σωλαί.

— Σιώπησον.

— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς ἐγύρισεν, ἐψιθύρισεν ὁ Ἰάκωβος - . . . τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ νὰ γίνῃ ...

— Ὑπάρχει Θεὸς ἐκείνων οἵτινες ἀγαπῶσιν, ἀπεκρίνατο ὁ Ἐρρῖκος σιγαλῇ τῇ φωνῇ.

Καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν Βίκτορα Βερνιὲ ὅστις εἶχε

προχωρήσει βήματά τινα, ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος ἐπανήρχετο οἰκαδε ὅλως σύννους.

Αἱ ὀλίγαι λέξεις ἃς προέφερε ὁ υἱὸς τοῦ Βρουλὲ, τὸν δυσηρέστησαν μεγάλως.

Ὁ υἱὸς τοῦ Βρουλὲ ἦν ἓν ὃν ἄνευ πίστεως ἠνόμου, αὐθαδείας ἀπεριορίστου, κακοῦργος δεκαπενταετὴς, ὅστις αὔξησιν μόνον ἐπεδίωκεν.

Ὡς πρὸς τὸ φυσικὸν αὐτοῦ ἦτο μικρόσωμος, κακοκαμομένος, ὀλίγον χωλὸς, ὀλίγον κυρτὸς, μὲ πρόσωπον κηλιδομένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας, καὶ κοσμούμενον ὑπὸ δύω μικρῶν ὀφθαλμῶν ὧν ὁ εἷς ἦν κίτρινος καὶ ὁ ἕτερος μέλας.

Ὠνόμαζον δ' αὐτὸν ἀδιαφόρως Κωβὲ ὀν ἢ Ξυπνητόν.

Τὸ πρῶτον τῶν ἐπωνυμίων τούτων ἦν εὐληπτον, καθότι ἀπεδίδετο εἰς πάντα ἄνθρωπον ἢ εἰς πᾶν ζῶον οὗτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀνόμοιοι.

Τὸ δεύτερον, ὅπερ ἦτο συνηθέστερον, προήρχετο ἕνεκα τῆς εὐστρόφου ἰσχνότητός του. Μάτην ἔτρωγε καὶ ἔπινε ὡς ἀγροτικὸς παῖς, καθότι δὲν ἠδύνατο νὰ παχύνῃ. Ἡ ρὶς καὶ ὁ πώγων αὐτοῦ ἤγγιζον σχεδὸν πρὸς ἀλλήλους· αἱ πλατεῖαι καὶ δύσμορφοι αὐτοῦ χεῖρες παρεῖγον συγκρουόμεναι ἦχον ξηρῶν ὀστέων. Κόμη κιτρίνη, ἀκάθαρτος καὶ οὖλη ὡς κόμη αἰθίοπος, ἐκάλυπτε τὸ στενὸν αὐτοῦ μέτωπον, καὶ ἐπεκάλυπτε σχεδὸν τοὺς ἀηδεῖς ὀφθαλμούς του.

Εἰς τὸ σχολεῖον ἔνθα τὸν εἶχον στείλει ἐπὶ δύω ἔτη εἶχεν ἐξορύξει τὸν ὀφθαλμὸν ἑνὸς τῶν συμμαθητῶν του, ἐνέπηξε τὸ κονδυλομάχαιρόν του εἰς τὸν μηρὸν τοῦ διδασκάλου, καὶ ἐσπέραν τινα ἐπυρπόλησε τὸ σχολεῖον.

Ὁ πατὴρ Βρουλὲ, ὅστις ἔχαιρε ἐξαίρετον ὑπόληψιν κατέπνιξε διὰ χρημάτων ἢ μᾶλλον διὰ σίτου καὶ γαιομήλων τὴν σκανδαλώδη ταύτην ὑπόθεσιν.

Εἰ καὶ ἐδάρη ὑπερβαλλόντως ὁ Ξυπνητὸς ὑπὸ τοῦ πατρός του, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν, οὐχ ἧτ-

τον δὲν ἔπαυσεν ἐξασκῶν τὰς θαυμασίους αὐτοῦ κλίσεις.

Ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἔρριψαν ἐπὶ τοῦ σίτου χαλκάνθην πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς ποντικούς, ὁ Ξυπνητὸς ἀποταθεὶς πρὸς ὑπηρέτριάν τινα τῆς ἐπαύλεως ἥτις ἦτο νέα καὶ ὡραία τῇ εἶπεν·

— Γιατὶ λοιπὸν νὰ ἔχῃς ἐσὺ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σου γιαλιστερὸν 'σὰν τὸ βυτυρον, σὺ ποῦ εἶσαι δοῦλα, ἐνῶ ἐγὼ τὸ ἔχω κατατρυπημένον 'σὰν κόσκινον, ἐγὼ ὁ ὁποῖος εἶμαι ἀφέντης;

Καὶ τῇ ἔρριψε χαλκάνθην ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη φρικτῶς παραμορφωθεῖσα, παρεπονέθη εἰς τὸν πατέρα της ὅστις ἦτο μισθωτὸς ἐργάτης καὶ πτωχός. Μὲ τρεῖς ἔτι σάκκους γαιομήλων ὁ ἀγαθὸς Βρουλὲ ἐσυμβίβασε καὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ἡμέραν τινα ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς ἔλαβε τὸν ἐνοικιαστὴν κατὰ μέρος καὶ τῷ εἶπεν·

— Πρέπει νὰ προσέχῃς τὸν υἱόν σου διότι θὰ ἔχῃ κακὸν τέλος.

— Πᾶ! εἶπεν ὁ πατὴρ Βρουλὲ, παιδιακίσια πράγματα εἶναι αὐτά! Θὰ διορθωθῇ κ' αὐτὸς μίαν ἡμέραν.

Ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ὁ ἐνοικιαστὴς ἐφαίνετο αὐστηρῶς διὰ τὸν υἱόν του· ἀλλὰ ἐν τῷ οἴκῳ τὸν μετεχειρίζετο ὡς χαδεμένον υἱόν.

Ὁ Βρουλὲ εἶχε τρία τέκνα, δύω υἱοὺς καὶ μίαν θυγατέραν.

Ὁ πρωτότοκος ἦτο ῥωμαλέος τις χωρικὸς, διευθύνων τὸ ἄροτρον, ὁδηγῶν τὰ πρὸς πώλησιν ζῶα εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐπιστατῶν τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἐπαύλεως, τοὺς ποιμένας καὶ τὸν ὀρνιθῶνα. Ὠνομάζετο δ' οὗτος Σουλπίκιος.

Ἦν ἀγαθὸς νέος μὴ συχνάζων ποσῶς εἰς τὰ καπηλεῖα, ἐργατικὸς λίαν, ἀκριβὴς καὶ τίμιος εἰς τὰς συναλλαγάς του.

Ὁ δεύτερος ἦν ὁ Ξυπνητὸς ὃν γνωρίζομεν ἤδη.

Ὁ Σουλπίκιος ἦτον ὁ ἀγαπητὸς υἱὸς τῆς Κ. Βρουλὲ,

γυναικὸς ἀγαθῆς, ἥτις πολλὰς ὑπέστη μυσικὰς θλίψεις καὶ κατέπιε πολλὰ δάκρυα.

Μεταξὺ τῆς γεννήσεως τοῦ Σουλπικίου καὶ τῆς τοῦ Ξυπνητοῦ, ἐγεννήθη θυγάτηρ ὀνόματι Λουκρητία.

Ἡ Λουκρητία δεκαπενταετὴς οὖσα ἦν ἡ ὡραιοτέρα θυγάτηρ τῶν περιχώρων· δεκαεξαέτης δὲ ἐζητήθη εἰς γάμον ὑπό τινος πλουσίου ἐνοικιαστοῦ, οὗτινος ἀπέῤῥιψε τὴν αἴτησιν· δεκαπενταετὴς δὲ ἐγένετο ἄφαντος. Τί ἔγεινεν ἆρά γε; Τοῦτο ἔμενε πάντοτε μυστήριον.

Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν ὅτι ἐπνίγη, εἶτα διϊσχυρίσθησαν ὅτι παρηκολούθησεν ὡραῖόν τινα ξένον ὅστις ἐπέρασεν ἐσπέραν τινα καὶ ἐφιλοξενήθη ἐν αὐτῇ.

Προέβησαν μάλιστα ἔτι περαιτέρω ἀλλὰ μυστικῷ τῷ τρόπῳ, εἰπόντες ὅτι ἡ Λουκρητία ἠράσθη ἑνὸς γαιοκτήμονος τῶν πέριξ, καὶ ὅτι ἀπελπισθεῖσα ὅτι ἤθελεν ἀγαπηθῇ ποτὲ ὑπ' αὐτοῦ, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν τόπον.

Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ τρία ἤδη εἶχον παρέλθει ἔτη ἀφότου ἡ Λουκρητία ἐγένετο ἄφαντος .... καὶ ποτὲ οὔτε εἰς τὴν ἔπαυλιν οὔτε εἰς τὸ χωρίον δὲν ἔμαθόν τι περὶ αὐτῆς.

Ὁ κὺρ Βρουλὲ δυσηρεστεῖτο μεγάλως ὅτε προέφερον τὸ ὄνομά της ἐνώπιόν του.

Ἐνίοτε ἔλεγεν ἀποτόμως·

— Ἐλπίζω νὰ ᾖναι ἀποθαμμένη ....

Ἡ Κ. Βρουλὲ ἔκλαιε σιγηλῶς, ἄλλοτε δὲ ἐψιθύριζε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Ἄ! ἐὰν ἤρχετο .... θὰ τὴν ἐσυγχώρουν, θὰ τῇ ἤνοιγον τὰς ἀγκάλας μου....

Ὁ δὲ ἀγαθὸς Σουλπίκιος ἔλεγεν ἐπίσης·

— Ἐπειδὴ ἔκαμε ἓν σφάλμα ἡ ἀγαπητή μου ἀδελφὴ, γιὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γυρίσῃ; Μήπως δὲν ἔχει κ' αὐτὴ τόπον ἐδῶ; ἂς γυρίσῃ, καὶ ἐγὼ θὰ τὴν εὕρω ἕνα καλὸν νέον ὅστις νὰ θελήσῃ νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα.

Ὅταν ὁ Ξυπνητὸς ἤκουε τὴν μητέρα του καὶ τὸν ἀ-

δελφόν του νὰ ὁμιλῶσιν οὕτω ὕψου τοὺς ὤμους καὶ ἐ-
κραύγαζεν·

— Νόστιμο θὰ ἦτο νὰ ἐβλέπαμεν ἐδῶ ἐκεῖνο τὸ πα-
λληοκόρητσο! κορῆτσι χαμένο . . . . τοῦ δρόμου . . .
. . . . . .
. . . . . .

Λοιπὸν, τοῦ ξυλοτόμου Ἰακώβου ἀπελθόντος, ὁ Ξυ-
πνητὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἐρρῖκον Δὲ-Βερνιέρ·

— Ἔχετε κάμμιὰ δουλειὰ μὲ τὸν πατέρα μου καὶ
πηγαίνετε εἰς τὸ σπῆτι μας;

— Θέλω νὰ τοῦ ζητήσω τὸν λύκον μου.

— Τί λύκον; Ἔχετε λοιπὸν λύκους καὶ τοὺς δανεί-
ζετε; αὐτὸ δὰ εἶναι παράξενο πρᾶγμα!

— Παλληκάρι μου, εἶπεν ἀταράχως ὁ λοχαγὸς
Βίκτωρ Βερνιὲρ, ὁ τρόπος σου μὲ κάμνει νὰ πιστεύσω
ὅτι γνωρίζεις τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ κύριος κόμης Δὲ-Βερνιέρ
ἐτράβηξε πρὸ δύω ὡρῶν ἐπάνω εἰς ἕνα λύκον.

Ἠμπορεῖ, εἶπε τὸ σωκακόπαιδον μὲ φλέγμα.

— Ὁ λύκος ἔπεσεν ἑκατὸν βήματα μακρὰν εἰς ἓν
πυκνὸν μέρος τοῦ δάσους.

— Ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ἔτσι.

— Εἷς ἐνοικιαστὴς διέβαινεν ἐκεῖθεν μὲ τὸν σκύλον
του, τὴν ἀγελάδα του, καὶ τὸ μουλάρι του.

— Ἄ! καλά! εἶπεν ὁ Ξυπνητός!

— Ἐπῆρε τὸν φονευμένον λύκον τὸν ὁποῖον ἐμυρί-
σθη ὁ σκύλος τὸν ἔθεσε ἐπάνω εἰς τὸ μουλάρι του καὶ
ἀνεχώρησεν.

— Ἕνα ποδάρι τοῦ λύκου, εἶπεν ὁ Ξυπνητὸς, ἀξίζει
δεκαπέντε φράγκα εἰς Ὠξαίρ.

— Καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς ἐκεῖνος εἶναι ὁ πατήρ σου.

— Ἄ! δά, εἶπε τὸ σωκακόπαιδον, θεωρῶν καὶ αὖ-
θις τὸν ἀξιωματικὸν μεθ' ὑποψίας, νὰ μὴ εἶσθε μάγος;

— Ἠμπορεῖ, ἀπεκρίνατο ὁ ἀξιωματικὸς, μεταχειρι-
σθεὶς τὴν ἔκφρασιν τοῦ σωκακοπαίδου.

— Καὶ νομίζετε ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ σᾶς δώσῃ
πίσω τὸν λύκον; Ὁ λύκος εἶναι ἐκείνου ὅστις τὸν

ἤθρε . . . . . Ἀξίζει δεκαπέντε φράγκα χωρὶς νὰ λογαρι-
άσωμεν τὸ δέρμα . . . . Μὲ τὸ δέρμα δίνουν ξύγγι, αὐγά,
γαιόμηλα . . . . . Ἐγὼ δὲν σᾶς δίδω τὸν λύκον . . . .,

— Ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ἐτράβηξα! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Πᾶ! δὲν τὸν ἐπέτυχες.

— Ἀλλ' ἀφοῦ ἐφονεύθη . . . . .

— Αὐτὸ δὲν ἀποδείχνει τίποτα . . . κάμνει κρύο . . . .
καὶ μάλιστα λέγουν εἶναι ἀρρώστια εἰς τοὺς λύκους.
Καὶ αὐτὸ τὸ εἴδαμεν!

— Ἐμπρὸς παιδάριον! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μετ' ἀ-
γανακτήσεως, περιπάτει ἐμπρὸς καὶ σιώπησον ἢ σοῦ
ξερίζω τὰ αὐτιά. Ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ ὄχι ἀπὸ
σὲ θὰ ἀπαιτήσωμεν τὸν λύκον . . . . .

Ἡ ἀπειλὴ αὕτη τοῦ ἀξιωματικοῦ οὐδόλως ἐπενήρ-
γησεν ἐπὶ τῆς ἀπορητικῆς καὶ σκωπτικῆς διανοίας τοῦ
Ξυπνητοῦ, ὅστις λαβὼν καὶ αὖθις ἐπὶ τῶν ὤμων του
τὰ ξύλα, διὰ φωνῆς τραχείας ἄδων ἀσμάτιόν τι ἤρξατο
τῆς πορείας του.

— Ἰδοὺ ἓν παιδίον, ἐψιθύρισεν ὁ ἀξιωματικὸς εἰς τὸ
οὖς τοῦ Ἐρρίκου Δε- Βερνιέρ, ὅπερ νομίζει ὅτι εἶναι εἰς
τὸν δρόμον τῆς ἐπαύλεώς του καὶ ὅπερ ὅμως βαδίζει
ὁμαλῶς εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐὰν ὄχι εἰς τὴν λαιμη-
τόμον . . . .

Ὁ Ξυπνητὸς, ὅστις εἶχε τὸ οὖς ὀξὺ, ἐστράφη καὶ αὖθις
εἰπών·

— Ἔτσι ἠμπορεῖ νὰ ἦναι ὅτι δηλαδὴ πέρνω τὸν
δρόμο τῆς φυλακῆς, ἀλλὰ καθόλου δὲν μὲ πειράζει
αὐτὸ, τέλος πάντων . . . . . Σᾶς στέλνουν εἰς τὸ Τουλὼν
. . . . εἰς ἕνα ζεστὸ τόπο . . . . ἀγαπῶ τὴν ζέστην ἐγὼ .
. . . καὶ ὅσον διὰ τὴν λαιμητόμον προσέξετε νὰ μὴν σᾶς
βάλλουν τὸ κεφάλι ἐκεῖ ἐπάνω . . . . . τὴν εἶδον εἰς τὸ
Ὠξαίρ, εἶναι τώρα τρία χρόνια ὅταν ἐπάστρευαν τοὺς
ἄρχοντας. Δὲν εἶναι τίποτε . . . . χρειάζεται τόσον καιρὸν
ὅσον νὰ πῇ κάνεις μιὰ ποτηριὰ καὶ τελειώνει . . . .
Καὶ ἔπειτα, ὁ κόσμος βλέπει! Ὢ καὶ τί κόσμος . . . . Ἐὰν

τέτοιο πρᾶγμα ἔλθῃ εἰς τὸ κεφάλι μου, θὰ κηρύξω σὰν τὸν ἐφημέριον. Θὰ τὸ 'δῆτε!

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ὁ Βίκτωρ ἐποίησαν κίνημά τι ἀποστροφῆς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀφίκοντο εἰς μίαν τῶν ἄκρων τοῦ δάσους.

Ἡ πανσέληνος ἔλαμπεν ἐπὶ τῆς λευκανθείσης γῆς.

Διὰ τῆς λάμψεως αὐτῆς διέκρινον κοιλάδα κεκαλυμμένην χιόνος, καὶ κρημνώδεις καὶ δενδρώδεις λόφους.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν γαιῶν, αἵτινες ἀπεκατήστησαν ἄφαντοι, κάτωθεν τῆς λευκῆς των σινδόνης ἀνυψοῦντο οἱ λευκοὶ τοῖχοι τῆς ἐπαύλεως, ἥτις διῃρεῖτο εἰς τρία κτίρια· τὸ ἓν κατωκεῖτο ὑπὸ τοῦ ἐνοικιαστοῦ, τὸ ἕτερον ἐχρησίμευεν ὡς ἀποθήκη τῶν γεννημάτων, τὸ δὲ τρίτον περιεῖχε τοὺς σταύλους καὶ τὰ ἱπποστάσια. Ὁλόκληρος ἡ ἔπαυλις τοῦ κὺρ Βρουλὲ ἦν ἰδιοκτησία τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς Σωλερὼλ ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐνυμφεύθη τὴν δεσποσύνην Δε-Βερτὼ Δε-Σωλάν. Πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως ἡ ἔπαυλις αὕτη ἦτον ἓν τῶν εὐρυχώρων κτημάτων τῆς οἰκογενείας Δε Βερτώ, ἥτις ἦν μία τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τῆς κάτω Βουργόνης.

Ἡ οἰκογένεια Βρουλὲ ἐκράτει τὴν ἔπαυλιν ταύτην ἐπὶ μισθῷ ἀπὸ ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν.

Ὁ νῦν κὺρ Βρουλὲ ὅστις ἦν ἀγαθότατος ἀνήρ, τὴν εἶχε ἀγοράσει εἰς τὰ 1793, ἀντὶ τριάκοντα χιλιάδων φράγκων εἰς χαρτονόμισμα. Κατὰ δὲ τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Διευθυντηρίου, τὴν εἶχε δώσει εἰς τὴν δεσποσύνην Δε-Βερνιὲρ, ἥτις εἶχε νυμφευθῇ τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς.

Ἡ ἔπαυλις αὕτη, ἥτις ἦν ἡ μία τῶν εὐρυχωροτέρων τοῦ νομοῦ, περιεῖχε λίαν ἐκτεταμένα λειβάδια καὶ δάση, καὶ ἦν ἀπεκάλουν Ῥαβωδιαίρ.

Ὁ Ξυπνητὸς τὴν ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου εἰπών·

— Κυτάξετε, νὰ ὁ καπνὸς τοῦ κὺρ Βρουλὲ, ζεστένεται. Πάρετε αὐτὸν τὸν δρόμον εἶναι σημαδεμένος, τὰ βόδια ἀπ' ἐδῶ ἐπέρασαν τὸ πρωί. Δὲν μὲ χρειάζεσθε πλέον .... Κύριε Ἐρρῖκε πληρώσετέ με τριάντα σολδά.

— Πῶς! μᾶς ἀφίνεις;

— Πᾶ! πηγαίνω νὰ στήσω τῆς θηλειαῖς μου.

— Το παιδάριον τοῦτο ἔχει τῇ ἀληθείᾳ πολὺν τόλμην! ἐφώνησεν ὁ λοχαγὸς Βίκτωρ Βερνιέ.

— Διατί τάχα; ἠρώτησεν αὐθαδῶς τὸ σωκακόπαιδον. Αἱ θηλειαῖς μου σᾶς πηράζουν; ... Τὰ δάση ἰδικά σας εἶναι ..... ἢ τοῦ ἀρχηγοῦ; .... Σεῖς εἶσθε ὁ ἀγροφύλακας .... ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς;

Καὶ ὁ Ξυπνητὸς, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ λαχαγοῦ, εἰσῆλθεν ἀποτόμως ἐντὸς τοῦ δάσους ἄδων καὶ αὖθις.

— Ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Βερνιὲρ, τοιαῦτα εἶναι τὰ ἤθη τοῦ τόπου, ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ εἶναι λαθροθήρας.

— Πλὴν ἐγὼ δὲν ἦλθον πρὸς καταδίωξιν τῶν λαθροθηρῶν ἀπεκρίνατο ὁ ἀξιωματικὸς μεγαλοφώνως μὴ φροντίζων πλέον νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸν Ξυπνητὸν, ὅστις ἄλλως τε ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὸ δάσος, ἀλλ' ἦλθον πρὸς καταδίωξιν τῶν πυρπολιστῶν! .....

Ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Βερνιὲρ ἐπήδησεν τὴν τάφρον ἣν διέκρινεν ὡς ἐκ τῆς προσφάτου διαβάσεως βοῶν, καὶ ὁ φίλος του τὸν ἠκολούθησε.

Καὶ οἱ δύω ἐβάδισαν πρὸς τὴν ἔπαυλιν.

. . . . . .

Ὁ Ξυπνητὸς εἰσέδυ ἐντὸς τῶν δένδρων, καὶ πρὸς στιγμὴν ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν βημάτων του ἐπὶ τῆς σκληρυνθείσης χιόνος καὶ τῶν ἀποσκληρανθέντων φύλλων.

Ἐκ τοῦ κρότου ἐφάνη ἀπομακρυνόμενος.

Ἀλλ' αἴφνης, ἐπανελθὼν ἐπὶ τῶν βημάτων του καὶ σχεδὸν ἕρπων, ἐπανέκαμψε πρὸς τὰ ἴδια καὶ ἐκρύβη ὄπισθεν μιᾶς λόχμης ἥτις ἔκειτο πρὸς τὸ μέρος ἔνθα ἦσαν οἱ δύω φίλοι.

Ἐκ προαισθήματος ἆρά γε τινος ἔπραξε τοῦτο, ἢ ὑπῆκων εἰς τὴν ἔμφυτον τῶν χωρικῶν συνήθειαν;

Τοῦτο δύσκολον εἶναι νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ τις· ἀλλ' ἐρρίγησεν ὑπερβαλλόντως, καὶ νευρικὴ δόνησις διέτρεξεν ἅπαν τὸ σῶμά του, ὅτε ἤκουσε τὸν ἀξιωματικὸν λέγοντα πρὸς τὸν φίλον του·

— Δὲν ἦλθον πρὸς καταδίωξιν τῶν λαθροθηρῶν, ἀλλὰ τῶν πυρπολιστῶν . . . . .

— Ὦ! Ὦ! ἐψέλλισεν ὁ Ξυπνητός, τί πουλὶ εἶναι ἆρά γε ἐκεῖνο; . . . . καὶ διὰ τί πηγαίνει εἰς τὸ σπητί μας; . . . .

Ὁ Ξυπνητὸς ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰ ἴχνη τῶν δύω νέων, μέχρις οὗ διῆλθον τὸν τοῖχον τῆς ἐπαύλεως, εἶτα δὲ ἐπανορθωθεὶς ἤρξατο τρέχων διὰ μέσου τῶν θάμνων ἀψηφῶν τὰ προσκόμματα.

Ἡμίσειαν σχεδὸν λεύγαν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως, πρὸς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους τῆς Φουρὼν εὑρίσκεται συσσώρευσίς τις λίθων ἀρκούντως ὑψηλή.

Ὑπερμεγέθεις θάμνοι καλύπτουσι τὸν ἐκ λίθων τοῦτον βράχον ὅστις ἔχει κοιλώματα ἅτινα χρησιμεύουσιν ὡς καταφύγιον τῶν ἀλωπέκων· τούτου ἕνεκεν ἀπεκάλεσαν τὸν ὄγκον τοῦτον τῶν λίθων φωλεὰν τῆς Ἀλώπεκος.

Οἱ καλύπτοντες αὐτὸν θάμνοι εἰσὶν ἀκανθώδεις, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ κύνες δὲν τολμῶσι νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ κοιλώματα.

Σπανίως κυνηγὸς ἢ λαθροθήρας ἐπεσκέπτετο τὸ μέρος τοῦτο.

Σιγὴ θανάτου ἐβασίλευσε πάντοτε ἐκεῖ, καὶ αὐτὰ τὰ πτηνὰ τῶν δασῶν εὑρίσκοντα ὅτι τὰ δένδρα ἦσαν πολὺ συμπεπλεγμένα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶχον φύγει ἐκεῖθεν.

Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο μολαταῦτα διηυθύνθη ὁ Ξυπνητός.

— Μὰ τὴν πίστι μου εἶπεν ὅτε ἀφίχθη καθημαγμένος κἀνεὶς δὲν θὰ θυμώσῃ 'κεῖ πέρα ὅταν μάθουν γιὰ τί ἦλθα.

Ἀφίκετο, διασχίζων ἀκάνθας καὶ θάμνους, μέχρι

μιᾶς ὀπῆς τοῦ βράχου,—ἀληθῆ ὀπὴν ἀλώπεκος . . . .

Καὶ ὅταν εὑρέθη ἐκεῖ ἐξηπλώθη χαμαὶ καὶ ἔθεσε δύω δακτύλους ἐπὶ τοῦ στόματός του. Εἶτα, ἐξέπεμψεν ἤχον τινα ὅμοιον πρὸς κραυγὴν γλαυκός.

Εἶτα περιέμενεν.

Μετά τινα δευτερόλεπτα κραυγὴ ὁμοία ἀνῆλθε ἀπὸ τὰ σπηκλαίων μορφὴν ἔχοντα βάθη τῶν σκοπέλων μέχρι τῆς ὀπῆς ἐν ᾗ ὁ Ξυπνητὸς εἶχε περάσει τὴν κεφαλήν του καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματός του·

— Ἐκεῖ εἶναι, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ὠλίσθησεν ἔρπων ἐντὸς τῆς παραδόξου ἐκείνης ὑπογείου φωλεᾶς.

—

Γ'.

Ἐνῶ ὁ Ξυπνητὸς διηυθύνετο πρὸς τὴν ὀπὴν τῶν ἀλωπέκων, διὰ μέσου τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν θάμνων, ἐνῶ ὁ Ἐρρῖκος Δε- Βερνιὲρ, καὶ ὁ φίλος του Βίκτωρ Βερνιὲ ἐβάδιζον πρὸς τὴν Ῥαβωδιὲρ, ἡ κυρὰ Βρουλὲ καὶ ὁ υἱός της Σουλπίκιος ἦσαν μόνοι ἐν τῷ μαγειρείῳ τῆς ἐπαύλεως. Ὁ Σουλπίκιος ἐκάθητο ἐνώπιον τῆς ἑστίας καὶ ἐρρόφα τὴν πίπαν του.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐτακτοποίει τὰ τοῦ μαγειρείου καὶ παρεσκεύαζε τὴν τράπεζαν διὰ τὸ δεῖπνον τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐπαύλεως οἵτινες μετ' ὀλίγον ἔμελλον νὰ φθάσωσιν.

Πάντες οἱ ἐργάται περιέμενον τὸν κὺρ Βρουλὲ ὅστις εἶχεν ὑπάγει εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Μαιλύ, καὶ τὸν Ξυπνητὸν ὅστις περιεπλανᾶτο τῇδε κἀκεῖσε, ἵνα δειπνήσωσιν.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐπησχολεῖτο εἰς τὴν συνήθη ἐργασίαν της στενάζουσα.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ μόλις ἦγε τὸ τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ἦτο ποτε ὡραία καὶ διετήρει καὶ νῦν ἴχνη τῆς παρελθούσης ἐκείνης ὡραιότητος· ἀλλ' αἱ ἰσχναίνεισαι παρειαί της καὶ οἱ ὑπὸ τῶν δακρύων

ἐρυθροῖ αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἐφανέρουν εὐγλώττως, ὅτι ὡ-
φίστατο ἀπὸ πολλοῦ σκληρὰς ἐνδυμύχους βασάνους
μετὰ μεγίστης καρτερίας.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐνῶ ἐπησχολεῖτο ἐν τῷ μαγειρείῳ,
διηυθύνετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πρὸς τὴν θύραν καὶ
ἔῤῥιπτεν ἐταστικὸν βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω, πλὴν ἡ ἐκ
τοῦ Μαιλὺ ἄγουσα ἦν ἔρημος.

Εἶτα δὲ ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἑστίαν ὅπως ἴδῃ τὸν ἐντὸς
εὐρείας τινος χύτρας βράζοντα ζωμόν.

Ὁ Σουλπίκιος ἐκάθητο ἀπέναντι τῆς ἑστίας,
καὶ εἶχε πεθειμένην τὴν ἀριστερὰν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τοῦ
γόνατός του, ἐφ ἧς ἔπεσε ζεστόν τι.

Ὁ νέος ἐῤῥίγησεν....

Ἦν ἐν δάκρυ ὅπερ ἔῤῥευσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς
μητρός του, καὶ ὅπερ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς χειρός του θερμόν.

Ἀναμφιβόλως τὸ δάκρυ τοῦτο οὐδόλως ἐπτόησε τὸν
χωρικόν, καθότι οὐδὲ φωνὴν ἀφῆκεν οὐδὲ ἐποίησε κίνημά
τι ἀσυνείθιστον.

Ἀλλὰ περιπτυξάμενος τὴν μητέρα αὐτοῦ μετὰ σε-
βασμοῦ τῇ εἶπεν·

— Καϋμένη μου μητέρα....θὰ τὴν θυμάσαι λοιπὸν
πάντα;

— Πάντα, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Βρουλὲ, διαλυθεῖσα
εἰς δάκρυα. Τὴν κόρη του κἀνεὶς τὴν λησμονεῖ;....
Ὅλα αὐτὰ ἐδῶ, δὲν μὲ ὠμιλοῦν δι' ἐκείνην; Κύταξε,
παιδάκι μου, νὰ τὸ μικρό της σκαμνὶ ὅταν ἦτο μικρὸ
παιδὶ.... καὶ τὸ ποτῆρι της ἐκεῖ, ἐπάνω 'ς τὴ θερίδα.
..... Καϋμένη Μαρία μου.....

Ἆχ! Θεέ μου! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Βρουλὲ διὰ
φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν· ὅταν μοιράζω τὴν
σοῦπα, ἡ καρδιά μου ραγίζει καὶ λέγω μὲ τὸν νοῦν μου·
ἄραγε ἡ ἀγαπημένη μου κόρη ἔχει νὰ φάγῃ μόνον ξηρὸ
ψωμί;.... Ποῦ εἶναι ἄραγε; Θεέ μου!..... ποῦ εἶναι;
.... Ἄλλοτε πάλιν λέγω μονάχη μου ὅτι εἰς τὸ Παρί-
σι κάμνει πολὺ κρύο.... ποιὸς ἠξεύρει ἐὰν ἔχῃ οὔτε
ἕνα κομμάτι ξύλο διὰ νὰ ζεσταθῇ.....

Ὁ Σουλπίκιος περιεπτύξατο τὴν μητέρα αὐτοῦ, εἶτα
δὲ ἀφῆκεν αὐτὴν ἡσύχως καὶ ἐγερθεὶς ἐκ τοῦ βάθρου του
εἶπεν·

— Νὰ σὲ 'πῶ, μητέρα, εἶναι τώρα τόσος καιρὸς ποῦ
μὲ περνᾶ μιὰ ἰδέα... Θέλω νὰ 'πάγω εἰς τὸ Παρίσι....
Θὰ κατορθώσω νὰ εὕρω τὴν Μαρίαν μας... καὶ ἂς εἶναι
τὸ Παρίσι μεγάλο ἴ σῖ α μ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν;

Κίνημά τι τρόμου κατέλαβε τὴν κυρὰ Βρουλὲ, καὶ
εἶπεν·

— Ἆχ! δυστυχῆ, θέλεις λοιπὸν ὁ πατέρας σου νὰ
σὲ σκοτώσῃ! Ἠξεύρεις ὡς τόσον ὅτι φθάνει μόνον νὰ
ὁμιλήσῃς δι' αὐτὴν, καὶ ἀρχίζει νὰ θυμώνῃ καὶ νὰ λέγῃ
ὅτι ὅλους θὰ τοὺς σκοτώσῃ!

— Τὸ 'ξεύρω καλὰ, ἀπεκρίνατο ὁ Σουλπίκιος, ἀλλὰ
ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι ἀπὸ αὐτά.., ἐσεῖς τὸν φοβάσθε, μη-
τέρα.... ἐπειδὴ, ὅταν ἦσθε μονάχοι, σᾶς δέρνει.

— Α! Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ,
εἴθε ὁ θυμός του ὅλος νὰ βλάψῃ ἐμὲ, καὶ ὄχι ἐσὲ παι-
δάκι μου ποῦ εἶσαι ἕνας καλὸς υἱός, ἕνα καλὸ παιδί.

— Πρέπει νὰ σᾶς 'πῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Σουλπίκιος, ὅτι
ἔκαμα μιὰ ἀπόφασιν..... Ὦ! καὶ τὶ ἀπόφασιν, διὰ νὰ
'πάγω 'ς τὸ Παρίσι χωρὶς νὰ καταλάβῃ ὁ πατέρας μου
τὸν σκοπόν. Ἠξεύρετε, τὸν θεῖον μου Ἰωάννην, τὸν
καθ' ἑαυτὸ ἀδελφόν σας, ὁ ὁποῖος ἔχει ξύλα εἰς τὸ
Κλαμεσύ.....

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ
της διελύθη εἰς δάκρυα, καὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καθ'
ἑαυτήν·

— Ἄθλιος Ἰωάννης, αὐτὸς μὲ ἔφερεν αὐτὸ τὸ κα-
κὸν εἰς τὸ κεφάλι μου....

— Ὦ! τὸν πατέρα μου τὸν ἠξεύρεις ἐξηκολούθησεν
ὁ Σουλπίκιος, διότι μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπεν.

«Ἐὰν ἤξευρα ὅτι ὁ πατέρας σου ἦτο σκληρὸς κα
θηρίον καθὼς εἶναι τώρα, ποτὲ δὲν θὰ τοῦ ἔδιδα τὴν
ἀδελφήν μου.»

'Αλλὰ ἀφήσατέ με νὰ σᾶς διηγηθῶ, μητέρα τὴν ὑπόθεσιν....

Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα θὰ 'πάγω ς' τὴν ἀγοράν τοῦ Κλαμεσὺ διὰ νὰ πουλήσω τὰ δύω δέρματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν· ἐκεῖ θὰ ἰδῶ τὸν θεῖον μου καὶ θὰ τοῦ 'πῶ τὴν ἰδέαν μου. Θὰ δῆτε ὅτι θὰ συμφωνήσωμεν εἰς ὅλα μὲ αὐτόν. Εἰς τὰ πρῶτα ξύλα τὰ ὁποῖα θὰ κουβαλῇ εἰς τὸ Παρίσι θὰ σταματήσῃ εἰς τὸ Μαιλὺ, καὶ θὰ καμωθῇ ὅτι ἐστράβωσε τὸ ποδάρι του. Καὶ ὕστερα θὰ τὸν φέρουν σηκωτὸν καὶ τότε θὰ μοῦ 'πῇ·

— Παληκάρι μου, πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἐσὺ τὰ ξύλα μου εἰς τὸ Παρίσι. Διότι ἀλλέως θὰ χάσω πολλά. 'Εὰν ὑπάγῃς θὰ σοῦ δώσω τὸν κόπον σου.

'Ηξεύρετε πολὺ καλὰ, μητέρα, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀγαθὸς Σουλπίκιος, ὅτι ὁ πατέρας μου δὲν θὰ 'πῇ τίποτε· ἔπειτα ἠξεύρετε πῶς περιποιεῖται τὸν θεῖον μου Ἰωάννην ἐξ αἰτίας τῆς κληρονομίας.

Δὲν θὰ ἐναντιωθῇ καθόλου καὶ θὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ 'πάγω .... καὶ ἐπειδὴ ἐνόσῳ ἐγὼ θὰ λείπω ὁ θεῖος μου θὰ μείνῃ ἐδῶ, ἐσεῖς θὰ εἶσθε ἡσυχη.

Τέλος πάντων καλή μου μητέρα, μὴ κλαίης πλέον. .... ἐπειδὴ καὶ τὸ τελευταῖον μου ροῦχο θὰ πουλήσω, καὶ θὰ τρέξω παντοῦ διὰ νὰ εὕρω τὴν ἀγαπητή μας Λουκρητία.

— Φθάνει νὰ ἦναι ζωντανὴ ἀκόμη!.... ἐψιθύρισεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ.

Ὁ Σουλπίκιος ἐρρίγησε καὶ εἶπεν·

— Ἄ! ὅσον δι' αὐτὸ, ναὶ. Ὁ Θεὸς εἶναι βοηθός....

— Τόσα ὑπέφερεν, παιδάκι μου....

Καὶ ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐξηκολούθησε κλαίουσα·

Ὁ Σουλπίκιος λαβὼν τὴν χεῖρα της εἶπε·

— Νὰ σᾶς 'πῶ, μητέρα, πρέπει ὡς τόσον νὰ μοῦ 'πῆτε τὴν ἀλήθεια, διότι ποτὲ δὲν ἔμαθα, σᾶς βεβαιῶ, διατὶ ἔφυγεν ἡ Λουκρητία....

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐρρίγησεν καὶ αὖθις.

Ὁ δὲ Σουλπίκιος διευθυνθεὶς πρὸς τὴν θύραν παρετήρησεν ἐντὸς τῆς αὐλῆς.

Ἡ αὐλὴ ἦν ἔρημος.

Εἶτα ἐπανελθὼν εἶπε πρὸς τὴν μητέρα του·

— Κανεὶς δὲν μᾶς ἀκούει, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

— Ἐμπιστοσύνην! ἔκραξεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ, ἐμπιστοσύνην εἰς ἐσέ! παιδάκι μου; Ἄ! Θεέ μου!

— Τότε λοιπὸν, μητέρα, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος ὅστις ἐκαθέσθη μετὰ τῆς μητρός του πλησίον τοῦ πυρὸς, εἰπατέ μοι πῶς ἔγεινεν αὐτό.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἔρριψε πέριξ αὐτῆς ἓν τελευταῖον περοβισμένον βλέμμα, εἶτα δὲ συγκατένευσεν ὅπως ἐκμυστερευθῇ αὐτῷ τὸ μυστικὸν ὅπερ τὴν ἔκαιε καὶ τὴν ἐβασάνιζεν ἀπὸ τοσούτου χρόνου.

— Ἐνθυμεῖσαι, εἶπεν, τὸν καιρὸν ὁποῦ ἡ δεσποσύνη Βέρθα Δε-Βερνιὲρ, τὴν γνωρίζεις αὐτὴν τὴν δεσποσύνην τοῦ παλατιοῦ Ρώς, ἐμάθενε τὰ κορίτσια τῆς ἐνορίας νὰ ψάλλουν διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἁγίας Δωρεᾶς;

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἡ ἀδελφή μου ἐπήγαινε κάθε πρωῒ εἰς τὸ Ρώς, ὅπου ἡ εὐγενεία της τὴν εἶχε πάρει ἀπὸ ἀγάπην.

— Λοιπὸν, παιδί μου, ἀπὸ τότε ἄρχισεν ἡ δυστυχία τῆς κόρης μας.

— Καὶ πῶς ἔγεινεν αὐτὸ, μητέρα μου;

— Ἐξετρελλάθηκε μὲ τὸν κὺρ Ἐρρῖκον.

— Ὦ! Θεέ μου!

— Καταλαβαίνεις ὅτι ὁ κὺρ Ἐρρῖκος καὶ ἡ κυρία Δε Βερνιὲρ δὲν τὴν ἐγνώριζαν προτήτερα. Ἀλλὰ ἡ κόρη μου ἔχασε τόσον τὰ μυαλά της δι' αὐτὸν, ὥστε ὁποῦ ἔκλαιε νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν. «Ὦ μητέρα μου! Τὸ ξεύρω καλὰ ὅτι θ' ἀποθάνω δι' αὐτόν!»

Μίαν ἡμέραν ἐτόλμησα νὰ εἰπῶ τὰ τρέχοντα εἰς τὸν πατέρα σου, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἐθύμωσεν, ὕστερα ὅμως

ἐπῆρε τὴ μικρὴ ἐπάνω 'ς τὰ γόνατά του καὶ τῆς εἶπεν·

«Εἶσαι πολὺ ἀνόητη νὰ κλαίῃς ἔτσι, κόρη μου.»

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἔκλαιε, μολοντοῦτο, ἐκεῖνος τῆς εἶπεν·

«Ἐὰν ἐγὼ ἤμουν 'ς τὴ δική σου τὴν θέσιν ἀντὶ νὰ κοκκινίζω, ξεύρεις τί ἤθελα νὰ κάμω; Ἤθελα στολίζομαι λαμπρά, θὰ ἤμουν ὡραία, θὰ ἐγελοῦσα καὶ θὰ ἐφαίνοντο τὰ μικρά μου ἄσπρα δόντια, καὶ θὰ ἔβλεπα τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ξυλάρα τὸν κὺρ Ἐρρῖκον τόσον ὁποῦ νὰ τὸν κάμω νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι του. Εἶναι εἴκοσι χρονῶν· εἶναι δὲ ἡ ἡλικία ποῦ πρέπει διὰ αὐτὰ τὰ πράγματα.

«Βλέπεις, εἶπεν ἀκόμη ὁ πατέρας σου, ἐὰν ἤμουν εὔμορφος σὰν καὶ σένα, καὶ ἤμην ἐγὼ 'ς τὸν τόπον σου, θὰ ἔκαμνα τὸν κὺρ Ἐρρῖκον νὰ τρελλαθῇ μέσα 'ς ὀκτὼ ἡμέραις.

«Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ κόρη μου ἡ ὁποία ἔκλαιε πάντοτε, αὐτὸ τί ἤθελε μ' ὠφελήσει; ὁ κὺρ Ἐρρῖκος εἶναι εὐγενὴς καὶ εἶναι πλούσιος· ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ μὲ πάρῃ διὰ γυναῖκα του;

Ὁ πατέρας σου ἔκαμε μιὰ ματιὰ καὶ εἶπεν·

«Στάσου! ἔχω ἕνα καλὸ δίκανο τουφέκι, καὶ ἐπειδὴ οἱ εὐγενεῖς δὲν εἶναι πλέον κύριοι... ἂν τύχῃ καὶ ἤθελε κάμει νὰ 'βγῇ τὸ ὄνομά σου, θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ πάρῃ διὰ γυναῖκα του!....»

Ἡ Λουκρητία ἐτίναξε μιὰ φωνὴ ἀπελπιστικὴ καὶ εἶπεν·

«Ὦ! αὐτὸ εἶναι ἄτιμον πρᾶγμα. Ποτέ! ποτέ!...»

Καὶ ἀπὸ τότε, δὲν ἐπῆγε πλέον εἰς τὸ Ῥώ· ἀλλὰ ἔγινεν ὀφθαλμοφανῶς ἀλλιώτικη, τὸ πρόσωπόν της ἄλλαξε χρῶμα, ἦτο 'σὰν ἀποθαμμένη....

Ἐνίοτε ἔφευγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν πρὶν νὰ φέξῃ καὶ ἐπήγαινε καὶ ἐζάρονε μέσα 'ς τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δάσους, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ 'δῇ νὰ περάσῃ ὁ Κ. Ἐρρῖκος, ὅστις ἐπήγαινε 'ς τὸ κυνῆγι κάθε πρωΐ.

Ὕστερα ἤρχετο πάλιν, καὶ ἄρχιζε νὰ κλαίῃ καὶ μὲ ἔλεγεν·

«Τὸν εἶδα.»

Ὁ πατέρας σου ἐσήκωνε τοὺς ὤμους του· ἔλεγεν ὅτι ἡ Μαρία εἶναι ἀνόητη· διότι, ἐὰν ἤθελε, ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ νοικοκυρὰ τοῦ Ῥώ....

Μίαν ἡμέραν 'βγῆκε ἕνας λόγος 'ς τὸν τόπον ὅτι ὁ Κ. Ἐρρῖκος θὰ 'πανδρευθῇ τὴν δεσποσύνην Δε-Σωλαὶ τὴν Κυρίαν μας.

Τότε, εἶπα πλέον, ὅτι ἡ καϋμένη μου κόρη θὰ ἀποθάνῃ.

Τρία ἡμερονύκτια ἦτο μισαπεθαμμένη· ὁ ἅγιος Θεὸς ὅμως καὶ τὰ νιάτα της τὴν ἐβοήθησαν. Ξανασηκώθη, καὶ ἀπὸ τότε δὲν ἔκλαυσε πλέον.

Ἀλλὰ ἐφοβήθηκα ἀπὸ τὰ ματιά της· ἠμποροῦσε νὰ 'πῇ κανεὶς ὅτι εἶχαν φωτιὰ μέσα.

Δὲν ὡμιλοῦσε πλέον· δὲν μὲ ἀγκάλιαζε πλέον.....

Ὁ κόσμος πάντα ἔλεγεν ὅτι ὁ Κ. Ἐρρῖκος θὰ 'πανδρευθῇ τὴν Δεσποσύνην Δε-Σωλαί.

Ὅτε ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεώς της ἤκουσαν, βήματα ἐντὸς τῆς αὐλῆς.

Ὁ Σουλπίκιος δραμὼν πρὸς τὴν θύραν εἶδε τοὺς δύο νέους, δηλαδὴ τὸν Κ. Ἐρρῖκον, καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ τὸν ἀξιωματικόν.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἀφῆκε κραυγήν τινα.

Ὁ ἀνὴρ ὅστις ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν της ἦτον αἰτία τοῦ δυστυχήματος τῆς θυγατρός της.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος, ὅστις ἐντελῶς ἠγνόει ὅτι αὐτὸς πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχεν ἐπιφέρει τὴν δυστυχίαν τῆς οἰκογενείας ταύτης, εἰσῆλθε μειδιῶν.

— Καλὴ ἡμέρα, κυρὰ Βρουλὲ, εἶπεν, εἶναι πολὺς καιρὸς ἀφότου δὲν εἴδαμεν ὁ ἕς τὸν ἄλλον. Πῶς ἔχετε;

— Μὲ κάμνετε πολὺν τιμὴν, κύριε κόμη.... Ἡ δεσποσύνη ἀδελφή σας, νά' χω καλὸ ῥώτημα, πῶς εἶναι 'ς τὴν ὑγεία της; ἀπεκρίνατο ἡ κυρὰ Βρουλέ, φέρουσα τὸ περίζωμάτης ἐπὶ τῶν ὑγρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν.

— Ἀλλὰ, Θεέ μου συγχώρησόν μοι! κυρὰ Βρουλὲ, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, σᾶς βλέπω ὅτι λκαίετε.

— Ναί, κύριε Ἐρρῖκε, ἀπεκρίνατο ἡ ταλαίπωρος μήτηρ ἤτις κατέστειλε τὴν συγκίνησίν της. Ἀλλ' ὄχι ἀπὸ λύπη, πιστεύσατέ με.... ἔκοψα κρομύδια

Ὁ Ἐρρῖκος ἐλευθέρως ἐκαθέσθη παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ διά τινος νεύματος προσεκάλεσε καὶ τὸν φίλον του ὅπως πράξῃ τὸ ἴδιον.

— Ἠξεύρετε, κυρὰ Βρουλὲ, διατὶ ἤλθαμεν; εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

— Ἐπειδὴ κάμνει κακὸ καιρὸ, ἴσως, καλοί μου κύριοι, φυσᾶ ἕνας ἄνεμος ποῦ κόπτει τὸ πρόσωπον....

— Δὲν ἤλθαμεν διὰ τοῦτο. Ἤλθαμεν νὰ ζητήσωμεν τὸ κτῆμα μας. Ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός σας;

— Ὁ ἄνδρας μου, ἀπὸ τὸ πρωῒ ἐπῆγε ς' τὴν ἀγορὰ τοῦ Μαιλὺ, κύριε κόμη.

— Τὸ γνωρίζετε καλῶς κυρὰ Βρουλέ;

— Ὦ! τὸ' ξεύρω πολὺ καλὰ.... Ἐπῆγε νὰ πουλήσῃ σιτάρι....

— Νὰ, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος, ἐπῆρε μαζῆ του καὶ τὸ μουλάρι.

— Λέγετε ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ;

— Ὄχι ἀκόμη, κύριε κόμη.

— Περίεργον, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος θεωρῶν τὸν ἀξιμωατικόν.

Ἡ ἔντιμος τῆς κυρίας Βρουλὲ καὶ τοῦ υἱοῦ της φυσιογνωμία ἐδήλουν ὅτι οὐδεμία δολιότης ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς.

— Καὶ ὅμως ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρῖκος, πρὸ δύω ὡρῶν, ἐπέρασε τὸ δάσος τῆς Φουρών....

— Αὐτὸ μὲ φαίνεται πολὺ παράξενο, εἶπεν ἡ κυρία Βρουλέ, ἐκτὸς ἂν 'πῆγε ς' τοῦ γείτονα μας, ς' τὴν ἔπαυλι τοῦ Μονεστιέ. Ἀλλὰ μήπως ἔχετε κάμμιὰ ὑπόθεσι μαζῆ του, κύριε Ἐρρῖκε;

— Ναί, μητέρα μου. Ἐτράβηξα ἕνα λύκον τὸν ὁποῖον ἐνόμισα ὅτι δὲν τὸν κατέφερα· ἀλλὰ ὁ λύκος ἀπέθανε καὶ ἔπεσε ξαπλωμένος εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων, ἐντὸς τῶν δένδρων. Ὁ σύζυγός σας ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην διέβαινεν ἐκεῖθεν, τὸ ἐφόρτωσεν ἐπάνω εἰς τὸ μουλάρι του.

— Αἴ καλά! σὰν εἶναι ἔτσι θὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ· ἡμεῖς αὔριον τὸ πρωὶ σᾶς τὸ στέλνωμεν εἰς τ-ὸ Ῥώς..... Ζεσταθεῖτε, κύριε..... καὶ ἡσυχάσατε, θὰ κάμετε πολὺ ἄσχημα νὰ ταξειδεύσητε.... μὲ τέτοιο καιρό....

Ὁ Σουλπίκιος ἦν ἐστραμμένος πρὸς τὴν φλιὰν, καὶ θεωρῶν τὸν φαιὸν ὁρίζοντα εἶπεν·

— Ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα θὰ χιονίσῃ πάρα πολὺ, καὶ οἱ δρόμοι δὲν θὰ ἦναι καλοί...

— Ἀλήθεια, παληκάρι μου;....

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ, σὰν χιονίσῃ θὰ πλαγιάσετε ἐδῶ, ἡ εὐγενεία του καὶ ἐσεῖς.... Ἐσυγυρίσαμεν δύο καλὰ χωρίσματα μέσα 'ς τὴν ἀποθήκη. Ὁ στρατηγὸς ἐκοιμήθηκεν ἐκεῖ πολλαῖς φοραῖς. Εἶναι παστρικὰ καὶ τὰ κρεββάτια εἶναι καλά....

Καὶ ἔπειτα εἶναι ξώρας, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ κυρὰ Βρουλὲ, ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶναι ἑπτὰ καὶ πρέπει νὰ πειγᾶτε, κύριε κόμη....

— Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, κυρὰ Βρουλὲ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἐρρῖκος, τὸ φαγητόν σας ἔχει πολλὰ καλὴν μυροδιὰν καὶ μοῦ κεντᾶ τὴν ὄρεξι, ὥστε εὐχαρίστως δειπνῶ μαζῆ σας.

Καὶ ἀντήλλαξεν ἓν βλέμμα μετὰ τοῦ λοχαγοῦ.

Διά τινος τῶν συνεχῶν ἐκείνων καὶ ἀλλοκότων τῆς καρδίας κλίσεων, ἡ κυρὰ Βρουλὲ, ἥτις ὤφειλε νὰ ἀποστρέφηται τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὅστις ἦν ἡ ἀκούσιος αἰτία τῆς δυστυχίας τῆς θυγατρός της, ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀπ' ἐναντίας ἑλκυομένην πρὸς αὐτόν.

Τὸν ἠγάπα διότι ἡ θυγάτηρ της τὸν εἶχεν ἀγαπήσει.

— Ἄ! κύριε Ἐρρῖκε εἶπε, μὲ χάριεν σχεδὸν ὕφος, εἶναι τιμὴ αὐτὸ τὸ ὁποῖον μᾶς κάμνετε, γιὰ αὐτὸ κ' ἐγὼ θὰ μαδίσω ἀμέσως μιὰ πάπια ἡ ὁποία 'ς τὴ στιγμὴ ψήνεται.

— Ἐ! Σουλπίκι! ἐφώνησέ τις ἔξωθεν, ἐνῷ ἠκούετο τὸ βάδισμα τοῦ ἡμιόνου.

— Νὰ ἦλθεν ὁ πατέρας, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος, ὅστις ἔδραμε πρὸς τὴν αὐλήν.

Δ'.

Μετὰ πέντε λεπτῶν παρέλευσιν, ὁ κὺρ Βρουλὲ εἰσῆλθεν.

Ἦν ἀνὴρ τις τεσσαράκοντα ὀκτὼ μέχρι πεντήκοντα ἐτῶν ἡλικίας, οὗτινος ἡ κόμη ἦτο λευκή. Εἶχε φυσιογνωμίαν ἱλαρὰν καὶ εἰλικρινῆ· οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν μεγάλοι καὶ κυανοῖ· τὰ χείλη του παχέα, ὁ δὲ τράχηλός του ἐπιμήκης· ἦν ἀναστήματος μετρίου, ἰσχνός, εἶχε τοὺς ὤμους πλατεῖς καὶ ἐφαίνετο ῥωμαλέος.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις, κατὰ τὴν κυρὰ Βρουλὲ καὶ τὸν υἱόν της Σουλπίκιον ἐφαίνετο τύραννος κατ' οἶκον, ἐφαίνετο τοὐναντίον πρὸς τὸν κόμητα Ἐρρῖκον, ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος.

— Ἄ! κὺρ κόμη, εἶπε πορευόμενος κατ'εὐθεῖαν πρὸς τὸν Ἐρρῖκον, καὶ κρατῶν τὸν σκοῦφον του εἰς χεῖρας· δὲν πιστεύω νὰ μὲ ὑποθέσετε διὰ κακὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σᾶς κλέψῃ τὸν λύκον σας· μία γυναῖκα ἡ ὁποία ἔκοπτε ξύλα μοῦ εἶπε πῶς ἐσεῖς τὸν ἐσκοτώσατε... Ἐγὼ τὸν ἐφόρτωσα εἰς τὸ μουλάρι μου, καὶ ἂν δὲν ἦτο νύκτα σχεδὸν θὰ σᾶς τὸν ἔστελλα ἀπόψε, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχα νὰ δώσω μερικὰ χρήματα εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ Μονετιὲ, δὲν ἠμποροῦσα νὰ σᾶς τὸν φέρω, καθὼς καὶ τὸ ἤθελα. Μολονοτοῦτο αὔριον τὰ χαράγματα ὁ λύκος θὰ ἦτο φερμένος 'ς τὸ σπῆτι σας. Εἶναι ἕνα εὔμορφο ζῶον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ μὲ τὸ δέρμα του θὰ κάμετε ἕνα πολὺ καλὸ ταπί.

Ὁ Σουλπίκιος εἰσήρχετο τὴν στιγμὴν ταύτην φέρων

ἐπ' ὤμων τὸν λύκον, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν μεγαλητέρων, καὶ οὗτινος τὸ δέρμα ἦν ἐκ τῶν σπανίων.

— Ὦ! τὶ ὡραῖον ζῶον! εἶπεν ὁ κόμης, ὅταν ὁ Σουλπίκιος ἐξήπλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ μαγειρείου.

— Καὶ δὲν ἐχάλασε καθόλου, εἶπεν ὁ κὺρ Βρουλὲ, ἐπειδὴ ἡ σφαῖρα τὸν ἐτρύπησε κάτω ἀπὸ τὸν ὦμον, ὥστε ὁποῦ τὸ δέρμα εἶναι ἀπείρακτον. Ἔπειτα ἤμαστε καὶ 'ς τὸ χειμῶνα ὅπου τὰ δέρματα εἶναι καλά.

Ὁ ἀξιωματικὸς παρετήρει μετὰ περιεργείας τὸ ζῶον, ἐνῷ ὁ κὺρ Βρουλὲ ὡμίλει περὶ αὐτοῦ.

— Περίεργον πρᾶγμα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἔχει ποσῶς φυσιογνωμίαν κακοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἐρρῖκος ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ εἶπεν·

— Ἠξεύρετε, κὺρ Βρουλὲ, ὅτι ὁ προκομμένος υἱός σας ἔχει πολὺ διαφορετικὰς ἰδέας ἀπὸ τὰς ἰδικάς σας, ὡς πρὸς τὴν ξένην περιουσίαν; Πρὸ ὀλίγου μᾶς ἔλεγεν ὅτι ἂν ἦτον εἰς τὴν θέσιν σας δὲν θὰ ἔδιδε τὸν λύκον.

Ὁ κὺρ Βρουλὲ ὕψωσε τοὺς ὤμους·

— Λοιπὸν τὸν ἀπαντήσετε τὸν κακορρόιζικον ἐκεῖνον;... ἠρώτησε περιλύπως.

— Πρὸ ἡμισείας ὥρας· ἐκεῖνος μᾶς ἔδειξε τὸν δρόμον τῆς ἐπαύλεως, καὶ ἔπειτα μᾶς ἀφῆκε εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους εἰπὼν ὅτι ἐπήγαινε νὰ στήσῃ δύκτια.

— Ἄ! τὸν ἀναθεματισμένον διάβολον! ἄ! κύριε κόμη, ἐστέναξεν εἰπὼν ὁ κὺρ Βρουλέ· αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶναι ἡ ἀπελπισία μας εἰς ἐμένα καὶ τὴν μητέρα του.

— Γιατί τάχα! εἶπε σκωπτικὴ τις φωνὴ ἐκ τῆς θύρας τοῦ μαγειρείου.

Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν θύραν, καὶ εἶδον τὸν Ξυπνητὸν, ὅστις εἰσήρχετο μὲ μίαν ῥάβδον ἐπὶ τοῦ ὤμου εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας ἐκρέμαντο ἀρκετοὶ λαγιδεῖς.

— Ἄ! παληόπαιδο! ἐφώνησεν ὁ κὺρ Βρουλὲ θυμωδῶς, ἠμπορεῖς ἀκόμη νὰ 'πῇς ὅτι δὲν εἶσαι κλέφτης τῶν πουλιῶν;

Καὶ τῷ ἀπέσπασε τὴν ῥάβδον, ἔῤῥιψε χαμαὶ τοὺς λαγιδεῖς, εἶτα, στρέφων τὴν ῥάβδον εἰς χεῖράς του, τῷ κατέφερε δύο κτύπους ἐπὶ τῶν νώτων.

— Αὐτὸ σοῦ πρέπει ἀχρεῖε! εἶπεν, αὐτὸ σωκακόπαιδο!

Ὁ παῖς ἐγόγγυσεν ὀλίγον, ἀλλ' οὐδὲν ἀπέβαλεν ἐκ τῆς ὑβριστικῆς αὐτοῦ γλώσσης καὶ εἶπε·

— Πολὺ κακὸ πρᾶγμα εἶναι νὰ 'χῃ κάνεις τέτοια ζῶα γονεῖς.

Καὶ ἀπῆλθε τερετίζων σύνηθές τι αὐτῷ ἀσμάτιον.

— Καλοί μου κύριε, ἐψιθύρισεν ὁ κὺρ Βρουλὲ συγκεκινημένος, τόσο καιρὸ σπάνω τὸ κεφάλι μου, καὶ δὲν εὑρίσκω τρόπον γιὰ νὰ διορθωθῇ αὐτὸ τὸ παιδὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐχῃ κακὸ τέλος, ἂν πηγαίνῃ ἔτσι. Ἄρχισα μὲ τὸ ξύλο, ὕστερα ὅμως ἀπεφάσισα νὰ τὸ διορθώσω μὲ τὸν ὀρθὸν λόγον, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ, δὲν εἶναι γιὰ διόρθωμα.

— Κλείσατέ το εἰς κανὲν σωφρονηστήριον καὶ ἐκεῖ ἴσως διορθωθῇ.

Ἡ Κυρὰ Βρουλὲ ἐξήπλωσεν ἓν λευκότατον τραπεζομάνδυλον ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης, εἶτα ἔθεσεν ἐπ' αὐτῆς πινάκια φαγεντιανὰ καὶ ἀργυρᾶς περώνας, μαχαίρια καὶ ἄλλα ἀξιόλογα σκεύη, ἅτινα ἐξήγαγεν ἔκ τινος κιβωτίου.

— Πηγαίνω να φέρω μιὰ πάππια, εἶπεν.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως ἐπανήρχοντο.

Ὁ ὀρνιθῶν τοῦ Ῥαβωδιὲρ ἦτο καθὼς εἰς πολλὰς ἐπαύλεις ὀλίγον μακρὰν τῶν κατοικιῶν.

Ἔκειτο ἐκτὸς τῆς αὐλῆς εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς δεξαμενῆς.

Ὁ ὀρνιθὼν ἦτο κατασκευασμένος ἐκ σανίδων καὶ διηρεῖτο εἰς τρία μέρη. Τὸ πρῶτον ἦτο διὰ τὰς ὄρνιθας, τὸ δεύτερον διὰ τὰς χήνας καὶ τρίτον διὰ τὰς πάππιας.

Αἱ δὲ ἰνδικαὶ ὄρνιθες εἶχον ἐν τῇ ἐπαύλει ἴδιον χώρισμα.

Ἡ συντομωτέρα ὁδὸς ἵνα ἀφιχθῇ τις εἰς τὸν ὀρνιθῶνα ἦτο νὰ διαβῇ διά τινος καλλιεργημένου μέρους τοῦ κήπου.

Τὸ καλλιεργημένον αὐτὸ μέρος ἦτο περικυκλομένον πανταχόθεν ἀπὸ δένδρα καὶ ἐχωρίζετο ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἥτις ἄγει ἀπὸ Κουρσὼν εἰς Φουρών.

Εἰς πολλὰ μέρη τὸ περὶ τὰ δένδρα περιτοίχισμα εἶχε διάφορα ῥήγματα.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐπαύλεως πολλάκις εἰσήρχοντο ἐν τῇ ἐπαύλει διὰ τῶν ῥηγμάτων τούτων, ἅτινα ἦσαν ἀρκούντως πλατέα.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ, ἥτις ἐκράτει φανὸν διεπέρασε τὸ καλλιεργημένον τοῦ κήπου μέρος καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ὀρνιθῶνα.

Ὅτε ἦτο καλοκαιρία καὶ ἡ δεξαμενὴ δὲν ἦτο πεπηγμένη, ἄφιναν τὸ χώρισμα ἐν ᾧ εὑρίσκοντο αἱ πάππιαι, ἀνοικτόν.

Ἀλλὰ νῦν καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἡ δεξαμενὴ ἦτο πεπηγυῖα, ἔκλειον τὴν θύραν καὶ ἐνέφραττον μὲ ἄχυρον τὴν μικρὰν αὐτῆς ὀπήν.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ χώρισμα καὶ αἱ πάππιαι ἀφυπνίσθησαν χραυγάζουσαι. Εἶτα, λαβοῦσα ἡ κυρὰ Βρουλὲ μίαν αὐτῶν μ' ὅλας τὰς σπαραξικαρδίους χραυγάς της ἀπῆλθεν.

Αἴφνης ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐσταμάτησεν ἀνήσυχος μ' ὅλας τὰς χραυγὰς αὐτῆς.

Εἶχεν ἀκούσει βήματα ὄπισθεν αὐτῆς.

Εἶτα ἐστράφη αἴφνης καὶ ὁ φανὸς ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της. Πλὴν οὐδεμίαν ἀφῆκε χραυγὴν, οὐδὲν ἔκαμε κίνημα. Ἔμεινεν ἐμβρόντητος μὴ δυναμένη νὰ λαλήσῃ, μὲ ὀφθαλμοὺς τεταμένους καὶ προσηλωμένους, ὡσανεὶ τρομακτικόν τι φαινόμενον εἶχεν ἀναφυῇ ἔμπροσθεν αὐτῆς. Εὑρέθη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετά τινος ἐπαίτιδος.

Ἡ ἐπαῖτις ἦτο νεᾶνις ὠχρὰ καὶ πελιδνή, γυμνόπους καὶ ῥακένδυτος....

Τὸ πλάσμα τοῦτο προέβη δύο ἔτι βήματα κλονούμενον καὶ ὡσεὶ καταβεβλημένον ὑπὸ ἀφάτου συγκινήσεως· εἶτα, ἐγονυπέτησε καὶ ἐψέλλισε τὰς δύο ταύτας λέξεις·

— Μητέρα μου!

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐξέπεμψε τότε κραυγήν, κραυγὴν ὑψίστου χαρᾶς, ἀγωνίας καὶ τρόμου συνάμα.

Εἶτα ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας της καὶ περιεπτύξατο τὴν θυγατέρα της, πιέζουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὡσανεὶ ἐφοβεῖτο μὴ τυχὸν τις τῇ ἀφαιρέσει αὐτήν.

— Ἄ! εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώφου, δὲν θὰ φύγῃς τώρα πλέον.

Καὶ ἐξαλλος ἀπὸ χαρὰν ἐλησμόνησε τὸν κόσμον ὁλόκληρον, ἐλησμόνησε καὶ αὐτὸν τὸν τρομερὸν ἄνθρωπον, ὅστις εἶχεν ὁρκισθῇ ὅτι ἤθελε φονεύσει τὴν θυγατέρα του ἂν ποτε ἐπανήρχετο αὖτη.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐκράτει πάντοτε σφιγκτῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της τὴν θυγατέρα της· κατησπάζετο αὐτὴν καὶ τὴν περιέβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της.

— Ἄ! μητέρα μου, ἐτραύλισεν ἡ Λουκρητία κλαίουσα ἀπαρηγορήτως· θὰ μοῦ συγχωρέσῃς ἆρά γέ ποτε; .... Ξεύρεις ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Παρίσι;.... πεζή.... Ἐζητοῦσα τὸ ψωμί μου ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.... Ἄ! ὅταν ἠσθάνθηκα τὸν ἑαυτόν μου ὅτι ἐπλησίαζα νὰ ἀποθάνω, ἠθέλησα νὰ σᾶς ξαναΐδω....

— Ν' ἀποθάνῃς! ν' ἀποθάνῃς! ἐκραύγασεν ἡ ταλαίπωρος μήτηρ ἐκτὸς ἑαυτῆς. Ν' ἀποθάνῃς!..... Ἀλλὰ τότε ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἦτο πλέον ὁ καλὸς Θεός, ἐὰν μὲ ἔκαμνε τέτοιο ἄδικο.... Ν' ἀποθάνῃς! ν' ἀποθάνῃς! ἐπανέλαβε σχεδὸν μανιωδῶς.

Καὶ ἔλαβε τὴν θυγατέρα της εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐκόμιζεν αὐτὴν εἰς τὴν κατοικίαν της. Ἀλλὰ κατ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ διαβῇ τὴν φλιὰν τῆς αὐλῆς, ἔστη περίφοβος.

Δὲν ἐφοβεῖτο, τὴν στιγμὴν ταύτην, τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνδρός της, καθότι δὲν ἦτο τάχα παροῦσα ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν θυγατέρα της, καλύπτουσα αὐτὴν διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς σώματος; Οὐδόλως ἐσκέφθη τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ ἡ παρουσία τοῦ κυρίου Ἐρρίκου τὴν ἐξεφόβιζεν. Ὁ κύριος Ἐρρῖκος ἦν ὁ αἴτιος τῶν δυστυχιῶν τῆς θυγατρός της, ὁ κύριος Ἐρρῖκος, οὗτινος ἡ θέα ἤθελεν ἀρκέσει ἴσως ὅπως τὴν φονεύσῃ.

Ὁ Θεὸς δίδει γενναιότητα καὶ ἡρωϊκὰς ἐμπνεύσεις πρὸς τὰς μητέρας· ἔλαβε καὶ αὖθις τὴν θυγατέρα της εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἐκόμισεν αὐτὴν πρὸς τὴν ἀποθήκην, ἔνθα ὁ κὺρ Βρουλὲ εἶχε κατασκευάσει δύο καλὰ δωμάτια.

Πλαγίως τῶν δωματίων ἐκείνων ὑπῆρχεν ἓν ἕτερον, ἐν ᾧ κατεκλίνετο ὁ Ξυπνητὸς ὅτε ἦν ἡ σειρά του νὰ φυλάξῃ τὴν ἀποθήκην.

Ἐνταῦθα ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἔφερε τὴν θυγατέρα της καὶ ἐναπέθετο αὐτὴν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς κλίνης εἰποῦσα αὐτῇ·

— Πρέπει νὰ εὕρω τρόπον νὰ πῶ 'ς τὸν πατέρα σου ὅτι ἐγύρισες ἐδῶ, ἐπειδὴ ἂν δὲν γίνῃ ἔτσι, ἠμπορεῖ ἔξαφνα νὰ παύῃ κανένα κακό.

Ἡ Λουκρητία Βρουλὲ, ἡ ταλαίπωρος ἐπαῖτις ἦτο λίαν εὐπειθής· ἔκλαιε σιγηλῶς θεωροῦσα καὶ κατασπαζομένη τὴν μητέρα της, ἥτις τῇ ἔδωκεν ἕνα τελευταῖον ἐγκάρδιον ἀσπασμὸν καὶ ἀπῆλθε λέγουσα·

— Πηγαίνω νὰ σοῦ στείλω τὸν Σουλπίκιον.

Κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν ἀσθμαίνουσα καὶ περιρεομένη ἱδρῶτος, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν σφόδρα· ἀφίκετο μέχρι τῆς θυρας τοῦ μαγειρείου καὶ ἐκραύγασε·

— Σουλπίκι! Σουλπίκι! ἔσβυσε τὸ φανάρι μου, ἔλα μαζῆ μου.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ περιεπτύξατο αὐτὸν εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τοῦ εἶπε διὰ φωνῆς σφόδρα συγκεκινημένης· κράτησαί με... δὲν ἔχω πλέον δύναμιν, νομίζω πῶς θ' ἀποθάνω.. εἶναι ἐκεῖ..... ἐκεῖ..... ἡ κόρη μου.... ἡ Λουκρητία

μας... εἶναι ἐδῶ... μὴ φωνάζῃς! ὁ πατέρας σου ἠμπορεῖ ν' ἀκούσῃ.

Ὁ καλὸς Σουλπίκιος ὀλίγον ἔλλειψε νὰ πέσῃ ὕπτιος ἀλλ' ἡ μήτηρ του τὸν ἐνίσχυσε λέγουσα αὐτῷ·

— Τὴν ἔκρυψα εἰς τὴν κάμαρα τοῦ Ξυπνητοῦ..... τρέχα ἄναψε φωτιά... εἶναι ἡσυχη.... ἡ καϋμένη! Εἶναι κίτρινη σὰν πεθαμμένη.... πρόσεξαι καλὰ μὴν τύχῃ καὶ τῆς πῆς τὸ ὄνομα τοῦ κὺρ Ἐρρίκου.... τὸ παραμικρὸ μπορεῖ νὰ τὴν κάμῃ ν' ἀποθάνῃ...

Ὁ Σουλπίκιος ἔδραμε πρὸς τὴν ἀποθήκην.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ, πρὸς ἣν ἡ ἀκροσφαλὴς θέσις τῆς θυγατρός της παρήγαγεν ἀπαρομοίωτον ἐνέργειαν, ἔσχε τὸ θάρρος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ἵνα ζητήσῃ δευτέραν πάππιαν, διότι ἡ ἄλλη τῇ εἶχε φύγει, ἀφοῦ πρῶτον ἔλαβε τὸν καθ' ὁδὸν πεσόντα φανόν.

Εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον μὲ ἐσβεσμένον φανὸν, δεσπόσασα τῶν ταραχῶν της καὶ μὲ στεγνοὺς ὀφθαλμούς.

Διαρκούσης τῆς ἀπουσίας της οἱ ἄλλοι εἶχον κατέβῃ εἰς τὴν τράπεζαν καὶ μία κόρη τῆς ἐπαύλεως παρέθετε τὸν ζωμὸν, ἐξ οὗ ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἔλαβεν ἕνα κύαθον πλήρη καὶ ἀπῆλθεν.

— Ποῦ πηγαίνεις γυναῖκα; ἠρώτησεν ὁ κὺρ Βρουλὲ, ἰδὼν αὐτὴν ἐξερχομένην μὲ τὸν κύαθον εἰς τὴν χεῖρα.

— Πηγαίνω αὐτὸ εἰς μιὰ πτωχὴ γυναῖκα ἡ ὁποία ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔχει μεγάλη πεῖνα, καὶ εἶναι παγωμένη ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἡ ὁποία μοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς κάμω τὴν χάριν νὰ ζεσταθῇ ὀλίγον μέσα 'ς τὸν στάβλον.

Ὁ κὺρ Βρουλὲ, ὅστις ἐπεθύμει νὰ διατηρήσῃ τὴν φήμην ἣν ἔχαιρεν ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, εἶπεν·

— Ἔχεις δίκαιον γυναῖκα, πάντα κανεὶς πρέπει νὰ κάμῃ τὸ καλὸ ὅταν ἠμπορῇ.

Καὶ ἐνῷ αὕτη διέβαινε τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὁ κὺρ Βρουλὲ προσέθετο·

— Φέρε την δὰ ἐδῶ αὐτὴν τὴν καϋμένη τὴ πτωχὴ, γιὰ νὰ ζεσταθῇ μὲ τὴν ἡσυχίαν της ἐδῶ 'ς τὴ φωτιά.

— Ὦ! ὄχι ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ Βρουλὲ, δὲν θέλει, ἐγὼ τῆς τὸ εἶπα, ἀλλὰ ἐντρέπεται.

Ὅταν ἀνεχώρησεν, ὁ κὺρ Βρουλὲ παρετήρησε πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας του·

— Τί νὰ σᾶς πῶ καλοί μου κύριοι, εἶναι μολοντοῦτο πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ φιλοξενῇ κανεὶς τὸν περαστικὸν ποῦ δὲν γνωρίζει μ' αὐταῖς ταῖς φωτιαῖς ποῦ τρέχουν. Τὴν περασμένην ἀκόμη ἑβδομάδα μιὰ ἐπαυλις ἐκάηκε δύο λεύγας ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἴσα ἴσα τὴν νύκτα ποῦ ἐκάηκε εἶχαν φιλοξενήσῃ ἕνα ζητιάνο.

— Τῇ ἀληθείᾳ εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ὅλα ὅσα λέγουν δι' αὐτὰς τὰς πυρκαϊὰς ἠμπορεῖ τάχα κανεὶς νὰ τὰ ὑπολάβῃ ὡς ἀληθινά;

— Ἀλλοίμονον! ναὶ κύριε.

— Καὶ τὰς κάμνουν τάχα μὲ κακὸν σκοπόν;

— Ἔτσι φαίνεται τουλάχιστον, καλέ μου κύριε, καὶ τοῦτο μᾶς κάμνῃ νὰ εἴμεθα ὅλοι φοβισμένοι εἰς τὸν τόπον, ἐπειδὴ ἐὰν σήμερον ἦναι ἡ ἀράδα τοῦ ἑνὸς, αὔριον θὰ ἦναι τοῦ ἄλλου.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ποῖον ὑποπτεύουν;

— Κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει, καθένας λέγει τὸ δικό του, πολλοὶ μάλιστα λέγουν ὅτι εἰς αὐτὰ ὅλα ἀνακατεύεται ἡ πολιτικὴ, ἄλλοι πάλι λέγουν ὅτι εἶναι λησταὶ ποῦ βάλλουν τὴν φωτιὰ διὰ νὰ κλέψουν.... μήπως ξεύρει καὶ κανείς; Ἄ! ἐψέλλισεν ὁ κὺρ Βρουλὲ, κατὰ δυστυχίαν εἶμαι ἕνας πτωχὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐὰν ἤμουν ἡ Κυβέρνησις, θὰ εἶχα τὴν καρδιὰ παστρική.

— Φαίνεται, εἶπε νέος τις τῆς ἐπαύλεως ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι διὰ ἕνα ποσὸν τὸ ὁποῖον πληρώνουν κάθε χρόνο....

— Ἄ! ναὶ, ἡ ἀσφάλειαις..... ναὶ γνωρίζω..... ἀλλὰ ἐγὼ δὲν πιστεύομαι 'ς αὐτά.

— Πῶς, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις παρετήρει προσεκτικῶς τὸν κὺρ Βρουλὲ, ἡ ἔπαυλίς σας δὲν εἶναι ἠσφαλισμένη;

— Ὄχι Κύριε.

— Οὔτε τὰ ζῶα σας, οὔτε αἱ ἐσοδίαι σας;

— Τίποτε.

— Αὐτὸ εἶναι ἄδικον, πρέπει νὰ τὰ ἀσφαλίσητε..... διότι ἐὰν τυχὸν ἐκαίοντο ἤθελον σᾶς ἀποζημιώσει....

— Αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀπεκρίνατο ὁ ἐνοικιαστὴς μὲ τὸ σκεπτικὸν ἐκεῖνο ἦθος, ὅπερ ἐστὶ φυσικὸν τοῖς χωρικοῖς.

Ὁ Ξυπνητὸς ὅστις εἶχεν ἤδη ροφίσει τὸν ζωμόν του, ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε·

— Δὲν πειράζει, εἶναι πολὺ ὡραῖο πρᾶγμα ἡ πυρκαϊά! Εἶδα μέσα 'ς τὴ λάμψι τὴν Φ ρ ε γ κ ά λ η! ἦτον σὰν τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Γιαννοῦ.

Καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Ξυπνητοῦ ἐσπινθηροβόλει, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς παρετήρει αὐτὸν προσεκτικῶς.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ

ΤΙΒΟΛΙ

ΥΠΟ [redacted]

ΠΟΝΣΩΝ ΔΕ-ΤΕΡΑΙΛ.

Μετάφρασις

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΝ [redacted] ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ COMMERCIO ORIENTALE

1868.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ

ΤΙΒΟΛΙ.

—=—

Α

Ὀπισθοχωρήσωμεν ἤδη κατὰ μίαν ὥραν, καὶ ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸν Ξυπνητὸν ὃν εἴδομεν κατὰ πρῶτον ὀλισθαίνοντα διὰ τῶν θάμνων, εἶτα φθάνοντα εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς ὑπογείου ἐκείνης φωλεᾶς ἣν ἀπεκάλουν ὀπὴν τῆς Ἀλώπεκος.

Ὁ υἱὸς τοῦ κὺρ Βρουλὲ εἰσέδυ ἐντὸς αὐτῆς θαρραλέως καὶ ἄνευ δισταγμοῦ τινος ἕρπων ἐπί τε τῶν ποδῶν καὶ χειρῶν αὐτοῦ κατ' ἀρχάς.

Προὐχώρησεν οὕτω ἐπὶ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι μέτρα, εἶτα ἐρυθρᾶ τις λάμψις προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ξυπνητὸς εὑρέθη ἐντὸς κενοῦ τινος μέρους ἐν εἴδει σπηλαίου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο εἷς λύχνος.

Τρεῖς ἄνδρες ἐκάθηντο περὶ τὸν λύχνον ταῦτον, ἔχοντες τὸ πρόσωπον μεμελανωμένον καὶ φέροντες τὸν ἱματισμὸν τῶν χωρικῶν. Ἕκαστος δὲ εἶχε ἀνὰ ἓν πυροβόλον.

Ὀλίγον πρὶν τῆς ἀπροσδοκήτου τοῦ Ξυπνητοῦ ἐλεύσεως ἐκεῖνος ὅστις ἐφαίνετο ἀρχηγὸς μεταξὺ αὐτῶν ἔλεγε·

— Πρέπει νὰ μείνωμεν ἥσυχοι γιὰ ὀλίγον καιρόν· ἐπειδὴ ἡ κυβέρνησις βάνει ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ μᾶς εὑρῇ.

— Μὴ τύχῃ καὶ φοβᾶσαι, κὺρ Δαυλὲ; ἠρώτησεν ὁ δεύτερος.

— Ἐγὼ, φόβον; ὦ! ὄχι... Ἀλλὰ ἀφοῦ μᾶς πληρόνουν καλὰ, πρέπει καὶ μεῖς νὰ ἔχωμεν τὰ μέτρα μας.... Ἂν τύχῃ καὶ μᾶς πιάσουν εὐθὺς θὰ μᾶς κρεμάσουν, ἐδῶ δὲν ἔχει χωρατά. Τὸ ψεύτικο ὄνομά μου εἶναι Δαυλὸς ὥστε ὅπου δὲν φοβοῦμαι ἔξω, ἀλλὰ πρὶν νὰ πάθῃ κανεὶς πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ νοῦν του.

— Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός! δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη ἕως ἐκεῖ.

— Ἔχω νέας ὁδηγίας....Πρῶτα, πρῶτα μοῦ λέγουν νὰ σεβασ ῶ τοὺς γέρους εὐγενεῖς.

— Ὦ! εἶπεν ὁ τρίτος, ὅστις ἐσίγει μέχρι τοῦδε, ἐκάμαμεν τό χρέος μας μὲ συνείδησιν. Ἕως τώρα ἡ φυτιὰ ἐβάλθη μόνον εἰς τοὺς ἀστοὺς καὶ τοὺς ὑστεροπλούτους.

— Λοιπόν! ἐπανέλαβεν ὁ Δαυλὸς, ἰδοὺ ὁποῦ τὸ ἐπαρατήρησαν ς' τὴν κυβέρνησιν, καὶ φαντάζονται ὅτι οἱ βασιλικοὶ βάλλουν τὴ φωτιὰ γιὰ νὰ ἀηδιάσῃ ἡ Γαλλία ἀπὸ τὴν δημοκρατίαν.

— Α! αὐτὰ λέγουν; εἶπεν ὁ δεύτερος μελανοπρόσωπος.

— Ναὶ Παλληκάρα, ἀπήντησεν ὁ Δαυλός.

— Τότε, εἶπεν, ὁ τρίτος, ὅστις ὠνομάζετο Ἄξιος πρέπει νὰ κάψωμεν τοὺς εὐγενεῖς, τώρα;

— Ὄχι δὰ ὅλους, μερικοὺς....

— Ποῖον λοιπὸν θὰ κάψωμεν τώρα;

— Ἐγὼ ἔκαμα τὴν ἐκλογή μου.

— Α!

— Θὰ κάψωμεν τὴν ἔπαυλι Ῥώς.

— Τὴν ἔπαυλι τοῦ Κ. Ἐρρίκου;

— Διατί ὄχι; Ἐγὼ τὸν ἔχω εἰς τὸ στομάχι! εἶπεν ὁ Δαυλὸς μὲ ὕφος ὅπερ δὲν ἐπεδέχετο ἀπάντησιν.

— Καὶ ὕστερα;

— Ὕστερα, εἶπεν ἀταράχως ὁ ἀρχηγὸς, θὰ κάψω-

μεν τὸ Σωλέ . . . Εἶναι, τί τὰ θέλεις, ἕνα ὡραῖο παλάτι.... θὰ λάμψῃ σὰν λαμπάδα.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχεν ἀκουσθῇ ἡ κραυγὴ τοῦ Ξυπνητοῦ.

Ὁ Δαυλὸς ἀνεσκίρτησε καὶ ἐτινάχθη ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Οἱ δύο σύντροφοι αὐτοῦ ἔπραξαν τὸ αὐτό.

— Εἶναι ὁ Ξυπνητὸς, εἶπεν ὁ Δαυλός. Ἀλλὰ γιατὶ ἔρχεται ἆρά γε; χωρὶς ἀμφιβολίαν θὰ τρέχει κάτι καινούργιο.

Καὶ ὁ Δαυλὸς ἀπήντησεν εἰς τὴν τοῦ Ξυπνητοῦ φωνήν.

Μετὰ πέντε λεπτὰ, τὸ τρομερὸν σωκακόπαιδον ἐνεφανίσθη μεταξὺ τῶν ἐμπριστῶν.

Ὁ Ξυπνητὸς εἶχε τὸ ἦθος τεταραγμένον, τὰς δὲ χεῖρας καὶ πόδας καθημαγμένους.

— Θαῤῥῶ πῶς γυρεύσυν νὰ μᾶς πιάσουν, εἶπε.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχαισαι; ἠρώτησεν ὁ Δαυλός.

— Ὦ! αὐτὸ εἶναι ὁλόκληρος ἱστορία!

— Πάρε τὴν ἀναπνοή σου, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ ἐμπρηστὴς, καὶ ὕστερα μίλησε, ἀλλὰ γλήγορα!

Τὸ σωκακόπαιδον ἐστέναξε τρὶς ἢ τετράκις, ἀνέπνευσε καὶ εἶτα ἤρξατο λέγον·

— Νὰ, πῶς τρέχει ἡ δουλειά· ἐγὼ ἐπεριπατοῦσα μέσα σ' τὸ δάσος, μὲ τὰ φρύγανα σ' τὸ κεφάλι καὶ ἄλλα πράγματα σ' τὴ ῥάχη, ὅταν ἄκουσα ὅτι ἐσφύριζαν, καὶ εὐθὺς ἐγνώρισα τὸν Ἰάκωβον.

— Ὦ! ὁ κλέφτης! ἐψέλλισεν ὁ Δαυλός· κ' αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ς' τοὺς ὁποίους ἔχω μεγάλη ὑποψία, μάλιστα ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι τῆς Φρεγκάλης... ἠμπορῶ νὰ ὁρκισθῶ ὅτι μὲ ἐγνώρισε... Ὥστε ἂν καμμιὰ βραδιὰ τον ἐπιτύχω σὲ κανένα παράμερο μέρος ἐγὼ σοῦ τὸν διορθόνω καθὼς πρέπει. Ἐξακολούθει λοιπὸν τὴν ὁμιλίαν σου, μικρέ.

— Ὁ Ἰάκωβος, ἀπανέλαβεν ὁ παῖς, ἦταν μὲ δυὸ ἄλλους, τὸν Κὺρ Ἐρρίκο καὶ ἕνα ἀξιωματικό.

— Καὶ ποῦ ἐπήγαιναν;

— Σ τὴ Ραβοδιὲρ, δά! Ὁ κὺρ Ἐρρῖκος θέλει καὶ καλὰ νὰ πάρῃ τὸ λύκο του.

— Καλά! ἠμπορεῖ νὰ τοῦ δώσουν τὸ λύκο του, αὐτὸ δὲν εἶναι μεγάλη ὑπόθεσις....

— Πά! δίνουν δεκαπέντε φράγκα ς τὴν Ὠξέρ.

Ὁ Δαυλὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους αὐτοῦ.

— Ὕστερα... ὕστερα; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως.

— Τότες ὁ Ἰάκωβος μοῦ ἐπρότεινε νὰ ὁδηγήσω ἐκείνους τοὺς κυρίους εἰς Ραβωδιέρ. Μοῦ ὑπόσχονται τριάντα σολδιά... αὐτὸ μοῦ ἀρέσκει! Ὁ Ἰάκωβος φεύγει καὶ μεῖς πηγαίνομεν ἐμπρός... ἀλλὰ ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕνας λοχαγὸς, θαρρῶ, μὲ ἀνησύχησε μὲ τὸν τρόπον του, γιατὶ μοῦ ἐφάνη πολὺ ὕποπτος καὶ ἀπὸ τὰ λόγια του ἀκόμη... Ὅταν λοιπὸν ἐφθάσαμεν ς τὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ἀντικρυ τῆς Ραβωδιέρ, τοὺς εἶπα· « Τώρα ὁ δρόμος εἶναι ἴσιος, νὰ ἡ ἔπαυλι, καλὴ νύκτα. »

Ἐγὼ τότες ἐμβῆκα μέσα ς τὰ πυκνὰ καὶ ἔφθασα ς ἕνα μέρος ὅπου ἠμποροῦσα νὰ τοὺς ἀκούω, καὶ τωόντι ἄκουσα ἐκεῖνα ὁπου ἔλεγαν.

— Καὶ τὶ εἶπαν;

— Ὁ ἀξιωματικὸς εἶπε· « ἐγὼ δὲν κυνηγῶ τοὺς κλέπτας ἀλλὰ ἐκείνους ποῦ βάλλουν τῆς φωτιαῖς. »

Ὁ Δαυλὸς ἀφῆκε κραυγήν.

— Ἄ! τὸ διάβολο! εἶπε, ξεύρω ποιὸς εἶναι....

— Πᾶ! τὸν γνωρίζεις;

— Ὄχι κατὰ πρόσωπο, ἀλλὰ μὲ εἰδοποίησαν ποίος εἶναι.

Οἱ δύο ἕτεροι μελανοπρόσωποι καὶ ὁ Ξυπνητὸς τὸν παρετήρησαν μετὰ περιεργείας.

— Δὲν χρειάζονται πλέον ἀνοησίαις, πρέπει νὰ ἔχωμε τὰ μέτρα μας τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, εἶπεν ὁ Δαυλός. Δὲν μὲ ἀπάτησαν καθόλου καθῶς βλέπω· μοὶ ἐμήνυσαν ὅτι ἡ κυβέρνησι ἔστειλεν ἀπὸ ἐδῶ ἕνα ἀξιωματικὸν μὲ προσταγὴ νὰ μᾶς ἐξολοθρεύσῃ, καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει ὅλη τὴν ἐξουσία νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, ἀκόμη καὶ τὸν

ἴδιον τὸ διοικητὴ ἠμπορεῖ νὰ ἀλλάξῃ.— Καὶ λέγεις πῶς εἶναι μαζῆ μὲ τὸν κὺρ Ἐρρῖκο;

— Ναί.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ Δαυλὸς μὲ εἰρωνικὸν ἦθος, τώρα τὸ ἐκατάλαβα γιατὶ θέλουν νὰ κάψουν τὴν ἔπαυλι Ῥώς.

— Γιατί ἄρά γε; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Ξυπνητός.

— Ἀλλὰ, ἀνόητε, εἶπεν ὁ Δαυλός· ἐπειδὴ ὁ κὺρ Ἐρρῖκος ἔχει ς τὸ σπίτι του τὸν ἀξιωματικόν...

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι σωστό..

— Καὶ οἱ ἀρχηγοὶ τὸ ἔμαθαν;

— Νὰ σᾶς πῶ, εἶπεν ὁ Παλληκάρας, εἶναι ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ στενοχωρεῖ καὶ τὸ ὁποῖον πρέπρει νὰ τὸ εἰποῦμεν.

— Τί πρᾶγμα;

— Γιὰ ποιὸν δουλεύομε ἡμεῖς;

— Πᾶ! γιὰ τὸν ἑαυτό μας.

— Ἤγουν ὅσα πέρνομεν ἀπὸ τῆς φωτιαῖς, αὐτὰ θὰ μᾶς μείνουν.

— Δὲν τὸ ἐκατάλαβες ἀκόμη; εἶπεν ὁ Δαυλὸς, ὅσις ἔλαβεν ὕφος ἀφελὲς, βλέπεις ὅτι δουλεύομεν γιὰ τὸν ἑαυτό μας.

— Ναὶ, ἀλλὰ, μᾶς πληρόνουν.

— Βέβαια.

— Τότε, δὲν δουλεύομεν μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν μας, παρετήρησεν ὁ Ἄξιος.

— Τότε λοιπόν, θὰ δουλέψωμεν γιὰ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μᾶς πληρόνουν.

— Αὐτὸ δὰ εἶναι ἴσα ἴσα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω νὰ μάθω.

— Θέλεις νά μάθῃς ποιὸς μᾶς πληρόνει;

— Ναί.

— Νὰ σοῦ 'πῶ, παλληκάρι μου, εἶπεν ὁ Δαυλὸς, ὅταν σὲ ἐπῆρα ς τὴν ὑπηρεσία δὲν μοῦ ἔκαμες τέτοιαις ἐρωτήσεις, οὔτε σὺ οὔτε οἱ σύντροφοί σου.

— Ναὶ, ἀλλὰ τώρα ὅμως θέλω νὰ 'ξεύρω.

— Καὶ γιατί τάχα;

— Ἐπειδὴ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑπεφέρω χωρὶς λόγον νὰ κινδυνεύω κάθε μέρα τὸ πετσί μου.

— Καὶ ὅταν μάθῃς γιὰ ποιὸν τὸ κινδυνεύεις, θὰ τὸ κινδυνεύῃς πλέον ὀλίγον;

— Ὄχι, ἀλλά . . .

Ὁ Δαυλὸς προσέβλεψεν αὐτὸν ἀγρίως.

— Ἐὰν τύχῃ καὶ δὲν θέλῃς νὰ ἦσαι πλέον μαζῆ μας, εἶσαι ἐλεύθερος νὰ πηγαίνῃς ὅπου θέλεις.

— Ἐγὼ δὲν εἶπα αὐτό.

— Μόνον πρέπει νὰ ἐνθυμᾶσαι τὸν Βερτρὰν, τὸ σύντροφό μας ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἕνα πρωὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δάση γιὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μᾶς πωλήσῃ εἰς Ὠζέρ.

— Λοιπόν;

— Δὲν ἀξιώθη ὅμως νὰ φθάσῃ εἰς Ὠζέρ. Ἐμποδίσθη . . . ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Παλληκάρας, ὅστις κατεπραύνθη αἴφνης, εἶσαι πολὺ θυμώδης, κὺρ Δαυλέ. Ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ ν' ἀφήσω τοὺς συντρόφους . . . Μόνε ἤθελα νὰ ἰδῶ ποιὸς μᾶς πληρόνει.

— Ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἀλλ' ἀκόμη;

— Καὶ, εἶπεν ὁ Δαυλὸς μὲ ὕφος ὅπερ ἐφάνη εἰλικρινὲς πρὸς τοὺς συντρόφους του, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐγὼ δὲν τοὺς γνωρίζω.

Αἱ λέξεις αὗται ἔκαμον τοὺς συντρόφους τοῦ Δαυλοῦ νὰ ἐκπέμψωσιν κραυγήν τινα ἀπορείας.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἀπεκρίνατο οὗτος, ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζω, καὶ μέσα ς ἕνα χρόνον ὅπου εἶναι τώρα ἀφ' ὅτου ἐργάζομαι δι' αὐτοὺς, καὶ ἐδιοργάνισα τὸ σῶμά μας, ἕνα μόνον εἶδα.

— Ἀλλὰ τὸν εἶδες;

— Ναὶ καὶ ὄχι.

— Αὐτὸ εἶναι παράξενο, εἶπεν ὁ Ξυπνητός.

— Ἐφορεῦσε κουκκούλα κόκκινη ἡ ὁποία ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπό του, ὥστε ὁποῦ δὲν εἶδα παρὰ τὰ μάτιά του τὰ ὁποῖα ἔλαμπαν σὰν δαυλοί.

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, αὐτὸς εἶναι ὁ ὁποῖος σοῦ δίνει τὰς διαταγάς. . .

— Ναί.

— Καθ' ἑβδομάδα;

— Σχεδόν.

— Καὶ ἔχει πάντα τὴ κεφαλὴ σκεπασμένη μὲ κουκκοῦλα;

— Τῆς ἡμέραις ὁποῦ τὸν βλέπω. Ἐπειδὴ, προσέθετο ὁ Δαυλὸς, δὲν τὸν βλέπω πάντοτε.

— Καὶ πῶς αὐτό;

— Εἶναι καὶ ἑβδομάδες ὅπου λαμβάνω τὰς ὁδηγίας ἐγγράφως.

— Ἀλλὰ ποιὸς σοῦ τῆς φέρει;

— Ὦ! μὴ ἀνησυχῆτε, εἶπεν ὁ Δαυλὸς γελῶν, δὲν μοῦ τὰς φέρει ἐκεῖνος ὅπου μοιράζει τὰ γράμματα.

— Ποιὸς λοιπὸν εἶνα: ;

— Ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐγὼ ἔχομεν ἕνα κουτί, καὶ ἐκεῖ ὁ καθεὶς μας πηγαίνει μὲ τὴν ἀράδα του.

— Καὶ αὐτὸ τὸ κουτί;

— Εἶναι μία κουφάλα μιᾶς δρυὸς μέσα ς τὴ μέση τοῦ δάσους. Κάμνω τὰς ἐκθέσεις μου καὶ τὰς ἀφίνω ς τὴν κουφάλα. Τὴν αὔριον ἐπιστρέφω, ἡ ἔκθεσίς μου δὲν εἶναι ἐκεῖ πλέον, ἀλλὰ ὑπάρχουν νέαι ὁδηγίαι. Τοιουτοτρόπως, χθὲς, εὑρῆκα τὴν διαταγὴν νὰ κάψωμε τὴν ἔπαυλι Ῥώς.

— Καὶ πότε;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρω.... θὰ τὸ μάθω ὅμως ὀγλήγορα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Παλληκάρας.

— Ἀπόψε σᾶς ἐπροσκάλεσα μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ σᾶς πῶ νὰ ἦσθε ἕτοιμοι.

— Καλά! εἶπεν ὁ Ἄξιος. Θὰ ῥῶ πῶς ἡ δουλειὰ θὰ ἦναι καλὴ, ἐπειδὴ ὑπάρχουν χρήματα πιστεύω εἰς Ῥώς.

— Νομίζεις; εἶπεν ὁ Δαυλός.

— Ἔχει ἀσημικὰ, ἀσπρόῤῥουχα καὶ χρήματα.

— Ὁ κὺρ Ἐῤῥῖκος δὲν εἶναι πολὺ πλούσιος, μόλοντοῦτο....

— Ὦ! ἀπήντησεν ὁ Παλληκάρας, γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ κεφάλι του εἶπεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἶναι τώρα τρία χρόνια, ὅτι ἐκατεστράφη.

— Τέλος πάντων . . . θὰ τὸ ἰδοῦμεν . . .

Ἐνῷ ἔλεγεν ὁ Δαυλὸς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις αἴφνης ἐδράξατο τοῦ πυροβόλου του· τοῦτ' αὐτὸ ἔπραξαν καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ.

Φωνή τις, ὁμοία τῆς ἧς εἶχεν ἐκπέμψει ὁ Ξυπνητὸς, ἠκούσθη.

— Δὲν προσμένομεν μολοντοῦτο κανένα, ἀνεφώνησεν ὁ Ἄξιος.

— Μᾶς ἐξετρύπωσαν οἱ χωροφύλακες, ἐκραύγασεν ὁ Παλληκάρας.

Πλὴν ἡ φωνὴ παρετείνετο καὶ ἔλαβε διάφορόν τινα τόνον.

— Εἶναι ὁ ἀρχηγός! εἶπεν ὁ Δαυλὸς, οὗτινος κατεπραύνθη τὸ πρὸς στιγμὴν ταραχθὲν αὐτοῦ πρόσωπον.

— Ὁ ἀρχηγός;

— Ναὶ, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μοῦ δίδει τὰς διαταγάς.... Μείνετε ἐδῶ, σεῖς.... Κανεὶς νὰ μὴ τρίξῃ πρὶν ἐπιστρέψω.... Κάθησε ἐδῶ, Ξυπνητέ!

Καὶ λαβὼν τὸ πυροβόλον του, ὁ Δαυλὸς ἔδραμεν ἐκτὸς τῆς φωλεᾶς.

Μετὰ πέντε λεπτὰ, ὁ Δαυλὸς ἐπανεῖδε τὸν οὐρανὸν, τουτέστι εἶχεν ἐξέλθη ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς ἀλώπεκος καὶ εὑρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν θάμνων.

Τρία βήματα μακρὰν τοῦ στομίου τῆς ὑπογείου φωλεᾶς, ἀνὴρ τις ἵστατο ὄρθιος καὶ ἀκίνητος.

— Εἶσθε σεῖς, ἀρχηγέ; ἠρώτησεν ὁ Δαυλός.

Ὁ ἀνὴρ ἐνευσε καταφατικῶς.

Ὁ Δαυλὸς ἐπλησίασε.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος περιετυλίσσετο ὑπὸ μεγάλου μανδίου, ἐφόρει πλατίγυρον πῖλον, καὶ ὑπὸ τὸν πῖλον τὴν ἐρυθρᾶν κουκκούλαν ἣν ἀνέφερεν ἤδη ὁ Δαυλός.

Ἔλαβε τὸν Δαυλὸν ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἐντὸς πυκνοῦ τινος μέρους τοῦ δάσους.

— Οἱ ἄνθρωποί σου εἶναι ἐκεῖ κάτω; τῷ εἶπε.

— Ναί.

— Καὶ ἡ ὥρα;

— Ἀπόψε.

— Εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ τὸ Ῥώς.

— Τὸ Ῥὼς θὰ καύσῃς· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ποίαν ἔπαυλιν, ποῖον πύργον, ποίαν οἰκίαν ἐκαταδικάσατε;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς ἀπόψε.

— Ἀλλὰ . . .

— Θὰ εἰπῇς εἰς τοὺς ἀνθρώπους σου νὰ ἦναι ἕτοιμοι ἐντὸς τοῦ δάσους; τὸ ὁποῖον εἶναι πλησίον εἰς τὴν ἔπαυλιν.

— Εἰς ποίαν ὥραν;

— Εἰς τὰς δέκα τῆς ἑσπέρας.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα, θὰ μὲ περιμείνῃς. . .

— Πῶς, εἶπεν ὁ Δαυλὸς, θὰ ἐλθῆτε . . . ὁ ἴδιος...

— Ὁ ἴδιος. καὶ κανεὶς δὲν θ' ἀπορήσῃ δι' αὐτό . . . οὔτε σὺ ἀκόμη . . .

— Ὦ! αὐτὸ εἶναι παράξενον! ἐψέλλισεν ὁ Δαυλός· μοῦ φαίνεται μολαταῦτα ὅτι σᾶς γνωρίζω.

Ὁ ἄγνωστος ἔσεισε τὴν κεθαλήν.

— Ἤκουσα τὴν φωνήν σας, δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς ποῖον μέρος. . . Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τώρα ἐπειδὴ περνᾶ τὴν προσωπίδα σας χάνει τὸν καθ' αὐτὸ ἦχόν της,

— Πιθανὸν, εἶπεν ὁ καλυπτροφόρος.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ Δαυλὸς, γίνομαι καὶ ὡσὰν τοὺς συντρόφους μου.

— Λ!

— Ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ποῖος μὲ πληρόνει διὰ νὰ βάλω τὰς φωτιάς. . .

— Πρόσεξον καλῶς! εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Εἰς τί πρᾶγμα, κύριε;

— Ῥιψοκινδυνεύεις τὴν κεφαλήν σου ἐνεργῶν τὰς πυρκαϊάς, αὐτὸ εἶναι ἀληθές. Ἀλλὰ δὲν ῥιψοκινδυνεύεις εἰμὴ τὴν κεφαλήν σου . . .

— Τί περισσότερον ἔχω νὰ κινδυνεύσω;

— Τὴν ζωὴν ὅλων τῶν ἰδικῶν σου.

— Ὁ Δαυλὸς ἐρρίγησε.

— Διότι ἐὰν μὲ ἐπρόδιδες . . .

— Ὦ! δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος εἶπεν ὁ Δαυλός.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν τὸ ἤξευρα θὰ σᾶς ὑπηρετοῦσα καλήτερα . . .

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ἂς σὲ εὐχαριστήσω...

Καὶ ἀνήγειρε τὴν καλύπτραν του.

Ἡ σελήνη ἔλαμπε διὰ μέσου τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Μία τῶν ἀκτίνων αὐτῆς ἐφώτισε τὸ πρόσωπον ὅπερ ὁ ἄγνωστος εἶχεν ἄρτι ἀποκαλύψει.

Αἴφνης ὁ Δαυλὸς ὠπισθοχώρησεν ἔκθαμβος, μὲ ὄμμα ἄγριον καὶ τὴν κόμην ἀνωρθωμένην.

— Σεῖς! σεῖς! εἶπε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης.

— Ἐγώ! εἶπεν ὁ ἄγνωστος ἀταράχως.

— Καὶ καταβιβήσας καὶ αὖθις τὴν κουκκούλαν του, προσέθετο·

— Τώρα ἠμπορῶ νὰ σοὶ δώσω τὰς ὁδηγίας μου ἀμέσως.

—

Β

Ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἔπαυλιν ἔνθα ὁ Βρουλὲ, ὁ πατὴρ τοῦ Ξυπνητοῦ, συνδιελέγετο ἡσύχως μετὰ τοῦ Κ. Ἐρρίκου Δὲ-Βερνιὲρ καὶ τοῦ λοχαγοῦ Βίκτορος Βερνιέ.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐπανῆλθε καὶ ἐκαθέσθη παρὰ τὴν ἑστίαν, ἀφοῦ, ὡς εἶπεν, εἶχε κομίσει τὸν ζωμὸν πρός τινα πτωχήν.

Ὁ Σουλπίκιος εἶχεν ἐπίσης ἐξέλθη.

— Ποῦ πηγαίνεις, παιδί μου; τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὁ πατήρ του περιέργως.

Ὁ Σουλπίκιος οὐδόλως ἐθορυβήθη.

— Τὴν περασμένην νύκτα, ἀπεκρίνατο, μία ἀγελάδα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σταῦλο καὶ ἐκοιμήθηκεν ἔξω, πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἂν ἦναι ἡσυχη ἀπόψε.

Πάντες οἱ τῆς ἐπαύλεως ἐργάται καὶ ἐπιστάται εἶχον ἤδη εἰσέλθη καὶ ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ Ἐρρίκος, ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ Βρουλὲ ἐκάθηντο εἰς τὴν μίαν τῆς τραπέζης ἄκραν.

Ὁ κὺρ Βρουλὲ ἔτρωγεν ἀργὰ πίνων ὀλίγον ὀλίγον ἐνίοτε, καὶ συνδιελέγετο ὡς ἄνθρωπος μὲ βαρύτητα.

— Ὅσα καὶ νὰ λέγουν, καλοί μου κύριοι, ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους ἴσους, ἐγὼ τὰ εὑρίσκω ὅμως ὅτι εἶναι ἀνοησίαις ὅλα αὐτά. Οἱ ἄνθρωποι ἐγέννηκαν γιὰ νὰ ἦναι πλούσιοι καὶ πτωχοί, εὐγενεῖς καὶ χωριάταις . . .

Ὁ Ἐρρῖκος ἐμειδίασε, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ δὲ κὺρ Βρουλὲ ἐξηκολούθησε·

— Καὶ σεῖς, κὺρ Ἐρρῖκε δὲν θὰ ἦσθε ἴσως πολὺ εὐχαριστημένος, ἂν καὶ ἀγαπᾶτε τὴν ἐργασία, νὰ δουλεύετε μὲ τὰ βόδια τὴ γῆ.

— Πιθανόν.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐνοικιαστὴς ὅστις ἦν αὐστηρᾶς λογικῆς ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Θεὸς ἔκαμεν ὅλα τὰ πράγματα καλά, ἡ Ἐπανάστασι εἶχενἄδικο νὰ θέλῃ νὰ τὰ χαλάσῃ· Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ, 'ς αὐτὸν τὸν τόπον δὲν εἴμαστε ἄνθρωποι κακοί, γι' αὐτὸ δὲν ἐδεχθήκαμεν ἐντελῶς τὴν Ἐπανάστασι.

— Ἄ! δὲν τὴν ἐδέχθητε, ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς Βίκτωρ Βερνιὲ μετά τινος εἰρωνείας.

— Ὄχι, κύριε, εἶπεν ὁ Βρουλέ.

— Μολαταῦτα. . .

— Ὦ! ξεύρω τὶ θελετε νὰ πῆτε, ἐπανέλαβεν ὁ κὺρ Βρουλό· ἐπέρασαν ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν λαιμητόμο εἰς Ὤξέρ.

— Καθὼς καὶ ἄλλου.

— Ἀλλὰ ἡμεῖς εἴμαστε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ὤξέρ κατὰ ἕνα τρόπο, εἶπεν ὁ Βρουλὲ, μολονότι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ὅσα εἶναι ἐξ λεύγας μοναχά.

— Πῶς τοῦτο;

— Βλέπετε, ἀξιωματικέ μου ἐξηκολούθησεν ὁ Βρουλὲ, 'ς αὐτὸ τὸν τόπον εἴμαστε πλέον πλησίον εἰς Μορβάν. Μάλιστα μερικοὶ λέγουν ὅτι εἴμαστε Μορβανδιανοί.

— Λοιπόν;

— Ὅποιος λέγει Μορβανδιανὸν λέγει ἕνα τίμιον ἄνθρωπον· ἕνα μοναχὰ σφάλμα ἔχομε, εἴμαστε δηλαδὴ κλέφται τοῦ κυνηγιοῦ. .

— Ἄ! τὸ ὁμολογεῖτε;

— Ἀκούεις ἐκεῖ! εἶπεν ἀφελῶς ὁ Βρουλέ. Ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἄρεσκε 'ς τὸ καιρὸ τοῦ βασιλέα ἦταν ὅτι δὲν ἠμποροῦσαμε νὰ σκοτόσωμεν ἕνα λαγὸ, ἕνα λάφι ἢ κανένα ἀγριόχοιρο χωρὶς νὰ μὴ κινδυνεύσωμε νὰ πάγωμε 'ς τὴ φυλακή. Τότε, ὅταν εἶπαν ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κανεὶς εὐγενὴς, ἐπειδὴ τὰ ἐπρύμνησαν μὲ τὰ σωστά των ἅμα ἔμαθαν ὅτι κόφτουν κεφαλαὶς εἰς Ὤξέρ οἱ χωρικοὶ ἔκαμαν ὅτι ἠμπόρεσαν γιὰ νὰ 'ξεπαστρέψουν ὅλο τὸ κυνῆγι. Μολοντοῦτο δὲν τοὺς ἐκάμαμε κανένα κακὸ 'ς τοὺς εὐγενεῖς!

— Τίς οἶδε; εἶπεν ὁ ἀξιωματικός.

— Νά, λόγου χάριν, ὁ κὺρ Ἐρρῖκος ὅπου ἔμεινε τόσῳ καιρὸ ἐδῶ κανεὶς δὲν ἐστοχάσθηκε νὰ τοῦ κάμῃ κακὸν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Βρουλέ,

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθες, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ τόπου ἐδείχθησαν ὀλίγον ἐνθουσιασμένοι διὰ τὴν Ἐπανάστασιν.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Βρουλὲ, 'ξεύρω ἕνα μόνον πρᾶγμα ἤγουν ὅλοι μας ἐπάθαμε κἄτι τι.

— Δηλαδὴ, ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

— Νά, ὁ κὺρ Ἐρρῖκος δὲν ὑπανδρεύθηκε τὴν ἐξαδέλφη του τὴ δεσποίνη Ἑλένη.

— Σιώπησον, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ἐρρῖκος. Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὡσανεὶ θέλων ν' ἀποδιώξῃ ὀδυνηράν τινα ἐνθύμησιν.

Ὁ Σουλπίκιος ἐπανῆλθεν ἐνῷ οὗτοι συνδιελέγοντο.

Οἱ ἐργάται τῆς ἐπαύλεως, ὅτε ἐπελείωσε τὸ δεῖπνον ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ἐπευχόμενοι τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὸν κὺρ Βρουλέ.

— Ηγαίνετε, παιδιά μου, τοῖς εἶπεν οὗτος μὲ πατρικὸν ἦθος, πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε καὶ αὔριον ἂς ἦναι ὁ καθένας μας ἐνωρὶς 'ς τὴ δουλειά του· θὰ τυνάξωμε τὸ σιτάρι 'ς τὴν ἀποθήκη ἐπειδὴ ἔξω δὲν ἠμποροῦμε νὰ κάμωμε αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἐξ αἰτίας τὸ χιόνι.

— Λοιπόν! καὶ ἡ ἀγελάδα σου; εἶπεν εἰς τὸν Σουλπίκιον ἰδὼν αὐτὸν ἐπανελθόντα.

— Εἶναι 'ς τὸ μέρος της, ἀπεκρίνατο ὁ Σουλπίκιος ὀλίγον τεταραγμένος.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἥσυχος. Ἔφαγεν ὀλίγον καὶ μετ' οὐ πολὺ εἶπε τῷ συζύγῳ της, ὅστις εὐηρεστεῖτο νὰ κάθηται ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Βρουλὲ, ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἑτοιμάσω τὰ δωμάτια αὐτῶν τῶν κυρίων, 'ς τὴν ἀποθήκη.

— Πῶς! εἶπεν ὁ λοχαγὸς, θὰ κοιμηθῶμεν τωόντι ἐδῶ;

Ὁ Ἐρρῖκος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πρέπει κατ' ἀνάγκην, εἶπε, νὰ μείνωμεν. Ἡ χιὼν πίπτει ὁλονέν.

— Ἡ ἀδελφή σου δὲν θὰ ἀνησυχήσῃ;

— Διόλου· καθότι εἶναι συνειθισμένη εἰς τοιαύτας ἀπουσίας.

Ἐν τῇ ἀποθήκῃ εἶχεν ἀφήσει τὴν θυγατέρα της ἡ κυρὰ Βρουλέ. Ἐντὸς αὐτῆς εἶχον κατασκευάσει τρία δωμάτια, ἐξ ὧν τὰ δύο συνεκοινώνουν πρὸς ἄλληλα.

Τὰ δύο ταῦτα δωμάτια κατώκει ὁ νέος τῆς ἐπαύλεως ἰδιοκτήτης ὁσάκις ἐπεσκέπτετο αὐτὴν, ὥσπερ καὶ ὁ πρώην αὐτῆς ἰδιοκτήτης ὁ μαρκέσιος Δὲ-Βερνιέρ, θεῖος τοῦ κόμητος Ἐρρίκου, ὅστις ἐφονεύθη ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Κονδέ.

Ἐνῷ ἡ κυρὰ Βρουλὲ διηυθύνετο πρὸς τὴν ἀποθήκην εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Σουλπίκιον ὅστις συνώδευεν αὐτὴν μὲ τὸν φανὸν εἰς χεῖρας.

— Παιδάκι μου! εἶμαι σχεδὸν ποθαμμένη, ἐπειδὴ συλλογίζομαι ὅτι ὁ κὺρ Ἐρρῖκος θὰ κοιμηθῇ ἐδῶ μέσα.

— Γιατὶ τάχα, μητέρα; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Σουλπίκιος.

— Ἐπειδὴ ἡ Λουκρητία ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἢ νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὁ ἀγαθὸς Σουλπίκιος ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Ἄ! εἶπε, θαρρῶ πῶς ἡ ἀδελφοῦλά μου θὰ τὸν ἐξέχασεν ὅλως διόλου.

— Τὸ θαρρεῖς;

— Ἀλλοίμονο! εἶπε στενάξας ὁ Σουλπίκιος, πιστεύωπῶς ὑπέφερε πολλὰ ἄλλα δυστυχήματα ἀπὸ τότε.

— Καλὰ, ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ μήτηρ του, ἂν ἦν' ἔτσι,θὰ τὴν παρηγορήσωμε ὅσῳ ἠμποροῦμε περισσότερο... θὰ ἰδοῦμε... ὅλα περνοῦν 'ς τὸ κόσμο..

Ἐνῷ προϋχώρουν ἡ κυρὰ Βρουλὲ προσέθετο·

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔλθῃ 'ς τὸ νοῦ τοῦ πατέρα σου νὰ ἐλθῇ μαζῆ μὲ τοὺς κυρίους ἐδῶ.

— Τί πειράζει καὶ ἂν ἐλθῇ;

— Αν τύχῃ κ' ἐμβῇ 'ς τὸ δωμάτιο ποῦ εἶναι ἡ Λουκρητία;

Ὁ Σουλπίκιος ἐρρίγησε.

— Ὦ! εἶπε, φοβοῦμαι μὴ τὴ σκοτώσῃ.

— Ὄχι, ὄχι εἶπεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ μετὰ τόνου, πρῶτα θὰ σκοτώσῃ ἐμένα κ' ὕστερα... μὴ φοβεῖσαι.

Εἶτα εἰσῆλθον ἐλαφρῷ τῷ ποδὶ εἰς τὸ δωμάτιον ἐνῷ εἶχον ἀφήσει τὴν Λουκρητίαν.

Ἡ ταλαίπωρος ἐπαῖτις, ἥτις εἶχεν εἰσέλθη ἐντὸς τῆς κλίνης ἤρξατο νὰ θερμαίνηται. Προσέβλεψε τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν της μὲ πρᾷον καὶ λυπηρὸν σύναμα μειδίαμα·

— Ἄ! εἶπε, καλὰ εἶναι ἐδῶ!

Ἡ μήτηρ Βρουλὲ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν της καὶ ἠσπάσατο αὐτὴν ἐπανειλημμένως.

— Ἀγαπητή μου κόρη, εἶπε, πρέπει νὰ προσέξῃς ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ πατέρα σου, ξεύρεις πόσο πολὺ θυμόνει...

— Ὦ! ναί, εἶπεν ἡ Λουκρητία μὲ κίνημά τι φόβου.

— Ἐγὼ θὰ τὸν προετοιμάσω πρὶν νὰ σὲ ἰδῇ. Ἀλλ' ἀπόψε εἶναι ζεσταμένος προσέθετο ὁ Σουλπίκιος.

— Ἄ! εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Ναί, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἡ κυρὰ Βρουλὲ, ἐπειδὴ ἔφαγε μὲ συντροφιά...

— Ἔχετε φίλους ἐδῶ;

— Ναί, ὡς ἀξιωματικούς... κυνηγούς...

— Μήπως καὶ ὁ κύριος Ἐρρῖκος εἶναι μεταξύ των; ἠρώτησεν ἡ Λουκρητία.

Πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἡ κυρὰ Βρουλὲ κατέστη ὠχρὰ ὡς νεκρά.

Ἀλλ' ἡ Λουκρητία ἐμειδίασεν.

— Ὦ! μὴ ἀνησυχῆτε... δὲν εἶναι δι' αὐτὸν ὅπου ὑποφέρω!..

Ἡ μήτηρ Βρουλὲ ἐξέπεμψε χραυγὴν χαρᾶς καὶ εἶπε·

— Λοιπόν! τόσῳ τὸ καλήτερον, καὶ μολονοτοῦτο καὶ ἂν τύχῃ ἀκόμη καὶ ὑποφέρῃς θὰ παρακαλέσωμεν τὸν ἅγιο Θεὸ νὰ σὲ γιατρεύσῃ!

— Ταλαίπωρε μῆτερ, εἶπεν ἡ Λουκρητία, ἥτις ἀπέδιδε τῇ μητρὶ αὐτῆς τὰς τε θωπείας καὶ τοὺς ἀσπασμούς της.

— Ἐζεστάθης ὀλίγον κόρη μου;

— Ναὶ, μῆτέρ μου.

— Ἠμπόρεσες νὰ φάγῃς;

— Μάλιστα . . . καὶ δὲν πεινῶ πλέον. . . ἀλλ' ἐὰν ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ κοιμηθῶ. . . εἶμαι τόσῳ κουρασμένη.

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ, κοιμήσου, ἀγαπητό μου κορῆτσι, καὶ ὅ,τι θόρυβο καὶ ἂν ἀκούσῃς μὴ τὸ σαλεύσῃς . . . φοβοῦμαι τόσῳ πολὺ τὸ θυμὸ τοῦ πατέρα σου . . .

Ὁ Σουλπίκιος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐσκέπασαν καλῶς τὴν Λουκρητίαν εἰς τὴν κλίνην της, ἠσπάσθησαν αὐτὴν φιλοστόργως καὶ ἀπεσύρθησαν.

— Ἀλλὰ πῖ θὰ 'πῇ ὁ Ξυπνητὸς ὅταν ἔλθῃ νὰ κοιμηθῇ; παρετήρησεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ, ὅπου ἐβάλαμε 'ς τὸ δωμάτιό του τὴν Λουκρητία;

Ὁ Σουλπίκιος ἀπεκρίνατο·

— Μὴ φοβᾶσαι. μητέρα μου. Ὁ Ξυπνητὸς ποτὲ δὲν μένει τὴν νύκτα 'ς τὴν ἔπαυλι. Πηγαίνει καὶ στίνει τὰ δύκτιά του ἕως τὸ πρωΐ. Ὅταν ἐπιστπέψῃ ἐγὼ θὰ ἦμαι στὸ ποδάρι . . . καὶ θὰ τὸν ἐμποδίσω ν' ἀναβῇ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Βρουλὲ μετὰ πεποιθήσεως, εἶναι καλὸς νὰ πωλήσῃ ἀμέσως τὴν ἀδελφή του . . . ἄχ! εἶναι τόσῳ κακὸ αὐτὸ τὸ παιδί . . .

— Ναὶ, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος, ἀλλ' ἐγὼ τὸν ἀφίνω; μὴ σᾶς μέλλῃ.

Ὁ Σουλπίκιος μετὰ τῆς μητρός του παρεσκεύασαν ἐν τάχει τὰ δύο δωμάτια.

Ἤναψαν πῦρ εἰς τὴν ἑστίαν τοῦ πρώτου δωματίου ἔνθα ἔστρωσαν τὴν κλίνην τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τὸ ἕτερον τῶν δωματίων ἅπερ ἐστερεῖτο ἑστίας προωρίσθη διὰ τὸν κύριον Ἐρρῖκαν.

Μία τῆς Βρουλὲ λέξις πρὸς τὸν Σουλπίκιον ἐξήγησε τὴν ἐκλογὴν ταύτην.

— Ὁ κύριος ἐκεῖνος ἐπειδὴ ἔρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι πρέπει νὰ αἰσθάνεται πολὺ τὸ κρύο, ἐνῷ ὁ κὺρ Ἐρρῖκος εἶναι παιδὶ τοῦ τόπου. . . αὐτὸς δὲν φοβᾶτε τίποτε . . . οὔτε τὴ ζέστη, οὔτε τὸ κρύο . . . οὔτε τὴ βροχὴ οὔτε τὸ χιόνι, καὶ δὲν θὰ τοῦ κακοφανῇ ἐὰν ἐκάμαμε αὐτὴ τὴ διάκρισι γιὰ τὸ φίλο του.

Μετὰ ταῦτα ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς κατέβησαν ἀπὸ τὰ δωμάτια.

—

Γ'.

Τὸ μέρος τοῦ οἰκήματος τῆς ἐπαύλεως ἔνθα ἦτο τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἐν ᾧ κατὰ συνέπειαν, ὁ Ἐρρῖκος καὶ ὁ Βίκτωρ Βερνιὲ ἐκάθηντο ἀφοῦ ἐδείπνησαν μετὰ τοῦ ξενίζοντος αὐτοὺς, ἐχρησίμευεν ὡς κατοικία τοῦ κὺρ Βρουλὲ, τῆς συζύγου του καὶ τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ υἱοῦ.

Ὁ Ξυπνητὸς, ὅστις ἦτο φύσεως ἀνεξαρτήτου καὶ ἀγρίας, ἐξελέξατο αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ ἐν τῇ ἀποθήκῃ δωμάτιον, ἵνα δύνηται νὰ εἰσέρχηται κατὰ βούλησιν ἐν καιρῷ νυκτός.

Οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ ποιμένες ἐκοιμῶντο ἐντὸς ἰδιαιτέρας οἰκοδομῆς,

Κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἥσυχον καὶ εἰρηνικὸν ἔθιμον τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐξοχῆς, πάντες ἦσαν ἤδη κατακεκλιμένοι, καὶ μόνον ὁ Βρουλὲ μετὰ τῶν ξενιζομένων του, ἦσαν ἐξυπνοι ὅτε ἡ κυρὰ Βρουλὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἐπανῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ὁ Ξυπνητὸς εἶχεν ἀπέλθῃ.

Ποῦ; οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ.

Ἡ ἀφθόνως πίπτουσα χιὼν οὐδόλως ἐμπόδιζε τὸν ἐπικατάρατον μικρὸν λαθροθῆραν.

Ὁ κὺρ Βρουλὲ συνδιελέγετο πάντοτε.

Εἶχε καταβῇ εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ οἴνου ὁπόθεν ἔφερε ἓν βουκάλιον ἀρχαίου οἴνου τῆς Ὤξερ.

Ὁ Ἐρρῖκος μετὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐπήνεσαν τὸν οἶνον τοῦτον. Ἡ δὲ γλῶσσα τοῦ κὺρ Βρουλὲ, ἐλάλει τροχάδην.

— Μὰ τὴ πίστι μου! εἶπεν, ἐκεῖνοι ποῦ βάλλουν τῆς φωτιαῖς ἠμποροῦν νὰ ἐλθοῦν τώρα πλὴν δὲν θὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ βουκάλι.

Καὶ ἐγέμισε καὶ αὖθις τὸ ποτήριόν του.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ἄφησε πλέον ἐκείνους οἵτινες βάλλουν φωτιὰς, καλέ μου κὺρ Βρουλέ!

— Τοὺς φοβεῖσθε λοιπὸν πολύ; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς πρὸς τὸν Βρουλέ.

— Ἄ! ἀκοὺς ἐκεῖ, ἀπήντησεν ὁ ἐνοικιαστὴς, ξεύρετε πῶς ἔχω ὅλα μου τὰ γεννήματα 'ς ταῖς ἀποθήκαις

— Ἡσύχασον, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, εἶσαι πολὺ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὥστε νὰ θελήσουν νὰ σὲ βλάψουν.

— Καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς Φρεγκὰλ ἦτον καὶ ἐκεῖνος ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, εἶπε στενάξας ὁ κὺρ Βρουλὲ, καὶ μ' ὅλον τοῦτο τοῦ ἔβαλαν φωτιὰ καὶ ἐκάη. . .

— Ἂς ὑπάγωμεν νὰ κοιμηθῶμεν, μολαταῦτα, καὶ ἂς κοιμηθῶμεν ἡσύχως, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ὅστις ἠγέρθη ἰδὼν ἐπανερχομένην τὴν Βρουλὲ μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

— Τὰ δωμάτιά σας εἶναι ἕτοιμα κύριοι, εἶπεν ἡ ἀγαθὴ γυνή,

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐκεῖ, προσέθετο ὁ Βρουλέ.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, δὲν εἶναι ἀνάγκη. . . ἐκοιμήθην πολλάκις εἰς τὴν οἰκίαν σας, καὶ γνωρίζω τὸν δρόμον.

Ὁ Βρουλὲ ὅμως δὲν ἤθελε νὰ στερηθῇ τῆς τιμῆς τοῦ νὰ συνοδεύσῃ τοὺς ξένους του.

Ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸν φανὸν ὃν ἐκράτει ὁ Σουλπίκιος καὶ προέβη πρῶτος.

Ὁ Ἐρρῖκος καὶ ὁ σύντροφός του ἔλαβον τὰ πυροβόλα των ἅπερ εἶχον ἀφήσει εἰσελθόντες εἴς τινα τοῦ μαγειρείου γωνίαν.

Διῆλθον τὴν αὐλὴν ἐν τάχει, διότι ἡ χιὼν ἔπιπτε πάντοτε· ὁ λοχαγὸς ὅμως ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ῥίψῃ ἓν

βλέμμα ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου, καὶ λάβῃ ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς θέσεως τῶν ὀπισθίων οἰκοδομῶν αἵτινες ἀπετέλουν τὴν ἔπαυλιν.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἔτρεμε τόσῳ πολὺ διὰ τὴν θυγατέρα της ὥστε παρηκολούθησε τὸν σύζυγόν της.

Οὗτος διέβη χωρὶς νὰ σταθῇ ἐνώπιον τοῦ δωματίου τοῦ Ξυπνητοῦ καὶ εἰσῆλθε πρῶτος εἰς τὸ διὰ τὸν ἀξιωματικὸν προορισθὲν δωμάτιον.

Καλή τις πυρὰ ἔλαμπεν ἐν τῇ ἑστίᾳ.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Βρουλὲ ἀφοῦ ἤναψεν ἓν κυρίον, τώρα εἴσαστε 'ς τὸ σπίτι σας . . . Καλὴ νύκτα καὶ καλὴν ἀνάπαυσιν!

— Εὐχαριστῶ, Βρουλέ.

— Τί ὥρα πρέπει νὰ σᾶς ἐξυπνήσω;

— Ὦ! ἔστο ἥσυχος, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος. Θὰ ἤμαι εἰς τὸ ποδάρι περὶ τὰ χαράγματα . . . Θὰ πηγαίνωμεν κυνηγοῦντες καὶ θὰ φθάσωμεν εἰς Ῥὼς διὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος.

— Καλὴ νύκτα, κύριοι.

— Καλὴν νύκτα, φίλε, ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ Βρουλὲ προσεποιήθη ὅτι ἐξήρχετο, ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν βημάτων του καὶ εἰσῆλθεν ἀδιαφόρως εἰς τὸ δεύτερον δωμάτιον, τὸ διὰ τὸν Ἐρρῖκον προσδιορισθέν.

— Σᾶς ζητῶ συγχώρησιν, εἶπεν, ἀλλὰ τὸ παραθυρόφυλλο αὐτοῦ τοῦ παραθύρου κλείει δύσκολα . . . Μὲ συμπάθειο! . . .

Ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ προσεποιήθη ὅτι ὤθει τὸ παραθυρόφυλλον.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔθεσε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Σιωπή! εἶπε σιγαλῶς, μὴ κλείσῃς.

Ὁ Βρουλὲ προσέβλεψε τὸν νέον καὶ ἐποίησε κίνημά τι διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

— Μὴ τύχῃ καὶ ἔχετε σκοπὸ νὰ πηδήσετε κάτω ἀπὸ τὸ παραθύρι;

— Σιωπή!

Ὁ Βρουλὲ ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Ἄ! κὺρ Ἐρρῖκε, εἶπε, θαρρῶ πως ἔχετε ἄδικο.

— Χέμ!

— Θὰ πάθετε κἀνένα κακὸ κἀμμιὰ μέρα.

Ὁ Ἐρρῖκος ὕψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἔφερε καὶ αὖθις τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ· εἶτα ἀπέπεμψε τὸν Βρουλέ.

Ὁ Βρουλὲ ἀπῆλθε χωρὶς νὰ κλείσῃ τὸ παραθυρόφυλλον.

Ὅταν ἀνεχώρησεν, ὁ Ἐρρῖκος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀξιωματικοῦ,

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐτοποθέτει τὰ κυνηγετικὰ αὐτοῦ ὑποδήματα ἐνώπιον τοῦ πυρός.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, πρέπει νὰ ἐκουράσθης σήμερον;

— Ναὶ καὶ ὄχι, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός· ἀλλὰ δὲν εἶναι αὐτὸ ὅπερ μὲ ἐπασχολεῖ.

— Ἄ!

— Γνωρίζεις καλῶς αὐτὸν τὸν ἐνοικιαστήν;

— Ἐγενήθη ἐν τῇ ἐπαύλει ἣν ἤδη κατέχει, καὶ ἡ ἔπαυλίς του ἀνῆκε ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη καὶ ἔτι πλέον εἰς τὴν οἰκογένειάν μου· εἶναι εἷς κάλλιστος ἄνθρωπος.

— Νομίζεις;

— Ὦ! βεβαίως!

— Παραδοξον πρᾶγμα δυσκολεύομαι. . .

— Τί μωρία!

— Ὡς πρὸς τὸν υἱόν του.

— Ὦ! ὅσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος γελῶν σοὶ τὸν χαρίζω. . . εἶναι ἓν βρομόπαιδον.

— Καὶ πολὺ πιθανὸν ἐμπρηστής. . .

— Ὄχι δά! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, πολὺ βλέπω προχωρεῖς . . . Ἐγγυῶμαι δι' αὐτούς.

— Ἄ τότε διαφέρει. . .

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἐξηκολούθει τοποθετῶν ἐνώπιον τοῦ πυρὸς τὰ ὑποδήματά του· εἶτα μετὰ βραχεῖαν σιγὴν προσέθετο·

— Δὲν μοὶ εἶπες, τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι δὲν ἐπίστευες νὰ ὑπάρχουν ἐμπρησταί;

— Ἠξεύρω ὅτι ἀπό τινος χρόνου γίνονται πολλαὶ πυρκαϊαί, ἀλλά. . .

— Ἀλλά; εἶπεν ὁ Βίκτωρ Βερνιέ,

— Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ὑπάρχουν συμμορίαι διοργανισμέναι . . .

— Ἄ!

— Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀγαπῶ νὰ βλέπω κακὰ ὄνειρα, προσέθετο ὁ κόμης Ἐρρῖκος, ὑπάγω, ἵνα μὴ τυχὸν παρασκευασθῇ τὸ πνεῦμά μου πρὸς αὐτὰ δι' ἀπαισίων συνδιαλέξεων, νὰ κατακλιθῶ ἀμέσως. Καλὴν νύκταν Βίκτωρ.

— Καλὴν νύκτα, Ἐρρῖκε.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἐκλεισε τὴν θύραν του, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του ἐνδεδυμένος, ἔσβυσε τὸ κηρίον του καὶ περιέμενε. . ,

Περιέμενε νὰ κατακλιθῇ ὡσαύτως καὶ ὁ λοχαγὸς καὶ νὰ σβύσῃ τὸ κηρίον του.

Μετά τινας στιγμὰς θορυβώδης ρογχαλισμὸς ἀνήγγειλε τῷ Ἐρρίκῳ ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἐκοιμᾶτο.

Τοτε, ὁ νέος ἠνοιξε τὸ παράθυρόν του ἄνευ θορύβου ἔκυψεν ἔξω καὶ ἠκροάσθη.

Ἡ χιὼν δὲν ἔπιπτε πλέον. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ ἐπαύλει ἔνθα οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο πλέον.

Τὸ παράθυρον μόλις ἓξ πόδας ἀπεῖχε τοῦ ἐδάφους.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος ἔλαβε τὸ πυροβόλον του, καὶ ἐπήδησεν ὅσον οἷόν τε ἀθορύβως.

Μετὰ ταῦτα, διῆλθε τὴν αὐλὴν, ἤνοιξε τὴν ἔξω θύραν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος.

— Βεβαίως, θὰ εἶμαι ἐδῶ ὀπίσω αὔριον τὸ πρωί, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, πρὶν ἐξημερώσει.

Ὁ κόμης Ἐρρῖκος διέτρεξεν τάχει, μ'ὅλον τὸ ψῦχος καὶ τὴν χιόνα, τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἣν πρὸ μικροῦ εἶχε διαβεῖ, τουτέστι τὴν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰακόβου ἄγουσαν.

Ἐπεριπάτησεν ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν καὶ ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μικρᾶς τινος ἐπαύλεως ἣν εἶχε διακρίνει τὴν προτεραίαν διερχόμενος ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ ἔπαυλις ἦν ἀναμφιλέκτως τὸ τέρμα πρὸς ὃ διηυθύνετο νύκτωρ ὁ Ἐρρῖκος, καθότι ἐβάδισεν, ὡς εἴπομεν, ταχέως· ἔσχε δὲ παλμοὺς τινὰς τῆς καρδίας ὅτε εἶδε, καίτοι προχορημένης οὔσης τῆς νυκτὸς, φῶς λάμπον εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, ὄπισθεν τοῦ καταβιβασμένου παραπετάσματος.

— Μὲ περιμένει! εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ὅστε ἐπλησίασεν ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως ἤλλαξε πορείαν καὶ ἔλαβε τὴν διὰ τοῦ δάσους πρὸς αὐτὴν ἄγουσαν ἵνα μὴ παρατηρηθῶσι βεβαίως ἐπὶ τῆς χιόνος τὰ ἴχνη του.

Τότε λαβὼν ἀτραπόν τινα, εἰς αὐτὸν γνωστὴν, ἐπλησίασεν εἰς τὸν πυργον διαγράψας, οὕτως εἰπεῖν, ἡμικύκλιον, καὶ διέβη τὸ φράττον τὸν περίβολον ὀρύφρακτον.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ εἰσπηδήσῃ τὴν θυραν τῆς αὐλῆς, ἀνήρ τις ἠγέρθη αἴφνης ἐνώπιόν του.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔφερε παραχρῆμα τὴν χεῖρα εἰς τὸ πυροβόλον του, ὅπερ ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

—

Δ'.

Ὁ ἐνώπιον τοῦ Ἐρρίκου ἐγερθεὶς ἄνθρωπος εἶπεν σὺτῷ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του·

— Μὴ φοβῆσθε, κύριε Ἐρρῖκε.

— Ἰάκωβε! ἐφώνησεν ὁ κόμης.

— Ναὶ, ἐγὼ εἶμαι.

— Ἔ! φίλε, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, ὅστις προσεπάθησε νὰ δεχθῇ περιχαρῶς τὴν συνάντησιν ταύτην ἣν ὑπέθετε τυχαίαν, τί διάβολον ἦλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ; Μήπως καὶ

καὶ σὺ ἐπίσης εἶσαι λαθροθήρας, καὶ ἦλθες νὰ στήσῃς τὰ δύκτιά σου;

— Ἠμποροῦσα νὰ σᾶς κάμω τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν; κύριε Ἐρρῖκε.

— Ὢ! ἐγώ... διαφέρει...

— Ἤγουν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος περιλύπως, σεῖς, κύριε, Ἐρρῖκε, ἤλθετε νὰ κυνηγήσετε 'ς τὰ κτήμασα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς... μὲ τὴ διαφορὰ ὅμως ὅτι τὸ 'δικό σας κυνῆγι...

— Σιωπή! εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

Ὁ νέος ἐφάνη ἀνήσυχος.

— Μοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ νοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ὅτι θὰ ἐπηγαίνετε ἀπόψε εἰς Σωλέ...

— Καθὼς βλέπεις....

— Καὶ ἐγὼ ἤλθα νὰ σᾶς 'πῶ ὅτι δὲν κάμνετε καλά.

— Μοῦ τὸ εἶπες δὰ καὶ πρό τινων ὡρῶν.

— Ναὶ, ἀλλὰ τότε σᾶς ἐσυμβούλευσα μοναχά.

— Τώρα μὲ διατάτεις ἴσως; εἶπεν ὁ κόμης Ἐρρῖκος μειδιῶν.

— Ἠξεύρετε καλὰ, κύριε Ἐρρῖκε, ὅτι ἐγὼ δὲν 'μπορῶ νὰ σᾶς προστάξω.

— Λοιπόν! πότε.... ἐξηγήθητι.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ὅταν ἤλθατε 'ς τὸ σπίτι μου καὶ ἐγὼ σᾶς ἐσυνόδευσα ἔξω, ἐπεριορίσθηκα νὰ σᾶς συμβουλεύσω νὰ παύσητε νὰ πήγαίνετε τὴ νύκτα ἤγουν νὰ κάμνετε ἐπίσκεψαις εἰς Σωλέ.

— Καλῶς. Ὕστερα;

— Τώρα ἔμαθα τέτοια πράγματα ποῦ τρέχουν 'ς τὸν πύργο, ὥστε ἀποῦ σᾶς λέγω ἔξω ἀπὸ τὰ 'δόντια. «Κύριε Ἐρρῖκε μὴ πεγαίνετε πλέον ἐκεῖ!»

— Τί συμβαίνει λοιπὸν εἰς τὸν πύργον; εἶναι ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς... Τί λοιπόν;

— Ἀπατᾶσθε δὲν εἶναι ἐκεῖ.

— Τότε λοιπὸν, αὐτὸ εἶναι ἕνας λόγος περισσότερον διὰ νὰ ὑπάγω.

— Τὸ ἐναντίον, πρέπει νὰ ὑπάγετε 'πίσω.

— Ἀλλὰ, διατί;

— Ἐπειδὴ ὁ ἀρχηγὸς θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ μιὰ στιγμὴ εἰς ἄλλην.

— Τί μὲ πειράζει ἐμένα; ἡ κυρία Σολερὸλ κατοικεῖ μίαν πτέρυγα τοῦ πύργου καὶ ἐκεῖνος τὴν ἄλλην.

— Ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῇ 'ς τὰ δωμάτια τῆς γυναίκας του.

— Ὢ! ὅσον δι' αὐτὸ, ὄχι! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ὑπερηφάνως. Ἐκεῖνος ἔχει τὸν πύργον, δηλαδὴ τὴν προῖκα, καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου φέρει τὸ ὄνομά του, ἕως ἐδῶ περιορίζονται αἱ μεταξύ των σχέσεις.

— Τὰ ξεύρω ἐγὼ αὐτὰ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἴχῃ κάνεις τὰ μέτρα του μαζή του, ἐπειδὴ εἶναι κακορρίζικος ἄνθρωπος.

— Δὲν τὸν φοβοῦμαι ἔσω ἅγιος. . . Αἴ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἐρρῖκος, δὲν εἶναι εἰς τὸν πύργον, ἀλλὰ ποῦ νὰ ἦναι;

— Τὸ ξεύρω ἐγὼ, ἀλλά . . .

— Δὲν θέλεις νὰ τὸ εἴπῃς;

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐπειδὴ τὸ μυστικὸ δὲν εἶναι δικό μου.

— Α! διαφέρει τὸ πρᾶγμα . . . Λοιπὸν καλὴν ἐντάμωσιν!

— Πῶς! δὲν ἀκοῦτε τὴ συμβουλή μου;

— Ὄχι.

— Πηγαίνετε 'ς τὸ Σωλέ;

— Βλέπεις καλῶς ὅτι μὲ περιμένει ἐκείνη, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος.

Καὶ ἐδείκνυε τὸ φῶς ὅπερ ἔλαμπεν ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων.

— Κύριε Ἐρρῖκε, γιὰ ὄνομα Θεοῦ. . . θὰ 'ὄητε πῶς θὰ πάθετε κακόν.

— Πᾶ! μήπως ὁ ἀδελφὸς Ἰακὼβ δὲν εἶναι παρὼν διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃ;

Καὶ ὁ Ἐρρῖκος ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς τὸ πυροβόλον του.

Εἶτα, ἐνῷ ὁ Ἰάκωβος ἐστέναζε, διέβη τὸ ῥῆγμα καὶ εἰσέδυ εἰς τὸν περίβολον.

— Εἶναι μολοντοῦτο μερικὰ πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορῶ νὰ τοῦ εἰπῶ, ἐψιθύρισε περιλύπως ὁ Ἰάκωβος.

. . . . . .

Καὶ ὁ ὑλοτόμος ἀπεμακρύνθη.

Εἰσέλθωμεν ἤδη εἰς τὸν πύργον Σωλέ.

Ἦν ὁ οὗτος οἰκοδομή τις τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνος ἥτις ἐτήρησε φαινόμενόν τι φεουδαλικὸν, εἰ καὶ εἶχον ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτήματά τινα, πληρώσει τὰς τάφρους καὶ καταργήσει μίαν κινητὴν γέφυραν.

Ἡ Ἐπανάστασις τὸν εἶχε σεβασθῇ, εἶναι ὁ μαρκέσιος Δὲ-Βερνιὲρ, ἰδιοκτήτης τότε αὐτοῦ, εἶχε φύγει καὶ μεταβῇ εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ Κονδέ.

Κατὰ τὰς χειροτέρας ἡμέρας τοῦ ἐνενηκοστοῦ τρίτου, σῶμα Ὠξερῶν εἶχε παρουσιασθῇ ἡμέραν τινὰ ἵνα καταστρέψῃ τὴν ἔπαυλιν καὶ τὸν πύργον, πυρπολῶν αὐτόν· ἀλλ' εἷς ἄγγελος ἐπροστάτευσεν αὐτόν.

Ὁ ἄγγελος ἐκεῖνος ἦτο νεᾶνίς τις, ὀρφανή τις δεκαετὶς, ἡ δεσποσύνη Ἑλένη Δὲ-Βερνιὲρ, ἥτις εἶχε μείνει εἰς Σωλὲ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ καὶ μιᾶς γραίας παιδαγωγοῦ.

Οἱ καρμανιόλοι καὶ οἱ ἐρυθροὶ πῖλοι ὠπισθοχώρησαν ἐνώπιον τοῦ βλέμματος καὶ τοῦ ἀγνοῦ μετώπου τῆς νεάνιδος.

Ἀπεσύρθησαν χωρὶς νὰ προξενήσουν κἀμμίαν βλάβην· καὶ ἔκτοτε ὁ πύργος ἐσεβάσθη.

Ὅθεν, ἤδη ὁ προστάτης ἄγγελος τοῦ Σωλὲ, ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ, εἶχεν ἀλλάξει ὄνομα. Ὠνομάζετο κυρία Σολερὸλ καὶ ἦτο σύζυγος τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς, ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ὁ γάμος οὗτος, ὅστις ἐγένετο ἀπὸ τριῶν ὡς ἔγγιστα ἐτῶν, εἶχε ῥίψει τὸν τόπον ὁλόκληρον εἰς ἔκπληξιν.

Ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Βερνιὲρ καὶ ἡ δεσποσύνη Ἑλένη ἦσαν προτεξάδελφοι, καὶ ἠγάπων ἀλλήλους, ὡς ἅπας ὁ τόπος τὸ ἐγνώριζεν.

Ἴσως μάλιστα ὁ ἔρως οὗτος τῆς νεάνιδος, ὅτις ἐλατρεύετο ἐν γένει, εἶχε προστετεύσει τὸν Ἐρρῖκον ἀπὸ τὰς ἐπαναστατικὰς θυέλας.

Τὸν εἶχον σεβασθῇ, αὐτὸν καὶ τὴν ἀδελφήν του, ἐν τῷ μικρῷ αὐτῶν πύργῳ Ῥώς.

Οὕτω, ὅτε πρωΐαν τινὰ ἔμαθον ὅτι ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ δὲν ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν ἐξάδελφόν της, ἵνα φέρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν περιουσίαν της, ἤτις ἦτο μεγάλης ἀξίας, πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς Σολερὸλ, ἀξιωματικὸν τῆς τύχης, καὶ ὅστις δὲν ὤφειλε τὴν στρατιωτιωτικὴν προαγωγήν του εἰμὴ εἰς περιστάσεις μυστηριώδεις, ἠσθάνθησαν εἰς τὸν τόπον ὁλόκληρον ἔκπληξιν μεμιγμένην μετὰ θλίψεως.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη τὴν πρώτην θερμιδὼρ, τουτέστι ἐννέα ἡμέρας πρὸ τῆς πτώσεως τοῦ Ῥοβεσπιὲρ καὶ τοῦ κόμματος τῶν ὀρεινῶν.

Ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Βερνιὲρ εἶχε δείξει λύπην θανάσιμον καὶ καρτερικὴν, λύπην ἐνδόμυχον, διότι ὁ γάμος οὗτος ὤφειλε νὰ καταστρέψῃ πάσας τὰς ἐλπίδας του.

Διατί καὶ πῶς ἡ ἕνωσις αὕτη ἐγένετο;

Τοῦτο ἴσα ἴσα ἠγνώουν πάντες.

Πᾶν ὅ,τι εἶχον μάθη, εἶναι ὅτι, μίαν ἑσπέραν, ἀφοῦ εἶχε περάσει τὴν ἡμέραν παρὰ τοῖς ἐξαδέλφοις της ἐν τῇ ἐπαύλει Ῥώς, καὶ προσδιορίσει τὸν γάμον της μετὰ τοῦ Ἐρρίκου κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἐπανῆλθεν εἰς Σωλέ.

Ἐκεῖ, εἶχεν εὑρεῖ ἕνα ἄγνωστον ὅστις ἀφίκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξ Παρισίων ἐσπευσμένως καὶ τῇ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν.

Ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ εἶχεν ἀναχωρήσει παραχρῆμα, ἐπὶ ἕνα μῆνα, οὐδεὶς ἤξευρε τί εἶχε γίνει.

Μετὰ παρέλευσιν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος εἶχε φανῇ καὶ αὖθις εἰς Σωλέ.

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἐκαλεῖτο κυρία Σολερὸλ, καὶ συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ συζύγου της.

Ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς Σολερὸλ ὤφειλεν, ἔλεγον, τὴν προαγωγήν του εἰς τὸν Ῥωβεσπιέρ. Εἶχεν ὑπηρετήσει, ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Ῥήνου, ἐν Βανδέᾳ καὶ ἐν Βρεττανίᾳ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γάμων του ἐδιοίκει ἓν σῶμα τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων.

Ἦν δ' οὗτος τεσσαρακονταπενταετὴς, μὲ πρόσωπον ἄγριον, τὸ δὲ βλέμμα πλῆρες κακίας.

Υἱὸς ἀρχαίου τινος συμβολαιογράφου τῆς Κουλὰνζ εὑρέθη ἐν καιρῷ τῆς ἐπαναστάσεως γραφεὺς τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου τῶν Παρισίων. Κατὰ τὴν πτῶσιν δὲ τοῦ Ῥωβεσπιὲρ, ἦτο στρατηγός. Τρία ἔτη τῷ ἤρκεσαν ἵνα προαχθῇ οὕτω.

Τὸ θερμαδοριανὸν κόμμα τὸν παρηγκώνισε. Τὸν κατέταξαν εἰς τὴν ἐφεδρείαν καὶ προσεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ τῶν Παρισίων ἐπί τινας ἡμέρας.

Ὁ ἀρχηγὸς οὗτος τῆς χωροφυλακῆς ὑπήκουσεν ἐν πρώτοις.

Διῆλθε δέκα μῆνας εἰς Σωλέ.

Εἶτα μετὰ παρέλευσιν τοῦ χρόνου τούτου, εἶχεν ἀναχωρήσει καὶ αὖθις διὰ Παρισίους, ἀφίνων τὴν νεαρὰν αὐτοῦ σύζυγον ἐν τῇ ἐπαύλει.

Πλέον τοῦ ἔτους εἶχε παρέλθει ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα, διεδόθη φήμη ὅτι ἀπέθανε· τὴν φήμην δὲ ταύτην ἤκουσαν ἐν τῷ τόπῳ μετὰ χαρᾶς.

Ἐπίστευσαν πρὸς στιγμὴν ὅτι θερμιδοριανὴ ἀντίδρασις τὸν εἶχε περιβάλει εἴς τινα τῶν σωρῶν ἐκείνων τῶν καταδίκων οὓς ἀπεκάλουν οὐρὰν τοῦ Ῥοβεσπιέρ.

Ἀλλὰ πρωΐαν τινα, ὁ στρατηγὸς ἐνεφανίσθη καὶ αὖθις.

Ἐπανῆλθεν εἰς Σωλέ, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Ἐρρῖκος Δὲ-Βερνιὲρ ἔπαυσε, καθὰ ἐφαίνετο τοὐλάχιστον, νὰ ἐπισκέπτηται τὴν ἐξαδέλφην του.

Ἐντοσούτῳ, τινὲς καλῶς πληροφορημένοι, οἷον ὑλοτόμοι, ὡς ὁ Ἰάκωβος, ἐνοικιασταὶ γαιῶν, ὡς κὺρ Βρου-

λὲς ἐγίνωσκον ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἐπήγαινεν ἐκεῖ συνεχῶς, τὴν νύκτα διὰ μέσου τῶν δασῶν, ἀπὸ Ῥὼς εἰς Σωλέ.

Καὶ τωόντι σχεδὸν καθ' ἑκάστην νύκτα, ὁ νέος ἐξετέλει τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην.

Ἐν τοσούτῳ ὁ στρατηγὸς εὑρίσκετο ἐν τῷ πύργῳ. Διϊσχυρίζοντο μάλιστα ὅτι μίαν ἑσπέραν, συνηντήθη μετὰ τοῦ Ἐρρίκου εἰς τὸν περίβολον.

Μολαταῦτα οὐδεμία ῥῆξις ἐλαβε χώραν ἀλλ' ἐχαιρέτησαν ἀλλήλους χωρὶς νὰ πλησιάσῃ ὁ εἷς τὸν ἕτερον.

Ὅθεν, ὅπως ἀποκτήσωμεν τὴν κλεῖδα πάντων τούτων τῶν μυστηρίων, δέον νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σωλὲ ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Ἐρρίκου.

Ὁ στρατηγὸς κατώκει τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ἡ δὲ κυρία Σολερὸλ τὴν ἀριστεράν.

Ἡ τελευταία αὕτη πτέρυξ εἶχεν ἰδιαιτέραν τινὰ κλίμακα ἥτις ἦγεν εἰς τὸν περίβολον καὶ ἐκλείετο ἀπὸ μικρᾶς τινος θύρας.

Πρὸς τὴν θύραν ταύτην διηυθύνθη ὁ Ἐρρίκος, καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν κλεῖδα ἣν εἶθετο ἐντὸς τοῦ κλείθρου, ἐνῷ ὕψου τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ πρς τὸ φωτιζόμενον ἐκεῖνο παράθυρον τοῦ δευτέρου πατώματος.

Λυχνία τις ἦτο τεθειμένη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ παραθύρου, οὗτινος τὸ παραπέτασμα ἠνοίχθη ἐλαφρῶς.

Ὁ Ἐρρίκος ἤνοιξε τότε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν.

Ἡ κλίμαξ ἦτο σκοτεινοτάτη, πλὴν ὁ νέος ἦν ἐξοικειομένος μετὰ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, καθότι ἀνέβη ἄνευ δυσκολίας τινος καὶ ἐλαφρῶς, καὶ ἐσταμάτησε μόνον ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐκείνου ἐν ᾧ βεβαίως περιέμενεν αὐτὸν ἡ Κ. Σολερόλ.

Ἦτο δὲ τὸ δωμάτιον τοῦτο μικρόν τι τιμώνιον οὗτινος οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ εἰκόνων οἰκογενειακῶν ἃς εἶχον ἀφαιρέσει ἀπὸ τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πύργου.

Οὐδέποτε ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς εἶχεν εἰσέλθη ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὅτε ἀφίκετο ὁ Ἐρρίκος, ἡ κυρία Σολερὸλ ἐφόρει λευκήν τινα ἐσθῆτα· ἡ δὲ μέλαινά κόμη της ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τῶν ὤμων της.

— Ἄ! εἶπεν αὕτη περιβάλλουσα μὲ τοὺς δύο αὐτῆς βραχίονας τὸν τράχηλον τοῦ νέου, ἐφοβούμην μὴ τυχὸν δὲν ἔλθῃς τὴν ἑσπέραν ταύτην, Ἐρρίκε.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἶναι τόσῳ κακὸς καιρός . . .

— Ἠξεύρεις καλῶς ὅτι ποτὲ δὲν δύναται νὰ μ' ἐμποδίσῃ τὸ τοιοῦτον, προσφιλής μοι Ἑλένη, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ὅστις ἐνεπέθετο τὸ πυροβόλον του ἔν τινι γωνίᾳ καὶ ἐκαθέσθη ἐπί τινος κλιντῆρος ὅπερ ἡ νέα γυνὴ ἔσυρε δι' αὐτὸν πλησίον τῆς ἑστίας.

— Καὶ μολαταῦτα, εἶπεν αὕτη, εἶχα τόσα πράγματα νὰ σοὶ εἴπω τὴν ἑσπέραν ταύτην.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἔχω καλὰς εἰδήσεις ἐκ Παρισίων.

— Ἀληθῶς;

— Ναί, φίλε μου, εἶπεν ἡ Ἑλένη, οἱ φίλοι μας κινοῦνται καὶ ἐργάζονται ὅπως κάμωσι τὴν Γαλλίαν νὰ ἀλλάξῃ πολιτικὸν σύστημα. Τὸ Διευθυντήριον ἀνέτρεψε τὴν λαιμητόμον, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὴν παλινορθουμένην μοναρχίαν.

— Ἑλένη! Ἑλένη! ἐψέλλισεν ὁ Ἐρρίκος σείων τὴν κεφαλήν, μὴ τυχὸν καὶ φαντασιοκοπῇς;

— Ὦ! ὄχι, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ μὲ εἶδός τι ἐνθουσιασμοῦ πυρετώδους, ἡ ὥρα τῆς μοναρχίας δὲν εἶναι μακρὰν . . . ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως ἐπίσης . . .

Ὁ Ἐρρίκος ἐστέναξε καὶ εἶπεν ἐπὶ τέλους·

— Μὴ ἐκλαμβάνῃς τὰ πράγματα τόσον εὐκόλως Ἑλένη.

— Ὄχι, φίλε μου, ἀπεκρίνατο αὕτη ὁ γάμος μου θέλει διαλυθῆ.

— Ναὶ ἂν ἐπανέλθῃ ὁ βασιλεύς· ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ ἆρά γε;

— Ὦ! δὲν ἔχεις πίστιν, Ἐρρῖκε, εἶπεν ἡ νεᾶνις περιλύπως.

— Διατί;

— Διότι πιστεύεις εἰς τὴν διάρκειαν τῆς δημοκρατίας

— Φεῦ! ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τίποτε, ἐκτὸς μόνον εἰς τὴν κακὴν μοῖραν ἥτις μᾶς καταδιώκει.

— Θὰ ὑπερισχύσωμεν αὐτῆς, Ἐρρῖκε, εἶπεν ἡ νεᾶνις ὑπερηφάνως.

Εἶτα μετὰ βραχεῖαν σιγὴν προσέθετο·

— Ὁ Καδενὲ εἶναι ἐδῶ.

Ὁ Ἐρρῖκος ἐρρίγησεν.

— Ὁ Καδενὲ εἶναι ἐδῶ; εἶπεν . . . . ἀλλὰ ποῦ; καὶ ἀπὸ πότε;

— Ἀπὸ ἀπόψε.

— Εἰς τὸλ πύργον;

— Ὄχι, εἶναι εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Παλαιομήλου ἓν τέταρτον τῆς λεύγας ἐντεῦθεν.

— Πῶς τὸ ἔμαθες;

— Μοὶ ἔγραψεν, ἰδού.

Καὶ ἡ νεᾶνις ἔτεινε μίαν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἐξαδελφόν της.

Ἐνῷ δ' οὗτος ἐπλησίαζε πρὸς τὸ φῶς ἵν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ἡ Ἑλένη τὸν ἐμπόδισεν εἰποῦσα αὐτῷ·

— Σιωπή!

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος ἀκροώμενος.

— Ὁ στρατηγὸς ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀκούω τρίζοντα τὰ βήματά του ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ἡ Ἑλένη ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον, ἀνήγειρε μίαν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος καὶ ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὰ ἔξω.

— Πόθεν νὰ ἔρχηται εἰς τοιαύτην ὥραν; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ἔ! μήπως ἠξεύρω καὶ ἐγώ; ἐπεῖπεν ἡ νέα. Ἀπὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἡμερῶν, ἀπουσιάζει συνεχῶς. Νομίζω ὅτι συνομοτεῖ καὶ αὐτὸς ἐπίσης.

— Ὑπὲρ τοῦ βασιλέως;

— Ὦ! ὄχι, ἀπεκρίθη αὕτη περιφρονητικῷ τῷ τρόπῳ, ὑπὲρ τῆς ἐρυθρᾶς δημοκρατίας. ὑπὲρ τῆς λαιμητόμου!

Καὶ τὰ χνήματά της καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της περιεῖχον ἓν ὁλόκληρον, οὕτως εἰπεῖν, ποίημα περιφρονήσεως κατὰ μίσους κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου οὗτινος ἔφερε τὸ ὄνομα.

— Ἄ! δὲν εἶναι μόνος, προσέθετο αὕτη.

— Τὸν συνοδεύει κάνείς;

— Ναὶ δύο ἄνθρωποι. . . δύο ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ γνωρίσω, ἂν καὶ φεύγῃ λαμπρῶς ἡ σελήνη. Ἄ! . . .

Ἡ τελευταία αὕτη ἐπιφώνησις ἐξῆλθεν ἄφνης τῶν χειλέων τῆς νεάνιδος, οὐχὶ διότι εἶδε τὸν στρατηγὸν ἐπιστρέφοντα κρυφίως εἰς τὸν πύργον καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ δύο ἀνθρώπων ἀγνώστων, ἀλλ' ἕνεκα αἰφνηδίου τινὸς λάμψεως ἥτις ἐφάνη εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Τί τρέχει; τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος.

Ὁ Ἐρρίκος ἀφῆκε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Καδενὲ καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον.

Μεγάλη τις λάμψις ἐφαίνετο ἄνωθεν τοῦ δάσους, λάμψις ἐρυθρὰ καὶ ἀπαισία, λάμψις πυρκαϊᾶς! δάσος τι ἐπυρπολεῖτο ἀρά γε, ἔπαυλίς τις ἢ καμμία οἰκία;

Ἡ Ἑλένη Δὲ Βερνιὲρ ἐθράξατο ζωηρῶς τῆς χειρὸς τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ τῷ εἶπε μετὰ φωνῆς πνιγομένης·

— Παράδοξον πρᾶγμα! παρετήρησα ὅτι ὁ στρατηγὸς ἐξέρχεται τὴν νύκτα τοῦ πύργου, ὁσάκις πυρκαϊά τις συμβαίνει νὰ ἐνσπείρῃ τὸν τρόμον εἰς τὰ πέριξ!

Καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐξεφώνησεν εἰπών·

— Ὦ! δὲν ἀπατῶμαι, ἡ ἔπαυλις τοῦ Βρουλὲ καίεται.

Ε'

Ἂς ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τὴν ἔπαυλιν Βρουλέ.

Ὁ ἐνοικιαστὴς καὶ ἡ σύζυγός του, ἀφοῦ ὡδήγησαν τοὺς ὑπ' αὐτῶν ξενιζομένους εἰς τὰ δωμάτιά των, κατέβησαν, καὶ ἀπελθόντες τῆς ἀποθήκης εἶχον ἐπανέλθει ε'ς τὸ μαγειρεῖον.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων, καθότι ὁ σύζυγός της ἀνεκτήσατο καὶ αὖθις τὸ τραχὺ καὶ ἀγροῖκον ἐκεῖνο ἦθος ὅπερ εἶχε συνήθως, ὅταν εὑρίσκετο μόνος ἢ μετὰ τῶν ἰδικῶν του, τουτέστι τῆς συζύγου του καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ,

Ἔτρεμεν ἡ ταλαίπωρος γυνὴ, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν σύζυγόν της τὴν ἐπάνοδον τῆς Λουκρητίας.

Καὶ ἐν τοσούτῳ ἔπρεπε νὰ τῷ κοινοποιήσῃ τὸ γεγονός . . .

Ἡ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἀντήλλαξαν πολλὰ κρυφία βλέμματα πρὸς ἀλλήλους, βλέμματα πλήρη δυσκολίας.

— Ἄ! ἐφώνησεν ὁ Βρουλὲ ὅστις ἐπανῆλθε καθεσθεὶς ἐνώπιον τῆς τραπέζης τοῦ δείπνου καὶ ἐρρόφησεν ἓν ποτήριον οἰνοπνεύματος. Τί ἔχετε καὶ οἱ δύο σας;

— Τίποτε, πατέρα, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος σκεπάζω τὴ φωνιά, ἐπειδὴ ἔχω ὑποψίας.

— Διατί λοιπὸν κυττάζεις τὴν μητέρα σου σὰν σκύλος ὅπου κυττάζει τὸ λαγωὸ 'ς τὴ φωλιά;

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἤτις ἐτακτοποίει τὰ πινάκια οὐδὲ γρῦ προέφερε.

Ὁ Σουλπίκιος ἐπλησίασε τὸν παπέρα του καὶ τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Ἡ μητέρα μου εἶναι φοβιτσιάρα, καθῶς 'ξεύρεις . . . . καὶ ἐπειδὴ σὲ βλέπει ν' ἀνάπτῃς τὴ πίπα σου.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ Βρουλὲ μὲ ἦθος τραχύ, ἂς ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ! καὶ σὺ φοβιτσιάρη . . . ἐγὼ θὰ καπνίσω τὴ πίπα μου.

Εἶτα δὲ προσέθετο·

— Ἐπειδὴ καθῶς λέγουν ἡ Ἐπανάστασι δὲν ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ, καὶ οἱ εὐγενεῖς δὲν ἔφυγαν, δὲν πρέπει νὰ καπνίζῃ κάνεις ἐμπρός των!

Ἐγέλασε καγχάσας μὲ ὕφος εἰρωνικόν· ἐπομένως ἔλαβεν ἕνα ἄνθρακα καὶ ἤναψε τὴν πίπαν του.

Τοῦτο ἔδωκε καιρὸν εἰς τὸν Σουλπίκιον νὰ πλησιάσῃ τὴν μητέρα του καὶ νὰ τῇ εἴπῃ εἰς τὸ αὖς.

— Δὲν πρέπει νὰ 'πῇς τίποτε ἀπόψε . . . εἶναι πολὺ κακοδιάθετος . . . εἶναι καλὸς νὰ τὴν σκοτώσῃ . . .

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ εἶπε τῷ συζύγῳ της·

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ τίποτα, νοικοκύρη;

— Ὄχι, νοικοκυρά, πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς.

— Καλὴ νύκτα, λοιπόν.

— Καλὴ νύκτα ἀπήντησεν ὁ Βρουλέ.

Εἰς τὰ βάθη τοῦ μαγερείου ἔκειτο μία κλίμαξ ἥτις ἦγεν εἰς τὸ πάτωμα ὅπερ ἦν ἄνωθεν αὐτοῦ.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας καὶ ἐγένετο ἄφαντος, ἀφήσασα τὸν Σουλπίκιον μετὰ τοῦ πατρός του. Ἤλθε καὶ ὁ Σουλπίκιος ἔμελλε ν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν κλίνην του ὅσον τάχος.

— Ἔ! παιδί! εἶπεν ὁ Βρουλὲ, στάσου ὀλίγο . . . ἔχω δύο λόγια νὰ σοῦ 'πῶ.

Ὁ Σουλπίκιος ἐρρήγησεν. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ πατήρ του ἐμάντευσε τὴν ἐπάνοδον τῆς Λουκρητίας.

Ἤλθε ὁ κὺρ Βρουλὲ ἤρξατο λέγων ἡσύχως·

— Σὲ ἔχω ἀνάγκην, παλληκαρά μου. Πρέπει νὰ πάγῃς εἰς Μαλὼ-Σαλτώ.

— Αὐτὴ τὴν ὥραν, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος. Ἤλησιάζει μεσάνυκτα.

— Καὶ κάμνει κρύο . . . χιονίζει . . . καὶ θὰ ἦσαι καλήτερα 'ς τὸ κρεββάτι σου φοβητσάρη! εἶπεν ὁ Βρουλὲ σκοπτικῶς.

— Ἐὰν πρέπῃ νὰ 'πάγω, πηγαίνω, εἶπεν ὁ Σουλπίκιος μεθ' ὑπομονῆς.

— Βέβαια, πρέπει . . . ἀπήντησεν ὁ Βρουλέ.

Αὔριον εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου μου, καὶ μοῦ λείπουν ἑξῆντα τάλαρα, ἤγουν χίλιαις ὀκτακόσιαις λίβραις. Θὰ πηγαίνεις 'στὸ διδάσκαλο Βερτὲν θὰ σοῦ τα δανείσῃ καὶ θὰ τοῦ δώσῃς μιὰν ἀπόδειξι.

— Ἀλλὰ, πατέρα, θὰ κοιμᾶται αὐτὴ τὴν ὥρα,

— Ἔ τί πειράζει! θὰ σηκωθῇ . . . Ἐγὼ ὅταν ἤμουν σύμβουλος τοῦ δήμου ἔκαμα νὰ τοῦ δίνουν τριάντα τάλαρα παραπάνω τὸ χρόνο.

— Ἀλλὰ πιστεύῃς, εἶπεν ἀκόμη ὁ Σουλπίκιος ὅστις ἔτρεμε διαλογιζόμενος ὅτι ἔμελλε ν' ἀφήσῃ τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀγροικοτήτων τοῦ ἐνοικιαστοῦ, πιστεύῃς πατέρα, ὅτι θὰ τοῦ εὑρίσκωνται ἑξῆντα τάλαρα;

— Ἐὰν δὲν τὰ ἔχῃ θὰ τὰ δανεισθῇ, εἶπεν ὁ Βρουλὲ διὰ φωνῆς ἥτις δὲν ἐπεδέχετο ἀπάντησιν.

Ὁ Σουλπίκιος δὲν ἠθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πάρε τὴν Ἄσπρη, εἶπεν ἀκόμη ὁ ἐνοικιαστὴς ἐπειδὴ τρέχει καλά· καὶ πρόσεπάθησε νὰ ἦσαι πίσω πρὶν ξημερώσῃ.

Ὅταν ὁ Σουλπίκιος ἐξῆλθεν, ὁ κὺρ Βρουλὲ ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν ἔξω. Δὲν ὑπῆρχε πλέον φῶς εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ὁλοχαρὸς Βίκτωρ Βερνιέ.

Τοὐναντίον ὅμως τὸ παράθυρον τοῦ Ἐβρίκου ἦν ἡμιανοικτόν.

— Καλῶς! ἐψιθύρισεν ὁ ἐνοικιάστης, ἡ εὐγενεία που εἶχε δίκαιον. Τὸ 'κατάλαβα, εὐγενέστατε, ὅτι δὲν ἤθελες κοιμηθῇ 'ς τὴν ἔπαυλι.

Ὁ Σουλπίκιος ἀπῆλθε μὲ τὴν Ἄσπρη ν παραχρῆμα.

Ὁ Βρουλὲ τὸν εἶδε ἀπερχόμενον.

— Τέλος τὸν ἐξεφορτώθηκα! εἶπε στενάξας μετά τινος ἱκανοποιήσεως.

Ἔσβεσε τὸν λύχνον ὅστις ἔκαιεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ, μείνας πλησίον τοῦ παραθύρου, ἐξηκολούθει καπνίζων.

Εἰκαὶ τὸ μαγειρεῖον ἦτο κατασκότεινον ἔξω ὅμως ἔφεγγε λαμπρῶς ἡ σελήνη, καὶ ὁ Βρουλὲ ἀκίνητος παρετήρει πάντοτε τὸ παράθυρον τοῦ Κ. Ἐβρίκου

Τέλος, τὸ παράθυρον τοῦτο ἤνοιξε καὶ ὁ νέος ἐνεφανίσθη.

Ὁ Βρουλὲ τὸν εἶδε πηδήσαντα ἐλαφρῶς εἰς τὴν αὐλὴν, ἣν διῆλθε τρέχων καὶ ἐξῆλθε αὐτῆς.

— Ἠξεύρω ποῦ πηγαίνεις, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστὴς, ἤγουν ἴσα ἴσα εἰς Σωλέ . . . καὶ ἴσως ἕως 'ς τὴ πλατεία τῆς Ὠξὲρ καὶ 'ς τὴ πλατεία τῆς Βρύσης, ὅπου στήνουν τὴν λαιμητόμο γιὰ ἐκείνους ὁποῦ βάλλουν τῆς φωτιαῖς ! . . .

Ἀφοῦ ἀπήγγειλε τὴν ἀπαισίαν ταύτην πρόρρησιν, ὁ Βρουλὲ ἐπορεύθη πρὸς τὴν ἀποθήκην.

Ἡ οἰναποθήκη τῆς Ῥαβωδιὲρ— τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς ἐπαύλεως — ἦτο ὁμοία πρὸς πάσας τὰς λοιπὰς, κατὰ τοῦτο μόνον διέφερεν ἴσως ὅτι περιεῖχε περισσότερον οἶνον ἀπὸ πᾶσαν ἑτέραν, καθότι ἡ ἄμπελος τῆς ἐπαύλεως ἦν ἡ μεγαλητέρα τοῦ τόπου.

Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἡ οἰναποθήκη αὕτη, ἦτο διηρημένη εἰς διάφορα χωρίσματα, ὧν μόνος ὁ Βρουλὲ ἐκράτει τὰς κλείδας.

Ὁ Βρουλὲ ἀνήγειρε λοιπὸν τὴν καταπακτὴν καὶ κατέβη εἰς τὴν ἀποθήκην ἄνευ φωτὸς, βαδίζων στερρῷ τῷ ποδὶ ἐντὸς αὐτῆς.

Μετὰ τριάκοντα ὡς ἔγγιστα βήματα, ἔφθασεν ἐνώπιον θύρας τινος ὄπισθεν τῆς ὁποίας εἶδεν, ἄνευ ἐκπλήξεως, λάμπον ἀσθενές τι φῶς, καὶ ὤθησε τὴν θύραν ταύτην ἥτις ἤνοιξε παραχρῆμα.

Ὁ ἐνοικιαστὴς εὑρέθη τότε ἐντός τινος ἀρκούντως εὐρέως χωρίσματος τῆς ἀποθήκης, ἐν ᾧ ἦσαν παρατεταγμέναι ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαγένα.

Εἷς λύχνος ἔκειτο ἐπί τινος βαγένης καὶ διέχεε τὸ ἀμυδρὸν αὐτοῦ φῶς ἐπὶ τριῶν ἀνδρῶν οἵτινες κατεγίνοντο εἰς τὸ νὰ παίζωσιν ἡσύχως χαρτία, ἐπὶ ἀνεστραμμένης τινος βαγένης.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἄνδρες εἶχον τὸ πρόσωπον μεμελανωμένον, ὥστε ἦν ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ τις.

Ἕκαστος εἶχε παρ' ἑαυτῷ τὸ πυροβλόον του.

— Λοιπὸν παιδιά, εἶστε ἕτοιμοι; ἠρώτησεν ὁ ἐνοικιαστής.

— Εἶναι δύο ὥραις τώρα ὅπου περιμένομεν.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ξυπνητός.

— Ἀνεχώρησεν.... ἀλλὰ εἶπεν ὅτι θὰ γυρίσῃ ὀγλήγορα.

Κραυγὴ γλαυκὸς ἠκούσθη κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ἡ κραυγὴ αὕτη ἐφαίνετο ὡσανεὶ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ βάθους τῶν τοίχων.

—

ΣΤ'

Ὁ Βρουλὲ ἀνεσήκωσεν ἓν βαρέλλιον.

Τὸ βαρέλλιον τοῦτο ὅπερ ἦτο κενὸν, ἐκάλυπτε μίαν μέλαιναν ὀπήν.

Ἡ ὀπὴ αὕτη ἦν ὑπόγειός τις σωλὴν ὅστις διήρχετο κάτωθεν τῆς αὐλῆς τῆς ἐπαύλεως καὶ ἀπέληγεν ἑκατοντάδα τινα βημάτων μακρὰν αὐτῆς εἰς θαμνώδες τι μέρος.

Ἐκ τοῦ ἀλλοκότου τούτου μέρους εἶχον εἰσέλθῃ οἱ τρεῖς μελανοπρόσωποι ἄνδρες εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ κὺρ Βρουλὲ, καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ὡσαύτως μέρος ἐπανήρχετο ὁ Ξυπνητός.

Αὐτὸς ἦτο, τῳόντι, ὅστις ἐκραύγασεν ὡς γλαῦξ· καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐνεφανίσθη ἐντὸς τῆς ἀποθήκης.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; ἠρώτησεν ὁ Βρουλὲ, ὅστις προσέβλεψε τὸν υἱόν του μετὰ στοργῆς.

— Ἐπῆγα νὰ παραφυλάξω.

— Ποῦ;

— Ἀλλά, νὰ... ἐκεῖ πέρα...

— Λοιπόν! τί εἶδες;

— Εἶδα τὸν κὺρ Ἐρρῖκο ὁ ὁποῖος ἐβγῆκε ἀπὸ τοῖχο.

— Ἄ!

— Καὶ ὁ ὁποῖος ἐπῆρε τὸ δρόμο ἴσα πέρα.

— Ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

— Πᾶ! αὐτὸ δὲν σὲ κάμνει ν' ἀπορήσῃς; εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ξυπνητός.

— Ὄχι.

— Καὶ αὐτὸ δὲν πειράζει τὰ σχέδιά σου πατέρα;

— Τὸ ἐναντίον.

Ἐνῷ ὡμίλει ὁ κὺρ Βρουλὲ ἀπέβαλλε τὸ ζῶμά του καὶ ἀφήρει τὰ πέδιλά του.

— Καὶ τέλος πάντων εἶσαι ἕνας περίφημος ἄνθρωπος μπάρμπα-Δαυλέ! ἐψιθύρισεν ὁ Ξυπνητός,

— Θὰ σωπάσῃς παλιόπαιδο! εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής. Ἐὰν τύχῃ καὶ σ' ἀκούσω νὰ πῇς ἄλλη φορὰ αὐτὸ τ' ὄνομα ἐμπρός μου, σὲ πνίγω.

— Μὲ συμπάθειο, συγχώρεσαί με, εἶπεν ὁ παῖς· περιμένω νὰ μαυρίσῃς τὸ πρόσωπο καθὼς τὸ ἔχουν οἱ σύντροφοι

— Τότε θὰ περιμείνῃς πολύ.

— Πᾶ! δὲν πιστεύω νὰ πᾷς ἡ πὴ δουλειὰ μὲ πρόσωπο καθὼς τὸ ἔχῃς, ἐπειδὴ ἀπάψε εἶναι δουλειά, αἴ;

— Ναί.

— Τότε...

— Θὰ ἴδῃς, ἀπήντησεν ὁ ἐνοικιαστής.... Ἐλᾶτε παιδιά μου.

Καὶ ἔλαβε τὸν φανὸν καὶ ἐξῆλθε πρῶτος ἀπὸ τὴν ἀποθήκην.

— Πρόσεξε νὰ μὴ κάμετε ταραχὴ, παιδιά, εἶπε, ξεύρετε τὸ δρόμο...

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασε πλησίον τῆς κλίμακος ἥτις ἦγεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔσβυσε τὸν λύχνον.

— Μὰ τὸ Θεό! ἐψιθύρισεν ὁ Ξυπνητὸς, ὅτε ἔφθασαν

εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἂν 'ξεύρω ποῦ πηγαίνομε, ἂς μὲ κρεμάσουν! . . .

— Βγάλε τὰ ποδήματά σου, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἐνοικιαστής.

— Ἔγινε. Ὕστερα;

— Ἀνάβα ἥσυχα ἥσυχα 'κεῖ ἀπάνω, καὶ ἄκουσε ἂν ἡ μάννα σου κοιμᾶται.

Ὁ Βρουλὲ καὶ οἱ τρεῖς μελανοπρόσωποι ἄνδρες περιέμενον ἀκίνητοι καὶ σιγῶντες τὴν ἐπάνοδον του Ξυπνητοῦ.

Ὁ Ξυπνητὸς ἐπανῆλθε καὶ εἶπε·

— Δὲν ἀκούω θόρυβο καὶ πρέπει νὰ κοιμᾶται.

— Καλά, ἐμπρός.

— Ἀλλὰ ποῦ πηγαίνομεν; εἶπεν ὁ Ξυπνητός.

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς.

— Ἀκούς ἐκεῖ!

— Λοιπόν! θὰ βάλωμε φωτιὰ 'ς τὴν ἀποθήκη.

— Σ' τὴν ἀποθήκη τὴ 'δική μας;

— Ναί.

— Ἀλλὰ ἔχομε τώρα ὅλα τὰ γεννήματά μας μέσα.

— Ἠμπορεῖ. . . ἀλλὰ 'ξεύρεις ἂν δὲν μᾶς τὰ ἔχουν πληρωμένα;

— Εἶμαι καθ' αὐτὸ παιδί σου, πατέρα, γιατὶ ὅλα τὰ καταλαβαίνω. Ἐγὼ τὸ ἐνόησα καὶ βλέπω ὅτι θέλεις νὰ κάψῃς μαζῆ καὶ τὸν ἀξιωματικό.

— Ἀλλοίμονο, ἐστέναξεν εἰπὼν ὁ Βρουλὲ, κακὸν εἶναι γι' αὐτόν. Ἐ! ποιὸς διάβολος τοῦ πταίει νὰ θέλῃ νὰ κυνηγᾷ ἐκείνους ποῦ βάλλουν φωτιὰ καὶ νὰ ὑποπτεύεται τὸ μπάρμπα Βρουλέ.

— Τέτοιο καλὸ ἄνθρωπο! εἶπεν ὁ Ξυπνητός

— Σιώπα, εἶπεν ὁ Βρουλὲ ὅστις ἤνοιξεν ἀθορύβως τὴν θύραν τοῦ μαγειρείου.

— Ἀδικο πρᾶγμα: προσέθετο ὁ Ξυπνητὸς, ποῦ ἔφυγεν ὁ κὺρ Ἐρρῖκος.

— Τὸ ἐναντίο, εἶπεν ὁ ἐνοικιαστής· ἐπειδὴ λέγουν 'ς ὅλα τὰ μέρη ὅτι οἱ εὐγενεῖς βάλλουν τῆς φωτιαῖς.

— Ὦ! νόστιμο! εἶπεν ὁ Ξυπνητὸς μὲ ἦθος σκωπτικόν, αὐτὸ θὰ τὸν μάθῃ νὰ ζητῇ τὸ λύκο του. . .

Ἡ σελήνη, ὑψουμένη εἰς τὸν ὁρίζοντα, ἐκρύβη ὄπισθεν τῆς καπνοδόχου τῆς ἀποθήκης· ἡ δὲ καπνοδόχη ἐσκίαζε μέρος τῆς αὐλῆς.

Διὰ τοῦ σκιαζομένου τούτου μέρους διέβησαν οἱ ἐμπρησταὶ, φοβούμενοι μήτοι ἔξυπνός τις ὑπηρέτης τῆς ἐπαύλεως ἔβλεπεν αὐτούς.

Ἡ ἀποθήκη ἔνθα ἡ κυρὰ Βρουλὲ εἶχε κρύψει τὴν θυγατέρα της, ἐνθα ἐκοιμᾶτο ὁ λοχαγὸς Βίκτωρ Βερνιὲ, ἔνθα ἦτο πᾶσα ἡ συγκομιδὴ, καὶ ἥτις, ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶχε καταδικασθῇ νὰ πυρποληθῇ, εἶχε δύο κλίμακας.

Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, ἥτις ἦγεν ἐσωτερικῶς πρὸς τὰ τρία δωμάτια, ἀπέληγεν εἰς διάδρομόν τινα εἰς τὴν ἄκραν οὗτινος εὑρίσκοντο συσωρευμένα πολλὰ ξύλα διὰ τὸν φοῦρνον.

Ἡ δ' ἑτέρα, ἥτις ἦν ἐξωτερικὴ καὶ ξυλίνη, ὡς κλίμαξ μύλου συνεκοινώνει ἀμέσως μετὰ τῆς ἀποθήκης.

Πρὸς τὴν κλίμακα ταύτην ὡδήγησεν ὁ Βρουλὲ τοὺς τρεῖς μελανοπροσώπους ἄνδρας.

— Ἔχετε τὰ φωσφόρα σας; εἶπε.

— Ναὶ, νοικοκύρη.

— Ἐδῶ, 'ξεύρετε, παιδιὰ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἐνοικιαστὴς γελῶν, καίουν, ἀλλὰ δὲν κλέπτουν. . . Λοιπόν, ἀφοῦ βάλλετε φωτιὰ 'ς τ' ἄχυρα, 'ς τὰ ξύλα καὶ εἰς πέντε ἓξ ἄλλα μέρη, φεύγετε ἀμέσως. . . Θὰ ἀνταμοίῶμεν αὔριον . . . Ἐ! Ξυπνητέ, ὁδήγησε λοιπὸν τὰ ἀδέλφια.

— Καλά, δὲν ἔρχεσαι μαζῆ μας, πατέρα;

— Ὄχι, ἐγὼ πηγαίνω νὰ ζεστάνω τὸ λοχαγό.

Καὶ ὁ Βρουλὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν δευτέραν κλίμακα. . . . . .

— Ἐντοσούτῳ ἡ Λουκρητία δὲν ἐκοιμᾶτο.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη, ἥτις ἦλθεν ὡς ἀπολολὼς υἱὸς, ἐπαιτοῦσα τὸν ἄρτον της καὶ μὲ πόδας αἱμοφύρτους, τίχε κατ' ἀρχὰς ἐνδώσει εἰς τὴν κόπωσιν. καὶ οἱ ὀφθαλ-

μοί της ἐκλείσθησαν . . . Πρὸς στιγμὴν μάλιστα εἶχεν ἀπολέσει ὡς λέγουν, τὰς αἰσθήσεις της καὶ ἀπήλαυσεν ἐπί τινα λεπτὰ ὕπνον τεταραγμένον καὶ πυρετώδη, ἀλλ' ἀφυπνίσθη ἀμέσως ἀκούσασα ὁμιλίας καὶ βήματα.

Βήματα ἄτινα ἀνήρχοντο τὴν κλίμακα καὶ ὁμιλίας ὑψηφώνους.

Μία αὐτῶν τὴν ἔκαμε νὰ ριγήσῃ· ἦν δ' αὕτη ἡ τοῦ κόμητος Ἐρρίκου.

Τότε, εἰκαὶ εἶχε καυχηθῇ εἰς τὴν μητέρα της ὅτι δὲν τὸν ἠγάπα πλέον, ἡ ταλαίπωρος κόρη ἠσθάνθη συγκίνησιν φοβεράν· οἱ κρόταφοι αὐτῆς ἐβόμβισαν καὶ ἡ καρδία της ἔπαλλε.

Κατέβη τῆς κλίνης της, διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὴν θύραν, καθότι δὲν εἶχε πλέον δύναμιν νὰ περιπατήσῃ,καὶ προσεκόλησε τὸν ὀφθαλμόν της ἐπὶ μιᾶς σχισμάδας τῆς θύρας.

Εἶδεν ἐν πρώτοις διαβαίνοντα τὸν Σουλπίκιον, εἶτα τὴν μητέρα της, εἶτα τὸν κόμητα Ἐρρίκον καὶ τὸν κὺρ Βρουλὲ καὶ τέλος μετὰ τούτους τὸν ἀξιωματικόν.

Καὶ ἐπειδὴ ἀκτίς τις τοῦ φανοῦ εἶχε φωτίσει τὸ πρόσωπον τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἡ Λουκρητία τὸν εἶδε: . .

Καὶ ἐὰν ὁ Βρουλὲ καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῦ ξενιζόμενοι ὡμίλουν ἧττον ὑψιφώνως, ἐὰν ἡ κυρὰ Βρουλὲ δὲν εἶχεν ἤδη εἰσδύσει εἰς τὸ δωμάτιον, ἤθελεν ἀκούσει τὸν ὑπόκωφον κρότον τῆς πτώσεως ἑνὸς σώματος καὶ ἕνα στεναγμὸν πεπνιγμένον.

Καθότι ἡ Λουκρητία εἶχεν ἰδεῖ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον· τὸν εἶχεν ἀναγνωρίσει . . . . Εἶχε ψελλίσει μίαν μόνην λέξιν.

— Ἐκεῖνος!

Καὶ ἐπομένως ἔπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ δωματίου, φράξασα τὴν θύραν μὲ τὸ ἐστερημένον κινήσεως σῶμά της.

. . . . . .

Πόσον διήρκεσεν ἡ λειποθυμία της; ἡ Λουκρητία δὲν

ἠδύνατο νὰ τὸ ἠξεύρῃ, ἐπανελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν· ἀλλ' ἐνῷ ἠγείρετο, ἔφερεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της χεῖρα πυρέσσουσαν καὶ ἐζήτει να ἐνθυμηθῇ, ἤκουσε νέον τινὰ κρότον.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἦν ὑπόκοφόν τι βῆμα, βῆμα κλέπτου ἢ ἐρωτυλήπτου.

Ἡ Λουκρητία παρετήρησε καὶ αὖθις ἀπὸ τὴν σχισμάδαν τῆς θύρας.

Παρετήρησε, καὶ εἶδε διαβαίνοντα τὸν πατέρα της, γυμνόποδα, ἡμιενδεδυμένον καὶ φέροντα δέσμην ἀχύρου.

Τότε, ὑπήκουσα εἰς αἴσθημά τι ἀκαταμαχήτου περιεργείας εἰς προαίσθημά τι ἴσως, ἡ Λουκρητία ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της ἀθορύβως, καὶ ἐξῆλθεν αὐτοῦ μετὰ προσοχῆς γυμνόπους.

Πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου ἔλαμπε φῶς, ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος μιᾶς ὑπανοίκτου θύρας.

Ἡ Λουκρητία ἀνεγνώρισε τὸν πατέρα της ὅστις ἦν ἐν τῷ βάθει τῆς ἀποθήκης.

Καὶ πάντοτε ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς ἀκαταβλήτου ἐκείνης ἐμφύτου ὁρμῆς τῆς περιεργείας ἥτις τὴν ἐξεκυρίευε, προϋχώρησε μέχρι τῆς φλιᾶς τῆς θύρας ἐκείνης.

Ἐνταῦθα ἡ κόμη της ἀνωρθώθη.

Ἔ δε τὸν Βρουλὲ ἐπισωρεύοντα ἄχυρον ὑπὸ τὰ ξύλα καὶ θέτοντα πῦρ εἰς αὐτά.

Τότε ἡ Λουκρητία ἐξέπεμψε κραυγήν τινα.

Πρὸς τὴν κραυγὴν ταύτην, ὁ Βρουλὲ ἐστράφη ἀπειλητικὸς, εἶδε τὴν θυγατέρα του, τὴν ἀνεγνώρισε καὶ ἐφώρμησεν ἐπ' αὐτῆς.

— Φωτιά! βοήθειαν! ἐκραύγασεν ἡ Λουκρητία.

Ἀλλ' ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν, καὶ τῇ εἶπε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ·

— Σιώπα! ἢ σὲ πνίγω!

Ἡ Λουκρητία προσεπάθησε νὰ ἐκφύγῃ, ἀλλ' ὁ πατήρ της τῇ ἔθεσε τὴν μίαν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ τοῦ στώμα-

τος τῇ ἔσφιγγιξε τὴν ἑτέραν περὶ τὸν λαιμὸν καὶ ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν οὕτως, ἐνῷ τὸ πῦρ ἐξετέλει τὸ τῆς καταστροφῆς ἔργον του.

Ἐνῷ ὁ κόμης Ἐρρίκος εὑρίσκετο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Σωλὲ, ἐνῷ τὸ πῦρ ἤρχιζε προβαῖνον ἐν τῇ ἐπαύλει τῆς Ῥαβωδιέρ, ἥτις ἀνῆκεν, ὡς γνωστὸν, εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς γωροφυλακῆς Σολερὸλ, ἐνῷ ὁ ἀγαθὸς Σουλπίκιος ἐπορεύετο εἰς Μαιλὺ-Σατὼ ἵνα δανεισθῇ ἑξήκοντα τάλληρα ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον, ὅστις μάτην εἶχεν εἰδοποιήσει τὸν Κ. Ἐρρίκον ὅτι ἔτρεχε κίνδυνον εἰσερχόμενος τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὸ μέγαρον, ὁ Ἰάκωβος, λέγομεν, ἐπανήρχετο, διὰ τῶν δασῶν, εἰς τὴν καλύβην του.

Ὁ ὑλοτόμος ἐξέπεμψε βαρὺν στεναγμὸν καὶ ἐψιθύρισε·

— Τὸν κὺρ Ἐρρίκον θὰ τὸν δολοφονήσουν μιὰ μέρα, ἐὰν δὲν προσέξῃ . . . Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω ’ς τὴ δουλειά μου . . . καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ περάσω τὴν νύκτα ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ πύργου γιὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ τόν βοηθήσω . . . Οἱ ἄλλοι μὲ περιμένουν.

Ὁ ὑλοτόμος ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἀφίκετο ταχέως εἰς τὴν καλύβην του.

Λεπτὸς καπνὸς ἐξήρχετο ἄνωθεν τῆς στέγης.

— Ἐκεῖ εἶναι! εἶπε καθ’ ἑαυτὸν ὁ Ἰάκωβος, διότι ἡ μικρὴ θὰ κοιμᾶται βέβαια εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν.

Εἶτα; παρετήρησεν ἴχνη τινὰ βημάτων ἐπὶ τῆς χιόνος.

Τὰ ἴχνη ταῦτα ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ δάσος καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὴν κυλύβην.

— Ναί, ναί, εἶπεν ἔτι ὁ Ἰάκωβος, πρέπει νὰ ἦναι τὸ ἐλάχιστον ἕνας μέσα.

Καὶ σπεύσας ἀφίκετο εἰς τὴν καλύβην του.

Φωναὶ συγκεχυμέναι ἠκούοντο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ.

Ὁ Ἰάκωβος ὤθησε τὴν θύραν καὶ εὗρε δύο ἄνδρας καθημένους παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ συνδιαλεγομένους.

Ἡ καλύβη τοῦ ὑλοτόμου διηρεῖτο εἰς δύο χωρίσματα

Ἐντὸς τοῦ ἑνὸς ἐκειμᾶτο ἡ θυγάτηρ του, ἡ ὡραία ἐκείνη Μαρία ἣν γνωρίζομεν ἤδη.

Τὸ ἕτερον τῶν χωρισμάτων ἦν εἴσοδος, τὸ μαγειρεῖον ἡ αἴθουσα τέλος ἔνθα διήρχοντο τὰς μακρὰς νύκτας πατήρ τε καὶ θυγάτηρ.

Καθὼς ὑπέθεσεν ὁ Ἰάκωβος, ἡ Μαρία τωόντι ἐκοιμᾶτο.

Μόνον οἱ δύο ἄνδρες ἐκάθηντο παρὰ τὴν ἑστίαν. Ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ τοῦ φαινομένου αὐτῶν ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν χωρικοί.

Ἐντοσούτῳ, ἐκεῖνος ὅστις ἤθελε τοὺς ἐξαιτάσει πλησιέστερον θὰ παρετήρει τὴν λεπτότητα καὶ τὴν λευκότητα τῶν χειρῶν αὐτῶν, τὴν λεπτότητα τῶν ποδῶν των καὶ μέχρι τῆς ἐντελοῦς καθαριότητος τῶν ἀσπρορούχων ἅτινα ἐφόρουν ὑπὸ τὸ ζῶμά των. Πρὶν ἡ ἀφιχθῇ ὁ ὑλοτόμος, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες συνωμίλουν χαμηλοφώνως.

— Ὥστε, ἔφθασες, ἔλεγεν ὁ εἷς, τὴν περασμένην νύκτα, εἰς Ὠξέρ ;

— Ναί, φίλτατε ἱππότα, διέτρεξε τὰς τεσσαράκοντα τρεῖς λεύγας ἀφήσας σχεδὸν τὸν ἵππον μου εἰς τὴν διάκρισίν του, ἐνδεδυμένος ὡν ὡς ἔμπορος ἵππων, καὶ τὸ ἑσπέρας τοῦτο, ἦλθον ἀπὸ Ὠξὲρ ἐνταῦθα, καθὰ μοὶ ἀνήγγειλας.

— Πεζῇ ;

— Μὲ τὸ πυρόβολον εἰς τὸν ὦμον καὶ μίαν ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα.

— Εὐτυχῶς, αἱ εἰδήσεις τὰς ὁποίας φέρεις εἰσὶν ἀρκετὰ καλαὶ ἵνα σὲ κάμωσι νὰ λησμονήσῃς τὸν κόπον.

— Τρίζει ! τρίζει ! εἶπε γελῶν ὁ ταξειδιώτης. Ἐὰν ἐνεργήσωμεν ὅπως πρέπει, ἐντὸς δύο μηνῶν ἡ Γαλλία θέλει διοικεῖσθαι ὑπὸ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΗ΄

— Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ σὲ εἰσακούσῃ! Καδενέ . . .

Ὁ Καδενέ,, καθότι ἦτο τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον ὅπερ διεἰδομεν ἐν τῷ προλόγῳ τῆς ἱστορίας ταύτης, ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη ἵνα κλείσῃ τὴν θύραν.

— Φρονεῖς, εἶπεν, ὅτι ὁ Ἰάκωβος θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ ἐπανέλθῃ;

— Τὸν ἔστειλα εἰς Σωλέ.

— Νὰ κομίσῃ τὸ γραμμάτιό μου;

— Ναί· ἅμα τὸ ἀνέγνωσα, ἦλθον ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐνεχείρισα τῷ Ἰακβώῳ.

Ὁ Καδενὲ ἐφάνη συλλογιζόμενος.

— Πολὺ ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ τὸ Σωλέ. Ἀπὸ πότε ἀνεχώρησεν;

— Ἀπὸ μιᾶς ὥρας περίπου.

— Ἐ καλῶς! ἂς ὁμιλήσωμεν ἐντοσούτῳ. Τί ἔπραξαν ἐδῶ Μασεφέρ;

— Τίποτε . . . ἢ σχεδὸν . . . Οἱ ὀλίγοι βασιλικοὶ οἵτινες μᾶς περιστοιχοῦσι στεροῦνται ἐνεργητικότητος . . . Προσεπαθήσαμεν νὰ διοργανίσωμεν ἓν σῶμα συντρόφων τοῦ Ἰεχοῦ.

— Καὶ δὲν ἐπετύχατε;

— Δηλαδὴ ἠττήθημεν.

— Ὑπὸ τίνος;

— Ὑπὸ τῶν χωροφυλάκων ἐν πρώτοις.

— Καὶ ἑπομένως;

Ὑπὸ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Σολερόλ.

— Τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς:

— Ναί.

— Ὦ! θὰ ἐμπλέξῃ εἰς τὰς χεῖράς μου, σοὶ τὸ βεβαιῶ. Καὶ ὁ Ἐρρίκος;

— Ὁ Ἐρρίκος εἶναι ἐρωτευμένος . . . ἰδοὺ τὰ πάντα. . .

— Ὑπάγει λοιπὸν καθ' ἑσπέραν εἰς Σωλέ;

— Καθ' ἑσπέραν· ἓν μόνον πρᾶγμα μὲ ἐκπλήττει, τουτέστι φοβοῦμαι μὴ τὸν δολοφονήσῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς,

— Πουφ! εἶπεν ὁ Καδενὲ, δὲν εἶναι ζηλότυπος, ὁ καλὸς αὐτὸς στρατηγός. Ἔχει τὸ μέγαρον, τὰς γαίας τὰ χρήματα . . . ὀλίγον ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν γυναῖκα του. . .

— Ἐν τοσούτῳ, ἐψέλλισεν ὁ Μασεφὲρ μὲ ἦθος εἰρωνικόν, δὲν εἶναι εὐτυχής . . .

— Νομίζεις;

— Ναὶ βεβαίως, διότι εἶναι διαθέσιμος, καὶ τὸ Διευθυντήριον δὲν θέλει τὰς ὑπηρεσίας του δι' οὐδένα λόγον.

Ὁ Καδενὲ ἐποίησε κίνημά τι ἀποστροφῆς.

— Ὅσω καὶ ἂν ὦσι διεφθαρμένοι, οἱ ἀγαπητοί μας διευθυνταὶ ἠξεύρουν οὐχ ἧττον νὰ διακρίνωσι ἕνα στρατιώτην ἀπὸ ἕνα δήμιον.

— Τέλος, Καδενὲ, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, πρέπει μολαταῦτα νὰ γνώσκω τὰ πάντα.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

— Μαντεύω τὰ πάντα καὶ δὲν ἠξεύρω τίποτε. Θέλω νὰ ἠξεύρω . . .

— Ἀλλὰ τί;

— Τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς δεσποσύνης Δὲ-Βερνιὲρ, τῆς καλῆς καὶ πιστῆς συμμάχου μας τοῦ μόνου ἀνθρώπου τοῦ τόπου τούτου.

— Ἀγαπητέ μοι βαρόνε, εἶπεν ὁ Καδενὲ μετὰ θλίψεως, ὅταν ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ ἐπανῆλθεν ἐκ Παρισίων συζευγμένη μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, κραυγὴ ἀπορίας καὶ ἀγανακτήσεως ἠγέρθη πανταχόθεν, ἀλλὰ αὕτη ἐτήρησε σιγὴν καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ τὴν ὑποπτευθῇ . . .

— Ὦ ἠξεύρω καλῶς εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ὅτι οὐδεμία ὑπόνοια δύναται νὰ τὴν βλάψῃ· ἀλλὰ τέλος πάντων διατί, πῶς . . . πῶς ἔγεινε σύζυγος τοῦ Σολερόλ;

— Τοῦτο εἶναι τρομερὸν μυστικόν.

— Καὶ . . . τὸ μυστικόν;

— Τέσσαρες ἄνθρωποι τὸ ἔμαθον . . . δύο ἀπέθανον . . . Ὁ Ῥωβεσπιὲρ ἦν εἷς αὐτῶν τῶν δύο.

— Καὶ οἱ δύο ἄλλοι;

— Ὁ Ἐρρίκος ἐν πρώτοις.

— Καὶ ἑπομένως.

— Καὶ ἑπομένως ἐγώ.

— Ἐνόησα. εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, καὶ νομίζω ὅτι ἐμάντευσα· ὅτι ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ συγκατετέθη ναὐπαν_δρευθῇ τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς ἵνα σώσῃ τινα ἀπὸ τὴν λαιμητόμον . . . ἕνα φίλον . . . οὐχὶ βεβαίως τὸν ἀδελφόν της, καθότι ἐκεῖνος ἀπέθανε.

Ὁ Καδενὲ ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Ὄχι φίλε μου, δὲν εἶν' αὐτό. . . δὲν εἶναι καθόλου αὐτό. Δὲν ἔσωσε κανενὸς ἀνθρώπου ζωήν.

— Τί εἶναι λοιπὸν;

— Ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματος Δὲ-Βερνιὲρ ὅπερ ἔμελλε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αἰονιότητα κεκαλυμμένον ἀπὸ αἴσχος καὶ ὄνειδος.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς μὲ τοῦτο;

— Ἄκουσόν με καλῶς. Σὺ ἦλθε ποτὲ κατὰ νοῦν ὅτι ἠδύνατο νὰ σημάνῃ, δι' οἰκογένειαν ἀρχαίων καὶ ἀγαθῶν εὐπατριδῶν, ὥρα φρικτὴ καὶ ἐπισήμως ἀπαισία, καθ' ἣν ἤθελεν εὐχηθῇ, χαριν τῆς τιμῆς της, τὸν θάνατον ἑνὸς τῶν μελῶν της;

— Ὄχι, εἶπεν ἀφελῶς ὁ Μασεφὲρ.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ Καδενὲ τοιαύτη τις ὥρα ἐσήμανεν, πρὸ τριῶν ἐτῶν, διὰ τὴν οἰκογένειαν Δὲ-Βερνιέρ.

— Ἀλλά . . . τέλος πάντων . . . τί συνέβη;

— Θὰ τὸ μάθῃς· ἀλλά, πρῶτον, ὁρκίσθητί μοι ὅτι δὲν θέλεις ἀποκαλύψει οὐδὲν ἀφ' ὅ,τι θέλω σοὶ εἰπεῖ.

— Ἀκούω, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, καὶ σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.

Ὁ Καδενὲ ἐπανέλαβεν·

— Ὁ οἶκος Δὲ-Βερνιὲρ ὀνομάζεται Ζουτὼλ ἐκ τοῦ πατρωνυμικοῦ ὀνόματος.

— Περίεργον! εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἠξεύρει, οἱ Ζουτὼλ Δὲ-Βερνιὲρ καὶ οἱ Ζουτὼλ Δὲ-ουρὼν ἦσαν πρωτεξάδελφοι. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ ΦΦουρὼν ἦσαν ὁ πρωτότοκος κλάδος.

— Σωστά.

— Καὶ μάλιστα, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ἐγὼ ὅστις εἶμαι Προβιγκιανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα μου, εἶμαι Βουργώνιος

ἀπὸ τὴν μητέρα μου, γνωρίζω κάλλιστα τὴν ἀρχαίαν προβιγκιανὴν γεναιαλογίαν ὥστε νὰ σοὶ εἴπω καὶ τὴν ἰδικήν των. Οἱ Ζουτὼλ ὑπῆγον εἰς τὴν δευτέραν σταυροφορίαν μετὰ τοῦ πρώτου βαρόνου Δὲ-Σαστελούζ.

— Τῳόντι.

— Ἔσχον ἀξιωματικοὺς μεταξὺ τῶν τοξοτῶν τῆς Βουργωνίας, ἕνα λοχαγὸν ἐν τῇ σωματοφυλακῇ τοῦ Ἐρρίκου Β΄., ἕνα συνταγματάρχην τοῦ Βασιλικοῦ Λαιμοδαίτου, ἕνα ὑποναύαρχον ὑπὸ τὴν προτελευταίαν βασιλείαν, καὶ τέλος τὸν πατέρα τῆς κυρίας Σωλερὸλ ὅστις ἦτο ἀντισυνταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Κονδὲ, ἔνθα ἐφονεύθη.

— Πάντα ταῦτα εἰσὶν ἀκριβέστατα.

— Τώρα, εἶπε προσέτι ὁ Μασεφὲρ, οἱ Ζουτὼλ Δὲ-Φουρὼν, πρωτότοκος κλάδος ἀπὸ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ἔσβυσαν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου ἐν τῷ ἀτόμῳ τοῦ Καρόλου-Γονδρὰν-Ῥοβέρτου, μαρκεσίου Δὲ-Ζουτὼλ, καὶ σωμα_τοφύλακος τοῦ βασιλέως.

— Τέλος πάντων, ἐψιθύρισεν ὁ Καδενὲ στενάξας, βλέπω ὅτι θέλεις ἐννοήσει εὐκόλως διατὶ ἡ δεσποσύνη Βερνιέρ, ἡ πρώτη ἐξαδέλφη του, ὑπανδρεύθη τὸν στρατηγὸν Σολερὸλ, φίλον τοῦ Ῥωβεσπιὲρ, καὶ ἕνα τῶν τρομεροτέρων τοποτηρητῶν του ἐν Βανδέῃ καὶ ἐν Βρεττανίᾳ.

— Μέχρι τοῦδε, ἀπήντησεν ὁ Μασεφὲρ, οὐδόλως ἐνόησα τὶ κοινὸν δύναται νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου καὶ τοῦ γάμου τῆς ἐξαδέλφης.

— Λοιπόν! εἶπε ψυχρῶς ὁ Καδενὲ, ἡ δεσποσύνη Ἑλένη Ζουτὼλ Δὲ-Βερνιὲρ ὑπανδρεύθη τὸν στρατηγὸν Σολερὸλ, ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ στείλωσιν εἰς τὴν λαιμητόμον τὸν ἐξάδελφόν της μαρκέσιον Ζουτὼλ ὅ_στις ἔμελλε ν' ἀτιμάσῃ διὰ παντὸς τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς γενεᾶς των.

Ὁ Μασεφὲρ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπτείλῃ κραυγήν τινα ἐκπλήξεως.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθεν.

—

Ζ'

Ὁ Καδενὲ ἔθεσεν ἕνα δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων του, ἰδὼν εἰσερχόμενον τὸν Ἰάκωβον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μασεφέρ.

— Θὰ σοὶ διηγηθῶ βραδύτερον τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας ταύτης.

— Καλησπέρα, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐναποθέσας τὸ πυροβόλον του εἴς τινα γωνίαν.

— Λοιπόν; εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Ἐτελείωσε, κύριε. Ἔδωκα 'σ τὰ χέρια τῆς δεσποσύνης Ἑλένης τὸ γράμμα.

— Θέλεις νὰ εἰπῇς τὴν Κυρίαν Σολερόλ, .

— Ὦ; τὸ ἴδιο κάμνει, κύριε ἐπανέλαβεν ὁ ὑλοτόμος Ἀλλὰ 'ς τὸν τόπον, βλέπετε, δὲν 'μποροῦμε νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὑπανδρεύθηκε . . . . καὶ τὴν ὀνομάζωμεν πάντοτε δεσποσύνην Ἑλένην.

— Φεῦ! καϋμένε φίλε, εἶπεν ὁ Καδενὲ, εἶναι ὑπανδρευμένη...

— Ἀδιάφορο, ἐγὼ ἔχω 'σ τὸ νοῦ μου, ὅτι ἠμπορεῖ ἴσως...

Ὁ Ἰάκωβος διεκόπη.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μασεφέρ.

— Ὅτι ἠμπορεῖ νὰ διαλυθῇ ὁ γάμος, προσέθετο ὁ ὑλοτόμος.

— Ναὶ. ἐὰν δὲν ἐζῶμεν ὑπὸ τὴν Δημοκρατίαν.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, λέγουν μερικοὶ ὅτι ἡ Δημοκρατία συγχωρεῖ τὸν χωρισμόν... Ἐνῷ 'σ τὸ καιρὸ τοῦ βασιλέα, ἦταν τὸ ἐναντίο...

— Θέλεις νὰ εἴπῃς ὅτι δὲν ἐπετρέπετο ἡ διάζευξις;

— Ναίσκε.

— Λοιπόν! θέλω σοὶ τὸ ἐξηγήσει εἰς δύο λέξεις.

— Ἀκούω, εἶπεν ὁ ὑλοτόμος.

— Ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενὲ, ὑπανδρεύθη πολιτικῶς μόνον. Οὐδεὶς δὲ ἱερεὺς ηὐλόγησε τὸν γάμον της, καὶ, δι' ἡμᾶς τοὺς βασιλικοὺς, δὲν εἶναι ὑπανδρευμένη... Ἐὰν ἐπανέλθῃ ὁ βασιλεὺς, ὁ γάμος της θέλει διαλυθῆ.

— Ἀλλὰ . . . γιὰ τὴν ὥρα . . . γιατὶ δὲν χωρίζεται ἀφοῦ ἔχει τόση μεγάλη ἀπέχθεια γιὰ τὸν ἀρχηγὸ τῶν χωροφυλάκων;

— Ἀλλοίμονον! διότι, σήμερον ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀκόμη πανίσχυρος.

— Πούφ! εἶπεν ὁ ὑλοτόμος, καὶ μολοντοῦτο τὰ ἔχει πολὺ κακὰ μὲ τὴν Κυβέρνησιν.

— Νομίζεις;

— Ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι εἶναι πάντα ἐδῶ καὶ δὲν τὸν προσκαλοῦν 'ς τὸ στράτευμα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ὁποῦ ἀπόθανεν ὁ Ῥωβεσπιὲρ, δὲν τὸν θέλουν πλέον

— Ἐντοσούτῳ, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ μὲ ἦθος σκωπτικὸν, ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἐπέρα ἐδῶ ἡμέρας τινας ἀναπαύσεως, καὶ ὅτι ἦτο χρήσιμος εἰς τὴν κυβέρνησιν. . .

— Ἄ ! τὸν λῃστὴν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐπαράδωκε τὸν ταχυδρόμον τὸ Κλιμεσὶ εἰς Ὠξὲρ, ὁ ὁποῖος ἔφερεν ἕνα σάκκο γεμάτο λουδοβίκεια τὰ ὁποῖα θὰ εἴχαμεν ἀνάγκην γιὰ τοὺς ἀδελφούς μας τῆς Βανδέας.

— Βλέπεις ; εἶπεν ὁ Μασεφὲρ στραφεὶς πρὸς τὸν Καδενέ.

— Εἰπέ μοι, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος, εἰπέ μοι ἀκριβῶς πᾶν τὸ συμβαῖνον ἐνταῦθα.

— Σοὶ ἔλεγα λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ Μασεφὲρ, ὅτι ὅτι προσεπαθήσαμεν νὰ διοργανίσωμεν σώματά τινα ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Ἰεχοῦ, καθὼς ἐν τῇ Φραγχοκομητίᾳ καὶ ἐν τῇ ἄνω Βουργωνίᾳ. Τὸ κέντρον τῶν συναθροίσεων ἦν εἰς τὸν πύργον Ῥώς.

— Παρὰ τῷ Ἐρρίκῳ;

— Ναί. Ἤμεθα δέκα. Ἐπεχειρήσαμεν νὰ ἀπαγάγω-

μεν τὸν διευθυντὴν Γοχιὲ ὅστις ἐπεθεώρει τὰς ἐπαρχίας, πρὸ ἑνὸς μηνός. Μὴ ἀκριβὴς εἰδοποίησις μᾶς ἔκαμε ν' ἀποτύχωμεν.

— Ὕστερον;

— Μίαν νύκτα, προσεβάλομεν τὸν ταχυδρόμον τοῦ Κλαμεσὶ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους Φρετοά. Ἀπόσπασμα χωροφυλάκων μᾶς κατεδίωξεν, ἔχον ἐπὶ κεφαλῆς τὸν στρατηγόν.

— Ἐφονεύθη κανεὶς ἐξ ὑμῶν;

— Εὐτυχῶς ὄχι· διότι δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ μεταφέρωμεν τὰ πτώματα, καὶ θὰ ἐγνωρίζοντο. Ὁ Φωτιᾶς μόνον, προσεβλήθη εἰς τὸν ὦμον ὑπὸ καραβίνας· ἀλλὰ καίτοι πληγωμένος, ἠδυνήθη νὰ φύγῃ.

— Καὶ δὲν συνέλαβον κανένα ἐξ ὑμῶν;

— Ὄχι.

— Οὐδεὶς ἐγνωρίσθη;

Οὐδείς.

— Καὶ περιωρίσθητε ἕως αὐτοῦ; εἶπεν ὁ Καδενὲ ὀλίγον περιφρονητικῶς.

— Ὦ! ἔσο ἥσυχος, ἀποκρίνεται ὁ Μασεφὲρ, ἐὰν δὲν ἐπράξαμεν τίποτε εἰσέτι θὰ πράξωμεν... Ἡ κυρία Σολερὸλ ἐστρατολόγησε δι' ἡμᾶς· καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θέλει μᾶς ἔλθει τὸ σημεῖον ἐκ Παρισίων.

— Ἔ! εἶπεν ὁ Καδενὲ, τίς σοὶ εἶπεν ὅτι τὸ σημεῖον αὐτὸ δὲν θέλει δοθῆ...

— Πότε;

— Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν. Ἴσως . . .

— Ποῖος θὰ τὸ δώσῃ;

— Ἐγώ.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἡ κυρία Σολερὸλ ἀφοῦ ἐδιάβασε τὸ γραμματάκι τὸ ὁποῖον μοῦ ἔδωκατε γιὰ τὸν ἑαυτόν της μοῦ ἔδωκεν ἕνα γιὰ τὴν εὐγενεία σας.

— Ἂς ἰδῶμεν! εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

Καὶ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἰακώβος ἓν χαρτίον ὅπερ πολὺ ἀπεῖχεν ἀπὸ τοῦ νὰ ὁμοιάζῃ ἐπιστολὴν, καὶ ὅπερ ἔφερεν ἐπιγραφὴν ἐκ χαρακτήρων ἱερογλυφικῶν.

Οἱ χαρακτῆρες οὗτοι, οἵτινες ἦσαν ἐκ τοῦ πρωτέρου συμπεφωνημένοι, δὲν ἦσαν μυστηριώδεις οὔτε διὰ τὸν Καδενὲ οὔτε διὰ τὸν Μασεφὲρ, καθότι ἔλαβον ἀμφότεροι τὸ γραμμάτιον καὶ ἀνέγνωσαν αὐτό. Ἦν δὲ τοῦτο ὧδε πῶς συντεταγμένον·

«Ὅλοι οἱ ἄνθρωποί μας εἰσὶν ἕτοιμοι. Εἴπατέ το εἰς τὸν Κ. Καδενέ. Ἓν πρᾶγμα ὅμως μὲ κάμνει νὰ φοβῶμαι, τουτέστι ἡ συμμορία ἐκείνη τῶν ἐμπροσθῶν ἥτις καταταράσσει τὸν τόπον. Οἱ ἄθλιοι οὗτοι, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τῆς οὐρᾶς τοῦ κόμματος ὅπερ ὁ θερμιδὼρ ἔρριψεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν, διέσπειραν τὴν φήμην ὅτι ἡμεῖς, οἱ βασιλικοὶ εἴμεθα οἱ ἐνεργοῦντες τὰς πυρκαϊάς. Ἐὰν ἐπαναστατήσωμεν τὴν ἐπαρχίαν πρὶν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι συλληφθῶσι καὶ καταδικασθῶσι, καὶ ἀποτύχῃ ἡ ἐπιχείρησίς μας, θέλομεν κατηγορηθῆ ἡμεῖς δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀτιμίας.

«Ἴδετε.... καὶ συλλογίσθητε.... Αὔριον τὸ ἑσπέρας, θὰ εὑρεθῶ εἰς τὴν συνέντευξιν ἣν μοὶ δίδετε...,

Ἑλένη Δε-Βερνιέρ»

— Ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Ναὶ, ἀναμφιβόλως, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ· ἀλλὰ τὸ σημεῖον ἔρχεται ἐκ Παρισίων.... καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσωμεν. Ἄλλως τε ἐλήφθησαν τὰ ἀναγκαῖα μέτρα.... καὶ ἐλπίζω ἐπιτυχίαν.

— Κύριε, εἶπεν ἀκόμη ὁ Ἰάκωβος, ἐὰν ἤθελαν νὰ μὲ βοηθήσουν, εὐθὺς θὰ ἔπιανα τοὺς ἐμπροσθάς.

— Τοὺς γνωρίζεις λοιπόν;

— Ἴσως... Γνωρίζω ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τὸ ἐλάχιστον.

— Ἄ!

— Εἶδα τὸ πρόσωπό του γιὰ ἕνα λεπτὸ, ς τὴ φωτιὰ τῆς Φρεγγάλης. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς.

— Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν πολλοὶ τοιοῦτοι;

— Κύριε, ἐπανέλαβεν ἀταράχως ὁ Ἰάκωβος, εἶναι δυσάρεστον πρᾶγμα νὰ πλησιάζῃ τόσῳ νὰ πέσῃ ἡ κυβέρνησις.

— Διατί;

— Ἐπειδὴ ἠμποροῦσα εἰς ὀλιγώτερο καιρὸ ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέραις νὰ πιάσω ὅλους αὐτούς.

= Ἄ! ἀληθῶς;

— Καὶ τὸ μεγάλο τους τὸν ἀρχηγὸ μαζῆ,

— Τί ὀνομάζεις μεγάλον της ἀρχηγόν;

— Ἔχαμα ὅρκο, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ πρὶν περάσουν πέντε ἡμέραις.

— Καὶ. . . μετὰ πέντε ἡμέρας;

— Ἐὰν ὁ ἄθλιος δὲν ἐπιτύχῃ ἐκεῖνο ὅπου σκοπεύει θὰ τὸν στείλω 'ς τὴ λαιμητόμο.

— Ἠξεύρεις, Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ γελῶν, ὅτι γίνεσαι πολὺ μυστηριώδης.

— Κύριε, ἀπεκρίνατο ὁ ὑλοτόμος, σᾶς ἦμαι ἀφοσιωμένος.

— Ὦ! τὸ ἠξεύρω.

— Ἀλλὰ, ἔχω καὶ ἐγὼ τὰ μυοτικά μου, ἢ καλήτερα νὰ 'πῶ, ἔχω μυστικὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἰδικά μου.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ φοβερά;

— Ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ μιᾶς γυναικὸς κρέμεται ἀπὸ τὴν σιωπή μου. . .

— Ἀλλά . . . ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γνωρίσῃ... αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ... αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

— Εἶναι ὁ κύριος Ἐρρῖκος.

— Ὁ Ἐρρῖκος!

— Καὶ ἡ ἀδελφή του... ἡ δέσποινα τοῦ πύργου Ῥώς.

— Μὰ τὴν τιμήν μου! ἐψέλλισεν ὁ Καδενὲ, θέλω νὰ χάσω τὸ ἀληθὲς ὄνομά μου καὶ νὰ ὀνομασθῶ Σολερὸλ, ἐὰν καταλαμβάνω λέξιν ἐξ ὅλων τούτων.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, αὐτὰ εἶναι νομίζω ὅ,τι εἴχαμεν νὰ εἴπωμεν ἀπόψε.

— Ναὶ, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ· θὰ συναθροίσῃς ὅλους τοὺς ἰδικούς μας τὴν προσεχῆ νύκτα.

= Εἰς Ῥώς...

— Ἀναμφιβόλως, καθότι εἶναι τὸ κέντρον τῶν ἐπιχειρήσεών μας.

Ὁ Μασεφὲρ ἠγέρθη, ἔλαβε τὸ πυροβόλον του καὶ εἶπε τῷ Καδενέ.

— Θὰ κοιμηθῇς λοιπὸν ἐδῶ χωρὶς ἄλλο;

— Ναὶ, εἶμαι πολὺ κουρασμένος ὥστε νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ὁ Ἰάκωβος προσέθετο·

— Ὁ κύριος Καδενὲ καθὼς καὶ ὁ κύριος Ἐρρῖκος εὐχαριστοῦνται νὰ κοιμῶνται 'ς τὸ πτωχικό μας.

Εἶτα ὁ ὑλοτόμος ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς καλύβης του καὶ ἐξῆλθεν ὀλίγον ἔξω ἵνα παρατηρήσῃ τὸν καιρόν.

Ἀλλ' αἴφνης κραυγή τις τῷ ἐξέφυγε.

— Φωτιά! φωτιά! ἰδέτε τὴ φωτιά! εἶπεν.

Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ἐξῆλθον καὶ παρετήρησαν τὴν μεγίστην ἐκείνην λάμψιν, ἥτις ἐφαίνετο ἄνωθεν τῶν δασῶν, καὶ ἣν ὁ Ἐρρῖκος εἶχε πρὸ μικροῦ παρατηρήσει, ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς ἐξαδέλφης του.

— Τί καίεται ἄρά γε ἀκόμη; ἐφώνησεν ὁ Μασεφέρ.

— Εἶναι ἡ ἔπαυλι τῆς Ῥαβωδιὲρ, χωρὶς ἄλλο, εἶπε ὁ Ἰάκωβος.

= Ἡ Ῥαβωδιέρ; ἡ ἔπαυλις τοῦ Βρουλέ;

— Ναί·

— Ταλαίπωρε Βρουλέ! εἶπεν ὁ Καδενέ,

Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος ἐκραύγασε καὶ αὖθις εἰπών·

— Πῶς, καὶ ἡ εὐγενεία σας, κύριε. εἴσαστε εὐκολόπίστευτος σὰν τὸν κύριον Ἐρρῖκον;

= Δὲν σὲ ἐννοῶ.

= Λυπῆσθε τὸ Βρουλὲ; δὲν εἶναι ἔτσι;

— Διότι εἶναι τιμιώτατος ἄνθρωπος,

— Ἄχ! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος λυσσωδῶς, ὅλοι τὰ ἴδια λέγουν, ὅλοι!

— Ἔ! τί θέλεις νὰ λέγουν λοιπόν;

— Ὦ! τίποτε... τίποτε... πλέον ἀργά... θὰ ἰδοῦν... θὰ ὁμιλήσω.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος, λαβὼν τὸ πυροβόλον του, ἐτεινάχθη ἔξω καὶ αὖθις.

— Ποῦ πηγαίνεις; εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Πηγαίνω 'ς τὴ 'Ραβωδιέρ, δὰ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος μετά τινος εἰρωνίας. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ βοηθᾷ τὸν πλησίον του . . . προπάντων ὅταν ὅταν εἶναι ἔτσι καλὸς ἄνθρωπος;

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρξατο τρέχων μετὰ πάσης σπουδῆς πρὸς τὸ μέρος τῆς πυρκαϊᾶς.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Καδενὲ τῷ Μασεφὲρ, ὅλος ὁ τόπος θὰ ἦναι ἐπὶ ποδὸς τὴν νύκτα ταύτην. Δὲν πράτης καλῶς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς 'Ρώς.

— Πᾶ!

— Ἠμπορεῖ νὰ σὲ ἀπαντήσουν καὶ νὰ σὲ γνωρίσουν Πέρασε τὴν νύκτα ἐδῶ, καλήτερα πλησίον τῆς ἑστίας.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην.

— Λοιπόν! ἐπανέλαβεν ὁ Μασεφὲρ, ὅστις ἔθετο ξύλα εἰς τὴν ἑστίαν, θὰ μοὶ εἴπῃς τώρα τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην ἱστορίαν;

— Ποίαν;

— Τὴν τοῦ γάμου τῆς δεσποσύνης Δὲ-Βερνιέρ.

— Ναί.

— Λέγε λοιπὸν, σὲ ἀκροῶμαι.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν συνωμοσίαν τῶν ἱπποτῶν τοῦ ἐγχειριδίου;

— Ναὶ, βεβαίως, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδυνήθην νὰ μάθω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐν πάσῃ αὐτῆς τῇ λεπτομερείᾳ.

— Ἰδοὺ αὕτη· οἱ ἱππόται τοῦ ἐγχειριδίου, οἱ πλεῖστοι ἀρχαῖοι σωματοφύλακες, ἐσχεδίασαν ν' ἀπαγάγουν τὴν βασίλισσαν τοῦ Τέμπλου.

— Τὸ ἠξεύρω,

= Ἡ συνωμοσία ἐξυφάνθη ἀξιόλογα. τὰ μετὰ περισκέψεως ληφθέντα μέτρα ὤφειλον ν' ἀπολήξωσιν εἰς ἐπιτυχίαν. Τέσσαρες ἱππόται κατώρθωσαν νὰ γίνωσι μέλη τῶν δημαρχικῶν, καὶ οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι ἔμελλον νὰ ὦσι τῆς ὑπηρεσίας εἰς Τέμπλον τὴν λύκτα τῶ ἀπα-

Τὰ πάντα προπαρεσκευάσθησαν, ἐσυμφωνήθησαν, ἐσταθμίσθησαν. Μόνον ἡ προδοσία ἠδύνατο νὰ κάμῃ ν' ἀποτύχῃ ἡ ἐπιχείρησις.

— Καὶ ἡ προδοσία ἐγένετο;

— Βεβαίως, καθότι οἱ εἰκοσιτέσσαρες ἱππόται τοῦ ἐγχειριδίου ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου κτὼ ἡμέρας πρὸ τῆς βασιλίσσης.

— Ἀλλ' εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ἦσαν περισσότεροι τῶν εἰκοσιαεσσάρων.

— Ὄχι.

— Καὶ ὅλοι ἀπωλέσθησαν;

— Ναί.

— Τότε, δὲν ὑπῆρχε προδότης μεταξὺ αὐτῶν.

— Ἀπ' ἐναντίας.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐννοῶ.

— Ὑπῆρχεν εἷς προδότης, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Καδενὲ, καὶ ὁ προδότης ἐκεῖνος ὠνομάζετο μαρκέσιος Καρόλος-Γοντρὰν-Ῥοβέρτος Δὲ-Ζουτώλ.

— Ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἑλένης!

— Ναί.

— Ἐκεῖνος . . . προδότης; . .

— Ἔγραψε, τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔμελλον ν' ἀπαγάγωσι τὴν βασίλισσαν, μίαν λέξιν εἰς τὴν δημαρχίαν καὶ, ἐν καιρῷ νυκτὸς, οἱ εἰκοσιτέσσαρες ἱππόται τοῦ ἐγχειριδίου συνελήφθησαν.

— Καὶ ἐκεῖνος, βεβαίως;

— Ναί. . . ἀλλ' ἔμελλον νὰ τὸν σώσωσι.

— Δὲν καταλαμβάνω τὸ τοιοῦτον, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ἐκτὸς μόνον ἂν ἔπαθεν παραφροσύνην.

Ὁ Καδενὲ ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Ἀπατᾶσαι, εἶπεν. ὁ μαρκέσιος Ζουτὼλ εἶχεν ἅπαν αὐτοῦ τὸ λογικόν.

— Ἦτο λοιπὸν τέρας;

— Ἀναντιῤῥήτως.

— Καὶ τὶς αἰτία τὸν ὤθει . . . αὐτὸν ὅστις ἦν εὐπατρίδης. . . σωματοφύλαξ;

— Ἄκουσον, εἶπεν ὁ Καδενέ, ἐνθυμεῖσαι τὴν Μαριών;

— Τὴν ἀνθοπώλιδα τοῦ Τιβολι . . . βεβαίως!

— Ἐὰν τὴν ἴδῃς, ἐρώτησέ την περὶ μιᾶς πτωχῆς νέας ἥτις ἔζησε μετ' αὐτῆς, ἣν ἠγάπησεν ὡς ἀδελφήν της, καὶ ἥτις ὠνομάζετο Λουκρητία ἐν τῷ φιλαρέσκῳ κόσμῳ.

— Λοιπόν;

— Θὰ ὑπάγῃς νὰ εὕρῃς τὴν Λουκρητίαν.

— Καλῶς. Ὕστερα;

— Καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσῃς νὰ σοὶ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ λοχαγοῦ Σολερὸλ, καθότι δὲν ἦτο ἡ λοχαγὸς τότε, τοῦ δεκανέως Βερνιέ.

— Τοῦ Βερνιέ! ἐφώνησεν ὁ Μασεφέρ· τοῦ Βίκτορος Βερνιέ!

— Ναί.

— Σήμερον λοχαγοῦ;

— Ἴσως . . . ἔπρεπε νὰ προαχθῇ.

— Ἀλλ' εἶναι ἐδῶ.

— Ἐδῶ, λέγεις;

— Ναὶ, εἰς Ῥώς. . . εἶναι φίλος τοῦ Ἐρρίκου, καὶ εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν του ἀπὸ ὀκτὼ ἤδη ἡμερῶν.

— Ὁ Καδενὲ ὠχρίασεν.

— Ἔλα δά! . . . εἶπε τέλος, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον! Δὲν εἶναι πιστευτὸν πρᾶγμα . . . Ἀπατᾶσαι!

— Σοὶ ὁμνύω ὅτι εἶναι εἰς τὸ Ῥώς.

— Καὶ σὲ εἶδεν;

— Ὄχι, ἀλλ' ἐγὼ τὸν εἶδα.

— Καὶ εἶναι φίλος τοῦ Ἐρρίκου;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Καδενὲ παραφόρως, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἐδῶ, ὅλοι ἐχάθημεν.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Μασεφὲρ τεταραγμένος.

— Διότι εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Βαρρᾶ καὶ δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα χωρὶς λόγον.

— Ἀλλ' ὁ Ἐρρῖκος ἐγγυᾶται δι' αὐτόν . . . καὶ ἄλλοτε, δὲν γνωρίζει τίποτε, ἐντελῶς τίποτε περὶ τῶν συναθροίσεών μας.

Ὁ Καδενὲ ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν αὐτοῦ καὶ ἐψιθύρισεν.

— Ἀλλὰ τί ἦλθε νὰ κάμῃ ἐδῶ;

Εἶτα, αἴφνης, ὡσανεὶ ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ ἰδέας τινος εἶπεν·

— Ὦ! τὸ ἠξεύρω.

— Ἔ λοιπόν;

— Ὑστερώτερα . . . ὑστερώτερα . . . Πλὴν ἄφησέ με πρῶτον νὰ σοὶ τελειώσω τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρκεσίου Ζουτὼλ.

— Α! αὐτὸ εἶναι σωστόν.

— Σοὶ ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἐὰν ἤθελες νὰ μάθῃς τὴν ἱστορίαν τῆς προδοσίας τοῦ μαρκεσίου, ἡ Λουκρητία ἠδύνατο νὰ σοὶ τὴν εἴπῃ· ἡ ἰδία ἠμπορεῖ νὰ σοὶ εἴπῃ τὰ ἀφορῶντα τὸν λοχαγὸν Σολερὸλ. τὸν δεκανέα Βερνιὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, καθότι ἔπαιξε τρομερὸν πρόσωπον ἐν τῇ ὑποθέσει ἐκείνῃ.

— Καὶ αὐτὴ ἐπίσης;

— Ναί, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Βερνιὲ εἶναι εἰς τὸ Ῥώς, θὰ σοὶ τὸ εἴπῃ ἴσως . . . . Τώρα, ἄφες με νὰ σοὶ διηγηθῶ ὅ,τι συνέβη, ὅτε οἱ ἱππόται τοῦ ἐγχειριδίου συνελήφθησαν.

— Λέγε! εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

Ἀλλ' ὁ Καδενὲ διεκόπη ὑπὸ ἐλαφροῦ τινος κρότου, ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς Μαρίας ἠνοιξε, καὶ ἡ νεᾶνις ἔδειξε πρὸς τοὺς δύο φίλους τὴν ὑπνώτουσαν ἔτι ξανθὴν αὐτῆς κεφαλήν.

Η'

Ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τῆς Ῥαβωδιὲρ, καὶ παραστῶμεν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν ὁ Βρουλὲ, ἐκπεπληγμένος, εὑρίσκετο ἀπέναντι τῆς θυγατρός

του, ἣν ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἀπειλῶν αὐτὴν ὅτι ἤθελε τὴν πνίξει ἐὰν ἐφώναζε, καὶ τὴν μετέφερε σχεδὸν λειπόθυμον ἐκτὸς τῆς ἀποθήκης.

Ὁ Ξυπνητὸς καὶ οἱ ἐμπρησταὶ εἶχον ἐκτελέσει ἄνευ θορύβου τὸ ἀπαίσιον αὐτῶν ἔργον. Ὁ Ξυπνητὸς εἶχεν ἀπέλθῃ καὶ αὖθις εἰς τὰ δάση, καὶ οἱ ἐμπρησταὶ εἶχον ἀπομακρυνθῆ.

Ὁ Σουλπίκιος, καθὰ γινώσκομεν, δὲν ἦν εἰς τὴν ἔπαυλιν, καὶ, μόνον, ἡ κυρὰ Βρουλὲ εἶχεν ἀκούσει θόρυβόν τινα.

Ἀνήσυχος, ἠγέρθη καὶ ἐπορεύθη πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἀλλ' αἴφνης, ἠσθάνθη τὰς κνήμας της καμπτομένας καὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς βρεχόμενον ὑπὸ ἱδρῶτος.

Εἶδεν, εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, τὸν σύζυγόν της διερχόμενον τὴν αὐλὴν, καὶ φέροντα εἰς τὰς ἀγκάλας του πρᾶγμα τι ὅπερ ἐσπάραττε σφοδρῶς.

— Ἡ κόρη μου! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἡ κόρη μου! πηγαίνει νὰ τὴν σκοτώσῃ!

Ἐφώρμησεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου της καὶ κατέβη εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἔνθα ἀφίκετο συγχρόνως μετὰ τοῦ Βρουλὲ, ὅστις ἐκράτει πάντοτε μὲ τὴν χεῖρά του κλειστὸν τὸ στόμα τῆς Λουκρητίας ὅπως ἐμποδίσῃ αὐτὴν νὰ κραυγάσῃ.

— Κόρη μου! ἐφώνησεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ, ἥτις τιναχθεῖσα περιεπτύξατο αὐτὴν, καὶ, ὡς τίγρις ὑπερασπιζομένη τὰ νεογνά της, ἀπέσπασεν αὐτὴν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἐνοικιαστοῦ.

— Ἄχ! φωτιά! βοήθειαν! ἐκραύγασεν ἡ Λουκρητία.

Πλὴν ἡ φωνή της ἦτο τοσοῦτον ἀσθενὴς, ὥστε μόνον ὑπὸ τῆς μητρός της ἠκούσθη.

Ὁ Βρουλὲ ἐδράξατο μαχαίρας τινὸς καὶ εἶπε·

— Σιωπή! ἢ σᾶς σκοτώνω καὶ τῆς δυό.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐτέθη ἔμπροσθεν τῆς θυγατρός της καὶ ἐκάλυψεν αὐτὴν μὲ τὸ σῶμά της.

— Σιωπὴ! ἐπανέλαβεν ὁ ἐνοικιαστής.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἔλαβε χώραν ἐν τῷ σκότει σχεδὸν, καθότι αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης μόλις εἰσέδυον διὰ τοῦ παραθύρου.

— Ὦ! δὲν θὰ τὴν σκοτώσῃς, νοικοκύρη μου, ἐκραύγασεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ μὲ ὕφος παρακλητικὸν καὶ ἀπειλητικὸν συνάμα. Δὲν θὰ τὴν σκοτώσῃς· ἤλθε πεζὴ ... ἐπεινοῦσε πολύ .. καὶ ἦτο πολὺ κουρασμένη ... Τὸ καϋμένο, τὸ ἀγαπημένο κορῆτσί μου, πόσα ὑπόφερε.

Καὶ ἔσφιγγεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὴν ἐκάλυπτε μὲ δάκρυα καὶ τὴν ὑπερασπίζετο μὲ τὸ στῆθός της.

— Φωτιά! πυρκαϊά! ἐπανέλαβεν ἡ Λουκρητία μὲ φωτὴν πεπνιγμένην.

Ὁ Βρουλὲ διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν μὲ τὸν βροχίονα τεταμένον.

— Θὰ σιωπάσῃς! ἐκραύγασεν οὗτος.

— Ἔλεος! εἶπεν ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἥτις ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ συζύγου της.

— Λοιπόν· ἂς σιωπάσῃ!

— Δὲν θέλω νὰ καῇ, δὲν θέλω εἶπεν ἡ νεᾶνις ζωηρῶς.

— Ἀλλὰ ποῖος καίεται, καὶ γιατί φωνάζεις φωτιά. ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Βρουλέ.

— Ἄ! ἐκραύγασεν ὁ Βρουλὲ οὔτινος ἡ φωνὴ ἦτο πλήρης τρομεροῦ θυμοῦ, ἐὰν δὲν σιωπάσητε σᾶς σκοτόνω!

Καὶ ἥρπασε καὶ αὖθις τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τὸν λαιμὸν ἣν ἠπείλησε διὰ τῆς μαχαίρας.

Ὁ τρόμος τῆς ταλαιπώρου μητρὸς ὑπῆρξε τόσῳ μεγάλος, ὥστε δὲν εἶχε δύναμιν νὰ κραυγάσῃ, ἀλλ' ἐγονυπέτησε μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας.

— Ἀλλὰ, ταλαίπωρε, ἐψέλλισε διὰ φωνῆς ἀδυνάτου εἶναι ἡ κόρη σου!

Ὁ Βρουλὲ τῇ εἶπε·

— Γυναῖκα, εἶμαι ἄνθρωπος ποῦ κρατεῖ τὸ λόγο του· ἂν θέλῃς ν' ἀναβῇς 'ς τὸ δωμάτιό σου, σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ τὴν πειράξω, ἐὰν ὅμως μείνῃς θὰ τὴν σκοτώσω.

Καὶ διὰ τὴν τρίτην φορὰν, ἀνύψωσε τὴν μάχαιράν του ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς θυγατρός του.

Ὁ φόβος ἔδωκε δυνάμεις τῇ κυρὰ Βρουλὲ ὅπως φύγῃ

Ἔφυγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ἡ θυγάτηρ της.

— Ἐδῶ εἴμαστε λοιπὸν τώρα ! εἶπε τότε ὁ κὺρ Βρουλέ.

Καὶ κρατῶν πάντοτε τὴν θυγατέρα του ἀπὸ τὸν λαιμὸν, προσέθετο·

— Ξεύρω τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ φοβᾶσαι . . . φοβᾶσαι μὴ τύχῃ καὶ καῇ ὁ Ἐρρίκος . . . Λοιπόν! ἡσύχασαι, δὲν εἶναι ἐδῶ, εἶναι 'ς τὸ πύργο.

Ἡ Λουκρητία ὅμως παρεδέρετο πάντοτε ὑπὸ τὰς σιδηρᾶς τοῦ πατρός της χεῖρας.

— Θὰ σιωπάσῃς, δυστυχισμένη! ἐπανέλαβεν ὁ ἐνοικιαστής· σοῦ εἶπα πῶς δὲν εἶναι ἐδῶ!

Ἡ νεᾶνις τῷ ἔνευσεν ὅτι δὲν ἤθελε φωνάξει ἐὰν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ.

Τότε ὁ Βρουλὲ ἀπέσυρε τὰς χεῖράς του; καὶ ἡ Λουκρητία τῷ εἶπε·

— Δὲν φοβοῦμαι μὴ καῇ ὁ κύριος . . . ἀλλὰ διὰ τὸν ἄλλον φοβοῦμαι . . . δὲν θέλω νὰ καῇ!

— Ποῖος ἄλλος;

— Ὁ λοχαγός.

— Ἀλλὰ. εἶπεν ὁ Βρουλὲ, δὲν ἠξεύρεις λοιπὸν ὅτι μὲ ὑποπτεύεται; θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ στείλῃς 'ς τὴ λαιμητόμο;

— Ἂν τὸν σώσητε, θὰ σιωπήσω.

— Τὸν γνωρίζεις τὸ λοιπόν;

— Ναί.

— Τὸν ἀγαπᾷς;

— Ναί.

— Νὰ πάρουν ὅλοι οἱ διάβολοι ! ἐκραύγασε.

Καὶ ἐλησμόνησε τὸν ὅρκον ὃν εἶχε κάμει εἰς τὴν κυρὰ Βρουλὲ, καὶ ἥρπασε καὶ αὖθις τὴν θυγατέρα του.

Πάλη φρικτὴ συνέστη.

Ὁ Βρουλὲ ἀφῆκε τὴν μάχαιραν νὰ πέσῃ χαμαὶ· ἧς ἐδράξατο ἡ Λουκρητία.

Μέλας καπνὸς ἀνήρχετο ἤδη ἄνωθεν τῆς ἀποθήκης.

— Ἆ! θὰ τὸν σώσω, θὰ τὸν σώσω! ἐπανέλαβεν ἡ Λουκρητία μετ' ἀγρίας ἐκφράσεως.

— Σὺ θὰ σιωπάσῃς καὶ ἐκεῖνος θ' ἀποθάνῃ, ἀπήντησεν ὁ ἐνοικιαστής.

Ἡ πάλη ἐξηκολούθησε τρομερὰ, λυσσώδης, μεταξὺ τοῦ ῥωμαλέου ἐκείνου ἀνδρὸς καὶ τῆς ἐκ τοῦ κόπου καταβεβλημένης ἐκείνης γυναικός· ἡ δὲ Βρουλὲ κατέβη καὶ αὖθις, καὶ ἐνῷ ἡ Λουκρητία ἐξησθένει, ἡ μήτηρ ἦλθε πρὸς βοήθειαν τῆς θυγατρός της.

. . . . . .

Ἐντοσούτῳ ὁ λοχαγὸς Βίκτωρ Βερνιὲ ἐκοιμᾶτο.

Ἐκοιμᾶτο βαθέως, μ' ὅλον τὸν ὅρκον ὃν ἔκαμε ὅτε ἀφίκετο εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ νὰ βλέπῃ καὶ νὰ παρατηρῇ τὰ πάντα.

Ὁ κόπος κατίσχυσεν αὐτοῦ, καὶ συνεπείᾳ τῶν θορυβωδῶν ῥόγχων του ὁ Ἐρρίκος εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρόν του καὶ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐπαύλεως.

Ἀλλ' ὁ ἀξιωματικὸς ἐκοιμήθη ἔχων λίαν περίφροντι τὸ πνεῦμα, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὁ ὕπνος αὐτοῦ ὑπῆρξε πυρετώδης καὶ τεταραγμένος.

Θόρυβός τις ὅμως συγκεχυμένος τὸν ἀφύπνησε.

Τὸ ἀπὸ τῆς λοιπῆς ἀποθήκης ἀποχωρίζον τὸ δωμάτιον αὐτοῦ χώρισμα ἦτο λεπτὸν, ὥστε ἤκουσε βηματισμούς.

Πλὴν ἐκλαβὼν αὐτοὺς ὡς τοὺς ὑπηρέτου τινὸς τῆς ἐπαύλεως πορευομένου πρὸς ζήτησιν ἀχύρου διὰ τοὺς βόας, δὲν ἀφῆκε τὴν κλίνην αὐτοῦ.

Ἐντοσούτῳ, μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε καὶ αὖθις τινὰ περιπατοῦντα.

— Ποῖος εἶναι ἐκεῖ; ἐφώνησεν.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη.

— Ὀνειρεύομαι ἔξυπνος, φαίνεται, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ἀπεκοιμήθη καὶ αὖθις.

Νέος τις κρότος τὸν ἀφύπνησεν. Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουε φωνὰς πεπνιγμένας, κραυγὰς συγκεχυμένας, εἶτα βήματα κατεσπευσμένα. Ἅπτινα κατέβαινον τὴν ξυλίνην κλίμακα.

Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ὁ λοχαγὸς ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν κλίνην αὐτοῦ καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ἀλλ' οἱανδήποτε καὶ ἂν κατέβαλε προσπάθειαν δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Τότε, ἀπεφάισε νὰ κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ κόμητος Ἐρρίκου.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἀπεκρίνατο.

— Ἐρρῖκε, ἐφώνησε τότε.

Ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἀπεκρίνατο σιγή!

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπεφάσισε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, καὶ εἰσέδυ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος.

Τὸ δωμάτιον ἦτο κενὸν καὶ ἡ κλίνη ἀνέπαφος.

— Ἄ! καλῶς ἐσκέφθη ὁ ἀξιωματικὸς, τὸ εὗρον. Ἐὰν εἰς κάμμιαν γωνίαν τῆς ἐπαύλεως θὰ ὑπάρχῃ βεβαίως καμμία ὡραία κόρη μετὰ τῆς ὁποίας θὰ συνδιαλέγεται ὁ Ἐρρῖκος, ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης.

Καὶ κατεκλίθη καὶ πάλιν ἡσύχως, πεπεισμένος ὅτι ὁ Ἐρρῖκος εἶχε προξενήσει ὅλον τὸν κρότον ὃν εἶχεν ἀκούσει.

Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἀντὶ νὰ κοιμηθῇ ἐσυλλογίζετο.

Ἓν πρᾶγμα τὸν ἐξέπληττεν ὑπερβαλόντως, τοῦτέστιν ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἀπιστία τοῦ φίλου του Ἐρρίκου ὡς πρὸς τοὺς ἐμπρηστάς.

— Διατί;

Ὁ Ἐρρῖκος ἦν εἰς ὑπερβολὴν βασιλικὸς, καὶ ἡ ἀτυχομία τοῦ Διευθυντηρίου διϊσχυρίζετο ὅτι οἱ βασιλικοὶ ἐνήργουν τὰς πυρκαϊάς. Ἐπομένως, ὁ λοχαγὸς ἐσκέφθη ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἀπήρχετο τοῦ Ῥῶς καθ' ἑκάστην νύκτα.

Ποῦ ὑπήγαινε;

Τοῦτο ἦτο μυστήριον.

Διαλογισμός τις ἀλλόκοτος διῆλθε τότε τὸ πνεῦμα τοῦ λοχαγοῦ.

— Ἐὰν ὁ Ἐρρῖκος ἦν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐμπρηστῶν εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Καὶ ὁ διαλογισμὸς οὗτος, ὃν ἀπώθησεν ἐν πρώτοις μετὰ περιφρονήσεως, ἐκαρφώθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ κεφαλῇ του καὶ ἐμεγεθύνθη ἐν αὐτῇ.

— Καὶ ἐὰν ἔθετε τὸ πῦρ εἰς τὴν ἔπαυλιν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἀφῆκε τὴν κλίνην του εἰμὴ διὰ τοῦτο

Ἡ τελευταία αὕτη σκέψις συνέσφιγξε τὸ πνεῦμα τοῦ λοχαγοῦ ὥστε ἐνέλεσεν αὐτὸν εἰς βασάνους ἐπί τινας στιγμάς.

Εἶτα ἡ φρόνησις καὶ ἡ εὐθυκρισία ἐθριάμβευσαν αὐτοῦ. Ἀπέπτυσε πάσας τὰς προσβλητικὰς ὑπονοίας καὶ ἀνεπόλησε τὸ εἰλικρινὲς καὶ ἔντιμον ἦθος, τὴν καλὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν συμπαθητικὴν τοῦ φίλου του φωνήν.

Καὶ ἀπεκοιμήθη μίαν ἔτι φοράν.

Πλὴν ὁ νέος οὗτος ὕπνος ὑπῆρξε βραχυχρόνιος, εἰ καὶ οὐδεὶς νέος κρότος διέκοψεν αὐτόν.

Ὀσμή τις ναυτιώδης, καπνὸς πυκνὸς εἰσεχώρησαν συνάμα εἰς τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ὁ λοχαγὸς καὶ τὸν ἀπέπνιγον.

Ὁ λοχαγὸς ἐτινάχθη ἐκτὸς τῆς κλίνης του καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου ἐγκαταληφθὲν δωμάτιον.

Ἀλλὰ, πρᾶγμα παράδοξον! τὸ πρὸ μιᾶς ὥρας ἀνοικτὸν παράθυρον ἐκλείσθη καὶ αὖθις, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς μάτην προσεπάθησε νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

Τότε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θύραν, ἥτις ἤνοιγεν ἐπὶ τοῦ διαδρόμου.

Ἡ θύρα αὕτη ἦτο κεκλεισμένη ἐξωθεν.

Ἔνοχός τις χεὶρ τὴν εἶχε κλείσει διὰ μοχλοῦ, καθότι μάτην ἔσειεν αὐτὴν ὁ λοχαγός.

Ταυτοχρόνως, ἤκουσέ τινα κραυγάζοντα· φωτιά! καὶ αἱ φλόγες εἰσεχώρησαν ἐντὸς τοῦ δωματίου του.

Ὁ λοχαγὸς πτοηθεὶς ἔτρεχεν ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ δέκα λεπτὰ, ἐκπέμπων ἀγρίας κραυγὰς, ἀπὸ τῆς θύρας εἰς τὰ παράθυρα χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀνοίξῃ κανὲν ἐξ αὐτῶν.

Εἶτα περιελθὼν σχεδὸν εἰς ἀσφυξίαν, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἤρχιζε νὰ πυρποληται.

Εὐτυχῶς τότε, καὶ ἐνῷ εὐεώρει ἑαυτὸν ἤδη ἀπολεσθέντα, βήματα ἀντήχησαν εἰς τὴν καιομένην κλίμακα καὶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐθραύσθη.

Γυνή τις ἐνεφανίσθη ὡς σωτὴρ ἄγγελος, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη εἶπε τῷ λοχαγῷ, ὅστις ἠγέρθη ἐξ αἰσθήματος αὐτοσυντηρήσεως·

— Βίκτωρ, σοὶ συγχωρῶ... ἐλθέ!

— Σύ! σύ! ἡ Λουκρητία! ἐψέλλισεν ὁ λοχαγός.

— Ναὶ, εἶπεν αὕτη, ἀλλ' ἐλθὲ ἂς φύγωμεν, τὸ πῦρ προχωρεῖ!

Ὁ λοχαγὸς ἔλαβε τὴν Λουκρητίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔφυγε μετ' αὐτῆς διὰ μέσου τῶν φλογῶν....

Θ'

Ἐνῷ ἡ πυρκαϊὰ προϋχώρει ἐν τῇ ἐπαύλει, τί ἀπέγινεν ἄραγε ὁ Ξυπνητός;

Ὁ Ξυπνητὸς εἶχε καταβῇ ἐσπευσμένως διὰ τῆς κλίμακος ἥτις ἦγεν εἰς τὸν σιτοβολῶνα.

Οἱ τρεῖς ἐμπρησταὶ παρηκολούθουν αὐτόν.

Ὁ Ξυπνητὸς ἔλσβε τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὸ παράθυρον ὁπόθεν ὁ κόμης Ἐρρίκος εἶχεν ἐξέλθη λάθρα.

— Κύψε ν' ἀναβῶ 'ς τὴ ράχη σου, τῷ εἶπε.

— Γιατί; ἠρώτησεν ὁ ἐμπρηστής.

— Γιὰ νὰ κλείσω αὐτὸ τὸ παραθύρι. Ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ ψήσῃ τὸ ψωμὶ, κλείει τὴν πόρτα τοῦ φούρνου.

Ὁ ἐμπρηστὴς ἔπραξε κατὰ τὴν αἴτησιν τοῦ Ξυπνητοῦ, ὅστις ἀφοῦ ἔκλεισε τὸ παράθυρον διὰ τοῦ μοχλοῦ, ἐπήδησε χαμαὶ καὶ λαβὼν, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐμπρηστῶν, μίαν ὀγκώδη δοκὸν ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν κεκλεισμένων παραθυροφύλλων.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον, ὁ κὺρ Βρουλὲ, ἐνῷ ὑπήγαινε νὰ θέσῃ τὸ πῦρ εἰς τὰ φρύγανα, ἔκλεισε τὴν θύραν τοῦ λοχαγοῦ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῆς μοχλοῦ.

— Θὰ ψηθῇ σὰν μῆλο, εἶπεν ὁ Ξυπνητός. Ηγαίνομε, τ' ἀδέλφια, καὶ ὀγλήγορα.

— Ποῦ πηγαίνομε; ἠρώτησεν εἷς τῶν ἐμπρηστῶν.

— Ηγαίνετε ὅπου θέλετε. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ τίποτε ἐδῶ γιὰ κλέψιμο, γιατὶ τάχα νὰ περιμένωμεν τὴ φωτιά;

— Αὐτὸ εἶναι σωστό. Καὶ σύ;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Ξυπνητὸς, ἔχω τὸ σχεδιόμου.

— Θὰ πάγῃς νὰ ἰδῇς τὰ δίκτυά σου;

— Ὄχι, θὰ κάμω ἕνα.

— Ἀ κόμη;

— Ναὶ, γιὰ τὸ λάφι. Ποῖος ἔρχεται μαζῆ μου;

— Ἐγὼ, εἶπε πᾶς ἕκαστος τῶν ἐμπρηστῶν.

— Ἄ! ἀλλ' ὄχι, ἀπεκρίνατο ὁ Ξυπνητός· ἕνας, ναὶ, ὄχι ὅμως καὶ οἱ τρεῖς. Ὁ καθένας ἂς τραβήξῃ τὸ δρόμο του, αὐτὸ εἶναι τὸ καλήτερο.

— Τί φοβάσαι λοιπόν;

— Φοβοῦμαι μὴ τύχῃ καὶ ἀπαντήσωμε κανένα ξυλοκόπον ὁ ὁποῖος θ' ἀπορήσῃ νὰ δῇ τόσο κόσμο γιὰ μιᾶς.

— Μ' αὐτὸ τὸ καιρὸ οἱ ξυλοκόποι εἶναι 'ς τὰ καλύβια των καὶ κοιμοῦνται.

— Ποιός 'ξεύρει;

— Ἐκτὸς μόναν ἂν ἀναμεταξύτων ὑπάρχουν κλεφτοκυνηγοὶ σὰν κ' ἐσένα, καὶ πάλι....

— Ἐγὼ νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Ξυπνητός, ἕνα μοναχὰ φοβοῦμαι.

— Ποιόν;

— Τὸν Ἰάκωβο.

— Ἄ! τὸν φοβᾶσαι ἐκεῖνον;

— Σὰν τὴ φωτιά.

— Εἶσαι ζῶο, εἶπεν εἰς τῶν ἐμπρηστῶν. ὅταν κάνῃ κανεὶς τὴ δουλειὰ ποῦ κάμνομε μεῖς, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται τὴ φωτιά.

— Ἂς ἦναι, ἀλλὰ ἐγὼ φοβοῦμαι τὸν Ἰάκωβο.

— Γιατί τάχα;

— Γιατί εἶναι ἐχθρὸς τοῦ πατέρα μου,

— Πᾶ! δὲν ἤξευρα....

— Ὤ! καὶ ἐγὼ δὲν τὄξευρα, εἶπεν ὁ Ξυπνητὸς, δὲν ξεύρω γιατὶ.... ἀλλὰ ξεύρω πῶς ὁ πατέρας μου καὶ αὐτὸς δὲν ὑποφέρει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον....

— Ἔ λοιπόν! ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸν ἀπαντοῦσες, τί μὲ τοῦτο;

— Σιωπή! εἶπεν ὁ Ξυπνητὸς, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ τρέχοντα.

Ὁ παῖς καὶ οἱ τρεῖς ἐμπρησταὶ συνωμίλουν οὕτω ἐνῷ ἀπεμακρύνοντο τῆς ἐπαύλεως καὶ προὐχώρουν εἰς τὸ δάσος.

Ὅτε δ' ἀφίκοντο εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος, ὁ Ξυπνητὸς ἐκαθέσθη πρὸς στιγμὴν καὶ εἶπε·

— Θυμᾶσθε τὴ φωτιὰ τῆς Φρεγγάλης;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἂν τὴν θυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Δαυλός. Ἐγὼ ἔβαλα τὴ φωτιὰ 'ς τὸ σταῦλο.

— Ναί, ἀλλὰ σὺ ἔφυγες.

— Βέβαια.

— Ὁ πατέρας μου ὅμως ἔμεινεν ὁ ὕστερινὸς, καὶ ἐνῷ ἔφευγε καὶ αὐτὸς ἀπάντησε τὸν Ἰάκωβο.

— Ἄ!

— Ὁ Ἰάκωβος ἐπήγαινε νὰ βοηθήσῃ τὸν ἐνοικιαστὴ τῆς Φρεγγάλης.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ Δαυλὸς γελῶν, ἔφθασε πολὺ ἀργά.

— Ναί, ἀλλὰ ἐγνώρισε τὸ πατέρα μου, μ' ὅλο τὸ σκέπασμα τοῦ προσώπου του.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ναί, καὶ ὁ πατέρας μου ὁμοίως.

— Μεῖνε ἥσυχος, ὁ Ἰάκωβος δὲν θὰ 'πῇ τίποτε. Πολὺ φοβᾶται μὴ φάγῃ καμμιὰ τουφεκιά.

— Ἀπατᾶσαι.... δὲν φοβᾶται τέτοια πράγματα.

— Τὶ φοβᾶται λοιπόν;

— Ὤ! δὲν ξεύρω καλὰ, ἀλλὰ ἐὰν δὲν εἶπε τίποτε ἕως αὐτὴ τὴν ὥρα θὰ 'πῇ πῶς ἔχει τοὺς λόγους του... Καλὴ νύκτα, ἀδέλφια.

— Πῶς! πηγαίνεις μέσα 'ς τὰ δάση;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις;

— Σᾶς τὸ εἶπα, ἀπεκρίνατο ὁ Ξυπνητὸς, ὅστις ἐπῆδησε τὴν τάφρον, θὰ στήσω ἕνα δίκτυ γιὰ λάφι· Καὶ τοῦτο θὰ κάμῃ νὰ μὴ λάβῃ κανεὶς ὑποψία γιὰ μένα ὅτι ἔβαλα τὴ φωτιά, ἐπειδὴ θὰ τοῦ ἀποδείξω ὅτι ἤμουν εἰς τὸ δάσος.

Ἕκαστος τῶν ἐμπρηστῶν ἔλαβε διάφορον διεύθυνσιν ὑπὸ τὸ δάσος, καὶ ὁ Ξυπνητὸς, ἐβυθίσθη πρὸς τὸ μᾶλλον πυκνὸν τοῦ δάσους μέρος, καθότι ἡ ἔλαφος ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ διέρχηται τὴν νύκτα ἐν τῷ δυσβατωτέρῳ τοῦ δάσους μέρος.

Εἶχε δὲ τὸ πυροβόλον ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

Ὁ Ξυπνητὸς οὐδέποτε ἐξήρχετο ἄνευ τοῦ πυροβόλου του.

— Ἐγὼ ξεύρω πολὺ καλὰ, εἶπεν, ὅτε εὑρέθη μόνος, γιατὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ πατέρας μου δὲν εἶναι ἀγαπημένοι, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ τὸ μάθουν.... εἶναι ἐξ αἰτίας τῆς δεσποσύνης τοῦ Ῥώς.... Ἄ! χωρὶς αὐτὴν, καὶ ἂν δὲν ἐφοβῆτο μήπως ὁ πατέρας μου τὰ 'πεῖ ὅλα, θὰ μᾶς εἶχε πωλημένους τώρα ἀπὸ τόσο καιρὸ, ὁ ἀνεθεματισμένος.

Ἐνῷ ἐμονολόγει οὕτως, ὁ Ξυπνητὸς ἀφίκετο εἰς ἀ-

τραπόν τινα ἤτις ἐφημίζετο ὡς πέρασμα τῶν ἐλάφων καὶ δορκάδων.

Ἐκεῖ, ἔστησε τὸ δίκτυόν του, τουτέστι κατεβίβασε ἕνα κλάδον δένδρου καὶ τὸν ἐστερέωσε κατὰ γῆς.

— Ἄ! εἶπεν, ὅταν ἐτελείωσε τὴν πρᾶξιν ταύτην λίαν ἐπιδεξίως. Εἶτα ἐψέλλισεν·

— Ἐὰν ἦτον 'ς τὸ χέρι μου νὰ ἐκλέξω, δὲν θὰ ἐκυνηγοῦσα ἐγὼ ἕνα λάφι.

Εἶτα, ἐπανελθὼν ἐπὶ τῶν βημάτων του εἶπε.

— Ἂς ὑπάγωμεν νὰ ἰδοῦμεν τὴν ἔπαυλι ἡ ὁποία καίεται. Ἀγαπῶ, ἐγὼ, τὴ φωτιά. Ὦ! μόνε γιὰ εὐχαρίστησι μπορεῖ κανεὶς νὰ βάνῃ φωτιαῖς!

Καὶ ὁ παῖς ὁμιλῶν οὕτω, ἀφίκετο εἰς ἕνα βράχον ὅςις ἀνυψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους, ἓν τέταρτον τῆς λεύγας μακρὰν τῆς ἐπαύλεως.

Ἡ ἔπαυλις ἐπυρπολεῖτο· ἐφώτιζεν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν τὰ δάση καὶ τὴν πεδιάδα, καὶ ὁ Ξυπνητὸς, ἀπὸ τὸ μέρος ἔνθα ἦν, ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ καὶ τὰ ἐλάχιστα τοῦ τρομεροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς ἀπαισίου θεάματος.

Οἱ ὑπηρέται τῆς ἐπαύλεως, καὶ αἱ γυναῖκες ἔτρεχον εἰς τοὺς ἀγροὺς, προσπαθοῦντες νὰ σώσωσι τίς ἓν ἔπιπλον, τίς ἕνα σάκκον σίτου.

Οἱ ἵπποι, αἱ ἀγελάδες, καὶ τὰ πρόβατα ἐκάλπαζον συγχεχυμένα διὰ τῶν πεφλωγισμένων δοκῶν καὶ τῶν καταπιπτόντων τοίχων.

Κραυγαὶ ἀπελπισίας ἀφικνοῦντο μέχρι τοῦ Ξυπνητοῦ, ἐπὶ τῶν πτερύγων ἀνέμου θερμοτάτου.

Καὶ, μεταξὺ τῶν κραυγῶν τούτων, ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ πατρός του, ὅστις ἐθρήνει καὶ ὅστις προσεπάθει νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς ἀνθρώπους του ἵνα σβέσωσι τὴν πυρκαϊάν.

— Κατεργάρη! . . . ἐψιθύρισεν ὁ Ξυπνητός.

Καὶ ἐνῷ ἐπανελάμβανεν ἔτι·

— Ὦ τί ὡραία ὁποῦ εἶναι!

Χείρ τις τῷ ἔκρουε τὸν ὦμον, καὶ στραφεὶς, μικροῦ δεῖν ἔπιπτεν ὕπτιος.

— Ἰάκωβε! εἶπε.

— Ναὶ, ἐγὼ εἶμαι, εἶπεν ὁ ὑλοτόμος, καὶ τώρα 'ξεύρω ἐκεῖνο ποῦ ἤθελα νὰ μάθω.

— Τί πρᾶγμα;

Ὁ ὑλοτόμος, καθότι αὐτὸς ἦτο, ὅστις ἀφῆκε πρὸ μικροῦ τὸν Μασεφὲρ καὶ τὸν Καδενὲ, καὶ ἔσπευδε διὰ μέσου τῶν δασῶν ἵνα ὑπάγῃ πρὸς βοήθειαν τῆς ἐπαύλεως ὁ ὑλοτόμος, λέγομεν, ὁμιλῶν οὕτω, ἥρπασε τὸν Ξυπνητὸν ἐντὸς τῶν ρωμαλέων αὐτοῦ βραχιόνων καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἐπροδόθης, κακορρίζικε! σὺ καὶ ὁ παπέρας σου ἐβάλετε τὴ φωτιὰ 'ς τὴν ἔπαυλι.

— Τί πειράζει γερο-στρίγλη; εἶπεν ὁ παῖς.

— Πειράζει, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ὅτι σ' ἔχω 'ς τὸ χέρι καὶ εἶσαι 'ς τὴν ἐξουσίαν μου.

— Ἄ! ἄ! ἐτραύλισεν ὁ Ξυπνητός. Τί θὰ μὲ κάμῃς λοιπόν;

— Θέλω νὰ σὲ ὑπάγω εἰς Κουρσών.

— Πᾶ!

— Καὶ νὰ σὲ δώσω 'ς τοὺς χωροφύλακας. Ἐμπρός! περιπάτει! . . .

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ὤθησε τὸν παῖδα ἐνώπιον αὐτοῦ. Οὗτος δὲ ὅστις δὲς εἶχε τὸ ὅπλον του, διελογίσθη πρὸς στιγμὴν νὰ φύγῃ.

— Περιπάτει! ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος διὰ φωνῆς ἐντόνου, περιπάτει, γιατὶ σοῦ στέλλω μιὰ μπάλα 'ς τὴ ῥάχι.

Ὁ Ξυπνητὸς ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ· καὶ ὁ Ἰάκωβος λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τὸ περιλαίμιον, τὸ ὤθησε πρὸ αὐτοῦ ἔχων τὸ μὲν πυροβόλον του κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου, τὸ δὲ τοῦ Ξυπνητοῦ εἰς τὴν χεῖρα

— Ὁ Ξυπνητὸς ἤρχισε νὰ κλαίῃ, καὶ, ἐνῷ ἔκλαιεν, ἔλεγε·

— Τί σὲ μέλει σένα ἂν ἐγὼ ἔβαλε τὴ φωτιά; . . .

— Θὰ τὸ ἰδῇς! . . . περιπάτει μολοντοῦτο·

Ὁ ὑλοτόμος ὡδήγει τὸν Ξυπνητὸν διὰ τινος ἀτραποῦ ἐν τῷ δάσει.

— Ποῦ πηγαίνομεν ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησε τὸ σωκακόπαιδον.

— 'Σ τὸ δρόμο τοῦ Κουρσόν.

— Καλά! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ξυπνητός... πρόσμενε... Ἴσως εὕρῃς καμμιὰ διασκέδασι 'ς τὸ δρόμο.

Καὶ ἐνῷ ἀφίκοντο εἰς μέρος τι ἔνθα τὸ δάσος ἦτο πυκνόν, ὁ Ξυπνητὸς κατέβαλε μεγίστην τινα προσπάθειαν, καὶ ὤθησεν ἀποτόμως τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἐξέθεμψε κραυγὴν τινα.

Εἶχεν ἀναρπασθῇ ἀπὸ τὸ δίκτυον ὅπερ ὁ Ξυπνητὸς εἶχε στήσει πρὸ μικροῦ, δίκτυον τρομερόν, ἐκ τῆς συσφίγξεως τοῦ ὁποίου οὐδ' ἀγριόχοιρος ἠδύνατο να διαφύγῃ.

Μόνον, ἀντὶ νὰ συλληφθῇ ἀπὸ τὸν λαιμὸν, ὁ Ἰάκωβος συνελήφθη κατὰ τὸ μέσον τοῦ σώματος.

Καὶ τὸ πυροβόλον ὅπερ ἐκράτει τῷ ἐξέφυγε τῶν χειρῶν.

— Τὸ κυνηγημένο γίνεται κυνηγὸς, εἶπεν ὁ Ξυπνητός.

Καὶ λαβὼν τὸ πυροβόλον ἐσημάδεσε τὸν δυστυχῆ Ἰάκωβον καὶ τὸν ἐπυροβόλησε!...

Ι'

Ἡ πυρκαϊὰ λοιπὸν τῆς ἐπαύλεως εἶχε παρατηρηθῇ ἀπὸ πολλὰ διάφορα μέρη, ἀπὸ τὴν καλύβην τοῦ Ἰακώβου ἐν πρώτοις καὶ ἐκ τοῦ πύργου Σωλὲ ἀκολούθως.

Ἐνθυμούμεθα ὅτι ἡ κυρία Σολερὸλ, κεκρυμμένη μετὰ τοῦ Ἐρρίκου ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων, εἶχεν εἰδεῖ ἐπανερχόμενον οἶκαδε τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς διά τινος τῶν ἀτραπῶν τῆς ἐπαύλεως, συνοδευόμενον ὑπὸ δύο ἀγνώστων· ἐπειδὴ δ' αὕτη εἶχεν ἐκπέμψει κραυγὴν τινα ἰδοῦσα τὴν ἀπαισίαν λάμψιν ἄνωθεν τοῦ δάσους, ἐνῷ ὁ Ἐρρίκος ἔλεγεν·

— Ἡ Ῥαδωδιὲρ πυρισολεῖται!

Καὶ ἡ κυρία Σολερὸλ προσέθετο·

— Παρετήρησα ὅτι ὁ στρατηγὸς ἦν ἀπὼν ὁσάκις πυρκαϊά τις ἐφαίνετο εἰς κανὲν μέρος.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἔκαμον τὸν Ἐρρίκον νὰ ῥιγήσῃ.

— Ὦ! εἶπε, μήπως ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἐμπρηστῶν;

— Δὲν ἠξεύρω... ἀλλὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ πράξῃ· ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις.

— Πόθεν νὰ ἔρχηται ἆρά γε;

— Ἀγνοῶ. Ἐξῆλθεν ὀλίγον πρὶν νυκτώσῃ ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ κυνηγήσῃ κανένα λαγιδέα ἐν τῷ δάσει.

— Τίνες εἰσὶν οἱ συνοδεύοντές τον;

— Οὐδέποτε τοὺς εἶδα.

Ἡ κυρία Σολερὸλ ἐστήριζε τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἐξαδέλφου της..

— Σιωπή, εἶπε.

Τῳόντι, ἠκούοντο βήματα ἀντηχοῦντα εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα· τὰ βήματα τοῦ στρατηγοῦ ὅστις διηυθύνετο εἰς τὰ δωμάτιά του.

— Ὦ! ἐπανέλαβεν αὕτη, μεγάλην θυσίαν ἔκαμνον ἂν ἠδυνάμην νὰ μάθω ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι.

Εἶτα κρούσασα τὸ μέτωπόν της·

— Ἄκουσον, Ἐρρῖκε, εἶπε, θά πράξω κάτι δι' ὃ ἐρυθριῶ.

— Τί;

— Θὰ γίνω κατάσκοπος.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς, Ἑλένη;

— Θέλω νὰ εἴπω ὅτι πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ μάθω πόθεν ἔρχεται καὶ τίνες εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι.

— Πῶς θὰ τὸ μάθῃς;

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὅσῳ καὶ ἂν ἦναι ὁ κύριος ἐδῶ, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ κυρία Σολερὸλ, δὲν γνωρίζει τὸν πύργον καθὼς ἐγὼ ἤτις ἐγεννήθην ἐν αὐτῷ. Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐρυθρὰν αἴθουσαν;

— Ναί.

— Καὶ τὴν σκευοθήκην ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς παρεκκλήσιον κατὰ τὸ ἔτος 1793.

— Δύο ἄνθρωποι χωροῦν ἐν ἀνέσει.

— Λοιπόν! ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη, τῆς σκευοθήκης ἐκείνης, ἧς αἱ θύραι κρύπτονται ἐν τῷ σανιδώματι τῆς ἐρυθρᾶς αἰθούσης, ὁ στρατηγὸς ἀγνοεῖ τὴν ὕπαρξιν.

— Ἀληθῶς!

— Ἐλθέ. . . θὰ ἴδῃς. . .

— Ἀλλά . . .

— Ἐλθέ! ἐλθὲ ἐπανέλαβεν ἡ κυρία Σολερόλ.

Ἔσβεσε τὸν λύχνον ὅστις ἦν ἐπὶ τῆς ἑστίας καὶ προσέθετο·

— Περιπάτει ἐπ' ἄκρων ὀνύχων. Ὁ ἐλάχιστος κρότος ἠμπορεῖ νὰ μᾶς προδώσῃ.

Ἔλαβε δ' αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ἔσυρεν ἐκτὸς τοῦ δωματίου.

Ἐν πρώτοις διέβησαν ἕνα ἀντιθάλαμον, εἶτα ἀνέβησαν μικράν τινα κλίμακα, ἀφίκοντο εἰς τὸ ἀνώτερον πάτωμα, διῆλθον ἀλληλοδιαδόχως πολλὰ χωρίσματα καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἐρυθρὰν αἴθουσαν.

Ἡ ἐρυθρᾶ αἴθουσα ὠνομάζετο οὕτως ἕνεκα τῆς βαφῆς της. Ἀλλ' οὐχ ἧττον ὑπῆρχε λόγος τις ἵνα ἡ βαφὴ αὕτη ὑπάρχῃ ἐρυθρᾶ.

Πρόγονός τις τῆς κυρίας Σολερὸλ ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ δεχθῇ εἰς Σωλὲ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ καρδεναλίου Μαζαρίνου, ὅστις εἶχε κατακλιθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ.

Ἡ κυρία Σολερὸλ ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ τῷ εἶπε·

— Τὸ δωμάτιον τοῦ στρατηγοῦ κεῖται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ παρεκκλησίου.

Εἶτα ἤνοιξε τὴν σκευοθήκην καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου.

Ταῦτα πάντα ἐγένοντο ἄνευ φωτός· καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν προσεκρούσθη ἔπιπλον, τὸ δάπεδον οὐδόλως ἔτριξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ ἡ κυρία Σολερὸλ ἤνοιξε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς βαθείας ἐκείνης σκευοθήκης,

ἣν κατὰ τὰς χειροτέρας τοῦ Τρόμου ἡμέρας εἶχον μετατρέψει εἰς παρεκκλήσιον, καὶ ἥτις κατεῖχεν ἅπαν τὸ πάχος ἑνὸς τῶν φευδικῶν ἐκείνων τοίχων ἐξ ὧν εὑρίσκει τις ἔτι τινας εἰς τους πύργους τῆς κεντρικῆς Γαλλίας.

Ὅτε εὑρέθησαν ἐν αὐτῇ, ὁ Ἐρρίκος ἤκουσεν ὁμιλίας συγκεχυμένας.

— Περίμενε, εἶπεν ἀκόμη ἡ Ἑλένη.

Εἶτα πλησιάσασα πρὸς τὸν βωμόν, ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτοῦ εἰκόνα τινα.

Αἴφνης ὁ Ἐρρίκος Δὲ-Βερνιὲρ προσεβλήθη ὑπὸ ζωηρᾶς λάμψεως, καὶ εἶδε τὸ παρεκκλήσιον ἐν συνόλῳ καὶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, τουτέστι μὲ τὰς ξυλίνας ἕδρας του, τὸ μικρὸν αὐτοῦ θυσιαστήριον καὶ τὸν ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ σταυρόν.

Ἡ εἰκὼν ἣν ἀπέσπασεν ἡ κυρία Σολερὸλ ἀπεκάλυπτεν ἓν ἄνοιγμα κατεσκευασμένον ἐν τινι λεπτοτάτῳ χωρίσματι ὅπερ μόνον ἐχώριζε τὸ παρεκκλήσιον ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ στρατηγοῦ.

— Παρατήρησον! εἶπεν ἡ Ἑλένη.

Καὶ ὥθησε τὸν Ἐρρίκον πρὸς τὸ ἄνοιγμα ἐκεῖνο, ὅπερ δὲν ἦν μεγαλήτερον ταλήρου.

Ὁ Ἐρρίκος προσεκώλησε τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ καὶ εἶδε τὸν στρατηγόν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς Σολερὸλ ἦν ἄνθρωπος ὑψηλὸς τ' ἀνάστημα, ὡρίμου ἡλικίας, καὶ σχεδὸν φαλακρός. Τὸ ἐξέχον αὐτοῦ μέτωπον, τὰ παχέα χείλη του, αἱ ὀφρεῖς του, αἵτινες ἡνοῦντο ἄνωθεν τῆς ῥινός του, οἱ μικροὶ φαιοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοί, παρεῖχον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ σφραγίδα τινὰ ἀγριότητος.

Ἠσθάνετό τις, βλέπων αὐτὸν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶχεν ἀγαπήσει τὰς σφαγὰς καὶ ὅτι ἐτέρπετο ὀσφρενόμενος τὸ περὶ τὴν λαιμητόμον ἀχνίζον αἷμα.

Ἐκάθητο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, μὲ ἐσταυρωμένας τὰς κνήμας καὶ ἐκάπνιζεν.

Οἱ δύο παρακολουθοῦντες αὐτὸν ἄνδρες ἦσαν μετ' αὐτοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος παρετήρησε τοὺς δύο ἐκείνους ἄνδρας. Τῷ ἦταν ἄγνωστοι. Ὁ μὲν ἦν ἤδη γέρων, ὁ ἕτερος νέος! ἀμφότεροι δὲ ἐφαίνοντο εὐτελοῦς ὄψεως καὶ φυσιογνωμίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς ἔλεγεν·

— Ἐὰν δὲν εἶχα τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ διοικήσω τὴν ἐπαρχίαν καὶ νὰ ἴδω τοὺς φίλους μας ἐπανελθόντας εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἠξεύρετε, πολῖται, ὅτι θὰ ἔκαμνα ἀπόψε καλὴν δουλειάν. Τί λέγεις, Σκαεβόλα;

Ἐκεῖνος ὅστις ἔφερε τὸ ρωμαϊκὸν τοῦτο ὄνομα ἀπεκρίθη·

— Εὐτυχῶς τὸ Διευθυντήριον εἶναι εἰς τὸ τέλος του.

— Καὶ οἱ βασιλικοὶ εἰργάζοντο... εἶπεν ὁ στρατηγὸς μὲ σκωπτικὸν ὕφος.

— Ἀλλὰ τὸ θέρος δὲν θὰ εἶναι δι' αὐτούς, ἀπεκρίνατο ὁ Σκαεβόλας.

Ἦν δ' οὗτος ὁ νεώτερος τῶν ξένων τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς.

— Τὸ ἐλπίζω, ἐπανέλαβεν οὗτος, καὶ ἔχω σκοπὸν μάλιστα νὰ περάσω μερικὰς ἀπὸ τὴν λαιμητόμον.

— Ἆ! ἄ!

— Τὸν ὡραῖόν μου ἐξάδελφον ἐν πρώτοις.

— Τὸν Ἐρρίκον Δὲ-Βερνιέρ;

— Ναί.

Ὁ κόμης Ἐρρίκος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐλαφρόν τι ῥῖγος, οὐχ ἧττον ὅμως ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἐξηκολούθη παρατηρῶν.

— Ὦ! σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐκεῖνος θὰ εἶναι ὁ πρῶτος, προσέθετο ὁ στρατηγός, καὶ μάλιστα...

Ἐσίγησε καὶ ἐμειδίασεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ μάλιστα; ἠρώτησεν ὁ Σκαεβόλας.

— Ἤθυνάμην νὰ τὸν στείλω καὶ προτήτερα!

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν λαιμητόμον.

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησαν οἱ δύο ξενιζόμενοι τοῦ στρατηγοῦ.

— Δι' ἁπλουστάτου τρόπου. Ἠκούσατε.... δὲν ἐσυμφωνήθη ὅτι οἱ βασιλικοὶ θέτουν τὸ πῦρ;

— Βεβαίως!

— Μὲ μόνον τὸν σκοπὸν νὰ ἀνατρέψουν τὴν Δημοκρατίαν;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπόν! ἐὰν, κατὰ τύχην, εὑρίσκετο ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἦν εἷς τῶν ἀρχηγῶν..., τὸ πρᾶγμα εἶναι πιθανόν....

Καὶ ὁ στρατηγὸς ἤρχισε νὰ καγχάζῃ ἀγρίως καὶ σκληρῶς.

— Εἰπὲ μας, εἶπεν ὁ γεροντότερος τῶν δύο, τί ἀξίζει ἡ ἔπαυλίς σου;

— Πούφ! τριάκοντα ἕως τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκων, ἂν καῶσιν ὅλα.

— Ἆ! τὸ ἐμάντευσα, ἐψυθίρισεν ἡ κυρία Σολερὸλ εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἐρρίκου. Αὐτὸς ἔβαλε τὸ πῦρ εἰς τὴν ἔπαυλιν!

Ἀλλ' αἴφνης ὁ Ἐρρῖκος ἐνεθυμήθη...

Ἐνεθυμεῖτο ὅτι ὁ φίλος του λοχαγὸς Βερνιὲ, εὑρίσκετο ἐν αὐτῇ, ὅτι ἀμφότεροι κατεκλίθησαν ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι καὶ ὅτι ἓν ἐκ τῶν δύο· ἢ ὁ δυστυχὴς λοχαγὸς ἀπώλετο ἐν ταῖς φλοξὶ, ἢ ἐσώθη, καὶ τότε ἤθελε παρατηρηθῇ ὅτι αὐτὸς, ὁ Ἐρρίκος, ἦν ἐν τῇ ἐπαύλει, ὅτε ἐξερράγη ἡ πυρκαϊά.

Οὕτω οὐδεμία ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία.

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Βρουλὲ ἐπυρπολεῖτο.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ ἐτέθη τὸ πῦρ.

Τέλος, ὁ τελευταῖος οὗτος, ὁ Ἐρρῖκος ἠδύνατο νὰ τὸν κατηγορήσῃ ὡς ἐμπρηστήν.

Τότε ὁ Ἐρρῖκος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἀφῆκεν ἣν εἶχε θέσιν καὶ ἐτεινάχθη ἐκτὸς τοῦ παρεκκλησίου, λέγων τῇ Ἑλένῃ

— Ἐλθέ! ἐλθέ! πρέπει νὰ τρέξω εἰς τὴν ἔπαυλιν, πρέπει νὰ σώσω τὸν φίλον μου!...

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ἑλένη, μένω... διότι θέλω νὰ ἠξεύρω τὰ πάντα!

Μετά τινα λεπτά, ὁ Ἐραϊκος ἐξήρχετο τῆς ἐπαύλεως καὶ ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν λάμψιν τῆς πυρκαϊᾶς, ἔσπευδεν ὅσον οἷόν τε τάχιον εἰς Ῥαβωδιέρ.

. . . . . .

ΙΑ'

Ἐπανέλθωμεν ἤδη παρὰ τῷ Καδενὲ καὶ τῷ φίλῳ αὐτοῦ Μασεφὲρ ὃυς ἀφήσαμεν ἐντὴ καλύβῃ τοῦ Ἰακώβου, ἐνῷ ὁ τελευταῖος οὗτος ἔσπευδεν, ὡς ἔλεγε, πρὸς βοήθειαν τῆς ἐπαύλεως ἥτις ἐπυρπολεῖτο.

Ὁ Καδενὲ διηγεῖτο τῷ Μασεφὲρ τὴν ἱστορίαν τῆς Λουκρητίας, τοῦ λοχαγοῦ Σολερὸλ, προβιβασθέντος εἰς στρατηγὸν, καὶ τοῦ δεκανέως Βίκτορος Βερνιὲ, ἤδη λοχαγοῦ.

Ἀφοῦ ἐξεπλάγη ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος ὑπῆγεν εἰς τὸν πύργον Ῥὼς, ὁ Καδενὲ ἀνεφώνησεν ἐπὶ τέλους!

— Ἄ! τὸ ἐμάντευσα διατί!

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχεν ἀνοιχθῇ ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ ἡ Μαρία εἶχε δείξει τὴν ὡραίαν αὐτῆς κεφαλὴν νυστάζουσαν ἔτι.

Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κινημά τι ἐκπλήξεως ἰδοῦσα τὸν Καδενὲ, καὶ εἶπεν·

— Ἄ! σεῖς εἶσθε, κύριε Καδενέ.

— Ναὶ, τέκνον μου, καλὴ ἡμέρα. . . Πῶς ἔχεις;

Ἡ νεᾶνις πορευθεῖσα πρὸς τὸν Καδενὲ ἔτεινεν αὐτῷ τὸν μέτωπον ἐφ' οὗ ἐπέθετο οὗτος ἕνα ἀσπασμὸν, καὶ τῷ εἶπεν·

— Εἶναι τώρα τόσος καιρὸς ποῦ δὲν σᾶς βλέπομεν!

— Τῳόντι, μικροῦλά μου.

— Πρέπει νὰ ἦναι ἓξ μῆνες τὸ ἐλάχιστον.

— Τέλος πάντων, ἰδοὺ ἐγὼ . . . εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη;

— Καὶ δὲν θὰ φύγετε πλέον, δὲν εἶν' ἔτσι.

— Ὄχι, βεβαίως. Τοὐλάχιστον, θὰ ἦμαι ἐδῶ διά τινας ἡμέρας.

Ἡ Μαρία παρετήρει τὸν Μασεφὲρ μετ' ἀπορίας πλήρους δυσπιστίας.

— Μὴ φοβοῦ τίποτε ἀπὸ τὸν κύριον, εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Εἶναι φίλος σας; ἠρώτησεν ἡ παῖς.

— Εἶναι ἄλλος ἐγώ.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐνεθάρρυνον τοσοῦτον τὴν ὡραίαν Μαρίαν ὥστε ἐκαθέσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο νέων.

— Ποῦ εἶναι ὁ πατέρας μου; ἠρώτησεν αὕτη·

— Ἐξῆλθε·

— Δια πολλὴν ὥραν;

Ὁ Καδενὲ, οὗτινος τὴν διήγησιν διέκοψεν ἡ ἐμφάνισις τῆς νεάνιδος, δὲν ἐδίστασε νὰ τῇ εἴπῃ ἓν ψεῦδος.

— Ὁ πατήρ σου ὑπῆγεν εἰς Ῥὼς, καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ εἰμὴ αὔριον τὸ πρωΐ.

— Τί ὥρα εἶναι ἄραγε τώρα;

— Μέλις μεσονύκτιον,

— Ἄ! ἐκοιμώμην καλῶς, ἐψέλλισεν ἡ Μαρία.

— Λοιπὸν, ὕπαγε νὰ ξανακοιμηθῇς, κόρη μου, καὶ καλὴν νύκτα.

Ἡ Μαρία ἠγέρθη καὶ ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου της.

— Μὴ τύχῃ καὶ ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, σεῖς ἢ ὁ φίλος σας, κύριε Καδενέ; ἠρώτησεν αὕτη. Ἂν τύχῃ καὶ διψᾶτε, ἠμπορῶ νὰ σᾶς βγάλω ἀπὸ τὸ βαρέλλι ὀλίγον ἀπὸ τ' ἄσπρον· καὶ ἂν πεινᾶτε, ἔχομεν ὀλίγον κρέας ἁλατισμένον καὶ τυρί.

— Οὔτε πεινοῦμεν οὔτε δίψαν ἔχομεν· καλὴν νύκτα κορῆτσί μου.

Ἡ Μαρία ἔκαμεν ἓν ἔτι βῆμα, εἶτα δὲ ἐξέπεμψε βαθύν τινα στεναγμὸν καὶ παρετήρησε τὸν Καδενέ.

— Θέλεις νὰ μοὶ εἴπῃς τίποτε ἴσως, μικροῦλά μου; εἶπεν ὀλίγον ἐκπεπληγμένος ὁ Καδενέ.

— Ἴσως . . . . εἶπεν αὕτη μετὰ συστολῆς.

— Ἔ καλῶς, λέγε, σὲ ἀκροῶμαι.

— Λέγετε ὅτι ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ὁμιλήσῃ ἐμπρὸς εἰς τὴν εὐγενείαν του;

Ταῦτα λέγουσα ἐδείκνυε τὸν Μασεφέρ.

— Ὡς νὰ ἤμην ὅλως δι' ὅλου μόνος. Λέγε, παιδί μου.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ διὰ τὸν κύριον Ἐρρίκο' . . . .

— Ἄ! εἶπε μειδιῶν ὁ Καδενέ.

— Ἠξεύρω ὅτι εἶσθε φίλος του, ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία, καὶ ἂν τοῦ δώσετε καμμίαν καλὴν συμβουλὴν θὰ σᾶς ἀκούσῃ.

— Πιθανόν.

— Ἐγὼ, ἐδοκίμασα, ἐξηκολούθησεν ἡ παῖς, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀκούει.

— Καὶ τί τὸν ἐσυμβούλευσες λοιπόν;

— Νὰ μὴν ὑπάγῃ πλέον εἰς Σωλέ.

Οἱ δύο φίλοι ἐρρίγησαν.

— Διατί τάχα; ἠρώτησεν ὁ Καδενέ.

— Διότι ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς εἶναι ἄνθρωπος πολὺ κακὸς, τέλος πάντων . . . καὶ θέλει τὸ κακὸν τοῦ κυρίου Ἐρρίκου.

— Πῶς τὸ ἠξεύρεις αὐτὸ, κόρη μου;

— Τὸ ἐκατάλαβα εἶναι τώρα τόσος καιρὸς . . . ἀλλὰ . . . χθὲς τὸ βράδυ . . .

— Λοιπὸν, χθὲς τὸ βράδυ; εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Ἂν σᾶς 'πῶ τί τρέχει, ἠρώτησεν ἡ Μαρία, δὲν θὰ τὸ 'πῆτε 'ς νὸν πατέρα μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Τὸ ἠξεύρει πολὺ καλὰ, καὶ ὁ ἴδιος, ἀλλὰ μοῦ εἶπε ξηρὰ ξηρὰ χθές. « Αὐτὸ δὲν εἶναι 'δική σου δουλειά! . . .» Ἀλλὰ, τί νὰ σᾶς 'πῶ, ἀγαπῶ τὸν κύριον Ἐρρίκον. . . σὰν ἀνάδοχός μου ὁποῦ εἶναι . . .

— Δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό; εἶπεν ὁ Καδενὲ γελῶν.

— Ἡ Μαρία ἐρυθρίασε μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Ἐξακολούθει, μικρά μου, εἶπεν ὁ Καδενέ. Τί σο συνέβη χθές;

— Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι τὸ χιόνι τὸ ὁποῖον βλέπετε ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία, δὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ἀκόλουθον νύκτα, ὥστε ἤμουν 'ς τὸ δάσος καὶ ἐμάζευα ξύλα. Ἦτον σχεδὸν νύκτα, κσί, ἀφοῦ ἔκαμα τὴν ἀγκαλίδα μου ἐπειδὴ ἤξευρα ὅτι ὁ πατέρας μου ἦτον ἐκεῖ κοντά, ἐκάθησα ὑπὸ κάτω ἀπὸ ἓν δένδρονκαὶ τὸν ἐπερίμε να διὰ νὰ γυρίσωμεν μαζῆ 'ς τὸ σπίτι καὶ νὰ ἑτοιμάσω τὸ ζωμί. Νά σου καὶ ἔξαφνα ἀκούω βήματα καὶ ἔπειτα τὴν φωνὴν δύο ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ὡμιλοῦσαν σιγανά. Ἐγνώρισα ὅτι ἦτον ὁ στρατηγός· τότε δὲν ἔτριξα ἀπὸ τὸν τόπον μου. . . ἐπειδὴ εἶχα μεγάλον φόβον.

— Ἀλλ' ἤκουσες;

— Ναὶ, ἤκουσα τὶ ἔλεγαν διότι ἐπέρασαν πὸ πλησίον μου· ἐπέστρεφαν ἀπὸ τὸ κυνῆγι.

— Ἔ λοιπόν! τί ἔλεγαν;

— Ἦτον ἕνας ὁ ὁποῖος ἔλεγε·

« Διατί λοιπὸν ἀφίνεις τὸν ἀριστοκράτην ἐκεῖνον τὸν κόμητα Ἐρρίκον νὰ τριγυρνᾷ κάθε βράδυ ριγύρω 'ς τὸν πύργον; Δὲν γνωρίζεις τάχα τὸν νόμον, καὶ δὲν εἶσαι σύζυγος τῆς γυναίκας σου; ἠμπορεῖς νὰ τὸν σκοτώσῃς ὅταν θέλῃς.

— « Τὸ ἐστοχάσθηκα, ἀπεκρίθη ὁ στρατηγὸς, καὶ ἐὰν τὸ παιγνίδι ὅπου σκοπεύω νὰ τοῦ παίξω δὲν ἐπιτύχει. . . θὰ τοῦ στείλω μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα 'ς τοὺς δύο ὤμους.»

— Ἄ εἶπεν ὁ Καδενὲ, ἔλεγεν αὐτά;

— Ναὶ, κύριε.

καὶ ἠξευρεις ποῖος ἦτον ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ ὁποίου ὡμίλει.

— Δὲν ἠμπόρεσα νὰ ἰδῶ καλὰ τὸ πρόσωπόν του ἐπειδὴ ἦτον σχεδὸν νύκτα, ὁ στρατηγὸς ὅμως εἶπε τὸ ὄνομά του.

— Καί . . . . πῶς τὸν ὠνόμασε.

— Σκαεβόλαν. Ἕνα παράξενο ὄνομα μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Σκαεβόλαν! ἐφώνησεν ὁ Καδενὲ, ὅστις ἠσθάνθη νέαν συγκίνησιν.

— Ναὶ, κύριε.

Ὁ Καδενὲ ἔλαβε τὴν Μαρίαν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τῇ εἶπεν·

— Ὕπαγε νὰ κοιμηθῇς, κορῆτσί μου, καὶ ἡσύχασον ... Ἡ εὐγενεία του καὶ ἐγὼ θέλομεν ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τὸν Κύριον Ἐρρίκον.

— Μὲ τὸ ὑπόσχεσθε, δὲν εἶν' ἔστι;

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ Μαρία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της οὗτινος ἔκλεισε τὴν θύραν.

Τότε ὁ Καδενὲ εἶπε τῷ Μασεφέρ·

— Δέον νὰ μάθῃς τώρα τὰ πάντα· καθότι τὸ ἠξεύρω καλῶς, ὁ στρατηγὸς καὶ ὅλη ἡ συμμορία του εἶναι ἐδῶ, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἐὰν δὲν τοὺς συντρίψωμεν ἀμέσως, θέλουν μηδενίσει πάντα τὰ σχέδια ἡμῶν.

— Τί θὰ μᾶς διηγηθῇς; ἠρώτησεν ὁ Μασεφέρ.

— Τὴν ἱστορίαν τῆς κυρίας Δὲ-Βερνιὲρ, τῆς Λευκρητίας καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς.

— Σὲ ἀκροῶμαι, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

Ὁ Καδενὲ ἐπανέλαβεν.

— Ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ ἦτο, κατὰ τὸ λέγειν τῶν συστρατιωτῶν του τοῦ 23 τάγματος, ἀξιόλογος στρατιώτης, καλὸς συνάδελφος, ἀγαπῶν τὰς ἐρωτοτροπίας καὶ τὴν φιάλην.

Ἐπολέμησεν ἄριστα κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Δουμουριὲ, καὶ ὅτε προσεκλήθη ν' ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων; τουτέστι τῶν τεσσάρων ἢ πέντε ταγμάτων τακτικῶν στρατευμάτων ἅτινα οἱ δημαρχικοὶ καὶ ὁ σύλλογος τῶν Ἰακωβίνων ἠθέλησαν νὰ ἀνεχῶσι, δὲν ἔπαυσε ποσῶς ἀπὸ τοῦ νὰ λέγῃ ὑψιφώνως ὅτι, ἂν ποτὲ προσεκαλεῖτο ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας νὰ περιστοιχίσῃ τὴν λαιμητόμον, ἤθελε βάλλει σφαῖραν εἰς τὸ πυροβόλον του καὶ φονεύσει τὸν δήμιον.

Τοιαύτας ἔχων ἰδέας, ὁ Βερνιὲ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρέσκῃ πρὸς ἐκείνους τῶν ἀρχηγῶν του οἵτινες ἐδείκνυον ὑπερβάλλον φιλόπατρι· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦν ἀξιόλογος ὑπαξιωματικὸς, οὐδόλως τὸν κατήγγειλον εἰς τὴν δημοσίαν ἐκδίκησιν, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ὅθεν, ἑσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος τοῦ ἔτους 1794, ἓν ὡς ἔγγιστα ἔτος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως, ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ ἔμεινεν ἐξώρας ἔν τινι καπηλείῳ τῆς ὁδοῦ Ἀνδρὲ-Δεζάρ.

Οἱ οἰνοπόται ἦσαν ὀλιγάριθμοι. Ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ξεβράκωτοι ἦδον τὸ Μασσαλιωτικὸν καὶ ὁ πρόεδρος μιᾶς πλησίον ἐκεῖ λέσχης ἐκοιμᾶτο ἐκ τῆς μέθης ὑπό τινα τράπεζαν.

Ὁ Βερνιὲ ἦτο μόνος ἀπέναντι ἡμιπλήρους φιάλης.

Ἀφότου κατήργησαν τὸ ἀνακλιντήριον(1), οὐδέποτε αἱ ὁδοὶ τῶν Παρισίων ὑπῆρξαν πλέον ἥσυχοι.

Οἱ Παρίσιοι ἠγείροντο τὴν πρωϊαν, καὶ, ὡς χιλιοκέφαλος γίγας δύο χιλιάδας ὦτα ἔχων, ἤκουον πίπτουσαν τὴν μάχαιραν τῆς λαιμητόμου.

Τὴν νύκτα, ὁ ἀπαίσιος ἦχος κατέπαυε καὶ οἱ δήμιοι ὑπήγαινον νὰ κοιμηθῶσι.

Τότε οἱ Παρίσιοι ἔσβυνον τοὺς φανούς των, ἔθαπτον τὰ πυρά των, ἔκλειον τὰς θύρας των καὶ τὰ παράθυρά των καὶ ζ πεκοιμῶν.ο ὕπνον πυρετώδη πλήρη φοβερῶν ἐφιαλτῶν.

Λοιπὸν ἐνῷ ὁ Βερνιὲ ἔπινεν, ἐν ᾧ ὁ πρόεδρος τῆς λέσχης ἐρρόγχαζεν ὑπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ οἱ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ξεβράκκωτοι ἐτραγώδουν διὰ φωνῆς οἰνοβαροῦς στροφήν τινα τοῦ Μασσαλιωτικοῦ, θόρυβός τις ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ, ὅστις ἐπλησίαζεν ὁλονὲν πρὸς τὸ καπηλεῖον οὗτινος ἡ θύρα ἦν ὑπάνοικτος.

---

(1) Γινόμενον τὸ πάλαι διὰ κώδωνος εἰς πᾶσαν πόλιν τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐν μέρει τῆς Γαλλίας καθ' ἑκάστην ἑσπέραν, πρὸς ἀναχώρησιν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν ὁδῶν καὶ σβέσιν τῶν φώτων. Σ. Μ.

Βήματα ἀνόμοια, ἐσπευσμένα ἀπετέλουν τὸν κρότον ὃν ἐκάλυψε πρὸς στιγμὴν, κραυγή τις ἀγωνίας.

Ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ προσήλωσε τὸ οὖς, καὶ ἐνῷ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, γυνή τις εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον λέγουσα δι' ἀσθενεστάτης φωνῆς.

— Σώσατέ με!

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο νέα καὶ ὡραία, μ' ὅλην τὴν ταραχὴν τοῦ προσώπου αὐτῆς ἣν ἐπροξένει ὁ φόβος· ὁ δὲ ἐν ἀταξίᾳ ἱματισμός της, ἐμαρτύρουν ὅτι ὑπέστη πάλην καὶ ὅτι εἶχεν ἐκφύγει τῶν χειρῶν ἑνὸς πολλῶν ἐπιτιθεμένων κατ' αὐτῆς.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ καπηλείου, εἶδε δι' ἑνὸς βλέμματος τοὺς οἰνοβαρεῖς ξεβρακκώτους καὶ τὸ ἡρωϊκὸν τοῦ δεκανέως Βερνιὲ πρόσωπον.

Ἔδραμε δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπαναλαμβάνουσα·

— Σώσατέ με! σώσατέ με!

Ὁ Βερνιὲ ἔσυρε τὸ ξίφος του καὶ ἐδέχθη τὴν γυναῖκα ἐκείνην εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἕτερα βήματα ἀντήχησαν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐσταμάτησαν ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ καπηλείου.

Τότε ὁ δεκανεὺς εἶδεν ἐμφανισθέντα ἄνδρα τινα ὅστις εἶχε κατέρρυθρον τὸ πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις αἵματος καὶ τὸν ἀφρὸν εἰς τὸ στόμα.

Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐφόρει στολὴν, καὶ ἔφερεν ἐπωμίδας.

— Ὁ λοχαγός! ἐψέλλισεν ἔκπληκτος ὁ Βερνιέ.

Ἐκεῖνος ὃν ἀπεκάλεσεν οὕτως εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ καπηλείου καὶ ἔτρεξε κατὰ τῆς γυναικὸς ἥτις ἐπλησίαζεν ἔτι μᾶλλον τὸν δεκανέα. καὶ ἐκραύγασε, διὰ τρίτην φοράν.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ! σώσατέ με . . .

Ὁ Βερνιὲ ἔτεινε τὸ ξίφος του ὑπὲρ αὐτῆς, ἥτις ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐκραύγασε·

— Μὴ πλησιάζητε!

Ἀλλ' ὁ μανιώδης ἀνὴρ κατεπραύνθη παραχρῆμα καὶ ἡ ὀργὴ αὐτοῦ ἀπέληξεν αἴφνης εἰς θορυβώδη καγχασμόν.

— Ἄ! πᾶ, δεκανεῦ, εἶπε, σκοπεύετε νὰ τεθῆτε τάχα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς ἐρωμένης μου;

— Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦναι ἐρωμένη σας, λοχαγὲ Σολερὸλ, ἀπεκρίνατο ὁ Βερνιέ· βλέπω μίαν γυναῖκα ἐπικαλουμένην τὴν προστασίαν μου, καὶ τῇ τὴν χορηγῶ. . . . Μὴ προχωρεῖτε, εἰ δ' ἄλλως σᾶς ἐμπήγω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν κοιλίαν.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ λοχαγὸς, ἐξακολουθῶν νὰ γελᾷ, πῶς τρέχετε! ἀλλὰ δὲν ἠξεύρετε λοιπὸν, δεκανεῦ, ὅτι ἐὰν ἤθελον, ἐξ αἰτίας τῆς λέξεως ἣν ἤδη προεφέρατε, ἠδυνάμην νὰ σᾶς στείλω εἰς τὸ στρατοδικεῖον;

— Ἔ! τί πρὸς τοῦτο; ἤθελον μὲ πυροβολήσει. . . . ἀλλ' ἤθελον τοὐλάχιστον ἀποφύγει τὴν λαιμητόμον.

Ἡ γυνὴ οὐχ ἧττον ἐξηκολούθει νὰ προσοθῆται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ Βερνιὲ, πρὸς ὃν ἔλεγεν·

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐψεύσθη. . . μὴ τὸν ἀκούετε· δὲν εἶμαι ἐρωμένη του. . . τὸν φοβοῦμαι! . . .

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Βερνιὲ, τί ἔχει ἐναντίον σου;

— Θέλει νὰ μὲ φονεύσῃ! εἶπεν ἡ νέα.

Καὶ οἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλους ἐκ τοῦ τρόμου.

— Ἡσύχασον! προσέθετο ὁ Βερνιὲ, δὲν θὰ σὲ φονεύσῃ εἰμὴ ὅταν ἐγὼ ἀποθάνω.

Ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ παρετήρει σιγῶν τὸν λοχαγὸν Σολερὸλ, εἶχεν ἐκτείνει τὸ ξίφος του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς γυναικὸς μὲ κίνημα τόσῳ ἐπιβλητικὸν, ὥστε ὁ λοχαγὸς δὲν ἐτόλμησε ποσῶς νὰ προχωρήσῃ.

— Δεκανεῦ Βερνιὲ, εἶπεν οὗτος, προσέξατε καλῶς, δὲν μοὶ φέρετε τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν, εἰς ἐμὲ τὸν προϊστάμενόν σας.

Ὁ Βερνιὲ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

Εἶτα λαβὼν τὸν βραχίονα τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του τῇ εἶπεν·

— Ἔλθὲ μαζῆ μου, θὰ σὲ ὁδηγήσω παντοῦ ὅπου

θελήσεις.... Τόπον! κάμετε τόπον! προσέλετο περιστρέφων τὸ ξίφος αὐτοῦ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της.

—

ΙΒ'.

Ἡ Λουκρητία προσεκολήθη, οὕτως εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ὁ λοχαγὸς παρεμέρισεν ἵνα ἀφήσῃ αὐτοῖς ἐλευθέραν τὴν δίοδον.

Ἀμφότεροι ἐξῆλθον τοῦ καπηλείου.

— Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς; ἠρώτησεν ὁ Βερνιέ.

— Δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίνατο αὕτη διὰ φωνῆς τεταραγμένης.

— Δὲν ἔχεις οἴκημα;

— Ναί, ἔχω ἓν δωμάτιον, ἐδῶ πλησίον.... εἰς τὸ τετράστρατον Βουσύ.

— Λοιπόν! ὑπάγωμεν ἐκεῖ?

— Ὦ! ὄχι, φοβοῦμαι παρὰ πολύ.

— Ἀπὸ ποῖον φοβεῖσαι; ἠρώτησεν ὁ Βερνιέ.

— Ἀπ' αὐτόν.... ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ!... ἐψέλλισεν αὕτη μετὰ φρίκης.

Ὁ Βερνιὲ ἐμειδίασεν ὑπεριφάνως.

— Ἄκουσον, εἶπεν, τὴν νύκτα ταύτην εἶμαι ἐλεύθερος, ὥστε δύναμαι να μὴν ἐπιστρέψω εἰς τὸν στρατῶνα· ὥστε ἐὰν θέλῃς, ἠμπορῶ νὰ κατακλιθῶ ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου.

— Ἂς ὑπάγωμεν λοιπόν! εἶπεν ἡ νέα. Καὶ ἐπλησίασεν ἔτι μάλλον αὐτοῦ.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν ὁ δεκανεύς.

— Λουκρητία.

— Τί ἐπάγγελμα ἔχεις;

Ἡ νεάνις ἐστέναξε καὶ ἐσίγησεν.

Ὁ Βερνιὲ ἐνόησεν. Ἡ Λουκρητία ἦν ἴσως κόρη τις ἄτακτος, ἢ ὡς ἔγγιστα.

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, τῇ εἶπε, τί ἔχει μαζῆ σου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Ὁ λοχαγός;

— Ναὶ Ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Σολερὸλ, ὅστις χρησιμεύει ὡς προμηθευτὴς τῆς λαιμητόμου καὶ καταγγέλει τοὺς ἀρχηγούς του....

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτος, εἶπεν ἡ Λουκρητία τρέμουσα, θέλει νὰ μὲ ὑποχρεώσῃ νὰ πράξω ἔγκλημα.

— Ἔγκλημα!

— Ναὶ, καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλει ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ εἰπῶ.

Ὁ δεκανεὺς δὲν ἐπέμεινεν ἐρωτῶν περισσότερον, ἀλλ εἶπε·

— Βλέπω ὅτι εἶσαι εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ὥστε θὰ σὲ προστατεύσω!

Ἐπετάχυνον τὸ βῆμα, ἀφίκοντο εἰς τὸ τετράστατον Βουσὺ, καὶ ἡ Λουκρητία ἔστη ἐνώπιον μικρᾶς τινὸς θύρας.

Ἡ οἰκία δὲν εἶχεν ἀναντιῤῥήτως θυρωρὸν, καθότι ἡ Λουκρητία ἤνοιξε τὴν θύραν ἥτις ἐκλείετο ἄνευ κλείθρου.

— Δότε μοι τὸ χέρι σας, εἶπε τῷ δεκανεῖ εἰσάγουσα αὐτὸν εἰς σκοτεινόν τινα διάδρομον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου εὗρον στρογγύλην τινα κλίμακα, ἧς αἱ βαθμίδες ἦσαν σε σαθρωμέναι.

Ἀνέβησαν εἰς τὸ ἔκτον πάτωμα, ἐντῷ μέσῳ βαθυτάτου σκότους.

Ἡ Λουκρητία ἐξήγαγε μίαν κλεῖδα ἐκ τοῦ θυλακίου της, ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ εἰσήγαγε τὸν δεκανέα πρὸ αὐτῆς.

Οὗτος εἶδε ἐρυθρόν τι λάμπον πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ἦτο πλησίον ἑστίας τινος, ἐν ᾗ δαυλός τις καίων ἔτι ὑπὸ τὴν τέφραν ἐξέπεμπε τὴν ἐρυθρὰν ἐκείνην λάμψιν.

Ἡ Λουκρητία ἔκυψεν, ἔλαβε τὸν δαυλὸν εἰς χεῖρας καὶ ἓν κηρίον ἄνωθεν τῆς ἑστίας, εἶτα ἐφύσησε καὶ ἀ-

πέσπασεν ἀπὸ τὸν δαυλὸν μυριάδας σπινθήρων.

Τὸ κηρίον ἤναψεν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δωμάτιον μου, εἶπεν αὖτη θέτουσα τὸ κηρίον ἐπί τινος τραπέζης.

Ὁ δεκανεὺς εἶδε τότε ἓν μικρὸν δωμάτιον ἐσκευασμένον, μὲ ἓν μόνον παράθυρον.

Ἐπὶ τῆς ἐκ ξύλου λευκοῦ τραπέζης, ὑπῆρχον τὰ χρειώδη ἅπερ μεταχειρίζεται ἐργάτις εἰς ἄνθη.

— Ἐργάζεσθε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ δεκανεύς.

— Εἰργαζόμην, ἀπήντησεν ἡ νεάνις· ἀλλ' εἶναι τώρα πολὺς καιρὸς ὁποῦ δὲν ἔχω ἐργασίαν.

Εἶτα ἐρρίθη ἐπὶ μιᾶς κ θέκλας, ἀπηυδηκυῖα ἐκ τῆς συγκινήσεως ἣν εἶχεν αἰσθανθῆ.

Ὁ δεκανεὺς τὴν παρετήρει, διέκρινεν ὅτι ἦν ἐξαισίου καλλονῆς, μ' ὅλην τὴν κυριεύσσαν αὐτὴν ὑπερβολικὴν ὠχρότητα εἰ καὶ τὸ ὄμμα της ἔλαμπεν ὑπὸ πυρετοῦ.

Δὶς ἢ τρὶς ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Φοβεῖσθε λοιπὸν μήπως ἐπανέλθῃ; εἶπεν ὁ Βερνιέ.

— Ὦ! ναί.

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ....

Πλὴν ἡ νεάνις παρετήρησεν ἀλληλοδιαδόχως τὴν κλίνην αὐτῆς καὶ τὰς δύο καθέκλας αἵτινες ἦσαν τὰ μόνα τοῦ δωματίου τις ἔπιπλα.

Ὁ Βερνιὲ ἐνόησε τὴν στενοχωρίαν της.

— Ἀκούσατε, εἶπεν, ἐγὼ εἶμαι εἷς τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἀνίκανος νὰ καταχρασθῶ τῆς θέσεώς σας. Ὑπάγετε εἰς τὴν κλίνην σας ἐγὼ δὲ θὰ περάσω τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς καθέκλας ταύτης, καὶ σεῖς δύνασθε νὰ κοιμηθῆτε ὡς ἐὰν ὁ ἀδελφός σας ἠγρύπνοι ἐφ' ὑμῶν.

Ἡ νεᾶνις οὐχ ἧττον ἐδίστζεν ἔτι.

— Φοβεῖσθε λοιπὸν πολὺ; εἶπεν ὀινέος μειδιάσας.

— Ὦ! ἀπήντησεν ἡ νέα, ἠξεύρετε ὅτι μὲ ἐφοβέρισε ὅτι θὰ μέ περάσῃ ἀπὸ τὴν λαιμητόμον;

— Πᾶ!

— Ἐὰν ἠρνούμην περισσότερον.... φαντάζεσθε.

— Φαντάζομαι, εἶπεν ὁ Βερνιὲ.... ὅτι θὰ τῷ ἐμπήξω αὖριον τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους μου εἰς τὴν κοιλίαν!

Ἡ Λουκρητία ἔλαβε τὰς χεῖράς του καὶ τῷ εἶπεν

— Εἶσθε καλὸς· ἄλλα ἓν θέλω νὰ ἐκθέσητε τὴν ζωήν σας πρὸς χάριν μου.... ἡ ὁποία δὲν θὰ ἠμπορέσω.... νὰ σᾶς ἀγαπήσω.... παρὰ ὡς ἀδελφόν....

— Ἀληθῶς! εἶπεν ὁ Βερνιὲ περιλύπως, καθότι τὴν παρετήρει καὶ εὗρισκεν αὐτὴν ὡραιοτάτην. — Κατέχει λοιπὸν τὴν καρδίαν σας, μέγας τις ἔρως; ἠρώτησεν οὗτος μετὰ βραχεῖαν σιγήν.

— Ἔρως χωρὶς ἐλπίδα....

Ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἠλλοιώθη ὅτε προέφερε τὰς ἀκολούθους λέξεις·

— Ἀλλὰ τὶς εἶναι ἀράγε ὁ ἄφρων ἐκεῖνος ὅστις εἶναι τόσῳ εὐτυχὴς ν' ἀγαπᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, καὶ τόσῳ τυφλὸς ὥστε νὰ μὴ τὸ διακρίνῃ;

Ἡ Λουκρητία ἔσεισε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε·

— Φεῦ! τοῦτο εἶναι μυστικόν μου.... μὴ μὲ τὸ ἐρωτᾶτε.

Ὁ Βερνιὲ εἶδεν ἓν δάκρυ λάμπον ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων της.

— Σύγνωτέ μοι, εἶπεν, ἐὰν σᾶς ἠλύπησα.

Καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖραν αὐτῆς.

Αἴφνης, ἡ νεᾶνις ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ ἔδραμεν ἐκ νέου πρὸς τὸ παράθυρον.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ἐκπλαγεὶς ὁ δεκανεύς.

Πλὴν ἡ νέα ἐστράφη καὶ ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς εἰποῦσα.

— Σιωπή! ἀκούσατε.

Ὁ δεκανεὺς ἤκουσε τότε συριγμὸν ἀντηχήσαντα μακρόθεν. Ὁ συριγμὸς θὰ ἦν ἀναντιρρήτως κανὲν σημεῖον.

Ἡ Λουκρητία ἐγένετο ὠχρὰ καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνίχων.

— Ἀλλὰ τί φοβεῖσθε; μήπως ἐγὼ δὲν εἶμαι παρών; εἶπεν ὁ Βερνιὲ.

Καὶ τῇ ἔσφιγξεν ἐλαφρῶς τὰς χεῖρας.

— Ὦ!... ἀπεκρίνατο αὕτη, εἶναι ἐκεῖνος.... Θὰ ἔλθῃ....

— Ποῖος, ἐκεῖνος! ὁ λοχαγός.

— Ὄχι, ἐκεῖνος.

Καὶ ἀπήγγελε τὴν λέξιν ταύτην μὲ τρόπον ἀλλόκοτον, τουτέστι μετὰ περισσοτέρου τρόμου ἢ στοργῆς.

— Θὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

— Ναὶ· ἀκούω τὰ βήματά του εἰς τὸν δρόμον.

— Καὶ φοβεῖσθε;

Ἡ νεᾶνις ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰποῦσα·

— Δὲν φοβοῦμαι πλέον διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἀφοῦ εἶσθε ἀδῶ παρών.

— Τότε φοβεῖσθε δ' ἐκεῖνον;

— Ναὶ.

— Λοιπόν! εἶπεν ὁ δεκανεὺς, ἐγὼ θὰ τὸν ὑπερασπίσω ἂν παρουσιασθῇ ἀνάγκη.

Ἡ Λουκρητία τὸν ηὐχαρίστησε δι' ἑνὸς βλέμματος, ἀλλ' οὐχ ἧττον ἐξηκολούθησε σείουσα τὴν κεφαλήν.

— Δὲν εἶσθε φίλος του, εἶπεν αὕτη, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσθε.

— Διατὶ τάχα!

— Δὲν εἶσθε στρατιώτης;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ὑπηρετεῖτε τὴν Δημοκρατίαν....

— Ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ τὴν λαιμητόμον, εἶπεν ὁ Βερνιὲ, καὶ δὲν εἶναι ἔργον ἰδικόν μου νὰ συλλαμβάνω τοὺς ἀριστοκράτας.

Ἐρρίγησεν ἡ νέα ἰδοῦσα ὅτι ἐνόησεν αὐτὴν ὁ δεκανεὺς, καὶ εἶπε·

— Πῶς! ἠξεύρετε....

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε.... ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον περιμένετε εἶναι εἷς πρώην....

— Ναὶ.

— Καὶ ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε.

— Ὄχι! ἀπεκρίνατο ἡ νέα

Ὁ δεκανεὺς ἠγέρθη καὶ ἔκαμεν ἓν βῆμα πρὸς τὴν θύραν.

— Μείνατε! εἶπεν ἡ Λουκρητία ἐπὶ τέλους

— Ἔχετε ἀκόμη ἀνάγκην ἀπὸ ἐμὲ!

Καὶ ἡ φωνή του εἶχεν χροιάν τινα εἰρωνείας.

Πλὴν ἡ νεᾶνις ἔλαβε τὰς δύο αὐτοῦ χεῖρας καὶ ἔσφιγξεν αὐτὰς φιλοστόργως.

— Εἶσθε μία εὐγενὴς καρδία, εἶπεν αὕτη, καὶ διὰ τοῦτο θέλω σᾶς εἰπεῖ τὰ πάντα.

— Σᾶς ἀκροῶμαι....

— Εἷς ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὴν κατοικίαν μου σχεδὸν κάθε νύκτα.... δὲν εἶναι ὅμως ἀγαπητικός μου.... σᾶς ὁρκίζομαι.... αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐσφύριξεν εἰς τὸν δρόμον.... Εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ἀναβαίνει τὴν κλίμακα,....

— Λοιπόν;

— Λοιπόν! αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῆτε.

— Πρέπει τὰ φύγω;

— Ὄχι.

— Τότε, λέγετε, θὰ ὑπακούσω.

Ἡ Λουκρητία εἶχεν ἐνοήσει δι' ἑνὸς βλέμματος ὅτι τοῦ λοιποῦ, ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ τὴν ἀφωσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι, καὶ τὼ εἶπε·

— Θὰ ἀφήσητε νὰ σᾶς δέσω τοὺς ὀφθαλμούς.

— Χμ! ἀπήντησεν ὁ νέος, αὐτὸ εἶναι παράξενον.

Προσβλέψας ὅμως αὐτὴν καὶ αὖθις εἶδε τὸ πρόσωπόν της πλῆρες ἀνησυχίας, ὥστε ἀπεκρίνατο πάραυτα·

— Λοιπόν, ἔστω!

— Καὶ, προσέθετο ἡ Λουκρητία, ἀφοῦ σᾶς δέσω τοὺς ὀφθαλμούς, θὰ συγκατατεθῆτε νὰ τεθῆτε ἀπὸ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραπέτασμα.

Ἐδείκνυε τὸ παραπέτασμα τῆς κλίνης της.

— Ναὶ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν αὕτη ἀκόμη, τὸ νὰ μὴ βλέπῃ τις αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει ὅμως καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ.

— βεβαίως.

— Μοὶ δίδετε τὸν λόγον σας ὡς στρατιώτης ὅτι δὲν θὰ ἐκμυστηρευθῆτε ποτὲ τίποτε ἀπὸ ὅ,τι ἠθέλατε ἀκούσει;

— Ἐπὶ τῆς τιμῆς μου, σᾶς τὸ ὀμνύω! Καὶ ἐξήγαγεν ἓν ῥινόμακρον ἐκ τοῦ θυλακίου του λέγων·

— Δέσατέ μοι τοὺς ὀφθαλμούς!

—

ΙΓ'.

Ὁ Καδενὲ ἐξηκολούθησεν·

Ἡ Λουκρητία ἔλαβε τὸ ῥινόμακρον καὶ ἔδεσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ δεκανέως.

Εἶτα, σύρασα ὀλίγον τὴν κλίνην της, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃ κενόν τι μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τῶν παραπετασμάτων, ὤθησε τὸν Βερνιὲ εἰς τὴν αὐτοσχέδιον ταύτην κρύπτην.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἤκουσε τότε βήματα ταχέα ἐπὶ τῆς κλίμακος, ἅτινα ἐσταμάτησαν ἐνώπιον τῆς φλιᾶς τοῦ δωματίου.

Ταυτοχρόνως ἔκρουσαν τρὶς τὴν θύραν.

— Ἔμπρός! εἶπεν ἡ Λουκρητία μὲ φωνὴν συγκεκινημένην.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἐκλείσθη βιαίως.

Ὁ Βερνιὲ ἤκουσε ξηράν τινα φωνήν, ἐπιτακτικήν, ἀγροϊκὸν μάλιστα, εἶχαι ὁ ἦχός της προέδιδεν ὅτι ὁ λαλὸν ἦν νέος.

— Λουκρητία, εἶπεν ἡ φωνὴ ἐκείνη, πρέπει ν' ἀποφασίσῃς.

— Εἰς τί! εἶπεν ἡ νεᾶνις τρέμουσα.

— Τὸ ἠξεύρεις καλῶς.... νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς....

— Πότε;

— Ἀμέσως.

— Ἀλλ' ἠξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι μὲ καταδιώκει πάντοτε.

— Ὁ λοχαγός;

— Ναὶ. Καὶ ἀπέψε ἦλθεν ἀκόμη.

— Ἐδῶ;

— Ὦ! ὄχι... ἐκεῖ κάτω...

— Ἔχω πιστόλια ἐπάνω μου. Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου.

Ὁ Βερνιὲ, ἀκίνητος ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης, ἤκουσε τὴν Λουκρητίαν στενάξασαν.

— Μικροῦλά μου, ἐπανέλαβεν ἡ φωνὴ ἥτις προσεπάθησε νὰ γίνῃ θωπευτικὴ, δὲν θὰ μὲ ἀγαπήσῃς ἄρά γε ἐπὶ τέλους;

— Αχ! κύριε μαρχέσιε, ἀπεκρίνατο ἡ νεᾶνις, ἠξεύρετε κάλλιστα ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι ἡ καρδία μου εἶναι ἀποθαμμένη...

— Ἡ καρδία εἰκοσαετοῦς γυναικὸς δὲν ἀποθνήσκει.

Ὁ Βερνιὲ ἤκουσε νέον στεναγμόν.

Εἶτα ἡ Λουκρητία ἐπανέλαβε·

— Κύριε μαρχέσιε, καλῶς ἠξεύρετε ποῖα εἶναι αἱ συμφωνίαι μας.

— Ναὶ, εἶπεν ἡ φωνή.

— Μὲ ἐκάμετε δούλην σας, διότι φέρετε ἓν ὄνομα τὸ ὁποῖον εἶναι ἱερὸν δι' ἐμέ. Περνῶ ὡς ἐρωμένη σας, διότι ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑπηρετεῖ τὰ σχέδιά σας. Μοὶ εἶναι ἀδιάφορον! ἡ τιμὴ τῆς Λουκρητίας, μιᾶς ἐρωμένης δὲν εἶναι ἀκριβὴς εἰς κανένα...

— Λουκρητία!

— Δὲν ἠμπορῶ ἀλλ' οὔτε θέλω νὰ σᾶς ἀγαπήσω. Λοιπὸν, πρέπει νὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἐκεῖ κάτω, ἀπόψε;

— Ναί.

— Καλῶς. Ἂς πηγαίνωμεν...

— Τὰ πάντα καλῶς ὑπάγουσιν, ἐπανέλαβεν ἡ φωνή Ἐλάβομεν τὰ μέτρα μας θὰ ἐπιτύχωμεν.

Η Λουκρητία ἐστέναξε καὶ πάλιν.

— Ὁ Θεὸς νὰ ἦναι μαζῆ σας! εἶπεν αὐτη, ἀλλὰ δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι οἱ δημαρχικοὶ καὶ ὁ ξῆμος νὰ μὴ τὸ μυριοθοῦν.

— Ὦ! ὤ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βερνιὲ, εὑρίσκομαι ἐν πλήρει βασιλικῇ συνωμοσίᾳ. Ἂς ἀκούσωμεν...

Ἀλλ' ἡ Λουκρητία ἥτις δὲν ἤθελεν, ἀναντιρρήτως νὰ ἀνακοινώσῃ τῷ μετ' αὐτῆς συνδιαλεγομένῳ τὴν παρουσίαν τοῦ δεκανέως καὶ ἥτις, ἀφ' ἑτέρου, ἐφοβεῖτο ἴσως μήτοι ὁ νεοελθὼν εἰσήρχετο εἰς λεπτομερείας ὑποθέσεως μυστηριώδους ἀναμφιβόλως, ἡ Λουκρητία, λέγομεν, προσέθετο ζωηρῶς·

— Ἔ! λοιπὸν, ἔρχομαι μαζῆ σου, φοβοῦμαι τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον!

— Τὸν λοχαγόν;

— Ναί.

— Σὲ ἀγαπᾶ ὡς τρελλὸς, εἶπεν ἔτι ἡ φωνή... καὶ εἶναι μέγα ἄδικον νὰ τὸν περιποιώμεθα οὕτω. Ἀλλὰ μᾶς εἶναι ἀδύνατον νὰ κάμωμεν διαφορετικά· πηγαίνομεν, ἐλθέ.

Ὁ Βερνιὲ πάντοτε ἀκίνητος καὶ σιγῶν ἐν τῷ βάθει τοῦ ἀσύλου του, ἤκουσε τὴν Λουκρητίαν ἀνοίγουσαν τὴν θύραν, εἶτα τὰ βήματα τοῦ νεοελθόντος διαβαίνοντα τὴν φλιάν.

Τότε ἡ νεᾶνις ἐπλησίασε καὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἐγείρουσα τὸ παραπέτασμα·

— Μὴ κινηθῆτε ἀπ' αὐτοῦ... εὐχαριστῶ.

Καὶ ὁ Βερνιὲ ἤκουσεν αὐτὴν ἀπομακρυνομένην καὶ κλείουσαν τὴν θύραν.

Μόνον, ἐκ τοῦ κρότου ὃν προὐξένησεν ἡ κλεὶς ἐν τῷ κλειθρῳ, ὁ δεκανεὺς ἐνόησεν ὅτι προσπεποιημένως ἔστρεφεν αὐτὴν δὶς, ἐνῷ ἄφινε τὴν θύραν πράγματι ἀνοικτήν.

Ὁ δεκανεὺς περιέμενε λεπτά τινα, εἶτα ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς κρύπτης του καὶ ν' ἀφαιρέσῃ τὸν ἐπίδεσμον τῶν ὀφθαλμῶν του.

Βαθὺ ἐπεκράτει σκότος ἐν τῷ δωματίῳ, καθότι ἡ Λουκρητία εἶχε σβύσει τὸ κηρίον ἐξελθοῦσα.

Ὁ δεκανεὺς ἔκρινεν ἀνωφελὲς νὰ ἀνάψῃ σύτὸ καὶ αὖθις. Διηυθύνθη ψηλαφητὶ πρὸς τὴν θύραν, ἣν ἤνοιξε καὶ ἐξῆλθε.

Κατέβη τὴν κλίμακα ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς τεταμένου σχοινίου, καὶ ἀφίκετο μέχρι τοῦ διαδρόμου χωρὶς ν' ἀκούσῃ οὐδ' ἐλάχιστόν τινα θόρυβον.

Ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἡ οἰκία ἦν ἀκατοίκητος.

Ἡ θύρα τοῦ διαδρόμου ἦν ἐπίσης ἀνοικτή.

Ἀφιχθεὶς ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ δεκανεύς παρετήρησε τῇδε κακεῖσε, δὲν εἶδε κανένα, δὲν ἤκουσε οὔτε βήματα οὔτε φωνήν τινα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ μέρος του, τουτέστιν εἰς τὸν στρατῶνά του.

Καὶ ἐνῷ ἔφευγεν ἔκαμε τὴν ἀκόλουθον σκέψιν, ἣν συνώδευσε φιλοσοφικός τις στεναγμός·

— Ἰδοὺ μία ὡραία κόρη ἥτις ὑπάγει στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἑνὸς ἄλλου, ἀφίνουσα ἐμὲ, ἐμὲ τὸν προστάτην της, ἐκτεθειμένον εἰς ἅπαν τὸ μῖσος τοῦ ἀλλίου ἐκείνου Σολερόλ, ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ μὲ φέρῃ ἐνώπιον στρατοδικείου δι' ὕβριν πρὸς ἀνώτερον.

Ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ κεφαλὴ ἐκράτει τόσω ὀλίγον ἐπὶ τῶν ὤμων, ὥστε ἡ πιθανότης τοῦ νὰ ἀποθάνῃ τις ἐν οἱαδήποτε στιγμῇ δὲν ἐμπόδιζε τοὺς ἀνθρωπους ἀπὸ τοῦ νὰ πίνωσι, νὰ τρώγωσι καὶ νὰ κοιμῶνται.

Ὁ Βερνιὲ οὔτε πεῖναν εἶχε, οὔτε δίψαν, ἀλλὰ κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήθη ἄνευ οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης διακοπῆς μέχρι τῆς στιγμῆς τῆς ὑπὸ τοῦ τιμπάνου προσκλήσεως.

Ὥστε μόνον τὸ τίμπανον τὸν ἀφύπνισε.

Κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος καὶ εὗρεν ἐκεῖ τὸν λοχαγὸν Σολερόλ. Ὁ λοχαγὸς ἦν λίαν εὐδιάθετος, καὶ δὲν εἶχε πλέον τὸ τεταραγμένον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὰ ὑπὸ ἀφροῦ περιβαλόμενα χείλη του καὶ οἱ πλήρεις αἵματος ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι οὓς εἶδεν ὁ Βερνιὲ τὴν προ-

τεραίαν ἐν τῷ καπηλείῳ τῆς ὁδοῦ Ἀνδρὲ-Δεζάρ.

Ὁ λοχαγὸς προσηγόρευσεν τὸν δεκανέα εἰπὼν αὐτῷ·

—Ὅταν ἐπανέλθωμεν ἀπὸ τὰ γυμνάσια, θέλομεν ὁμιλήσει.

—Ἔστω, εἶπεν ὁ Βερνιέ.

Τῷόντι, μετὰ μίαν ὥραν, ὅτε τὸ τάγμα ἐπανῆλθεν ἐκ τῶν γυμνασίων, ὁ λοχαγος ἐπέρασε μετ' οἰκειότητος τὸν βραχίονα αὐτοῦ εἰς τὸν τοῦ δεκανέως εἰπὼν αὐτῷ·

—Ἤμην ὀλίγον οἰνοβαρὴς, χθὲς τὸ ἑσπέρας.....

Ἀπήντησα μίαν ὡραίαν νεάνιδα ἥτις ἐπεριπάτει ἐν τῇ ὁδῷ, ἠθέλησα νὰ τὴν πλησιάσω.... ἐφοβήθη.... ἠξεύρετε τὰ λοιπά.

—Πῶς! εἶπεν ὁ Βερνιὲ, δὲν τὴν ἐγνωρίζατε;

—Μὰ τὴν πίστιν μου, ὄχι.

—Ἐγὼ ἠξεύρω ὅμως τὸ ἐναντίον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βερνιὲ, ἀλλὰ δὲν θὰ σᾶς ἀντιλέξω! Λοιπὸν! εἶπε μεγαλοφώνως γελῶν, δὲν εἶσθε τουλάχιστον δυσηρεστημένος μαζήμου διότι τὴν ὑπερησπίσθη;

—Ἀπ' ἐναντίας ἀπεκρίνατο ὁ λοχαγος Σολερόλ. Μὲ ἐκάμετε νὰ συνέλθω εἰς ἐμαυτὸν, δι' ὃ σᾶς εὐγνωμονῶ.

Εἰσῆλθον εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ὁ λοχαγὸς ἀφῆκε τὸν Βερνιὲ ἵνα προγευματίσῃ.

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τούτου, ἄνθρωπός τις παρουσιάσθη καὶ ἐζήτησε τὸν δεκανέα Βερνιέ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦν ὁδοθεράπων τις.

Ἦν δ' οὗτος κομιστὴς ἐπιστολῆς τινος ἥν ἐνεχείρισε τῷ δεκανεῖ.

Ὁ Βερνιὲ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ πάλλουσαν. Ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσεν·

«Ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ἐὰν θέλητε νὰ μὲ ξαναϊδῆτε, ἀκολουθήσατε τὸν κομιστὴν τοῦ παρόντος γραμματίου.»

Ἀντὶ πάσης ὑπογραφῆς ἔφερεν ἓν Α.

Ὁ δεκανεὺς εἶπε τῷ ὁδοθεράποντι·

«Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω, ὁδήγησόν με.»

Ὁ ὁδοθεράπων ἤρξατο βαδίζων χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

Διηυθύνθη πρὸς τὸν Σηκουάνα, διαβὰς τὴν πλατεῖαν Ζερμαὶν Λωξεροὰ, εἶτα τὴν ὁδὸν Ὀνορὲ, καὶ ἀφίκετο τέλος, κάμψας τὴν γωνίαν τοῦ Παλατίου τῆς Ἰσότητος, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Νόμου.

Εἶτα, δείξας διὰ τοῦ δακτήλου μίαν οἰκίαν πρὸς τὰ ἀριστερὰ, εἶπε τῷ Βερνιὲ ὅστις τὸν ἠκολούθει πάντοτε·

—Ἐκεῖ εἶναι.

Ὁ δεκανεὺς παρετήρησε τὴν οἰκίαν ἥτις ἦν καλοῦ φαινομένου.

—Ποῖον νὰ ζητήσω; ἠρώτησε.

—Τὴν πολίτιν Λουκρητίαν, ἀπεκρίνατο ὁ ὁδοθεράπων.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, ἐνῷ ὁ Βερνιὲ ἔκαμνε περὶ αὐτοῦ τὴν ἀκόλουθον σκέψιν·

—Ἰδοὺ εἷς ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου ὅστις ἔχει χεῖρας λευκοτάτας καὶ πρόσωπον λίαν διακεκριμένον.

Ὅταν ὁ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐγένετο ἄφαντος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Παλατίου τῆς Ἰσότητος, ὁ Βερνιὲ εἰσέδυ εἰς τὴν οἰκίαν.

Εὗρεν ἐν πρώτας ἕνα πρόδομον ἀρκούντως εὐρύχωρον, εἶτα πλατείαν κλίμακα, καὶ εἰς τοὺς πρόποδας τῆς κλίμακος θεράποντα τινα ὅστις τὸν ἠρώτησε εὐγενῶς τὶ ἐπεθύμει.

—Τὴν πολίτιδα Λουκρητίαν, ἀπεκρίνατο ὁ Βερνιέ.

—Ἐλᾶτε μαζῆ μου, τῷ εἶπεν ὁ θεράπων.

Καὶ ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἤνοιξε δίφυλλόν τινα θύραν, καὶ εἰσήγαγε τὸν δεκανέα.

Ὁ Βερνιὲ, ὅστις ἐνεθυμεῖτο τὸ πενιχρὸν τῆς προτεραίας δωμάτιον, εἰς τὸ τετράστρατον Βουσὺ, εἰσῆλθεν ὅλως συγκεχυμένος εἰς ἕνα πλουσίως ἐσκευασμένον ἀντιθάλαμον· διέβη ἀκολούθως μίαν αἴθουσαν ἧς τὰ πολυτελῆ ἐπιπλα ἀπέπνεον τὴν ἀρχαίαν ἀριστοκρατίαν, εἶτα ἑτέραν τινα αἴθουσαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἔστη εἰς τὴν φλιὰν ἑνὸς τιμωνίου, ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἡ κυρία τοῦ κήματος

Ὁ Βερνιὲ ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος ἐπὶ τῆς φλιᾶς τοῦ τιμονίου, τόσῳ μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του.

Καὶ ἐντοσούτῳ ἡ Λουκρητία ἦν ἡ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του εὑρισκομένη.

Ἀλλ' οὐχὶ πλέον ἡ ἐργᾶτις ἥτις κατῴκει ἐν πενιχρὸν πενιχροῦ ὑπερῴου δωμάτιον, ἡ ταπεινῶς ἐνδεδυμένη πτωχὴ κόρη δι' ἥν, ἐπὶ μίαν ὥραν, εἶχε πάλλει ἡ καρδία τοῦ εὐαισθήτου δεκανέως.

Ἦτο γυνή τις μεγαλοπρεπὴς, φέρουσα ἱματισμὸν ἐξ ὁλοσηρικοῦ, ἧς οἱ λευκοὶ βραχίονες ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ πλουσίων τριχάπτων καὶ οἱ δάκτυλοι πλήρεις πολυτίμων δακτυλίων.

— Καλὴν ἡμέραν, φίλε μου. εἶπεν αὕτη τῷ Βερνιὲ χωρὶς νὰ κινηθῇ καὶ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν ἡδυπαθῆ θέσιν ἣν εἶχε λάβει ἐπί τινος ἀνακλίντρου ἔνθα ἦτο κατακεκλιμένη.

— Κυρία .... ἐτραύλισεν ὁ δεκανεὺς

— Ἀπορεῖτε, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπεν αὕτη μειδιάσασα.

— Ὁπωσοῦν, ἐψέλλισεν ἀφελῶς ὁ δεκανεύς.

— Λοιπὸν, ἔλθετε νὰ καθήσητε πλησίον μου, καὶ θέλω σᾶς δώσει τὴν ἐξήγησιν πολλῶν πραγμάτων, ἐπεῖπεν ἡ νέα.»

Ὁ Μασαφὲρ διέκοψε τὸν Καδενὲ εἰς τὸ μέρος τοῦτο τὴν διηγήσεώς του, εἰπὼν αὐτῷ.

— Ἄ, νὰ σοῦ εἰπῶ! αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοὶ διηγεῖσαι ὁμοιάζουν τοὺς μύθους τῆς Χαλιμᾶς.

— Εἶναι ἀληθὴς διήγησις, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ.

Εἶτα ἠγέρθη καὶ ὑπῆγε νὰ ὑπανοίξῃ τὴν θύραν τῆς καλύβης.

— Ἄς εἴδωμεν! εἶπεν, ἂν ἡ ἔπαυλις λάμπῃ πάντοτε,

ΙΣ'.

Ἡλάμψις τῆς πυρκαϊᾶς εἶχε μεγεθυνθῇ. Ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἔβλεπε βόρειον σέλας.

Ὁ Καδενὲ ἔκλεισε καὶ αὖθις τὴν θύραν καὶ ἐπανῆλθε παρὰ τὴν ἑστίαν.

— Αὐτὸς ὁ Ἰάκωβος, εἶπε, εἶναι πλήρης ἀποκρύφων. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη διϊσχυρίζετο ὅτι ὁ Βερνιὲ εἶναι ἄθλιος ἄνθρωπος, καὶ μόλον τοῦτο ἔδραμε πρὸς βοήθειαν αὐτοῦ.

— Ὁ Βρουλὲ εἶναι ἰδιοκτήτης τῆς ἐπαύλεως;

— Ὄχι, εἶναι τοῦ στρατηγοῦ.

— Δηλαδὴ τῆς ἐξαδέλφης τοῦ Ἐρρίκου.

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπόν! ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, ἐπανέλαβεν ὁ Μασεφέρ, ἂς ἴδωμεν τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας σου.

Ἀλλ' ἐνῷ ὁ Καδενὲ προὔκειτο νὰ ἐξακολουθήσῃ, συνέβη ἔκτακτόν τι περιστατικόν.

Ἐκπυρσοκρότησίς τις ἠκούσθη ἐρχομένη μακρόθεν, καὶ συνάμα κραυγὴ σπαραξικάρδιος ἀντήχησεν ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ ἐν ᾧ ἐκοιμᾶτο ἡ Μαρία.

Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ἔκπληκτοι εἶδον ἐμφανισθεῖσαν τὴν νεάνιδα, ὠχρὰν, συγκεκινημένην' μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ·

— Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! ἐψιθύρισε τὸν ἐφόνευσε!

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς, μικρά μου; ἠρώτησεν ὁ Καδενὲ, μὴ εἶσαι τρελλή;

— Ὄχι. Τὸν ἐφόνευσε, σᾶς λέγω, τὸν ἐφόνευσεν! ἐπανέλαβεν ἡ παῖς.

— Κακὸν ὄνειρον εἶδες, τέκνον μου.

— Ἀλλὰ δὲν ἠκούσατε τὴν ἐκπυρσοκρότησιν ἐκείνην;

— Ἔ! τί μὲ τοῦτο! θὰ ἦναι κανεὶς κλεπτοθήρας ἔστις θὰ ἐβολοφόνησε κανένα λαγωόν.

— Εἶναι ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἐδολοφόνησεν ἄλλον ἄνθρωπον! ἐκραύγασεν ἡ ποῖς μετὰ ζωηρότητος.

— Ὠνειρεύθης.... Εἶσαι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν κανενὸς ἐφιάλτου.

— Ὄχι. ὄχι, τὸν εἶδα! εἶδα καλὰ τὸ ὄνειρον....

Καὶ ἡ Μαρία συνέστρεφε τὰς χεῖράς της ἐκ τῆς ἀπελπησίας.

— Ἀλλὰ ποῖον εἶδες;

— Τὸν πατέρα μου!

— Τὸν πατέρα σου; καὶ ἐφόνευε κανένα;

— Ὄχι, αὐτὸν ἐσκότωσαν....

Καὶ ἡ Μαρία, ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τῆς καλύβης καὶ ἐτινάχθη. ἡμίγυμνος, ἔξω αὐτῆς.

— Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε μαζῆ μου.... Ὦ! εἶδα τὸ μέρος εἰς τὸ ὄνειρόν μου, ... θὰ σᾶς ὁδηγήσω .... ἐλᾶτε....

Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ δὲν ἐσυλλογίσθησαν ἐπὶ πλέον ὅτι ἡ νεᾶνις εἶχε κοιμηθῆ ἡσύχως, ὅτι ἦν ἀδύνατον κατα συνέπειαν, νὰ βεβαιώσῃ γεγονὸς, ὅτι ἦν ὄνειρον.... συγκινηθέντες ἐκ τοῦ κινήματος ἐκείνου τῆς ἀπελπισίας, ὅπερ προήρχετο ἐκ μυστηριωδῶν προαισθημτων, ἐδράξαντο τῶν πυροβόλων αὐτῶν καὶ ἐτινάχθησαν ἐκτὸς τῆς καλύβης ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς Μαρίας.

Ἡ Μαρία ἔτρεχε γυμνόπους ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ ἔσπευδε τοσοῦτον ὥστε οἱ δύο φίλοι μετὰ δυσκολιας ἠδύναντο νὰ τὴν ἀκολουθήσωσι.

Ἐβυθισθη ἐντὸς τοῦ δάσους, ἔλαβε μίαν ἀτραπὸν λίαν ἑλικοειδῆ διὰ μέσου τῶν θάμνων καὶ ἐπετάχυνε ὅσον οἱόντε τὸ βάδισμά της.

— Ἰδοὺ ἓν περίεργον πρᾶγμα, ἐψιθύρισεν ὁ Καδενὲ.

Ὁ Μασεφὲρ ὅμως ὅστις ἦτο πλέον ἀτάραχος, πλέον σκεπτικὸς, εἶχεν ἐξέλθη τοῦ ἀπερισκέπτου ἐκείνου φόβου ὅστις ὤθησε τοὺς δύο νέους ἐπὶ τῶν βημάτων τῆς Μαρίας.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε τῷ Καδενὲ, εἴμεθα παιδία.... νὰ ἡ ὥρα νὰ πιστεύσωμεν τὰ ὄνειρα.

— Ἐγὼ ὅμως τὰ πιστεύω, εἶπεν ὁ Καδενέ.

— Τί μωρία!

— Ἐνῶ ὁμίλουν, ἔτρεχον πάντοτε· διότι ἡ Μαρία οὐδόλως εἶχεν ἐλαττώσει τὴν πορείαν της·

— Πιστεύω, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενὲ, καθότι μοὶ συνέβη παρόμοιόν τι.

— Εἰς σέ;

— Εἰς ἐμέ! Μίαν νύκτα, ἐνῷ ἐκοιμώμην βαθέως, πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν περίπου, ἄνθρωπός τις μοὶ ἐφάνη κατ' ὄναρ. Ἦν δ' οὗτος λευκὰ ἐνδεδυμένος, εἰ καὶ ὁ ἱματισμός του εἶχε στρατιωτικὸν τὸ σχῆμα. Ἀνεγνώρισα ἐν τῷ ἐμφανισθέντι ἀτόμῳ τὸν πρωτεξάδελφόν μου, Φραγκίσκον Δὲ-Καδενὲ, ὅστις ἦν τότε σωματοφύλαξ. Μοὶ ἔνευσε νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἐνεδύθην καὶ κατέβην εἰς τὸν πορτοκαλλεῶνα. Εἰς τὸ ὄνειρόν μου εὑρισκόμην ἐν Βερσαλλίαις.

Ἐν τῷ Πορτοκαλλεῶνι, εὑρίσκοντο πέντε ἄνδρες. Ὁ εἷς αὐτῶν εἶχε τὸ ξίφος του ὑπὸ τὸν βραχίονά του. Ἐπορεύθη πρὸς συνάντησιν τοῦ Φραγκίσκου καὶ προσηγόρευσεν αὐτόν Ἔλαβον τὸ ξίφος εἰς χεῖρας.... Οἱ τεσσαρες ἐκεῖ παριστάμενοι ἄνδρες ἦσαν οἱ μάρτυρές των.

» Παρευρέθην εἰς τὴν πάλιν.

» Εἰς τὴν τετάρτην σύγκρουσιν, εἶδον τὸν Φραγκίσκον πίπτοντα Εἶχε προσβληθῆ εἰς τὴν καρδίαν.

» Ταυτοχρόνως, ἐπίσης, ἐξέπεμψα κραυγὴν καὶ ἐξύπνησα.

Ὅσῳ καὶ ἂν ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν ὅτι εἶδον ἐν ἁπλοῦν ὄνειρον, οὐχ' ἧττον ὅμως συγκινηθεὶς σφόδρα ἐξ ὀλεθρίου τινος προαισθήματος, ἐπήδησα κάτω ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ἔτρεξα εἰς τὸ φρούριον ἔνθα ὁ ἐξάδελφός μου ἔμελλε νὰ φρουρῇ τὴν προτεραίαν, ἐπληροφορήθην περὶ αὐτοῦ καὶ ἔμαθα ὅτι, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς Μαρίας ὠνειρεύθην τὴν ἀλήθειαν.

— Εἶχεν φονευθῆ;

— Πρὸ μιᾶς ὥρας, ἐν τῷ Πορτοκαλλεῶνι.

— Αὐτὸ εἶναι περίεργον πρᾶγμα, τῳόντι, ἐψέλλισεν ὁ Μασεφέρ.

Ἐντοσούτῳ, ἡ Μαρία ἔτρεχε πάντοτε, καὶ δύο φίλοι παρηκολούθουν ἀπαύστως αὐτήν.

— Ποῦ πηγαίνεις λοιπὸν τὴν ἠρώτησεν ὁ Καδενέ.

— Ἐκεῖ πέρα ἀπεκρίνατο ἡ παῖς μετὰ πεπνιγμένης φωνῆς.

Ἐνόσῳ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ ὁρισθὲν μέρος, τοσούτῳ μᾶλλον ἡ Μαρία ἐπετάχυνε τὴν πορείαν της. Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ἔπραττον ταὐτό.

Ἀλλ' αἴφνης, ἔστη καὶ ἐξέπεμψε μεγάλην κραυγήν.

— Πάτερ μου! εἶπε

Οἱ δύο νέοι ἐσταμάτησαν, παρετήρησαν ἐνώπιον αὐτῶν καὶ πέριξ αὐτῶν, πλὴν δὲν εἶδον τίποτε ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἀλλ' αἴφνης ὁ Καδενὲ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου ὅπερ ἐδονεῖτο εἰς τὴν ἄκραν ἑνὸς κλάδου δένδρου.

Ἦν ὁ Ἰάκωβος ὅστις εἶχεν ἁφαρπασθῇ ὑπὸ τῆς διὰ δορκάδας στηθείσης παγίδος.

Ὁ ὑλοτόμος δὲν ἦν ἀπηγχονισμένος, καθότι ἡ παγὶς τὸν εἶχεν συλλάβει εἰς τὸ μέσον τοῦ σώματος.

Ὁ Καδενὲ ἀνυψώθη ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του, ἐδράξατο τῶν κνημῶν τοῦ ὑλοτόμου καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν ἀποτόμως.

Ὁ κλάδος ἐθραύσθη καὶ ὁ ὑλοτόμος ἔπεσε χαμαί.

— Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία ῥιφθεῖσα ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ πατρός της καὶ περιστρέφουσα σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐκ τῆς ἀπελπησίας.

Ὁ Ἰάκωβος τῳόντι, ἦν ἄπνους καὶ τὸ αἷμα ἐπλημμύρει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ.

Ὁ μόλυβδος ὃν τῷ ἐξαπέστειλεν ὁ Ξεπνητὸς εἶχεν εἰσχωρήσει μέρος εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μέρος εἰς τὰς πλευράς.

Λυπηρὸν καὶ τρομερὸν συνάμα θέαμα ἦτο νὰ ἴδῃ τις τοὺς δύο ἐκείνους ἄνδρας καὶ τὴν ἐν ἀπελπησίᾳ ἐκείνην νεανίδα, κύπτοντας ἐπὶ τοῦ σώματος ὅπερ δὲν ἦν ἴσως πλέον ἢ πτῶμα.

Ἐντούτοις ὁ Καδενὲ θέσας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας ἠσθάνθη ἀσθενεῖς τινας παλμούς, καὶ εἶπε τῇ Μαρία

— Μὴ ἀνησύχη... δὲν ἀπέθανε ...

Ἡ Μαρία δὲν ἔκλαιε· εἶχεν ἀπ' ἐναντίας, τοὺς ὀφθαλμοὺς ξηροὺς καὶ τὸ βλέμμα πεπλανημένον, ἑτοίμη οὖσα νὰ καταστῇ παράφρων.

Ὁ Μασεφὲρ ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ εἶπε τῷ Καδενέ.

— Εἶσαι ἱκανὸς νὰ φέρῃς τὸν δυστυχῆ τοῦτον ἐπὶ τῶν ὤμων σου;

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ.

Ἀνεκτήσαντο τὴν πρὸς τὴν καλύβην ἄγουσαν ἧτις ἀπεῖχε μίαν ὡς ἔγγιστα λεῦγαν.

Ἡ Μαρία, κυριευθεῖσα ὑπὸ νευρικῆς τινος ταραχῆς παρεδέρετο ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Μασεφὲρ γελῶσα καὶ κλαίουσα ἀλληλοδιαδόχως, ἀπολέσασα δὲ ὁλοσχερῶς τὴν αἴσθησιν τῶν πράξεών της.

Οἱ δύο νέοι ἐπετάχυνον τὸ βῆμα.

Ἐὰν ὁ Ἰάκωβος ἀνέπνεεν, ἴσως ἦτο καιρὸς ἔτι νὰ τὸν σώσωσι. Ἀλλ' ἐδει ὅσον τάχιον νὰ μὴ τὸν ἀφήσωσιν ἐκτεθειμένον περισσότερον εἰς τὸν παγετώδη τῆς νυκτὸς ἀέρα.

Τὴν νευρικὴν τῆς νεάνιδος κρίσιν διεδέχθη, μετά τινα λεπτά, εἴδος τι ἐντελοῦς ἐκμηδενίσεως καὶ ἡ ὡραία αὐτῆς κεφαλὴ ὠχρὰ εἶχεν ἀνατραπῇ ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μασεφὲρ.

Τέλος μετὰ παρέλευσιν τριῶν τεταρτων τῆς ὥρας ὁ Καδενὲ καὶ ὁ φλος του εὑρέθησαν ἐπὶ τῆς φλιᾶς τῆς καλύβης.

Ἐκεῖ μόνον, ἡ Μαρία ἐπανῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ἐνεθυμήθη τὰ πάντα καὶ λυθεῖσα εἰς τὰ δάκρυα ἀλλ' εὐχαρίστησα

νέας δυνάμεις ἐν τῇ θλίψει της, ἐβοήθησε τὸν Καδενὲ νὰ φέρῃ τὸν πατέρα της ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ἐξέδυσαν τὸν ὑλοτόμον οὗ τινος ἡ καρδία ἐξηκολούθει νὰ πάλλῃ εἰ καὶ ἐστερεῖτο αἰσθήσεως.

Εἶτα ὁ Καδενὲ, ὅστις εἶχε χειρουργικάς τινας γνώσεις παρετήρησε διὰ τῆς μήλης τὰς πληγὰς καὶ διέκρινεν ὅτι δὲν ἦσαν θανατηφόροι.

— Ὁ πατήρ σου θὰ ζήσῃ εἶπε τῇ Μαρία.

Ἡ Μαρία ἐγονυπέτησε καὶ ἐσταύρωσεν τὰς χεῖρας.

— Τὸν προσέβαλον ἐκ τοῦ πλησίον μὲ μόλυβδον τοῦ κυνηγίου, προσέθετο ὁ Καδενὲ.

Ἡ Μαρία παρασκεύαζε ξαντόν.

Οἱ δύο νέοι ἐπέδεσαν τὰς πληγὰς τοῦ Ἰακώβου ὅστις διετέλει πάντοτε ἐν λυποθυμίᾳ εἶτα ἐσκεπάσασαν αὐτὸν μὲ τοὺς ἐπενδύτας των ἵνα τὸ θερμάνωσι, καὶ τότε ὁ Καδενὲ ἔλαβεν ἐκ τινος θυλακίου του ἓν φιάλιον ὅπερ περιεῖχε ῥωματικὸν ὄξος καὶ χύσας σταγόνας τινὰς ἐν τῇ χειρίτου προσέτριψε δι' αὐτοῦ τοὺς ῥώθωνας καὶ τοὺς κροτάφους τοῦ πληγωμένου.

Τότε ὁ Ἰάκωβος ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν πρώτοις ἓν ἄσκοπον μειδίαμα διῆλθε τῶν χειλέων του· εἶτα τὸ μειδίαμα τοῦτο διεδέχθη βλέμμα ὀπωσοῦν γαλήνιον.

Περιέφερε τὸ βλέμμα τοῦτο περὶ ἑαυτὸν, ἀνεγνώρισε τὴν καλύβην του εἶτα τὴν θυγατέρα του, καὶ τὸν Καδενὲ καὶ τὸν Μασεφὲρ.

Ἡ Μαρία ἐρρίφθη ἐπ αὐτοῦ καὶ τὸν ἐπλήρου ἀσπασμῶν.

Ἐν πρώτοις ἄναρθροί τινες ἦχοι ἐξῆλθον τῶν χειλέων τοῦ Ἰακώβου εἶτα δὲ προσέφερε μίαν λέξιν.

— Ὁ κακοῦργος

Τότε κύψας ὁ Καδενὲ ἐπ' αὐτὸν τὸν ἠρώτησε·

— Ποῖος ἠθέλησε νὰ σὲ δολοφονήσῃ.

— Ὁ Ξυπνητὸς ἀπήντησεν ὁ ὑλοτόμος.

— Τὶ πράγμα εἶν' αὐτὸς ὁ Ξυπνητός;

— Εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Βρουλὲ...

— Σιωπὴ! εἶπεν ὁ Μασεφὲρ ἀκούω κρότον τινά.

Τῳόντι βήματα ἐσπευσμένα ἀντήχουν ἔξωθεν καὶ αἴφνης ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἀνήρ τις εἰσῆλθε φέρων ἐπ ὤμων μίαν γυναῖκα.

Ἡ γυνὴ ἦτο λειποθυμος.

Ὁ δὲ ἀνὴρ εἶχεν ἀπωλέσει τὴν τε κόμην καὶ τὴν γενειάδα ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ὁ ἱματισμός του ἦτο κατερρακωμένος, καὶ τὸ ὄμμα αὐτοῦ τεταραγμένον καὶ πυρέσσον.

Ἡ γυνὴ αὕτη, ἦν ἡ Λουκρητία, ὁ δὲ ἀνὴρ, ὁ λοχαγὸς Βίκτωρ Βερνιὲ.

Ἰδόντες αὐτὸν, ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ, κατέστειταν μίαν κραυγήν...

—

ΙΕ'.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο τόσῳ τεταραγμένος ὥστε εἰ καὶ ἐσχετίζετο ἄλλοτε ἀναντιρρήτως μετὰ τοῦ Καδενὲ, δὲν ἐγνώρισεν αὐτὸν καὶ τὸν ἐξέλαβεν ἀντὶ χωρικού τινος. Τῳόντι, ὁ Καδενὲ ἦν ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός·

Τὸν δὲ Μασεφὲρ, ὁ Βίκτωρ Βερνιὲ οὐδέποτε τὸν εἶχεν εἰδεῖ.

Ὁ λοχαγὸς δὲ εἶδεν ἐπίσης, κατ' ἀρχὰς, τὸν ὑλοτόμον Ἰάκωβον κατακεκλιμένον σχεδὸν νεκρὸν ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Ἐναπέθεσε τὴν Λουκρητίαν ἐπὶ μιᾶς καθέκλας λέγων·

— Καλοί μου φίλοι, συγχωρήσατέ μοι ὅτι εἰσῆλθον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον... ἀλλ' ἐσώθημεν ἀπὸ τὸν θάνατον ὡς ἐκ θαύματος... καὶ ἡ γυνὴ αὕτη τοῦτου ἕνεκεν ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις της.

Ἐνῶ ὡμίλει οὕτως, ἐγονυπέτησεν ἐνώπιον τῆς ἐν λειποθυμίᾳ διακειμένης γυναικὸς καὶ τῇ προσέτριβε τὰς χεῖρας ἵνα τὴν φέρῃ εἰς ἑαυτήν.

Ἡ εἴσοδος τοῦ λοχαγοῦ καὶ πάντα τὰ ἐπακολουθήσαντα αὐτὴν ὑπῆρξαν τόσῳ ταχέα, ὥστε οὔτε ὁ Καδενὲ οὔτε ὁ Μασεφὲρ, οὔτε ἡ Μαρία δὲν ἠδυνήθησαν ἔτι νὰ προφέρουν οὐδεμίαν λέξιν.

— Ἤλθετε εἰς κακὴν στιγμὴν, κύριε. Δὲν ἔχομεν παρὰ ἕνα μόνον κρεββάτι, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ πατέρας μου.

Τότε μόνον ὁ λοχαγὸς εἶδε τὸν πληγωμένον. Τὸ αἱματωμένον τῆς κλίνης παραπέτασμα ἐπεβεβαίου τοὺς λόγους τῆς Μαρίας.

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, εἶπεν, ἡ οἰκία σας εἶναι ἡ πρώτη ἣν εὗρον τρέχων διὰ μέσου τοῦ δάσους ὅπως ἀπομακρυνθῶ τῆς πυρκαϊᾶς. Καὶ ἐπομένως ἡ Λουκρητία, ἥτις μοὶ εἶχε δείξει τὸν ὁρόμον, ἐλειποθύμησεν ἀπὸ ἀδυναμίαν.

— Λουκρητία! ἐψέλλισεν ὁ Καδενὲ ὅστις ἔκυψεν ἵνα παρατηρήσῃ τὸ πρόσωπον τῆς ἐν λειποθυμίᾳ γυναικὸς.

— Λουκρητία ἐπανέλαβεν ἡ Μαρία ἥτις παρατηρήσασα αὐτὴν τὴν ἀνεγνώρισε.

— Τὴν γνωρίζετε; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς ἀπορῶν.

— Εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ κὺρ Βρουλὲ.

Ἡ ἀποκάλυψις αὕτη ἀπέσπασε κραυγήν τινα ἐκ τῶν χειλέων τοῦ λοχαγοῦ, καθότι πρᾶγμα παράδοξον, δὲν εἶχε σκεφθῇ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης πῶς ἔτυχε νὰ εὑρεθῇ ἡ Λουκρητία ἐν τῇ ἐπαύλει.

Καὶ ἡ Λουκρητία οὐδόλως διελογίσθη νὰ τῷ τὸ εἴπῃ Ἡ Λουκρητία, ἐκτὸς σχεδὸν ἑαυτῆς, μίαν μόνον ἔσχε φροντίδα, νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἐκ τῆς πυρπολουμένης ἐπαύλεως. Ὅτε δὲ εὑρέθησαν ἐν τῷ δάσει αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον ὡς ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῆς ἀδυναμίας. Ἔμεινε ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λοχαγοῦ.

Οὗτος λαβὼν αὐτὴν τότε ἐπ' ὤμων τὴν ἐκόμιζε βαδίζων κατ' εὐθεῖαν γραμμήν.

Ἡ καλύβη τοῦ Ἰακώβου εὑρέθη ἐπὶ τῶν βημάτων αὐτοῦ· εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν ὁδηγηθεὶς ὑπὸ ἀκτῖνος τινος τοῦ φωτὸς ὅπερ δ ἥρχετο τὴν χαραγμὴν τῆς κακῶς κλειομένης θύρας. Εὑρεθεὶς ἐνώπιον τῆς θύρας, τότε μόνον ἐγνώρισε ποῦ εὑρίσκετο.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεκτήσατο πᾶσαν τὴν χρῆσιν τῶν διανοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, πλὴν ὡμίλει δυσκόλως.

Καὶ οὗτος ἐγνώρισεν ἐπίσης τὴν Λουκρητίαν καὶ ἐτραύλισε.

— Τὴν ἐθαρρροῦσαν ἀποθαμμένη!

Ὁ Καδενὲ ἀντήλλαξεν ἓν βλέμμα μετὰ τοῦ Μασεφὲρ· τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐδήλου·

— Ὑπάγωμεν ἔξω!

Τῳόντι, ὁ νέος βασιλόφρων ἐπορεύθη ἠρέμα μέχρι τῆς θύρας, φροντίζων μὴ διεγείρῃ τὴν περιέργειαν τοῦ λοχαγοῦ.

Ἄλλως τε, οὗτος προσεῖχεν ὁλοσχερῶς τὴν Λουκρητίαν καὶ δὲν εἶχεν παρατηρήσει εἰμὴ τὸν πληγωμένον ὃν δὲν ἐσκέφθη κἂν νὰ ἐρωτήσῃ πῶς εὑρίσκετο ἐν τοιαύτῃ καταστάσει.

Ὁ Μασεφὲρ διηυθύνθη κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς καὶ ὁ Καδενὲ τρόπον πρὸς τὴν θύραν.

Στραφεὶς πρὸς τὴν ἑστίαν ὁ λοχαγὸς εἶδεν αὐτοὺς ἀπόντας.

Ὁ Καδενὲ ἔθετο τὸν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ ἔνευσε πρὸς τὸν Ἰάκωβον μὲ ἰδιαίτερον τινα τρόπον.

Ὁ Ἰάκωβος ἀπεκρίνατο ἡμικλείσας τὸν ὀφθαλμὸν αὐτοῦ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Καδενὲ ἐδήλου.

— Πρόσεξον καλῶς μὴ προφέρῃς τὸ ὄνομα ἡμῶν.

Τὸ δὲ τοῦ Ἰακώβου ἐσήμαινε.

— Μεῖνε ἥσυχος . . . ἂν καὶ πληγωμένος ἔχω μολονοτοῦτο ὅλον μου τὸ λογικόν.

Ὅτε εὑρέθησαν ἐκτὸς τῆς καλύβης ὁ Καδενὲ εἶπε τῷ Μασεφέρ.

— Συμφώνησον ὅτι ἡ παροιμία ἥτις λέγει. «Μετ' ὄνομα κ' ὁ Λάζαρος» δὲν ἐπιδέχεται ἀντιρρήσεως.

— Τῳόντι!

Ὡμιλούσαμεν διὰ τὸν λοχαγὸν Βερνιέ, καὶ ἰδοὺ αὐτός! διὰ τὴν Λουκρητίαν, ἣν ἐνόμιζα εὑρισκομένην εἰς Παρισίους . . .

— Πῶς! εἶναι ἡ ἰδία;

— Ναί.

— Καὶ εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ κὺρ Βρουλέ;

— Μάλιστα.

— Ἠξεύρεις φίλε μου εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ὅτι ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀληθεῖς ἱστορίαι εἰσὶν εἰς ὑπερβολὴν ἀπίθαναι.

— Σύμφημι.

— Διηγήθητι, λόγου χάριν, ἐψιθύρισεν ὁ Μασεφὲρ, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα εὗρον τὸν Ἰάκωβον κρεμάμενον ἐπὶ ἑνὸς δένδρου, μίαν γυναῖκα εἰς τὰς φλόγας, ἕνα λοχαγὸν μὲ μίαν γυναῖκα διερχόμενον τὸ δάσος, δύο ἄνδρας οἵτινες ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ συνομνύουν ἡσύχως κατὰ τῆς σωτηρίας τῆς δημοκρατίας καὶ ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς μοναρχίας, καὶ ὅτι πάντες οὗτοι εὑρέθησαν ἡνωμένοι ἐν μιᾷ μικρᾷ καλύβῃ ὑλοτόμων. διηγήθητι, λέγω ταῦτα εἰς Παρισίους καὶ οὐδεὶς θὰ σὲ πιστεύσῃ.

— Ἀλλὰ διατί μοι ἔνευσας νὰ ἐξέλθω;

— Διότιδὲν θέλω νὰμὲἀναγνωρίσῃ ὁ Βερνιέ.

— Αὐτὸ εἶναι ὀρθὸν, ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;

— Εἰς Ῥώς! Ἔχομεν καιρὸν ἕως νὰ ἐξημερώσῃ.

— Ἀλλ' ὁ λοχαγὸς ὅστις μᾶς εἶδε χωρὶς νὰ διακρίνῃ ποῖοι εἴμεθα, θὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀναχώρησίν μας.

— Ὁ Ἰάκωβος θὰ τῷ εἴπῃ ὅτι εἴμεθα γείτονές του.

— Ἀλλ' ἀφίνομεν λοιπὸν τον ταλαίπωρον ἐκεῖνον Ἰάκωβον;

— Δὲν εἶναι εἰς κίνδυνον θανάτου. Ἡ θυγάτηρ του εἶναι πλησίον του, τοῦτο ἀρκεῖ! Ἐντοσούτῳ πρόσμενε.

Ὁ Καδενὲ ὑπήνοιξε τὴν θύραν τῆς κυλύβης καὶ ἔνευσε τῇ Μαρίᾳ.

Ἡ Μαρία ἐξῆλθε.

— Μικρά μου, τῇ εἶπεν ὁ Καδενὲ, βεβαιόθητι ὅτι ὁ πατήρ σου δὲν θ' ἀποθάνῃ . . . δὲν τρέχει κανένα κίνδυνον. Ἀλλ' αὔριον ὁ κύριος Ἐρρῖκος θὰ στείλῃ νὰ τὸν ζητήσῃ μὲ ἕν φορεῖον, καὶ θὰ ἔλθητε καὶ οἱ δύο εἰς Ῥὼς ὅπου θὰ περιποιηθῇ καλῶς. . .

— Ἀναχωρεῖτε τάχα, κύριε Καδενὲ; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Ναὶ μικροῦλά μου.

— Ἀφίνετε τὸν πατέρα μου. . .

— Σοὶ λέγω ὅτι εἶναι ἐκτὸς κινδύνου.

— Ἀλλὰ διατὶ ἀναχωρεῖτε;

— Διὰ νὰ μὴ μᾶς γνωρίσῃ αὐτὸς ὁ κύριος, ὅστις ἦλθε πρὸ ὀλίγου.

— Ἄ! . . . ἐγὼ τὸν ἐγνώρισα καλά! εἶπεν ἡ Μαρία εἶναι ὁ φίλος τοῦ κυρίου Ἐρρίκου, εἶναι ὁ λοχαγὸς Βερνιέ.

— Λοιπὸν ἄκουσόν με κορῆτσι μου.

— Ἀκούω, κύριε Καδενέ.

— Ἐὰν ἐρωτήσῃ ποῖοι εἴμεθα, εἰπὲ ὅτι εἴμεθα, ξυλοκόποι γείτονες.

— Ὦ! μείνατε ἥσυχος, κύριε Καδενὲ, εἶπεν ἡ παῖς ἐξεύρω νὰ φυλάξω τὸ μυστικόν. . . . Ἀλλὰ μὲ βεβαιόνετε ὅτι ὁ πατέρας μου. . . .

— Σὲ βεβαιῶ ὅτι ὁ πατήρ σου δὲν ἔχει κανένα φόβον. Ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν θὰ ἦναι πολὺ καλά. Ὑγίαινε, μικρά μου.

— Καλὴ νύκτα, κύριε Καδενέ.

Ἡ Μαρία εἰσῆλθεν εἰς τὴν καλύβην ἔνθα ἡ Λουκρητία θερμαινομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχιζε νὰ ἐπανέρχηται εἰς ἑαυτήν.

Καθόσον δ' ἀφορᾷ τοὺς δύο φίλους οὗτοι ἀπεμακρύνθησαν ἔχοντες ἕκαστος τὸ πυροβόλον αὐτοῦ ἐπ' ὤμων.

Ὑπῆρχε κατέναντι τῆς καλύβης τοῦ Ἰακώβου μία ἀτραπὸς ἥτις ἦγε κατ' εὐθείαν εἰς Νώς.

Ὁ πύργος Ῥὼς ἦν, ὡς εἴπομεν ἤδη, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Ὑόνης.

Ἡ πυρκαϊὰ τῆς Ῥαδωδιὲρ πολὺ ἀπεῖχεν ἀπὸ τοῦ νὰ σβύσῃ καὶ διέχεεν ἄνωθεν τοῦ δάσους τοιαύτην λάμψιν, ὥστε οἱ δύο φίλοι ἐβάδιζον ὡς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ.

— Περίεργον, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ἰδοὺ ἀκόμη μία ἔπαυλις ἥτις πυρπολεῖται, τίς ἄραγε θέτει τὸ πῦρ;

— Οἱ δημοκράται οἵτινες παρηγκωνίσθησαν ὑπὸ τοῦ Διευθυντηρίου, εἶπεν ὁ Καδενὲ.

— Νομίζεις;

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου, φίλε μου, καὶ ὁ Ἰάκωβος καθὼς ἐγώ.

— Δηλαδὴ ἄνθρωποι, ὡς λόγου χάριν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς Σολερόλ.

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐμπρηστῶν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

— Ἀλλὰ λησμονεῖς ἓν πρᾶγμα....

— Ὁποῖον;

— Τὸ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔβαλεν αὐτὸς τὸ πῦρ εἰς Ῥαδωδιέρ.

— Διατί;

— Διότι ἡ ἔπαυλις εἶναι ἰδική του

— Πολὺ ἁπλοϊκὸς εἶσαι, φίλε Μασεφὲρ, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ. Ὁ Σολερὸλ ἠξεύρει καλῶς ὅτι ἡ περιουσία τῆς γυναικός του δύναται νὰ τῷ φύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας ἀπὸ στιγμῆς εἰς ἄλλην· καὶ, τότε, ἐννοεῖς ὅτι τῷ εἶναι πολὺ ἀδιάφορον νὰ πυρπολήσῃ μίαν ἔπαυλιν χάριν τοῦ σκοποῦ του.

— Αὐτὸ εἶναι σωστόν.

Ἐνῶ συνδιελέγοντο βαδίζοντες μὲ ταχὺ βῆμα, καθότι ἡ νὺξ ἦτο παγετώδης, ἤκουσαν τὸν ταχὺν καλπασμὸν ἵππου ἐν τῷ δάσει, ὅστις μετ' οὐ πολὺ τοὺς ἐπλησίασεν.

Ὁ ἱππεὺς ἰδὼν τοὺς δύο φίλους, ἐκράτησε διὰ μιᾶς τοὺς χαλινοὺς καὶ ἐκραύγασεν·

— Ε! φίλοι!

— Τί θέλεις παλλικάρι; ἀπήντησεν ὁ Μασεφέρ.

— Ἐξεύρετε ἂν ὡς τί καίεται ἐκεῖ πέρα ἀπ' ὀπίσω ἀπὸ τὸ δάσος;

— Μία ἔπαυλις.

— Ἔπαυλις, ὦ Θεέ μου!

— Ναί, ἡ Ῥαδωδιέρ.

Ὁ ἱππεὺς ἐκραύγασε·

— Εἶναι ἡ ἔπαυλις τοῦ πατέρα μου ἃ τοὺς κακούργους...

Καὶ ἐμαστίγωσε τὸν ἵππον του ἵνα φθάσῃ ἐκεῖ μίαν στιγμὴν προτήτερα.

— Ἀκόμη μία παράδοξος συνάντησις, εἶπεν ὁ Μασεφέρ.

— Τίς οἶδε; ἐπεῖπεν ὁ Καδενέ, τὶ θ' ἀπαντήσωμεν ἀκόμη.

— Ἀλλ' ἐν πρώτοις, ἐπανέλαβεν ὁ Μασεφὲρ, θέλω νὰ μάθω τὸ τέλος τῆς ἱστορίας τοῦ δεκανέως Βερνιὲ καὶ τῆς Λουκρητίας.

— Θὰ σοὶ τὴν εἴπω, ἀπεκρίνατο ὁ Μασεφέρ.

ΙΣΤ'.

Ὁ Καδενὲ ἐπανέλαβε τὴν διήγησιν αὐτοῦ.

— Ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ, ἀπό τινων στιγμῶν, περιέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἔκπληξιν.

Τὴν προτεραίαν, εἶχεν εἰδεῖ τὴν Λουκρητίαν ἐνθεδυμένην μὲ σεμνήν τινα ἐξ ὀθώνης ἐσθῆτα· τὸν εἶχεν ὁδηγήσει αὕτη εἰς ἓν ἔκτον πάτωμα, εἴς τι ὑπερῷον ὅπερ ἔλεγεν ὅτι ἦν ἡ κατοικία της, καὶ ἰδοὺ ἐπανευρίσκει αὐτὴν ἔν τινι μεγαλοπρεπεῖ δωματίῳ, περιτετυλιγμένην ἐντὸς βυσινοχρώου βελουδίνης ἐφεστρίδος ἥτις ἀνεδεί-

κνυε θαυμασίως τὸ πρόσωπόν της, ἀφίνουσα ἡμιγύμνους τοὺς ὡραίους ὤμους της ἐφ' ὧν ἐκυμαίνοντο ἐν ἀταξίᾳ βόστριχοι κόμης ἑβενώδους.

— Δυσκολεύεσθε νὰ πιστεύσητε τοὺς ὀφθαλμούς σας; τῷ εἶπεν αὕτη τεινουσά τῳ τὴν χεῖρα καὶ συνοδεύσασα τὸ κίνημα τοῦτο ὑπὸ λυπηροῦ τινος μειδιάματος.

— Τῳόντι ἐταύλισεν ὁ δεκανεύς.

— Λοιπὸν, ἐπα ἐλαβεν αὕτη, ὀλίγαι λέξεις θέλουν ἀρκέσει ὅπως σᾶς ἐξηγήσω τὸ ἀλλόκοσον τοῦτο μυστήριον.

— Σᾶς ἀκροῶμαι, κυρία ἀπεκρίνατο ὁ δεκανεὺς ὅστις ἐξηκολούθει μένων ὄρθιος ἐνώπιόν της.

— Θὰ πιστεύσητε, εἶπεν ἡ Λουκρητία, ὅτι εἶμαι μία πτωχὴ κόρη σχεδὸν χωρὶς πόρον ζωῆς, ἥτις ἄφησε τὴν πατρικὴν στέγην καὶ ἥτις δὲν ἔχει ἄλλο ἀληθὲς ἰδικόν της καταφύγιον εἰμὴ τὸ ἄθλιον ἐκεῖνο δωμάτιον, ὅπου σᾶς ὡδήγησα χθές;

Τότε, εἶπεν ὁ νέος, τί εἶναι αὐτὴ ἡ πολυτέλεια;

— Ἐδῶ τίποτε δὲν εἶναι ἰδικόν μου .... οὔτε καὶ αὐτὰ τὰ φορέματα τὰ ὁποῖα φορῶ.

— Κυρία ἀπεκρίνατο ὁ Βερνιὲ, συγχωρήσατέ μοι, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς στρατιώτης ὅστις ποτὲ δὲν ἔμαθε νὰ λύῃ τὰ αἰνίγματα.

— Ἠκούσατε τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ἦλθεν εἰς τὴν κατοικίαν μου τὴν περασμένην νύκτα καὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸ τρίστρατον Βουσύ;

— Ναὶ, καὶ ἂν δὲν εἶδα τὸ προσωπόν του, οὐχ ἧττον δύναμαι ν' ἀναγνωρίσω τὴν φωνήν του.

— Λοιπὸν, θεωροῦμαι ὡς ἐρωμένη τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

— Καὶ δὲν εἶσθε;

— Ὄχι.

— Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ πολυτέλεια προέρχεται ἀπὸ ἐκεῖνον;

— Ἀναμφιβόλως. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅλων, σᾶς λέγω, εἶμαι ἐρωμένη του.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ ἐπανῆλθε καὶ ἐκαθέσθη παρὰ τὴν ἑστίαν, ἀφοῦ, ὡς εἶπεν, εἶχε κομίσει τὸν ζωμὸν πρός τινα πτωχήν.

Ὁ Σουλπίκιος εἶχεν ἐπίσης ἐξέλθη.

— Ποῦ πηγαίνεις, παιδί μου; τῷ εἶχεν εἰπεῖ ὁ πατήρ του περιέργως.

Ὁ Σουλπίκιος οὐδόλως ἐθορυβήθη.

— Τὴν περασμένην νύκτα, ἀπεκρίνατο, μία ἀγελάδα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σταῦλο καὶ ἐκοιμήθηκεν ἔξω, πηγαίνω νὰ ἰδῶ ἂν ἦναι ἤσυχη ἀπόψε.

Πάντες οἱ τῆς ἐπαύλεως ἐργάται καὶ ἐπιστάται εἶχον ἤδη εἰσέλθη καὶ ἐκάθηντο περὶ τὴν τράπεζαν.

Ὁ Ἐρρῖκος, ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ Βρουλὲ ἐκάθηντο εἰς τὴν μίαν τῆς τραπέζης ἄκραν.

Ὁ κὺρ Βρουλὲ ἔτρωγεν ἀργὰ πίνων ὀλίγον ὀλίγον ἐνίοτε, καὶ συνδιελέγετο ὡς ἄνθρωπος μὲ βαρύτητα.

— Ὅσα καὶ νὰ λέγουν, καλοί μου κύριοι, ἔλεγεν, ὅτι ἡ Ἐπανάστασις ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους ἴσους, ἐγὼ τὰ εὑρίσκω ὅμως ὅτι εἶναι ἀνοησίαις ὅλα αὐτά. Οἱ ἄνθρωποι ἐγέννηκαν γιὰ νὰ ἦναι πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, εὐγενεῖς καὶ χωριάταις . . .

Ὁ Ἐρρῖκος ἐμειδίασε, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

Ὁ δὲ κὺρ Βρουλὲ ἐξηκολούθησε·

— Καὶ σεῖς, κὺρ Ἐρρῖκε δὲν θὰ ἦσθε ἴσως πολὺ εὐχαριστημένος, ἂν καὶ ἀγαπᾶτε τὴν ἐργασίαν, νὰ δουλεύετε μὲ τὰ βόδια τὴ γῆ.

— Ἠθανόν.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐνοικιαστὴς ὅστις ἦν αὐστηρᾶς λογικῆς ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Θεὸς ἔκαμεν ὅλα τὰ πράγματα καλὰ, ἡ Ἐπανάστασι εἶχε νὰδικο νὰ θέλῃ νὰ τὰ χαλάσῃ· Καὶ ἐπειδὴ ἐδῶ 'ς αὐτὸν τὸν τόπον δὲν εἴμαστε ἄνθρωποι κακοί, γι' αὐτὸ δὲν ἐδεχθήκαμεν ἐντελῶς τὴν Ἐπανάστασι.

— Ἄ! δὲν τὴν ἐδέχθητε, ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς Βίκτωρ Βερνιὲ μετά τινος εἰρωνείας.

— Ὄχι, κύριε, εἶπεν ὁ Βρουλέ.

— Μολαταῦτα. . .

— Ὦ! ἐξέρω τὶ θελετε νὰ πῆτε, ἐπανέλαβεν ὁ κὺρ Βρουλό· ἐπέρασαν ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν λαιμητόμο εἰς Ὠξέρ.

— Καθῶς καὶ ἀλλοῦ.

— Ἀλλὰ ἡμεῖς εἴμαστε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ὠζὲρ κατὰ ἕνα τρόπο, εἶπεν ὁ Βρουλέ, μολονότι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δάση εἶναι ἓξ λεύγας μοναχά.

— Πῶς τοῦτο;

— Βλέπετε, ἀξιωματικέ μου ἐξηκολούθησεν ὁ Βρουλέ, ’ς αὐτὸ τὸν τόπον εἴμαστε πλέον πλησίον εἰς Μορβάν. Μάλιστα μερικοὶ λέγουν ὅτι εἴμαστε Μορβανδιανοί.

— Λοιπόν;

— Ὅποιος λέγει Μορβανδιανὸν λέγει ἕνα τίμιον ἄνθρωπον· ἕνα μοναχὰ σφάλμα ἔχομε, εἴμαστε δηλαδὴ κλέφται τοῦ κυνηγιοῦ . .

— Ἄ! τὸ ὁμολογεῖτε;

— Ἀκούεις ἐκεῖ! εἶπεν ἀφελῶς ὁ Βρουλέ. Ἐκεῖνο ὅπου δὲν ἄρεσκε ’ς τὸ καιρὸ τοῦ βασιλέα ἦταν ὅτι δὲν ἠμποροῦσαμε νὰ σκοτόσωμεν ἕνα λαγὸ, ἕνα λάφι ἢ κανένα ἀγριόχοιρο χωρὶς νὰ μὴ κινδυνεύσωμε νὰ πάγωμε ’ς τὴ φυλακή. Τότε, ὅταν εἶπαν ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον κἀνεὶς εὐγενὴς, ἐπειδὴ τὰ ἐπρύμνησαν μὲ τὰ σωστά των ἅμα ἔμαθαν ὅτι κόφτουν κεφαλαὶς εἰς Ὠξὲρ οἱ χωρικοὶ ἔκαμαν ὅτι ἠμπόρεσαν γιὰ νὰ ’ξεπαστρέψουν ὅλο τὸ κυνῆγι. Μολοντοῦτο δὲν τοὺς ἐκάμαμε κανένα κακὸ ’ς τοὺς εὐγενεῖς!

— Τίς οἶδε; εἶπεν ὁ ἀξιωματικός.

— Νὰ, λόγου χάριν, ὁ κὺρ Ἐρρῖκος ὅπου ἔμεινε τόσῳ καιρὸ ἐδῶ κἀνεὶς δὲν ἐστοχάσθηκε νὰ τοῦ κάμῃ κακὸν, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Βρουλέ,

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθὲς, εἶπεν ὁ Ἐρρῖκος, πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ τόπου ἐδείχθησαν ὀλίγον ἐνθουσιασμένοι διὰ τὴν Ἐπανάστασιν.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Βρουλὲ, ’ξεύρω ἕνα μόνον πρᾶγμα ἤγουν ὅλοι μας ἐπάθαμε κἄτι τι.

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικός.

— Νὰ, ὁ κὺρ Ἐρρῖκος δὲν ὑπανδρεύθηκε τὴν ἐξαδέλφη του τὴ δεσποίνη Ἑλένη.

— Σιώπησον, εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ἐρρῖκος.

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῦ, ὡσανεὶ θέλων ν’ ἀποδιώξῃ ὀδυνηράν τινα ἐνθύμησιν.

Ὁ Σουλπίκιος ἐπανῆλθεν ἐνῷ οὗτοι συνδιελέγοντο.

Οἱ ἐργάται τῆς ἐπαύλεως, ὅτε ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον ἀπῆλθον ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ἐπευχόμενοι τὴν καλὴν νύκτα εἰς τὸν κὺρ Βρουλέ.

— Πηγαίνετε, παιδιά μου, τοῖς εἶπεν οὗτος μὲ πατρικὸν ἦθος, πηγαίνετε ν’ ἀναπαυθῆτε καὶ αὔριον ἂς ἦναι ὁ καθένας μας ἐνωρὶς ’ς τὴ δουλειά του· θὰ τυνάξωμε τὸ σιτάρι ’ς τὴν ἀποθήκη ἐπειδὴ ἔξω δὲν ἠμποροῦμε νὰ κάμωμε αὐτὴ τῇ δουλειὰ ἐξ αἰτίας τὸ χιόνι.

— Λοιπόν! καὶ ἡ ἀγελάδα σου; εἶπεν εἰς τὸν Σουλπίκιον ἰδὼν αὐτὸν ἐπανελθόντα.

— Εἶναι ’ς τὸ μέρος της, ἀπεκρίνατο ὁ Σουλπίκιος ὀλίγον τεταραγμένος.

Ἡ κυρὰ Βρουλὲ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἥσυχος. Ἔφαγεν ὀλίγον καὶ μετ’ οὐ πολὺ εἶπε τῷ συζύγῳ της, ὅστις εὑρεστεῖτο νὰ κάθηται ἀρκετὴν ὥραν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Βρουλὲ, ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἑτοιμάσω τὰ δωμάτια αὐτῶν τῶν κυρίων, ’ς τὴν ἀποθήκη.

— Πῶς! εἶπεν ὁ λοχαγὸς, θὰ κοιμηθῶμεν τωόντι ἐδῶ;

Ὁ Ἐρρῖκος διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Πρέπει κατ’ ἀνάγκην, εἶπε, νὰ μείνωμεν. Ἡ χιὼν πίπτει ὁλονέν.

— Ἡ ἀδελφή σου δὲν θὰ ἀνησυχήσῃ;

— Διόλου· καθότι εἶναι συνειθισμένη εἰς τοιαύτας ἀπουσίας.

Ἐν τῇ ἀποθήκῃ εἶχεν ἀφήσει τὴν θυγατέρα της ἡ κυρὰ Βρουλέ. Ἐντὸς αὐτῆς εἶχον κατασκευάσει τρία δωμάτια, ἐξ ὧν τὰ δύο συνεκοινώνουν πρὸς ἄλληλα.

Τὰ δύο ταῦτα δωμάτια κατώκει ὁ νέος τῆς ἐπαύλεως ἰδιοκτήτης ὁσάκις ἐπεσκέπτετο αὐτήν, ὥσπερ καὶ ὁ πρώην αὐτῆς ἰδιοκτήτης ὁ μαρκέσιος Δὲ-Βερνιέρ, θεῖος τοῦ κόμητος Ἐρρίκου, ὅστις ἐφονεύθη ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Κονδέ.

Ἐνῷ ἡ κυρὰ Βρουλὲ διηυθύνετο πρὸς τὴν ἀποθήκην εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Σουλπίκιον ὅστις συνώδευεν αὐτὴν μὲ τὸν φανὸν εἰς χεῖρας.

— Παιδάκι μου! εἶμαι σχεδὸν ποθαμμένη, ἐπειδὴ συλλογίζομαι ὅτι ὁ κὺρ Ἐρρῖκος θὰ κοιμηθῇ ἐδῶ μέσα.

— Γιατὶ τάχα, μητέρα; ἠρώτησεν ἀφελῶς ὁ Σουλπίκιος.

— Ἐπειδὴ ἡ Λουκρητία ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀκούσῃ ἢ νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὁ ἀγαθὸς Σουλπίκιος ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Ἄ! εἶπε, θαῤῥῶ πῶς ἡ ἀδελφοῦλά μου θὰ τὸν ἐξέχασεν ὅλως διόλου.

— Τὸ θαῤῥεῖς;

— Ἀλλοίμονο! εἶπε στενάξας ὁ Σουλπίκιος, πιστεύωπῶς ὑπέφερε πολλὰ ἄλλα δυστυχήματα ἀπὸ τότε.

— Καλά, ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ μήτηρ του, ἂν ἦν' ἔτσι,θὰ τὴν παρηγορήσωμε ὅσῳ 'μποροῦμε περισσότερο... θὰ ἰδοῦμε... ὅλα περνοῦν 'ς τὸ κόσμο..

Ἐνῷ προϋχώρουν ἡ κυρὰ Βρουλὲ προσέθετο·

— Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔλθῃ 'ς τὸ νοῦ τοῦ πατέρα σου νὰ ἐλθῇ μαζῆ μὲ τοὺς κυρίους ἐδῶ.

— Τί πειράζει καὶ ἂν ἐλθῇ;

— Αν ὕχη κ' ἐμβῇ 'ς τὸ δωμάτιο ποῦ εἶναι ἡ Λουκρητία;

Ὁ Σουλπίκιος ἐρρίγησε.

— Ὤ! εἶπε, φοβοῦμαι μὴ τὴ σκοτώσῃ.

— Ἀλλὰ... διατί;

— Αὐτὸ εἶναι ἀπόκρυφον! εἶπεν ἡ Λουκρητία· ἀπόκρυφον διὰ σᾶς... ἀπόκρυφον δι' ἐμέ...

— Κυρία ἐπανέλαβεν ὁ δεκανεύς, ἔχετε δίκαιον μεταχειριζομένη τὴν λέξιν ταύτην, διότι μάρτυς μου ὁ Θεος δὲν ἐννοῶ τίποτε.

Ἡ Λουκρητία προσέβλεψεν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτί.

— Ἀκούσατε εἶπε, μὲ ἐπροστατεύσατε χθές... Ἔχετε τὸ βλέμμα εἰλικρινὲς καὶ ἔντιμον... σᾶς θεωρῶ ὡς τίμιον ἄνθρωπον.

— Ἔχετε δίκαιον εἶπεν ἀτενίζων ὁ Βερνιέ.

— Περιστιχοῦμαι ἀπὸ ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζω, ἐπανέλαβεν ἡ Λουκρητία· ποῖος εἶναι ὁ σκοπός των, δὲν τὸ ἠξεύρω... καὶ φοβοῦμαι... Χθὲς; ἐνῷ σᾶς ἔβλεπα, μοὶ ἐφάνη ὅτι εὗρηκα ἕνα φίλον, ἕνα προστάτην... ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος θὰ ῥίψῃ φῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ χάους τοῦ σκότους ἐντὸς τοῦ ὁποίου περᾷ ἡ ζωή μου.

Ὁ Βερνιὲ παρετήρει τὴν νεάνιδα μὲ ἀπορίαν καὶ λύπην, καθότι ἦν αὐτὴ μελαγχολικὴ καὶ ὠχρά, τὸ δὲ στῆθός της ἠγείρετο μετὰ δυσκολίας.

Ἡ Λουκρητία ἐξηκολούθησεν·

— Εἶμαι μία πτωχὴ κόρη γεωργοῦ. Ἔρως χωρὶς ἐλπίδα μὲ ἔφερεν εἰς Παρισίους.

— Εἰσθεμολαταῦτα πολὺ ὡραία, παρετήρησεν αὐτὴν ὁ Βερνιὲ, ὥστε ὁ ἔρως περὶ τοῦ ὁποίου λέγετε νὰ στερῆται ἐλπίδος!

— Καὶ ἐντοσούτῳ ἔτσι εἶναι, ἐψέλλισεν ἡ νέα, ἓν δὲ δάκρυ ἀνέβλησεν ὡς μαργαρίτης ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν μελαίνων βλεφαρίδων της.

Ἠγάπησα, ἀγαπῶ ἀκόμη μετὰ ζέσεως ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν μὲ ἐσυλλογίσθη, ἕνα πρώην εὐγενῆ, τὸν κόμητα Ἐρρῖκον Ζουτὼλ Δε' Βερνιὲ.

Ὁ Μασεφὲρ διέκοψε τὸν Καδενὲ δι' ἑνὸς κινήματος καὶ τινος ἐπιφωνήματος ἐκπλήξεως.

— Πρότμενε, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενέ.

'Η Λουκρητία ἐξηκολούθησε λέγουσα'

— Εἶμαι κόρη ἑνὸς ἐνεικιαστοῦ ἐπαύλεως· ὁ κύριος Ἐρρῖκος εἶναι κόμης,

— Πᾶ! εἶπεν ὁ Βερνιὲ, εἶναι ἓν ἔτος τώρα ἀφότους ἐν ὑπάρχουν εὐγενεῖς, καὶ ὅλοι οἱ γάλλοι εἶναι ἴσοι.

—Ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκρητία. Καὶ ἐπομένως ὅταν ἤλθα εἰς Παρισίους δὲν εἶχον ἀκόμη καρατομήσει τὸν βασιλέα.

Μίαν ἡμέραν, ἔμαθα ὅτι ὁ κύριος Ἐρρῖκος ἔμελλε νὰ νυμφευθῇ τὴν ἐξαδέλφην του. Τότε μ' ἐκυρίευσεν ἀπελπισία .... καὶ ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸν τόπον. Ποῦ ὑπήγαινα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξευρα .... Ἐπῆρα τοὺς δρόμους πάντοτε προχωροῦσα, ζητοῦσα τὸν ἄρτον μου, καὶ μετὰ δέκα ἡμέρας ἔφθασα ἐμπρὸς εἰς τὰς πύλας μιᾶς μεγάλης πόλεως.

Ἦτον οἱ Παρίσιοι.

Εἷς ἄνθρωπος μὲ παρέλαβε σχεδὸν ἀποθαμμένην ἀπὸ ἓν μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐστηρίχθην. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνο ὠνομάζετο μαρκέσιος Ζουτὼλ, καὶ ἦτο πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ Ἐρρίκου Δὲ-Βερνιὲρ, τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖος ἐγὼ ἠγάπων.

Τὸν εἶχα εἰδεῖ πολάκις εἰς τὸν τόπον, καὶ μὲ ἀνεγνώρισεν.

Ἐκατοίκει τοὺς Παρισίους, ἂν καὶ ὁ κεραυνὸς ἐβρόντα ἐναντίον τῆς κεφαλῆς τῶν εὐγενῶν, καὶ ἦτο σωματοφύλαξ. Μὲ ἔλαβεν εἰς τὴν κατοικίαν του κατ' ἀρχὰς, ἔπειτα τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, μὲ ἔβαλεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον σᾶς ὡδήγησα τὴν περασμένην νύκτα.

Μὲ εὗρισκεν ὡραίαν, ἐπροσπάθησε νὰ μὲ θέλξῃ, ἀλλὰ ἐγὼ ἠγάπων ἄλλον, καὶ ἐκώφευσα εἰς τὸν ἔρωτά του. Ἔκτοτε, ὁ ἔρως του πρὸς ἐμὲ ὁλονὲν ηὔξανε, καὶ ἐγὼ πάντοτε τῷ ἀντέστην.

— Ἀλλὰ τότε, εἶπεν ὁ Βερνιὲ διατί ἀπερνᾶτε ὡς ἐρωμένη του;

— Μίαν ἡμέραν ἦλθε καὶ μὲ εὗρεν εἰς τὸ ὑπερῷόν μου. Ἐγὼ ἐκέρδιζα τὰ πρὸς τὸ ζῆν με τὸ βελόνι μου, καὶ δὲν ἤθελα νὰ δεχθῶ τίποτε ἀπὸ αὐτόν.

«Λουκρητία, μοὶ εἶπεν, ἀγαπᾷς πάντοτε τὸν Ἐρρίκον;

— Πάντοτε καὶ μάλιστα περισσότερον παρὰ ποτὲ, ἀπεκρίθην.

— Ὁ Ἐρρίκος διατρέχει μεγάλον κίνδυνον, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος, καὶ σὺ μόνον δύνασαι νὰ τὸν σώσῃς.

— Ἄ! Λέγετε! ἐφώναξα ἐγὼ, λέγετε! καὶ ἐὰν πρέπῃ νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου τὴν ἰδίαν, εἶμαι ἑτοίμη νὰ τὸ κάμω.

— Ὄχι, μοὶ ἀπήντησε, δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἠρέπει γὰ σὲ θεωρῇ ὁ κόσμος ὡς ἐρωμένην μου . . , .» Ἡ πρότασις αὕτη ἦτο τόσον ἀλλόκοτος ὥστε τὸν παρετήρησα ὅλως ἔκθαμβος.

Ἐξήγαγε τότε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του ἓν χαρτίον τὸ ὁποῖον μοὶ ἔδειξεν.

Ἐγὼ ἔρριψα μίαν κραυγὴν. Ἦτο ἔντελμα συλλήψεως κατὰ τοῦ Ἐρρίκου καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ τρομερὸν ὄνομα τοῦ Φουκιὲ-Τενβίλ.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἔγινα παράφρων! Ὅ,τι ἤθελεν ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ τὸ ἤθελα ....

Μὲ ἔφερεν ἐδῶ, μὲ ἔκαμε νὰ ἐνδυθῶ μὲ ἐσθῆτας μεταξωτὰς καὶ βελουδίνας καὶ μοῦ ἔδωκε καὶ ὑπηρέτας.

Τὴν ἡμέραν, ἐξήρχετο κρατῶνμε εἰς τὸν βραχίονα τοῦ. Τὴν ἑσπέραν, ἀπεσύρετο διαβεβαιῶν με περὶ τοῦ ἔρωτός του πρὸς ἐμὲ.

Μίαν ἑσπέραν, μοὶ ἀνήγγειλεν ὅτι ἤθέλαμεν δεχθῇ προσκεκλημένους, δηλαδὴ μερικοὺς φίλους διὰ νὰ λάβωμεν τὸ τέϊον ὁμοῦ.

Οἱ φίλοι ἐκεῖνοι ἦλθον.

Ἐξεπλάγην μεγάλως εὑροῦσα μεταξὺ αὐτῶν εὐγενεῖς. Ἡ ὡραιότης μου τοῖς ἔκαμε μεάλην ἐντύπωσιν. Πλὴν ὅλοι μοῦ ὡμίλουν μετά σεβασμοῦ . . . . Εἷς μόνον ὁ λοχαγὸς Σολερὸλ . . . .

—Πῶς ἐπανέλαβεν ὁ Βερνιὲ, καὶ αὐτὸς ἐπίσης,

— Αὐτὸς, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκρητία, αὐτὸς ὅστις ἐφάνη περιποιητικὸς ἄνοστας καὶ τρόπων οἱ ὁποῖοι με ἔκαμον νὰ τὸν θεωρῶ ὡς ἀποτρόπαιον

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι συνωμίλησαν περὶ ἀορίστων σχεδίων ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἐνόησα μεγάλα πράγματα, ἐκτὸς μόνον ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἄλλης κυβερνήσεως παρὰ τὴν δημοκρατίαν καὶ ὅτι, εἰς τὴν Κυβέρνησιν αὐτὴν ὁ μαρκέσιος Ζουτωλ ἤθελε γίνη στρατηγὸς καὶ ἤθελε λάβει καὶ πάλιν τὸν τίτλον τοῦ μαρκεσίου.

Ἐκ τότε ἐπείσθην ὅτι ἡ οἰκία μου, «ἡ σῖτουσά μου» καθὼς ἔλεγεν ὁ μαρκέσιος, ἤθελε γίνει ἡ ἑστία συνωμοσίας βασιλοφρόνων.

Ἀλλὰ τί μ' ἔμελον ἐμὲ ὅλα ταῦτα, ἤρκει μόνον ὁ Ἔρρικος μου νὰ μὴ παρασταθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐπαναστατικοῦ δικαστηρίου!

Τὴν ἐπαύριον καὶ τὰς ἀκολούθους ἡμέρας, ὅλοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐπανῆλθον, καὶ μὲ αὐτοὺς ὁ λοχαγὸς Σολερόλ.

Οὗτος ἐγίνετο αὐθαδέστερος ἀπέναντί μου.

Ἔκαμον τὴν περὶ τούτου παρατήρησιν εἰς τὸν μαρκέσιον Ζουτῶλ.

« Ἄ! μοὶ εἶπεν, ἠξεύρω ὅλα αὐτὰ, καὶ τὸν ἀποστρέφομαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ, δι' ἀγάπην μου, δι' ἀγάπην τοῦ Ἔρρικου, ὑπόφερον τὰς βαναυσότητάς των διότι ἔχομεν ἀνάγκην αὐτοῦ.

Ὅθεν, ἰδοὺ τώρα δύο μῆνες ἀφότου διαρκεῖ αὐτὴ ἡ κατάστασις, προσέθετο ἡ Λουκρητία. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι μανιωδῶς ἐρωτευμένος μαζή μου, ἀπαράλακτα καθὼς καὶ ὁ μαρκέσιος Ζουτῶλ.

Με καταδιώκει ἀπαύστως. Ἐὰν ἐξέλθω εἶναι εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, καὶ μὲ παρακολουθεῖ. Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἠθέλησε νὰ μὲ φονεύσῃ διότι τὸν ἀπώθησα μετὰ περιφρονήσεως.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Βερνιὲ, ὁ ἄλλος, ὁ μαρκέσιος ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου λέγετε, δὲν δύναται τάχα νὰ σᾶς ἀπαλάξῃ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ λοχαγοῦ;

— Μοὶ ἀποκρίνεται ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἀπ' αὐτόν.

— Κυρία, ἐπανέλαβεν ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ, νομίζω ὅτι εἶσθε τὸ θῦμα ἀτίμου τινος ραδιουργίας....

Ἡ Λουκρητία ἐρρίγησε.

— Καὶ ὅτι ὁ μαρκέσιος καὶ ὁ λοχαγὸς Σολερὸλ συνενοοῦνται διὰ νά....

Διεκόπη, μὴ τολμῶν ν' ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν.

— Ὦ! λέγετε! εἶπεν ἡ νέα.

Ἀλλ' ὁ Βερνιὲ δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ, καθότι βίαιος κρότος κώδωνος ἠκούσθη ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ.

Ἡ Λουκρητία ὠχρίασεν.

— Ὦ Θεέ μου! εἶπεν αὕτη, αὐτὸς εἶναι πάλιν!

— Ὁ λοχαγὸς;

— Ναὶ, διότι ὁ μαρκέσιος ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους σήμερον τὸ πρωὶ καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ παρὰ τὴν ἑσπέραν.

Δεύτερος κρότος κώδωνος ἠκούσθη, βιαιότερος καὶ ἐπιτακτικώτερος.

— Δὲν θ' ἀνοίξω, εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἀπ' ἐναντίας, εἶπεν ὁ Βερνιὲ, ἀνοίξατε!... Ἐγὼ θὰ κρυβῶ ἐκεῖ ὄπισθεν τοῦ παραβλήματος (paravent) ἐκείνου.... Θέλω νὰ ἠξεύρω τὰ πάντα.... διότι ἡ ἱστορία αὕτη μοὶ φαίνεται λίαν ζοφερά.

Καὶ ὁ Βερνιὲ ἐκρύβη ὄπισθεν τοῦ παραβλήματος.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ

ΤΙΒΟΛΙ

ΥΠΟ

ΠΟΝΣΩΝ ΔΕ-ΤΕΡΑΙΛ.

Μετάφρασις

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ COMMERCIO ORIENTALE

—

1869.

SISMANOGLIO

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΟΥ

ΤΙΒΟΑΙ.

—o—

Α

Ἐνῷ ὁ Βερνιὲ ἀπεσύρετο ὄπισθεν τοῦ παραβλήματος, δεκαεπταετίς τις νεᾶνις, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς θαλαμηπόλος, ὑπήνοιξε τὴν θύραν καὶ εἶπε·

— Πρέπει ν' ἀνοίξω ;

— Ναὶ, ἄνοιξαι, Μαριὼν, ἀπεκρίνατο ἡ Λουκρητία.

— Θεέ μου! εἶπεν ἡ νέα μετὰ φόβου, εἶναι ὁ λοχαγὸς .... ἤμουν εἰς τὸ παράθυρον.... τὸν εἶδα ποῦ πέρασε τὸν δρόμον....

— Ἄνοιξαι !

— Ἀλλὰ θαῤῥῶ πῶς εἶναι μεθυσμένος.

— Ἄνοιξαι, σοὶ λέγω ! δὲν φοβοῦμαι τίποτε ....

Ἡ Μαριὼν ἐξῆλθε, καὶ μετὰ δυο λεπτῶν παρέλευσιν, εἰσήγαγε τὸν λοχαγὸν Σολερὸλ.

Ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λουκρητίας δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Ὁ λοχαγὸς προυχώρει λοξοβατῶν, καὶ τὸ ἰώχρουν καὶ ἀποτρόπαιον αὐτοῦ πρόσωπον ἐφανέρου ὅτι ἦν ἀρκούντως οἰνοβαρής.

Προσηγόρευσε τὴν Λουκρητίαν μὲ ἦθος φιλικὸν καὶ τῇ εἶπε·

— Μικροῦλά μου, ἐπειδὴ ἠξεύρω ὅτι ὁ μαρχέσιος δὲν εἶναι ἐδῶ, ἦλθα νὰ συνομιλήσω μαζῆ σου.

Ἡ Λουκρητία ἔκαμε κίνημά τι ὑπομονῆς.

Εἶμαι ὀλίγον μεθυσμένος, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ λοχαγός, ὅστις ἐκαθέσθη ἱππάστι ἐπὶ μιᾶς καθέκλας· πλὴν ὁ οἶνος λέγει τὴν ἀλήθειαν! καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σοὶ διηγηθῶ ὅλας μας τὰς ὑποθέσεις, ἤγουν τοῦ μαρκεσίου καὶ ἐμοῦ.

Ὁ Βερνιὲ, ἀκίνητος ὄπισθεν τοῦ παραβλήματος, ἐπέστησε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχήν.

Ὁ Σολερὸλ ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ μαρκέσιος εἶναι ἕν κάθαρμα! καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Θέλει νὰ σώσῃ τὴν βασίλισσαν.... μὲ ἠγόρασε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον.... ἐμὲ ὅστις εἶμαι λοχαγὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς δημοκρατίας.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Λουκρητία μετὰ περιφρονήσεως, σᾶς ἠγόρασε;

— Ναὶ.

— Μὲ πολλὰ χρήματα;

— Ὄχι, μοὶ ἐπέτρεψε νὰ σοὶ φέρωμαι ἐρωτικῶς· ἐννοεῖς;

— Μοὶ ἐμπνέετε ἀποστροφήν! εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἠμπορεῖ, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ πρᾶγμα πῶς εἶναι. Ὁ μαρκέσιος ἐζήτει ἕνα ἄνθρωπον διὰ τὴν συνωμοσίαν του, ἕνα ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος, περιστάσεως δοθείσης, νὰ προδώσῃ τὴν δημοκρατίαν. Σὲ εἶχα ἀκολουθήσει εἰς τὸν δρόμον, μίαν ἑσπέραν, ἤμην τρελλὸς δι' ἐσέ.... Ὁ μαρκέσιος μοὶ εἶπεν· « Εἶναι ἐρωμένη μου.... ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σέ.... δὲν θὰ εἴπω τίποτε.... Ἐὰν ἐκείνη σὲ ἀγαπήσῃ, ἐγὼ δὲν θὰ ἀντιταχθῶ! »

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἡ Λουκρητία, σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι, ὅτι σᾶς ἀποστρέφομαι!

— Ἔστω, ἀλλ' ἄκουσόν με. Ἠξεύρω ὅτι καὶ τὸν μαρκέσιον δὲν ἀγαπᾷς καθὼς καὶ ἐμέ.

— Τοὐλάχιστον ἐκεῖνον τὸν τιμῶ καὶ τὸν σέβομαι.

— Ἔχεις ἄδικον, διότι εἶναι ἐξ παλληάνθρωπος καθὼς ἐγώ. Εἶναι βασιλόφρων, διότι αὐτὸ εἶναι τὸ συμφέρον του. Ἀλλ' ἐὰν τὸν ἔκαμνεν ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, θὰ ἐγίνετο δημοκράτης.

— Ψεύδεσθε!

— Εἶσαι ἐλευθέρα νὰ μὴ μὲ πιστεύσῃς ἀλλ' ἄκουσον ἀκόμη.... ἦλθα νὰ σοὶ κάμω μίαν πρότασιν καὶ σὲ προτρέπω νὰ μὴ τὴν ἀπορρίψῃς. Ἀγάπα με!

— Ἀδύνατον! ἀπήντησεν ἡ Λουκρητία, σᾶς μισῶ.

— Τότε, ἀντὶ νὰ ὑπηρετήσω τὸν μαρκέσιον, θὰ τὸν προδώσω.

— Εἶσθε ἄνανδρος! ἐφώνησεν ἡ Λουκρητία.

— Καὶ θὰ τὸν στείλω εἰς τὴν λαιμητόμον....

— Ἄ! ἐφώνησεν ἡ Λουκρητία ὠχριάσασα.

Τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Βερνιὲ ἀπῴησεν ἀποτόμως τὸ παράβλημα καὶ παρουσιάσθη.

— Ὁ δεκανεὺς! ἐκραύγασεν ὁ Σολερὸλ ἔκθαμβος.

— Ναὶ, ἀπεκρίνατο ὁ νέος, ὁ δεκανεὺς Βερνιὲ ὅστις σὲ λέγει ἄθλιον, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ ζῶν, καὶ ὅτι δὲν θὰ προδώσῃς κανένα!

Μ' ὅλας τὰς κραυγὰς τῆς Λουκρητίας καὶ τὰς τῆς Μαριὼν, ἥτις ἔσπευσε πρὸς τὴν ταραχήν, οἱ δύο οὗτοι ἄνδρες ἐξιφούλκησαν, καθότι ἀμφότεροι ἦσαν ἐν στολῇ, καὶ ἐπέπεσαν μανιωδῶς ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἑτέρου.

Ὁ λοχαγὸς ἦν ἤδη γέρων· δὲν ἦτο πολὺ γενναῖος, ἦτο δὲ καὶ ἀνεπιδέξιος. Πρὸς δὲ, ἦτο μεμεθυσμένος.

Ὁ Βερνιὲ, τοὐναντίον, ἦτο νέος, ἰσχνὸς, εὐστροφίας καὶ ῥώμης ἀξιοσημειώτου· ἦτο δὲ καὶ ἐπιτήδειος ξιφομάχος.

Ὑπάρχει ὅμως ἐνίοτε ἀκατάληπτος ἀτυχία. Ὁ λοχαγὸς ἐθριάμβευσε.

Κατὰ τὴν τρίτην σύγκρουσιν, ὁ δεκανεὺς ἐξέπεμψε μεγάλην κραυγὴν καὶ ἔπεσε, διαπερασθεὶς ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ λοχαγοῦ.

. . . . . .

— Ἤδη, φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενὲ, θέλω σοὶ ἀφηγηθῆ ἐν συνόψει καὶ ἐν ὀλίγοις τὴν συνέχειαν τῆς μυστηριώδους ταύτης ἱστορίας.

Ἰδὼν τὸ αἷμα, ὁ λοχαγὸς ἐξεμέθυσεν. Ἔφυγε χωρὶς νὰ ποιήσηται χρῆσιν τοῦ θριάμβου του.

Ὁ μαρκέσιος Ζουτὼλ δὲν ἐπανῆλθεν εἰμὴ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Εἶχεν ὑπάγει εἰς Βουργονίαν ὅπως συλλέξῃ χρήματά τινα ἵνα δώσῃ ὥθησιν εἰς τὰ ἐπασχολοῦντα τὸν νοῦν του σχέδια συωμοσίας.

— Κατὰ τὰς ὀκτὼ ἐκείνας ἡμέρας, ἡ Μαριὼν καὶ ἡ Λουκρητία ἠγρύπνουν προσεκτικαί, ἀνήσυχοι ἀπηλπισμέναι παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ πληγωμένου.

Ὁ δεκανεὺς ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ πλὴν ἔζησεν. Ὅ, τι τὸ πάθος τοῦ μαρκεσίου καὶ τὸ τοῦ Σολερὸλ διὰ τὴν Λουκρητίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ κάμῃ, τὸ ἔκαμεν ἡ τύχη.

Χάριν τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἐρρίκου, ἡ νεᾶις εἶχε γίνει δούλη τῶν δύο ἐκείνων ἀνδρῶν· διελογίσθη νὰ ἐγερθῇ κατ' αὐτῶν, καθότι ἡ καρδία της ὑπέστη βιαίαν τινὰ ἀναστάτωσιν, καὶ ὁ ἔρως της ὑπέστη παράδοξον τινὰ μετατροπήν.

Ἐλησμόνησε τὸν Ἐρρίκον, καὶ ἠγάπησε τὸν δεκανέα.

— Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γίνῃ, παρετήρησεν ὁ Καδενέ

Πλὴν ὁ ἔρως τῆς Λουκρητίας πρὸς τὸν Βερνιὲ δὲν ἀπεκαλύφθη.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ δεκανεὺς ἔμεινε κεκρυμμένος ἐν τῷ ὠματίῳ τῆς νεάνιδος χωρὶς ὁ μαρκέσιος Ζουτὼλ ὅστις ἤρχετο μολαταῦτα καθ' ἑκάστην, νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ἀλλ' ἑσπέραν τινά, ἡ Λουκρητία ἐγένετο ἄφαντος.

Εἶχεν ἐξέλθει διὰ μίαν ὥραν καὶ δὲν ἐπανῆλθε πλέον.

Ἡ Μαριὼν καὶ ὁ Βερνιὲ περιέμενον αὐτὴν καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα· τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ μαρκέσιος εἰδοποιήθη περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Λουκρητίας.

Ἐνόμισεν ὅτι τὸν ἐγκατέλιψε, πλὴν ἡ ἐπίσκεψις τοῦ λοχαγοῦ Σολερὸλ τὸν ἐξήγαγε τῆς ἀπάτης. Ἡ Λουκρητία, καταγγελθεῖσα ὡς ἀφιλόπατρις, συνελήφθη καὶ ἀπήχθη εἰς τὴν φυλακήν

Ὁ μαρκέσιος Ζουτὼλ καὶ ὁ Σολερὸλ συνδιελέγοντο ἔν τινι ὠματίῳ παρακειμένῳ τῷ τοῦ Βερνιέ.

Θύρα τις ὑπάνοικτος τῷ ἐπέτρεψε ν' ἀκούσῃ τὰ πάντα.

— Μαρκέσιέ μου, ἡ Λουκρητία θὰ δικασθῇ σήμερον καὶ θὰ καταδικασθῇ τὴν ἑσπέραν ταύτην. Θέλεις νὰ τὴν σώσῃς;

— Ἐὰν θέλω! ἐφώνησεν ὁ μαρκέσιος.

— Θέλεις, πρὸς τούτοις, νὰ γίνῃς στρατηγὸς τῆς δημοκρατίας;

Ὁ μαρκέσιος παρετήρησε τὸν Σολερὸλ ἔκθαμβος.

— Ἄκουσον, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ λοχαγός, ἐγὼ ὑπηρετῶ τὸν ὅστις μὲ πληρόνει. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνω ἄνθρωπός σου, ἀλλ' εἶδα τὸν Ῥωβεσπιὲρ, καὶ τῷ εἶπα τὰ πάντα . . . .

— Ἄθλιε! εἶπεν ὁ μαρκέσιος.

— Καὶ σὺ θὰ ἔκαμνες τὸ ἴδιον ἂν ἤσουν εἰς τὴν θέσιν μου. Χάρις εἰς τὰς ἀνακαλύψεις μου, προβιβάζομαι εἰς συνταγματάρχην. Τέλος πάντων, θέλεις νὰ γίνῃς ἰδικός μας, ἢ θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν λαιμητόμον μὲ τὴν Λουκρητίαν σου;

— Τί ἄθλιος ἄνθρωπος! ἐφώνησεν ὁ Μασεφὲρ.

— Μὴ βιάζου, ἐπανέλαβεν ὁ Καδενέ.

Ἐπῆλθε τότε συμφωνία τις ἄτιμος μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων. Ὁ μαρκέσιος ἔγραψε μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ῥωβεσπὲρ, ἐν ᾗ κατήγγελε τὴν συνομοσίαν τῶν ἱππότων τοῦ Ἐγχειριδίου καὶ τῷ ἐφανέρου τὰ ὀνόματα τῶν συνενόχων του.

Πρὸς ἀμοιβὴν ὁ λοχαγὸς ἐνεχείρησεν αὐτῷ ἓν δίπλωμα στρατηγοῦ.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Λουκρητία ἐξῆλθε τῆς φυλακῆς.

Τρεῖς ἡμέραι μετὰ ταῦτα οἱ ἱππόται τοῦ ἐγχειριδίου συνελήφθησαν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν, ὁ μαρκέσιος καὶ εἷς ἕτερος οὔτινος τὸ ὄνομα ἰὰ σὲ κάμῃ νὰ ριγήσῃς ... ὁ ἀδελφός μου.

— Ἃ εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ἠξεύρω τὴν θλιβερὰν ταύτην ἱστορίαν . . .

— Τὰ ἠξεύρεις, προσέθετο ὁ Καδενὲ, ἡ Μαριὼν τὸν ἠγάπα . . . καὶ φέρει πάντοτε τὸ πένθος του. . . .

Ὁ Καδενὲ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ καὶ ἐστέναξεν.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, ἓν πρᾶγμα δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω καλῶς.

— Ὁποῖον;

— Ἀφοῦ ὁ μαρκέσιος ἐπρόδιδε τοὺς συνενόχους του διατί ἐκαρατομήθη;

— Α! τοῦτο ὑπῆρξεν ἓν καταχθόνιον ἔργον τοῦ Σολερὸλ. Ἄκουσον καλῶς, καὶ θέλεις ἐννοήσει. Ὁ ἄθλιος οὗτος Σολερὸλ, καὶ ὑιὸς ἀρχαίου τινος συμβολαιογράφου τῆς Κουλὰνζ, ἤξευρεν ὅτι ὁ μαρκέσος εἶχεν ἐν Βουργονία, μίαν κληρονόμον, τὴν δεσποσύνην Ἑλένην.

Ἠξεύρεις τὶ ἔκαμε; ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ τὴν τιμὴν τῆς εἰκογενείας Ζουτὼλ, ἐπ' ἀμοιβῇ τῆς χείρας τῆς δεσποσύνης Δὲ-Βερνιέρ.

— Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ.

— Μίαν πρωΐαν, τὸ ἠξεύρεις, ἡ δεσποσύνη Δε-Βερνιὲρ ἀνεχώρησε ἐσπευσμένως διὰ Παρισίους. Ὡδηγήθη παρὰ τῷ Ῥωβεσπιὲρ, ὅστις ἔθεσε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὴν ἐπιστολὴν τοῦ μαρκεσιου Ζουτὼλ καὶ τῇ εἶπε·

«— Δεσποσύνη, ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη δημοσιευθῇ, τὸ ὄνομα Ζουτὼλ θέλει ἀτιμασθῇ δια παντὸς. Ὁ ἐξάδελφός σας θὰ γίνῃ στρατηγὸς καὶ ἡ Συνέλευσις θέλει τῷ ἐκφράσει τὴν εὐαρέσκειαν της διὰ τὸν πατριωτισμόν του. Θέλετε νὰ σώσητε τὸ ὄνομα ἤ ν' ἀπολέσητε τὸν ἄνθρωπον;

«Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, θὰ ὑπανδρευθῆτε τὸν συνταγματάρχην Σολερὸλ, ὅστις εἶναι φίλος του, καὶ ὅστις μετ' οὐ πολὺ θέλει προβιβασθῇ εἰς στρατηγὸν, καὶ ὁ ἐξάδελφός σας θέλει περάσει ἀπὸ τὴν λαιμητόμον διότι ἠθέλησε νὰ σώσῃ τὴν βασίλισσαν. Θέλει δὲ ἀποθάνει ἄνευ οὐδεμιᾶς κηλίδος.

«Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει, δεσποσύνη, θέλετε εἶσθαι ἡ ἐξαδέλφη τοῦ πολίτου Ζουτὼλ, πρώην μαρκεσίου, ἀξιολόγου πατριώτου, ὀνομασθέντος στρατηγοῦ τῆς δημοκρατίας πρὸς ἀμοιβὴν τῶν καλῶν καὶ εἰλικρινῶν αὐτοῦ ἐκδουλεύσεων.

— Πολίτα, ἀπεκρίνατο ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ, μὲ ἀταραξίαν ῥωμαϊκὴν, θὰ ὑπανδρευθῶ τὸν πολίτην Σολερὸλ· ἀποκεφάλητε μὲν ἀλλὰ σώσατε τὸ ὄνομα.

— Ἐννοεῖς τώρα;

— Φεῦ! ναὶ, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ.

Ὁ Καδενὲ ἤρξατο καὶ αὖθις λέγων.

— Ὁ μαρκέσιος, πεπεισμένος ὅτι ἡ σύλληψίς του ἦν ἁπλῶς διὰ τὸν τύπον, περιέμεινεν ἐν ὑπομονῇ τὴν ὥραν τῆς ἐκδικάσεώς του· εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἤλεγον τὸν συγχαρεῖ διὰ τὸ φιλόπατρι αὐτοῦ καὶ ἐξέπεμψε κραυγὴν θάμβους ἀκούσας νὰ τὸν καταδικάσωσιν εἰς θάνατον.

Ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, πλὴν οὐδεμίαν ἔδωκαν αὐτῷ ἀκρόασιν, καὶ περὶ τὴν πέμπτην τῆς ἑσπέρας ὥραν, τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἡ κεφαλή του ἔπεσε, καὶ ἡ τιμὴ τῶν Ζουτὼλ ἐσώθη.

— Καὶ ἡ Λουκρητία;

— Ἠδίωξε τὸν Βερνιὲ μαθοῦσα ὅτι εἶχεν ἀκούσει τὴν συνδιάλεξιν τοῦ μαρκεσίου καὶ τοῦ Σολερὸλ καὶ ὅτι ἐτήρησε σιγὴν. Ἐὰν εἶχεν ὁμιλήσει, ἐὰν εἶχεν εἰδοποιήσει τὴν Μαριὼν, αὕτη ἤθελεν εἰδοποιήσει τοὺς ἱππότας τοῦ Ἐγχειριδίου ἐν καιρῷ ἵνα δυνηθῶσι νὰ σωθῶσιν.

Ἡ σιγὴ τοῦ δεκανέως ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰκοσιτεσσάρων ἀνθρώπων.

— Ἀλλά τινος ἕνεκεν ἡ σιγὴ αὕτη;

— Διότι ἀπεκρίνατο ὁ Καδενὲ μετὰ περιφρονήσεως ὁ Βερνιὲ ἦτο δημοκράτης καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ ἄπιστος εἰς τὴν δημοκρατίαν.

— Τώρα, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἀφηγούμενος, πῶς ἐπανεύρομεν τὴν Λουκρητίαν λειποθυμον εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βερνὲ, πρὸ μιᾶς ὥρας; τοῦτο δὲν τὸ ἠξεύρω.... οὐχ ἧττον ὅμως θὰ τὸ μάθω μετ' οὐ πολύ.

Ἐνῷ ὁ Καδενὲ ἐπεραίου τὴν διήγησιν αὐτοῦ, ἡ ὀροφὴ τοῦ πύργου Ῥὼς ἐφάνη εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους,

καὶ αἱ πρῶται ἀκτῖνες τῆς αὐτῆς ἐφώτισαν τὸν ὁρίζοντα.

. . . . . .

Καιρὸς εἶναι ἤδη νὰ μάθωμεν τί ἐστὶ πύργος Ῥώς, περὶ οὗ πολλάκις μέχρι τοῦδε ἐγένετο λόγος ἐν τῇ διηγήσει ταύτῃ.

Ὁ πύργος Ῥὼς ἦτο οἰκοδόμημά τι πρὸς φρούριον παρεμφερὲς, ἀρχαίας κατασκευῆς, ἀριθμῶν πολλῶν αἰώνων ὕπαρξιν.

Ἔκειτο δὲ ἐπὶ τοῦ Ὑόνου ποταμοῦ, καὶ ἐπὶ βράχου. Τὸ δάσος ἐξηπλοῦτο μέχρι τῆς θύρας αὐτοῦ. Ὁ Ὑονος ἔῤῥεεν εἰς τοὺς πρόποδάς του δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν, ἡ δὲ περιστοιχοῦσα αὐτὸν κοιλὰς ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἀμπέλου.

Πέριξ δὲ τοῦ ἰδίου πύργου ὑπῆρχε δενδροστοιχία ἐκτεταμένη.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐπαύλεως Ῥὼς ἦν ἀρκούντως λαμπρὰ ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν. Εἶχεν ὑποστηρίξει πολιορκίαν κατὰ τοὺς χρόνους τῶν θρησκευτικῶν πολέμων, καὶ Λουδοβίκος ὁ ΙΔ'. διερχόμενος ἐκεῖθεν διὰ τὴν Βουργονίαν, κατῴκησεν ἐν αὐτῷ, ὅπως καὶ εἰς τὸν πύργον Σωλέ.

Κοιτὶς τῆς οἰκογενείας Ζουτὼλ, ὑπῆρξεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὸ στρατηγεῖον τῆς γενεᾶς ταύτης, ἥτις ἐστὶ μία τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς κάτω Βουργονίας, καὶ ὁ προπάππος τοῦ Ἐῤῥίκου Ζουτὼλ Δὲ-Βερνιὲρ ὑπῆρξεν ἐν αὐτῷ ὁ ἥρως σκηνῆς τινος τραγικῆς.

Ἐμονομάχησεν ἐκεῖ μετά τινος ἀρχαίου συστρατιώτου ὅστις προσεπάθησε νὰ κηλιδώσῃ τὴν τιμήν του ἀποστέλλων τὰ σεβάσματά του τῇ μαρκεσίᾳ Ζουτώλ.

Ἡ πάλη ἐγένετο ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἐπὶ ἑνὸς ἐξώστου, κειμένου ἐπὶ τῆς Ὑόνης, ἐπὶ παρουσίᾳ τεσσάρων εὐπατριδῶν τῶν πέριξ, οὓς ἐκάλεσαν ὡς μάρτυρας.

Ἤρξαντο τῆς πάλης διὰ ξιφῶν, ἐν πρώτοις· εἶτα δι' ἐγχειριδίων, καθότι τὸ ἓν τῶν ξιφῶν εἶχε θραυσθῇ.

Ὁ τὴν μαρκεσίαν Ζουτὼλ ἐπιθυμήσας νὰ σαγηνεύσῃ

ἀπεσύρθη ἐπὶ τέλους ἀποκαμὼν μέχρι τοῦ περιτοιχίσματος τοῦ ἐξώστου καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ.

Τότε ὁ μαρκέσιος Ζουτὼλ ῥίψας χαμαὶ τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἥρπασε τὸν ἐχθρόν του καὶ ἐξεσφενδώνισεν αὐτὸν αἱμόφυρτον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ Ὑόνης.

Ἔκτοτε, ὁ ἐξώστης ἀπεκαλέσθη ἐξώστης τῆς δολοφονίας.

Β'.

Κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα τουτέστι τριάκοντα ἔτη ὡς ἔγγιστα πρὸ τοῦ Ἐπαναστατικοῦ τοῦ 93 δράματος τὸ Ῥὼς ὑπῆρξε τὸ μόνον κτῆμα τῶν κομήτων Δὲ-Βερνιὲρ, δευτεροτόκων τῆς οἰκογενείας Ζουτὼλ καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ἐῤῥίκου τοῦ ἡμετέρου ἥρωος, κατῴκησεν αὐτὸ μετὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Ἐῤῥίκος καὶ ἡ ἀδελφή του εἶχον ἐξακολουθήσει νὰ ζῶσιν ἐν αὐτῷ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

Ἀπό τινων μηνῶν, ἡ ἔπαυλις Ῥὼς ἦτο τὸ κρύφιον κέντρον εὐρείας τινος μηχανορραφίας ἧς ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις Δε-Βερνιὲρ, ἡ ἐξαδέλφη τῆς Ἑλένης καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἐῤῥίκου, ἐφαίνετο ὅτι ἦν ἡ ψυχή.

Πολλάκις τὴν νύκτα, ὅταν ἐπεκράτει ἠρεμία ἐν τῷ δάσει καὶ εὐδμία αὔρα ἐτάρασσε τὰ γαληνιαῖα τοῦ ποταμοῦ ὕδατα ἔνθα ἀντηνακλῶντο αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης, εἷς μυστηριώδης ξένος ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ πύργου.

Ὅτε μὲν ἦν ἔφιππος τις ὅστις εἶχε διαβῇ τὴν Ὑόνην καὶ ἤρχετο ἐκ Νιβερνὲ.

Ὅτε δὲ ἦτο κυνηγός τις, ὅστις ἐξήχετο ἀπὸ τὰ δάση, ἔχων τὸ πυροβόλον ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ἄλλοτε πάλιν οἱ κοπηλάται καὶ ἕτεροι λεμβοῦχοι καταβαίνοντες ἀπὸ Κλαμεσὺ εἰς Ὠξὲρ καὶ διαβαίνοντες ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Ῥὼς, διέκρινον, πολὺ προχωρημένης οὔσης τῆς νυκτὸς, ἐν φῶς ὅπερ ἔλαμπεν ὁτὲ μὲν ἐπὶ ἑνὸς πύργου, ὁτὲ δὲ ἐπὶ ἑτέρου τινος.

Ἦτο τὸ τοιοῦτον ἐξάπαντος σημεῖον ἀπὸ πολλοῦ συμφωνηθὲν ἐννοούμενον παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων.

Πλὴν οὔτε οἱ εἰρινικοὶ κάτοικοι τοῦ τόπου, οὔτε οἱ λεμβοῦχοι, οὔτε ἕτερός τις τῆς ἐργατικῆς τάξεως ἐποίησαν σχόλια.

Ἡ ἐπαναστατικὴ καταιγὶς εἶχε διέλθη ἐπὶ τοῦ Ῥὼς χωρὶς νὰ βλάψῃ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τὴν στέγην αὐτοῦ.

Ὁ Ἐρρίκος ἠγαπᾶτο. Δὲν ἦν ὑπερήφανος, ἦτο καλὸς κυνηγός. Ἐ Βουργονίᾳ καὶ ἐν Μορβὰν τὴν κλασικὴν τοῦ κυνηγίου γῆν, πᾶς ὁ σκοπεύων διὰ τοῦ πυροβόλου του καλῶς εἶναι ἄνθρωπος ἱερός.

Οὐδόλως ἐνεθυμήθησαν, κατὰ τὰς χειροτέρας τοῦ 93 ἡμέρας ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἦν εὐγενὴς, ὅτι ἦτο κόμης, ὅτι ὑπῆρξεν ἄρχων καὶ ὅτι ἄλλοτε τὸ ἐπλήρωνον ἀτομικὸν φόρον.

Ἦν ἀγαθὸς νέος, καὶ ἐπετύγχανε πάντοτε εἰς τὸ κυνήγιον.

Πῶς ἤθελον φαντασθῆ ὅτι ὁ Κ. Δὲ Βερνιὲρ ἦν συνωμότης;

Καὶ πράγματι ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἦν συνωμότης. Καταβληθεὶς, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου τῆς ἐξαδέλφης του, ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλης λύπης, οὐδόλως ἀνεμίγνυτο εἰς τὰς πολιτικὰς ῥαδιουργίας ἀλλὰ παρήρχετο τὸν καιρόν του κυνηγῶν.

Ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις συνώμνυε κατὰ τῆς αἱμοβόρου ἐκείνης Δημοκρατίας ἧς ὁ Ῥοβεσπιὲρ ἐκράτησε τὸ σκῆπτρον, σκῆπτρον ὅπερ, ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα, περιῆλθεν εἰς τὴν τοῦ Βαρρᾶ.

Ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις Δὲ-Βερνιὲρ ἦγε τὸ τριακοστὸν ὡς ἔγγιστα τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἔτος.

Τῳόντι, βλέπων τις αὐτὴν, ἐπείθετο ὅτι οὐδέποτε τὸ

κατακτιτικὸν τῆς ἀρχαίας θεᾶς ὄνομα ἐφέρθη τοσοῦτον καταλλήλως.

Ὑψηλὴ τ' ἀνάστημα, ῥωμαλέα, πολὺ ὡραία εἰσέτι, εἶχε μεγάλους μέλανας ὀφθαλμοὺς, χείλη ἐρυθρᾶ, καὶ ἄρθονον ἐβαινόχρουν κόμην.

Ἵππευεν ὡς ἀνὴρ, ἐφόνευε πτηνὸν ἐν ᾧ ἐπέτα, καὶ ἐνεθυμοῦντο εἰς τὸν τόπον ὅτι ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν εἶχε συναντήσει ἕνα πατριώτην ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὴν προσβάλῃ, καθότι ἐφόρει οὗτος ἐρυθρὸν σκοῦφον, τὸν ἐφιλοδώρησε δ' οὐκ ὀλίγων ῥαβδισμάτων.

Ἐν ᾧ ὁ Ἐρρίκος ἔτρεχε τὰ δάση καὶ περιεφέρετο ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐξαδέλφης του, ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις ἐσυλογίζετο εἰς τὸ νὰ ἀνατρέψῃ τὴν Δημοκρατίαν καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν βασιλέα Λουδοβίκον ΙΗ'. εἰς τὸν θρόνον τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ἀδελφοῦ.

Ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις, ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις δὲν ἦτο πολὺ νέα· ἦγε τὸ εἰκοστὸν πέμπτον περίπου τῆς ἡλικίας της ἔτος, καὶ πρὸ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν, μ' ὅλην τὴν μικρὰν αὐτῆς περιουσίαν, ἦτο περιζήτητος ὑφ' ἁπάντων τῶν πέριξ εὐπατριδῶν.

Πρὸς πάντας ὅμως ἔδιδε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν·

— Δὲν θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ!

Καὶ μολαταῦτα δεκαπενταέτις ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις ἦν ἐν ὡραῖον καὶ περιχαρὲς κοράσιον.

Ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ τις εἰς τοὺς χορούς τοῦ διοικητοῦ τῆς ἐπαρχίας Νιβερνὲ, πῶς ἦτο ζωηρὰ καὶ θελξικάρδιος.

Ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ τις τὰ σκωπτικὰ καγχάσματά της, ὅτε ὡραῖος τις εὐπατρίδης τῇ ἐφίλει αἰσθηματικῶς τὴν ἄκραν τῶν ροδοχρόων δακτύλων της.

Ὁ γέρων κόμης Δὲ-Βερνιὲρ, πατήρ της, ὅστις ὑπῆρξε σύντροφος τῶν παρεκτροπῶν τοῦ στρατάρχου Ῥισελιὲ, εἶχεν εἰπεῖ πολλάκις·

—Ἐκεῖνος ὅστις θὰ νυμφευθῇ τὴν ὡραίαν Ἀρτεμίν μου θὰ εἶναι εἷς εὐτυχὴς κατεργάρης.

Ἀλλ' ἡμέραν τινα, ἑσπέραν τινα ἴσως, τὸ μεταδοτι-

κὸν εὐχαρι τῆς νεάνιδος ἐσβέσθη, τὸ σκωπτικὸν βλέμμα της ἔλαμψε φῶς μελαγχολικὸν, δὲν τὴν εἶδον πλέον εἰς τὸν χορὸν, δὲν ἐφάνη πλέον εἰς τὰς ἑορτὰς· ἐπὶ πολ. λὰ ἔτη οὐδεὶς πλέον ἐγένετο περὶ αὐτῆς λόγος.

Ἔπρεπε νὰ ἐπέλθῃ ἡ μεγάλη τοῦ 93 καταστροφὴ ὅπως τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ ἀλλόκοτον νάρκωσιν ἥτις, ἀπὸ δέκα ὡς ἔγγιστα ἐτῶν, ἐφάνη ὅτι εἶχε καταλάβει αὐτὴν.

Ποῖον ἄραγε κρύφιον συμβὰν εἶχεν ἐπιφέρει ἀποτόμως τὴν μεταμόρφωσιν ἐκείνην ; Ποῖα ἀκατονόμαστος λύπη εἶχε θραύσει τὴν νέαν ἐκείνην καρδίαν ; Ποῖος ἀπόστολος θανάτου, ποῖος ἄγγελος ἀπελπισίας εἶχε κύψει, διερχόμενος, τὴν κεφαλὴν τῆς νεάνιδος πρὸς τὴν γῆν, ἐνῷ αὕτη ἐθεᾶτο τὸν οὐρανὸν ;

Μυστήριον.

Καὶ τοῦτο συνέβη πολὺ πρὶν ἡ παιχθῇ τὸ αἱματηρὸν δρᾶμα ὑπὸ τοῦ Ῥωβεσπιὲρ καὶ τῶν ἰδικῶν του, καὶ πολὺ πρὶν τοῦ πρώτου μαχιθμοῦ τῆς καταιγίδος, τότε ὅτε ἡ Βουργονία ἦν ἥσυχος καὶ ὅτε πολυάριθμοι εὐτυχεῖς ἡμέραι ἐφαίνοντο ὑποσχόμεναι εἰς τὴν γενεὰν τῶν Ζουτὼλ Δὲ-Βερνιέρ.

Ἀπὸ δεκαπέντε ὡς ἔγγιστα ἐτῶν μέχρι τῆς ὥρας καθ' ἣν ἄρχεται ἡ διήγησις ἡμῶν, ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις δὲν εἶχε ποσῶς ἀπεκδυθῇ τὸν μέλανα ἱματισμόν.

Καὶ τίνος πένθος ἔφερεν, ἐνῷ ὁ πατήρ της ἔζη;

Ἕτερον μυστήριον !

Τὴν εἶδον καταφυγοῦσαν διὰ μιᾶς εἰς αὐστηρὰν εὐσέβειαν, ἐπιδοθεῖσαν εἰς εὐποιΐαν, ἥτις ἀπερρόφα αὐτὴν ὁλοσχερῶς.

Ἄγγελος παρήγορος τῶν πτωχῶν, διέχεε τὰς ἐλεημοσύνας περὶ αὐτὴν· γυνὴ πεπροικισμένη φύσει μὲ ἐνεργητικότητα εἶχε σκεφθῇ ν' ἀνατρέψῃ τὸ Διευθυντήριον.

Τὴν ἠγάπων καὶ τὴν ἐλάτρευον ὡς ἁγίαν· ἀλλ' οὐδεὶς ἴσως, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, χωρικὸς τῶν πέριξ ἢ ὑπηρέτης τῆς ἐπαύλεως, ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ὅτι τὴν εἶδε συνεχῶς.

Καὶ μολαταῦτα, ὑπῆρχεν εἰς τὸν κάτμον, ἓν ὃν οὗτινος

ἡ θέα ἐπέφερεν αὐτῇ μεταβολὴν, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπόν της ἀπερρύτιδοῦτο, καὶ ὅπερ ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκαλάς της καὶ ἐπίεζεν ἐπὶ τῆς καρδίας της μετὰ ζέσεως.

Τὸ ὂν τοῦτο, ἦν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ξανθὸν πλάσμα ὅπερ ὡμοίαζε ποιμενίδα τοῦ Βατὼ, τὸ πλάσμα ἐκεῖνο οὗτινος τὰ χίλη εἶχον ῥόδινον τὸ χρῶμα καὶ ὅπερ ὁ Ἰάκωβος ἀπεκάλει θυγατέρα του.

Ἡ Μαριὰ ἦν ἡ βαπτιστικὴ τῆς δεσποσύνης Ἀρτέμιδος.

Ὅταν ἡ Μαρία ἤρχετο εἰς Ῥώς, τὸ μελαγχολικὸν τῆς Ἀρτέμιδος μέτωπον ἐφωτίζετο, τὰ δὲ χείλη της ἠνοίγοντο ὅπως μειδιάσωσι.

Καὶ ὅταν ἡ παῖς ἀπήρχετο, ἡ Ἄρτεμις ἐπορεύετο εἰς τὸ παάθυρον καὶ τὴν ἠκολούθη διὰ τοῦ βλέμματος ἐπὶ πολὺ, τοσοῦτον μέχρις ὅτου ἐγένετο ἄφαντος ὄπισθεν τῶν δένδρων.

Εἶτα ἔκλειεν ἀποτόμως τὸ παράθυρον καὶ, συχνάκις ἓν ἤρεμον δάκρυ ἔρρεεν ἐπὶ τῆς ὠχρᾶς παρειᾶς της.

Πόθεν προήρχετο ἡ πρὸς τὴν παῖδα μεγάλη αὐτη στοργὴ ;

Εἷς μόνον ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ τὸ εἴπῃ· ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ Ἰάκωβος ἐγίνωσκε προσέτι καὶ ἕτερόν τι.

Ὁ Ἰάκωβος ἠδύνατο νὰ διηγηθῇ τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν·

Πρὸ εἰκοσιεπτὰ ἢ εἰκοσιοκτὼ ἐτῶν, ἀντὶ νὰ ζῇ ἐκ τοῦ ὑλοτόμου ἐπαγγέλματός του ἦτο λαθροθήρας.

Τὸν ἔβλεπον συνεχῶς εἰς τὸν πύργον Ῥώς, ἔνθα προσέφερε τὰς κατ' οἶκον ἐκδουλεύσεις του.

Οὗτος ἐπρομήθευε τὸ κυνήγιον· οὗτος ὅστις εἶχεν ὁδηγήσει πρῶτος τὸν Κ. Ἐρρίκον, ἄγοντα τὸ δέκατον τῆς ἡλικίας του ἔτος, εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ἀγριοχοίρων καὶ τῶν λύκων.

Ὁ Ἰάκωβος, καθὰ υἱὸς ἱπποκόμου, ἐγίνωσκε τὸν τρόπον τοῦ νὰ γυμνάσῃ ἵππον, καὶ τούτου ἕνεκεν εἶχεν ἐ-

πιφορτίσει αὐτὸν ἡ Ἄρτεμις νὰ τῇ ἐκγυμνάσῃ μίαν νέαν φορβάδα.

Ὁ Ἰάκωβος συνώδευε λοιπὸν συνεχῶς τὴν δεσποσύνην Ἄρτεμιν εἰς τοὺς ἐφίππους αὐτῆς περιπάτους.

Θερινήν τινα ἑσπέραν, ἀμφότεροι ἐβάδιζον ὁ εἷς παρὰ τῷ ἑτέρῳ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς Ὑόνης. Ὁ καιρὸς ἦτο θυελλώδης, καί τινες σταγόνες βροχῆς ἤρχιζον νὰ πίπτωσιν ἐκ τοῦ βεβαρυμένου ἀπὸ νέφη οὐρανοῦ.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, μαστίγοσον τὸν ἵππον σου καὶ ὕπαγε εἰς Ῥώς. Θὰ εἴπῃς εἰς τὸν πατερα μου ὅτι θὰ γευματίσω παρὰ τῇ θείᾳ μου, τὴν ἡγουμένισαν τοῦ Μαλύ. Μόνον μίαν λεῦγαν ἀπέχω ἀπὸ τὸ Σανσοὰρ, καὶ θὰ φθάσω ἐκεῖ πρὶν ἤ ἐκραγῇ ἡ θύελλα.

— Ἤγουν .... εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Λοιπὸν, ἐὰν μὲ προφθάσῃ ἡ βροχὴ, θὰ προφυλαχθῶ ὑπὸ τοὺς βράχους τοῦ Σωσαὶ.

— Πρέπει νὰ ἐλθῶ νὰ σᾶς πάρω ἀπόψε, δεσποσύνη; ἠρώτησεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ναὶ, ἐλθὲ εἰς τὰς δέκα .... Τότε ὁ καιρὸς πιστεύω νὰ ἦναι καλὸς, διότι βροχὴ Ἰουνίου δὲν διαρκεῖ.

— Δεσποσύνη, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος, ὁ δρόμος εἶναι πολὺ ἔρημος ἀπ' ἐδῶ ἕως τὸ Σανσοὰ.

— Τί μὲ μέλει;

— Ὑπάρχουν πολλαῖς φοραῖς ζητιάνοι 'ς τὸ τόπο, ἄνθρωποι χωρὶς δουλειὰ μέσα 'ς τὰ δάση .... ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι κλέπτουν καὶ δολοφονοῦν.

Ἡ Ἄρτεμις ἔδειξε μειδιῶσα δύο μικρὰ πιστόλια ἅπερ εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἵππου της.

Ὁ Ἰάκωβος ἀνεχώρησε, καὶ ἡ τολμηρὰ νεᾶνις ἐξηκολούθησε τὴν πορεῖαν της.

Ἀλλ' ὁ Ἰάκωβος εἶχε δίκαιον. Ἡ καταιγὶς ἐξερράγη μετ' οὐ πολύ.

Ἡ Ἄρτεμις ἐμαστίγωσε τὸν ἵππον της καὶ ἀφίκετο εἰς τὰ κρημνώδη τοῦ Σωσὲ μέρη.

Ἦσαν δὲ τὰ μέρη ταῦτα τοιαῦτα ὥστε ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσωσι ὡς καταφύγιον.

Ἡ Ἄρτεμις κατέφυγε, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πρώτη βροντὴ ἐδόνησε τὸν οὐράνιον θόλον καὶ ἔκαμε νὰ τρέμωσι μακρόθεν τὰ δάση καὶ οἱ λόφοι.

Ἀνήρ τις, ὡς καὶ αὐτὴ, εἶχε καταφύγῃ ὑπὸ τοὺς βράγους.

Ἦν δ' οὗτος χωρικός τις, ἐπαίτης καὶ λαθροθήρας, τρόμος τῶν πέριξ, ἄνθρωπος μὲ κλίσεις ἀγρίας καὶ ὃν κατηγόρουν ὡς διαπράξαντα πολλὰ κακουργήματα.

Εἶχε κλέψει ἓν πρόβατον ἀπὸ ἕνα ἐνοικιαστὴν, μίαν ἀγελάδα ἀπὸ ἄλλον τινα· εἶχε πυρπολήσει μίαν σιταποθήκην, κατὰ τοὺς μὲν, εἶχε βιάσει μίαν νεάνιδα, κατὰ τοὺς δὲ.

Πλὴν οὐδὲν τούτων εἶχεν ἀποδειχθῇ, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὃν ἐκάλουν Σημειωμένον, ἐξ αἰτίας τοῦ προσώπου του ὅπερ εἶχε βλάψει ἡ εὐλογία, οὐδέποτε εἶχε φυλακισθῇ.

Ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην παρὰ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ Ἄρτεμις τῷ ἔδωκεν ἓν τάλληρον.

Ἐπομένως, ἵνα τῇ δηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του βεβαίως, συνέλεξεν ὑπὸ τὸν βράχον δράκα ξηρῶν φύλλων, καὶ ἔδωκε τῷ ἵππῳ ὅστις ἦτο λευκὸς ἐκ τοῦ ἀφροῦ.

Ἡ Ἄρτεμις ἤρξατο νὰ συνδιαλέγηται μετ' αὐτοῦ, μέχρις ὅτου παρέλθῃ ἡ καταγὶς.

Ἡ καταγὶς ὅμως ἐξηκολούθη, ἐπῆλθεν ἡ νύξ ....

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, τί συνέβη;

Ὁ Ἰάκωβος τὸ ἐμάντευσεν ἀναντιρρήτως.

Ὁ νέος εἶχε φθάσει εἰς Ῥὼς καλπάζοντος τοῦ ἵππου του καὶ ἐξετέλεσε τὴν ἐντολὴν ἥτις τῷ ἐδόθη· εἶτα ἀμερίμνων περὶ τῆς θυέλλης, ἀνεχώρησε καὶ αὖθις πρὸς συνάντησιν τῆς νέας του κυρίας.

Ὅτε ἀφίκετο πλησίον τῶν κοιλωμάτων τοῦ Σωσὲ, ἤκουσε κρότον τινα ἔκτακτον ἀναμιγνύμενον μετὰ τῆς βοῆς τῆς καταιγίδος.

Ἀστραπή τις ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ ἀνέμηξε τὴν ἀπαισίαν αὐτῆς λάμψιν πρὸς τὴν τοῦ κεραυνοῦ.

Ὁ κρότος ἐκεῖνος καὶ ἡ ἀστραπὴ ἐκείνη, ἦν ἐκπυροκρότησις πιστολίου.

Ὁ Ἰάκωβος εἰσεχώρησεν ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων τῶν βράχων καὶ εὗρε τὴν δεσποσύνην Ἄρτεμιν ἐκτὸς ἑαυτῆς, μὲ ὄψιν ἀπαισίαν, πελιδνὴν καὶ ὀρθίαν πλησίον ἑνὸς πτώματος.

Τοῦ πτώματος τοῦ Σημειωμένου τοῦ ἐπαίτου, ὅστις προσεβλήθη κατὰ μέτωπον ὑπὸ σφαίρας.

Ὁ Ἰάκωβος ἐνόησε τὰ πάντα. Ἔλαβε τὸ πτῶμα ἐπὶ τῶν βραχιόνων του, μετεκόμισεν αὐτὸ μέχρι τῆς Ὑόνης καὶ τὸ ἔρριψεν ἐντὸς αὐτῆς.

Ὁ ποταμὸς παρέσυρε τὸ σῶμα τοῦ ἐπαίτου, καὶ οὐδεὶς ἐν τῷ τόπῳ ἔμαθε τὶ ἀπέγινεν ὁ Σημειωμένος.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ διῆγε τὰς ἡμέρας αὐτῆς εἰς ἀπομόνωσιν καὶ δυσηρεστημένη ἐν τῇ ἐπαύλει Ῥὼς.

Δύο μετὰ ταῦτα μῆνας, ἀπεβίωσεν ὁ κύριος Δὲ-Βερνιέρ.

Μετά τινας δὲ μῆνας βραδύτερον, ὁ Ἰάκωβος ἀπῆλθε τοῦ τόπου, ἔνθα ἐπανῆλθεν ὕστερον ἀπὸ δύο ἔτη.

Ἐπανήρχετο ἐκ τῆς Καμπανίας, ἔλεγεν, ἔνθα ὑπῆγεν ὅπως ἐργάζηται εἰς τὰς ἀμπέλους. Ὁ Ἰάκωβος ἐνυμφεύθη ἐκεῖ καὶ ἔσχε τὴν δυστυχίαν νὰ χάσῃ τὴν σύζυγον του κατὰ τὸν τοκετόν. Τὸ τεχθὲν ὅμως ἐπέζησε, καὶ οὕτω εἶδον τὸν Ἰάκωβον ἀποκαταστάντα ἐν τῇ μικρᾷ αὐτοῦ καλύβῃ μὲ ἓν κοράσιον ὅπερ ἀνέθρεψε, καὶ οὗτινος ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις ἐγένετο ἀνάδοχος μετὰ τοῦ Ἐρρίκου.

. . . . . .

Ἤδη, εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐπαύλιν Ῥὼς ἐπὶ τῶν ἴχνων τοῦ Καδενὲ καὶ τοῦ Μασεφὲρ.

Γ'.

Ἀπὸ τριάκοντα ὡς ἔγγιστα ἐτῶν, ἡ μικρὰ ἔπαυλις

Ῥὼς δὲν εἶχε πλέον οὔτε κινητὴν γέφυραν οὔτε τάφρους.

Εἰσήρχοντο εἰς αὐτὴν, ἐκ μέρους τοῦ δάσους, ἀπὸ θύραν δίφυλλον ἥτις ἤνοιγεν ἐπὶ ἑνὸς εὐρυχώρου προδόμου.

Ἡ Ἄρτεμις καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς, κατὰ τὸ 1701, ἐξήλησαν, φρονίμως ποιοῦντες, τὸ οἰκόσημον τῶν Ζουτὼλ, ὅπερ ἦν ἐγκεχαραγμένον ἐπὶ λίθου ἐπὶ τῆς θύρας καὶ ἐζωγραφισμένον ἐπὶ τῶν ἑστιῶν.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὄψις, τουλάχιστον δι' ἐκείνους οἵτινες δὲν εἰσήρχοντο εἰμὴ μέχρι τοῦ ἰσογείου, — ὡμοίαζε οἶκον ἁπλοῦν.

Ὁ Καδενὲ ἀνήγειρε τὸ ῥόπτρον τῆς θύρας καὶ ἔκρουσε δίς,

Ἀμέσως ἓν παράθυρον ἠνοιχθη ἄνωθεν, μία γυναικεῖα κεφαλὴ ἐνεφανίσθη καὶ ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἀνησύχου.

— Σὺ εἶσαι Ἐρρίκε;

— Ὄχι δεσποσύνη, ἀπεκρίνατο ὁ Μασεφέρ.

Ἡ Ἄρτεμις καθότι αὐτὴ ἦτο, ἀνεγνώρισε τὸν σύντροφον τοῦ ξενιζομένου της, καὶ ἀπεμακρύνθη ἐσπευσμένως τοῦ παραθύρου.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσελθὼν ὁ Καδενὲ εὑρέθη ἀπέναντι τῆς Δεσποσύνης Δὲ-Βερνιέρ.

— Ἡ Ἄρτεμις λαβοῦσα τὴν χεῖρα του τῷ εἶπεν·

— Ἄ! φίλε Καδενὲ, σᾶς περιμένομεν ἀνυπομόνως, ἡ Ἑλένη καὶ ἐγώ.

— Ἡ κυρία Σολερὸλ εἰδοποιήθη ἤδη περὶ ἐμοῦ, εἶπεν ὁ Καδενὲ ἀσπασάμενος μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τῆς δεσποσύνης Δὲ Βρνιέρ.

— Ὑπήγατε εἰς Σωλέ;

— Ὄχι, ἀλλ' ἔστειλα ἐκεῖ τὸν Ἰάκωβον.

— Καὶ ὁ Ἐρρῖκος; τὸν εἴδατε; ποῦ εἶναι;

— Μὰ τὴν πίστην μου, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενὲ, δὲν τὸν εἴδαμεν, οὔτε ὁ Μασεφὲρ οὔτε ἐγὼ, πλὴν ἠξεύρομεν ποῦ εὑρίσκεται.

— Εἰς Σωλὲ βεβαίως; εἶπε περιλύπως ἡ Ἄρτεμις

— Μάλιστα, ἐκεῖ.

Ἡ δεσποσύνη Ἄρτεμις ἤνοιξε τὴν θύραν μικρᾶς τινὸς αἰθούσης εἰς ἣν εὑρίσκετο συνήθως, καὶ ἥτις ἦν τὸ ἰσόγειον, ἔνθα εἰσήγαγε τὸν Καδενὲ καὶ τὸν Μασεφέρ.

— Φαντασθῆτε, τοῖς εἶπεν, ὅτι ἐπέρασα τὴν νύκτα ἐν ἀγωνίᾳ.

— Διατί;

— Ἐξ αἰτίας τοῦ Ἐρρίκου.

— Ἀλλὰ δεσποσύνη, εἶπεν ὁ Καδενὲ μειδιάσας, ἠξεύρετε καλῶς ὅτι ὑπάγει καθ ἑσπέραν εἰς Σωλέ. . . .

— Ναὶ, ἀλλ' ἐπανέρχεται πολὺ πρὶν ἢ ἐξημερώσῃ.

— Οἱ ἐρωτευμένοι λησμονοῦσιν ὅτι ὁ καιρὸς παρέρχεται, προσέθετο ὁ Μασεφὲρ.

— Ὦ! ἔχω κάκιστα προαισθήματα.

— Τί παραδοξος ἰδέα!

Καὶ ἑπομένως, ὁ λοχαγὸς εἶναι μαζή του.

— Διὰ τοῦτο δὰ πρέπει νὰ ἦσθε ἥσυχος, εἶπεν ὁ Καδενὲ. Οὐχ ἧττον ὅμως πρέπει νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ὁ λοχαγὸς δὲν εἶναι μετὰ τοῦ Ἐρρίκου.

— Ἐξῆλθεν τὴν πρωΐαν ταύτην μετὰ τὸ πρόγευμα.

— Πολὺ καλὰ.

— Καὶ ὁ λοχαγὸς δὲν ἐπανῆλθε.

— Ὁ λοχαγὸς εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰακώβου.

Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔκαμε τὴν Ἄρτεμιν νὰ ῥιγήσῃ.

— Μετὰ τῆς Λουκρητίας, τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐνοικιαστοῦ Βρουλέ.

— Ἐπανῆλθε λοιπὸν ἡ Λουκρητία; ἐφώνησεν ἡ Ἄρτεμις.

— Μάλιστα, δεσποσύνη.

— Ἀλλὰ, πότε; . . . πῶς; . . . ἠρώτησεν ἡ Ἄρτεμις τεταραγμένη.

— Φαίνεται ὅτι ἡ ἔπαυλις καίεται,

— Ποῖα ἔπαυλις;

— Ἡ Ῥαδωδιὲρ.

— Ὦ Θεέ μου! . . . ἐκραύγασεν ἡ Ἄρτεμις, ἀλλ' ὁ

Ἐρρίκος ἦτο μετὰ τοῦ λοχαγοῦ . . . καὶ ἐὰν ὁ τελευταῖος οὗτος εἶναι μὲ τὴν Λουκρητίαν. . . .

— Δεσποσύνη, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενὲ, συνέβησαν τόσα παράδοξα πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τὴν νύκτα ταύτην, ἅπερ θέλω σᾶς διηγηθῆ ἐν τάχει.

Καὶ ὁ Καδενὲ διηγήθη τὴν πυρκαϊὰν τῆς ἐπαύλεως, τὰς διακεκωμένας λέξεις, ἃς προσέφερεν ὁ Ἰάκωβος, εἶτα τὸ ἀλλόκοτον ὄνειρον ὅπερ εἶδεν ἡ Μαρία· ἑπομένως τὴν ἐν τῷ δάσει ἐκδρομήν των, καθ' ἣν εὗρον τὸν ὑλοτόμον πληγωμένον καὶ θνήσκοντα· καὶ τέλος τὴν ἄφιξιν τοῦ Βερνιὲ εἰς τὴν καλύβην, τοῦ Βερνιὲ οὗτινος τὰ ἐνδύματα ἦσαν κατερράκωμένα, ἡ κόμη καὶ ὁ πώγων πυρπολημένα, καὶ ὅστις ἔφασε φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του λειπόθυμον τὴν Λουκρητίαν.

Ἡ Ἄρτεμις ἤκουεν ὠχρὰ καὶ τρέμουσα.

— Καδενὲ, εἶπεν αἴφνης, μὲ γνωρίζετε καλῶς, νομίζω;

— Ὦ! δεσποσύνη . . . .

— Ἠξεύρετε ἐὰν τρέμω σπανίως, καὶ ἐὰν ἔχω τὴν καρδίαν ἰσχυρὰν εἰς τὰς κρισίμους ὥρας . . . .

— Εἶσθε γενναία καθὼς οἱ πατέρες σας, δεσποσύνη.

— Καὶ μολαταῦτα! φοβοῦμαι . . . .

— Ὑμεῖς; καὶ τί φοβεῖσθε; διατί;

— Φοβοῦμαι διὰ τὸν Ἐρρίκον.

— Ἠξεύρετε καλῶς, εἶπεν ὁ Καδενὲ, ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς εἶναι ἄλλιος καὶ ἄνανδρος.

— Καὶ, προσέθετο ὁ Μασεφὲρ, αὐτὸς δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τολμήσῃ νὰ προσβάλῃ τὸν Ἐρρίκον.

— Φοβοῦμαι . . . . ἐπανέλαβεν ἡ Ἄρτεμις μετ' ἀγωνίας, κακὰ προαισθήματα μὲ ἐπιβαρύνουσι . . . .

— Ἔ! δεσποσύνη, εἶπεν ὁ Καδενὲ, ἡσυχάσατε, ὁ Ἐρρίκος εἶναι εἰς Σωλὲ . . . . δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον.

Ἡ Ἄρτεμις ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, καὶ διὰ τρίτην φορὰν, ἐπανέλαβε·

— Φοβοῦμαι . . . .

— Δεσποσύνη, εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, θέλετε νὰ ἱππεύσω καὶ νὰ δράμω εἰς Σωλέ;

— Ἐσκόπουν νὰ σᾶς τὸ ἀπαιτήσω.

Ἡ Ἄρτεμις ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἔκυψε πρὸς τὰ ἔξω.

Μία πρώτη ἀκτὶς λευκοῦ φωτὸς ἀντηνακλᾶτο ἐπὶ τῆς Γόνης, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐζωγραφεῖτο ὑπὸ σειρῶν χρυσοπορφύρων.

Μικρός τις νέος ἐπεριποιεῖτο μίαν φορβάδα ἐν τῇ αὐλῇ, ὑπὸ τὸ παράθυρον ἔνθα ἡ Ἄρτεμις εἶχε στηριχθῇ.

— Λάζαρε, τῷ εἶπεν αὕτη, ἑτοίμασον τὴν Λευκὴν ἀμέσως.

— Ποῦ πρέπει νὰ πάγω; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Εἰς Ραδωδιέρ. Ἑτοίμασον πρὸς τούτοις, καὶ τὸν μικρὸν ἵππον.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Λάζαρος, δὲν μπορῶ νὰ καθήσω ἐπάνω εἰς δύο ἄλογα.

Ἡ ἀφελὴς αὕτη σκέψις ἔκαμε τὴν δεσποσύνην Δὲ-Βερνιὲρ νὰ μειδιάσῃ, μ' ὅλους τοὺς φόβους της.

— Σὺ ἵππευσον τὸ μικρὸν ἄλογον ἡ φορβὰς δὲν εἶναι διὰ σέ.

Ὁ νέος ὑπήκουσε, καὶ ἀφοῦ ἡτοίμασε τὴν Λευκὴν, ἥτις ἦν ὡραῖον ζῶον, περίφημον διὰ τὴν ταχύτητά του ὑπῆγεν εἰς τὸν σταῦλον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ μικροῦ ἵππου.

Ἀλλ' ὁ Καδενὲ ὅστις εἶχε στηρίξει τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῶν ὑέλων ἑτέρου παραθύρου ὅπερ ἔβλεπε πρὸς τὸ δάσος ἐστράφη αἴφνης καὶ εἶπεν·

— Ἐκεῖνος εἶναι!... μὴ ἀνησυχῆτε πλέον, δεσποσύνη... εἶναι ὁ Ἐρρίκος!

Ἡ Ἄρτεμις ἔτρεξε πρὸς τὸν Καδενὲ καὶ εἶδε, τῳόντι, ἄνθρωπόν τινα ὅστις ἔσπευδε πρὸς τὸν πύργον.

Καὶ ἡ Ἄρτεμις τὸν ἀνεγνώρισε.

— Τῳόντι εἶναι ὁ Ἐρρίκος εἶπε.

— Καὶ τρέχει ὡς ἄνθρωπος ὅστις δὲν εἶναι οὔτε πληγωμένος οὔτε χολός.

— Τρέχει ὡς ἄνθρωπος καταδιωκόμενος ἐφώνησεν ἡ Ἀρτεμις ἥτις ἐτινάχθη ἐκτὸς τῆς μικρᾶς αἰθούσης καὶ ἔδραμε πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀδελφοῦ της.

Ἀλλ' ὁ Ἐρρίκος ἦν ἤδη εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου καὶ εἰσήρχετο εἰς τὸν πρόδομον ὠχρὸς, μὲ ἱματισμὸν ἐν ἀταξίᾳ καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἄγριον.

Εἶχε τὸ πυροβόλον κρεμμάμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἀλλ' αἱ σωλῆνες ὡς ἐκ τοῦ μελανοῦ ὅπερ ἔλαβον χρώματος ἐμαρτύρουν ὅτι ἐπυροβόλησε καὶ μὲ τοὺς δύο.

— Ἔρχονται!... ἔρχονται!... εἶπε, κλείσατε τὰς θύρας!

— Ποῖοι ἔρχονται; ἠρώτησεν ὁ Καδενὲ ἐκπεπληγμένος.

— Ποῖοι; ἐπανέλαβεν πεφοβισμένη ἡ Ἄρτεμις.

Οἱ χωροφύλακες.

— Λοιπόν! ἐπανέλαβεν ὁ Καδενὲ, δὲν ἔχουν ἐντολὴν, καθὼς ἠξεύρω, νὰ μᾶς συλλάβουν.

— Ὑμᾶς ὄχι, ἀλλ' ἐμέ!

— Σέ;

— Ναί.

Καὶ ὁ Ἐρρίκος ἐρρίφθη, ἀπευθηκὼς ἐκ τοῦ κόπου ἐπὶ μιᾶς ἕδρας.

— Ὦ! τοὺς ἀτίμους! τοὺς ἀτίμους! εἶπεν.

— Ἀλλὰ τί σοὶ συνέβη; ὁμίλησον! ἐφώνησεν ἡ Ἄρτεμις.

— Κλείσατε τὰς θύρας, ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρίκος, ἐφόνευσα δύο ἐξ αὐτῶν, οἱ ἄλλοι ὅμως μὲ καταδιώκουσι.... θέλουν νὰ μὲ ὁδηγήσωσι....

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Εἰς Ὠξέρ.... Ὦ! τὸν ἄθλιον κακοῦργον!...

Ἡ ταραχὴ τοῦ Ἐρρίκου ἦτο τόσῳ μεγάλη, ὥστε ἡ Ἄρτεμις, ὁ Καδενὲ καὶ ὁ Μασεφὲρ ἐθεώρουν ἀλλήλους καὶ ἐφαίνοντο ἐρωτῶμενοι μήπως παρεφρόνησε.

Καὶ, τῳόντι, ἠδύναντο νὰ πιστεύσωσι τὸ τοιοῦτον, διότι ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἦτο νέος ἥσυχος,

ἀτάραχος συνήθως, γενναιότατος τὴν καρδίαν καὶ λίαν ὀμέριμνος περὶ τῆς ζωῆς του.

Καὶ, ἐντοσούτῳ, ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ μεγάλου τρόμου.

Οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο, ἱδρὼς ἄφθονος ἔβρεχε τὸ μέτωπόν του, καὶ ἐπαναλάμβανεν·

— Ὦ! τοὺς ἀθλίους!

— Οἱ χωροφύλακες; ἠρώτησεν ὁ Καδενέ.

— Ναί.

— Τί σοὶ ἔκαμον τέλος πάντων;

— Λέγουν ὅτι ἐγὼ.... ἐγὼ..., Ὦ τοὺς ἀτίμους! ἂς ἀναβῶ εἰς τὴν λαιμητόμον· οἱ εὐπατρίδαι δὲν φοβοῦνται τὸ θάνατον.... θέλω νὰ καρατομηθῶ.... ἀλλ' ὄχι δι' αὐτό!...

Καὶ, ἐπειδὴ ἐκτὸς τῆς οἰκίας ἐγίνετο κρότος, ἐπανέλαβε·

— Κλεῖσατε τὰς θύρας! δὲν θὰ μὲ συλλάβωσι οὕτως!... Ἄρτεμις, ἔχασα τὴν ἀσκοπῆράν μου, δὸς μοι πυρίτιδα.... θέλω νὰ ὑπερασπισθῶ!...

Ὁ Καδενὲ προὐχώρησε πρὸς τὴν φλιὰν τῆς θύρας, καὶ εἶδε, τῳόντι πέντε ἐφίππους χωροφύλακας.

— Ἐπροχώρησα πολὺ πρὸ αὐτῶν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ὅστις ἔλαβε πυρίτιδα καὶ ἡτοίμαζε τὸ πυροβόλον του,— ἤλθα διὰ μέσου τοῦ δάσους.... ἀλλ' ἰδοὺ αὐτοί!... Κλείσατε!... κλείσατε!...

Ἡ Ἄρτεμις, θορυβηθεῖσα ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, ἀδελφέ μου.... τί σοὶ συνέβη;... εἰπὲ....

Ὁ Ἐρρίκος ἦν ἐκτὸς ἑαυτοῦ, δὲν ἐπηρκολεῖτο εἰμὴ περὶ ἑνὸς πράγματος, τουτέστι νὰ μὴ ἀφήσῃ τοὺς χωροφύλακας νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν.

Οὗτοι ἐστάθησαν εἴκοσι βήματα μακρὰν τῆς θύρας καὶ ἐφαίνοντο συσκεπτόμενοι.

— Τί ἀγαπᾶτε; τοῖς ἐφώνησεν ὁ Καδενέ.

Ὁ ἐνωματάρχης ἀπεκρίνατο·

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ οἰκία τοῦ πολίτου Ἐρρίκου Ζουτὼλ Βὲ-Βερ ιερ;

— Ναί.

— Αὐτὸν θέλομεν.

— Τί τὸν θέλετε;

— Ἐρχόμεθα διὰ νὰ τὸν συλλάβωμεν.

Ὁ Καδενὲ ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἔκλεινε τὴν θύραν, ἔσυρε τοὺς μοχλοὺς καὶ προσέβλεψε τὸν Ἐρρίκον.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἦν πλέον ὁ αὐτὸς, ἡ ἀταραξία του ἐπανῆλθεν· ἡ τρομερὰ ἐκείνη ἀταραξία ἥτις ἐστὶ κληρονομια τῶν ἐν μεγάλῃ ἀπελπισίᾳ διατελούντων.

— Φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Καδενέ, ἡμεῖς θέλομεν ἔλθῃ εἰς διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν χωροφυλάκων.

Αἱ κραυγαὶ ὅμως τοῦ Ἐρρίκου ἐπέσυρον πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Οἱ ὑπηρέται τοῦ Ῥὼς, ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ τὸν ἀριθμὸν, γέροντες οἱ πλεῖστοι, εἶχον σπεύσει πρὸς τὰς κραυγάς.

— Ἁρπάσατε τὰ πυροβόλα σας! ἔλεγεν ὁ Ἐρρίκος, αἱ κακαὶ ἡμέραι ἐπανῆλθον.

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς μὲ ταῦτα; ἠρώτησεν ὁ Μασεφὲρ, ἐνῷ ὁ Καδενὲ ἐ ινάχθη εἰς τὴν κλίμακα, ἀνήρχετο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἤνοιγεν ἓν παράθυρον καὶ ἐζήτει ἐξήγησιν παρὰ τοῦ ἐνωματάρχου.

— Θέλω νὰ εἴπω, ἀπεκρίνατο ὁ Ἐρρίκος, ὅτι ὁ νομὸς ἔχει ἕνα νέον ἀρχηγόν.

— Λοιπόν;

— Ὁ Σολερὸλ ἀπέκτησεν ἐκ νέου τὴν εὔνοιαν τοῦ Βαρρᾶ. Αὐτὸς εἶναι ἀρχηγός.

— Ἔ λοιπον!... εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, τί πρὸς τοῦτο;

— Ἡ Ῥαδωβιὲρ κα εται!

— Τὸ ἠξεύρω.

— Ὑπῆγα εἰς Ῥαβωδιερ... μετὰ τοῦ λοχαγοῦ...

— Ἠξεύρω καὶ τοῦτο.

— Ἐπομένως ἀφῆγα τὸν λοχαγὸν, καὶ πηδήσας ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὑπῆγα εἰς Σωλε.

— Καλῶς.

— Ὅταν ἐπέστρεψα, εὗρον τὴν ἔπαυλιν καιομένην, καὶ τοὺς χωροφύλακας οἵτινες προσεπάθουν νὰ περιστοίχωσι τὴν πυρκαϊάν.

— Καλῶς! Ὕστερον;

— Αἴφνης ἄνθρωπός τις ἐκραύγασε δεικνύων με· «Ἰδοὺ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔβαλε τὴν φωτιάν!» Ἐγὼ, ἐγὼ, ἐμπρηστής!

Ὁ Μασεφὲρ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— Εἶναι ὁ ἐνοικιαστής.

— Ὁ Βρουλέ! . . . Ἐτόλμησε νὰ σὲ κατηγορήσῃ;

— Μὲ κατηγορεῖ καὶ ἐπὶ καλῇ τῇ πίστει, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, διότι εἶχον ἀφήσει τὴν ἔπαυλιν κρυφίως, ὅτε ἐξερράγη ἡ πυρκαϊὰ .... Αἱ ἀποδείξεις εἶναι ἐναντίον μου....

— Εἶσαι τρελλὸς! εἶπεν ὁ Μασεφὲρ, εἰς ὑπερβολὴν τρελλὸς.

Ἡ δεσποσύνη Δὲ-Βερνιὲρ παρετήρει τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἐτήρει ἀγρίαν σιγήν.

Ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ, ὁ Καδενὲ συνωμίλει μετὰ τῶν χωροφυλάκων.

— Τί θέλετε; τοῖς εἶπε.

— Ναὶ συλλάβωμεν τὸν πολίτην Ἐρρίκον.

— Ἐπὶ τῇ βάσει τίνος διαταγῆς;

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς Ὠξὲρ.

— Καὶ διατὶ θέλετε να τὸν συλλάβητε;

— Διότι εἶναι ἐμπρησ-ὴς καὶ δολοφόνος. Ἐπυρπόλησε τὴν ἔπαυλιν Ῥαβωδιὲρ.

— Δὲν ἠξεύρετε τὶ λέγετε, φίλοι μου!

— Καὶ ἐδολοφόνησε δύο ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας.

— Ὦ! μὲ συμπάθειον, εἶπεν ὁ Καδενὲ ὑπερηφάνως, νομίζω ὅτι ἀπατᾶσθε ἀπρεπῶς, τουλάχιστον ὡς πρὸς τὰς λέξεις. Ἐὰν τὸν κατεδιώξατε ὑπερησπίσθη, καὶ ὑπερασπιζόμενος σᾶς ἐφόνευσε δύο ἀνθρώπους .... τὸ ὁποῖον δὲν λέγεται δολοφονία.

— Ἀνοίξατε! ἀνοίξατε! ἐπανέλαβεν ὁ ἐνωματάρχης ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!

— Περιμένετε, νὰ ἰδῶμεν ....

Καὶ ὁ Καδενὲ ἐπανῆλθε παρὰ τῷ Ἐρρίκῳ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἥτις πολλὰ ὀλίγον ἀπεῖχεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Τρόμου, ἤρκει νὰ ἦναι τις εὐγενὴς ἵνα μὴ ἔχωσιν ἀνάγκην ἀποδείξεων ὅπως κατηγορήσωσιν αὐτὸν δι' οἱονδήποτε ἔγκλημα.

Ἡ τοῦ ἐμπρηστοῦ αὕτη κατηγορία ἥτις ἔπεσεν ἄρτι ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἐρρίκου οὔτε συζητήσεως κἂν ἦν ἐπιδεικτικὴ. Εἰς πάντα ἄλλον καιρὸν ὁ Καδενὲ ἤθελεν ἀνοίξει τὰς θύρας, εἰσέλθει τοὺς χωροφύλακας καὶ παρεδώσει αὐτοῖς τὸν Ἐρρίκον, καλῶς ὡς πεπεισμένος ὅτι ἤθελεν ἀπολυθῇ τῆς κατηγορίας διὰ μιᾶς. Ἀλλ' ὁ Καδενὲ ἐσκέφθη παραχρῆμα ὅτι ἂν οἱ χωροφύλακες συνελάμβανον τὸν Ἐρρίκον, ὁ νέος ἀπώλετο.

— Ἔχεις δίκαιον, φίλε μου, εἶπε, πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶμεν ἐν πρώτοις .... Ἀκολούθως βλέπομεν.

— Ὁ πύργος ὑπέστη πολιορκίαν, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, ὥστε δύναται νὰ ὑποστῇ καὶ δευτέραν.

Τότε ὁ Καδενὲ ἔπραξεν ὡς στρατηγὸς πολιορκούμενος.

Διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ λάβωσι τὰ ὅπλα καὶ νὰ τοποθετηθῶσι καταλλήλως.

Εἶτα, ἀνοίξας διὰ τελευταίαν φοραν τὸ παράθυρον ἐκραύγασεν·

— Ἔχετε τέσσαρας ἄνδρας μαζῆ σας, νομίζω;

— Εἶναι ἀρκετοὶ, νομίζω, νὰ συλλάβωσιν ἕνα ἔνοχον, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ ἐνωματάρχης.

— Ναὶ, ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦσιν εἰς πολιορκίαν, καὶ ὁ πύργος ἔχει τοίχους ὀγκώδεις.

— Θὰ τὸν καύσωμεν! . . .

— Δὲν θὰ πράξητε τίποτε, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενὲ, διότι θὰ σᾶς συντρίψω τὴν κεφαλὴν ἐὰν δὲν ἀποσυρθῆτε ἀμέσως.

Καὶ ὁ Καδενὲ ἐσκόπευσε τὸν ἐνωματάρχην.

Οὗτος δὲ ἐκραύγασε·

— Διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, θέλετε ν' ἀνοίξητε;

— Ὄχι, ἀπεκρίνατο ὁ Καδενέ.

— Ὁ ἐνωματάρχης ἔνευσε καὶ εἷς τῶν ἀνθρώπων του ἐπυροβόλησε.

Μία σφαῖρα εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ὀροφήν.

Ὁ Καδενὲ ἀντεπυροβόλησεν.

Ὁ ἐνωματάρχης ἔπεσε νεκρός.

Ἀλλὰ, ταυτοχρόνως, εἶδον ἐμφανισθέντας εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους ἀνθρώπους ἐν στολῇ, καὶ ὁ Καδενὲ ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦσαν εἷς λόχος τοῦ πεζικοῦ.

Τότε ἐφώνησε πρὸς τὸν Ἐρρίκον·

— Αὐτὰ εἶναι μία καταχθόνιος μηχανορραφία τοῦ Σολερόλ... εἶχε προειδεῖ τὰ πάντα καὶ ὑπολογήσῃ τὰ πάντα. Πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶμεν!

— Μέχρι θανάτου ἐπεῖπεν ὁ Ἐρρίκος.

Καὶ ἐπυροβόλησεν ἀμέσως, καὶ ἕτερος χωροφύλαξ ἐξεπλώθη ἄπνους παρὰ τὸν ἐνωματάρχην.

Ὁ λόχος τοῦ πεζικοῦ ἔσπευδε καὶ αἱ λόχγαι ἐξήστραπτον εἰς τὴν πρώτην ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου.

Ὁ Καδενὲ ἐστράφη τότε πρὸς τὴν Ἄρτεμιν καὶ τῇ εἶπε·

— Δισποσύνη, ὁ πόλεμος ἔμμελε νὰ ἐκραγῇ ἀπροκαλύπτως ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν... ἀλλὰ μᾶς προλαμβάνουσι... Ζήτω ὁ βασιλεύς!

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς! ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ζήτω ὁ βασιλεύς! ἐκραύγασαν διὰ μιᾶς πάντες οἱ τοῦ πύργου ὑπηρέται.

Ἐνέφραξαν τὰς θύρας, καὶ μετέβαλον πᾶσαν τοῦ πύργου ὀπὴν εἰς πολεμίστραν, ἕκαστος δὲ ὑπηρέτης μετετράπη εἰς στρατιώτην.

Καὶ ἡ πολιορκία ἤρχισεν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ἀντίστασις εὑρέθη διωργανισμένη ἀφ' ἑτέρου.

. . . . . .

Τώρα, πῶς ἦτο δυνατὸν, τῆς πυρκαϊᾶς ἐκραγείσης εἰς Ῥαβωδιὲρ, ἐπαύλεως ἀπεχούσης ἀπὸ Κουρσὼν μίαν λεῦγαν περίπου, πῶς ἦτο, λέγομεν, δυνατὸν νὰ εὑρεθῶσιν οἱ χωροφύλακες εὐθὺς εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς;

Πῶς ἦν ἔτι δυνατὸν εἷς λόχος πεζικοῦ νὰ ἔλθῃ ἐπίτηδες ἀπὸ Ὠξὲρ ὅπως ὑποστηρίξῃ τὴν ἐκ Κουρσὼν ἐλθοῦσαν χωροφυλακήν;

Δέον, ἵνα ἐξηγήσωμεν πάντα ταῦτα, νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν πύργον Σωλὲ, καὶ ν' ἀναπτρέξωμεν πρὸς τὴν στιγμὴν ἐκείνην καθ' ἣν, τοῦ Ἐρρίκου ἀναχωρήσαντος, ἡ κυρία Σολερὸλ εἶχεν ἐπιμεληθῇ ὅπως μὴ ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἐν τῷ τείχει παρεκκλησίου, καὶ εἶχεν ἐξακολουθήσει νὰ παρατηρῇ ἀπὸ μίαν ὀπὴν ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ συζύγου της, λέγουσα·

— Θέλω νὰ μάθω τὰ πάντα.

Ἰδοὺ τί εἶδε καὶ ἤκουσεν ἡ κυρία Σολερὸλ, τουτέστιν ἡ δεσποσύνη Ἑλένη Δὲ-Βερνιέρ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς εἶχεν ἀφήσει τὸν κλινοτῆρα ἐφ' οὗ ἐκάθητο καὶ ἐπεριπάτει ἐν τῷ δωματίῳ του ἐνῷ οἱ δύο αὐτοῦ ὀπαδοὶ ἔμενον καθήμενοι.

— Τέλος πάντων, ἔλεγε, νομίζω ὅτι τὸν ἔχω εἰς τὸ χέρι.

— Νομίζεις;

— Ἀκούεις ἐκεῖ! ἐπῆγεν εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀπόψε.

— Αὐτὸ τὸ ἠξεύρομεν.

— Ἀλλὰ, ἐνῷ ὅλοι ἐκοιμήθησαν, ἐκεῖνος ἦλθεν ἐδῶ. Οὕτω ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

— Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου. Εἶναι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς συζύγου μου, ἐγόγγυσεν ὁ Σολερόλ. Ἀλλὰ θὰ ἦναι διὰ τελευταίαν φορὰν....

Καὶ ἐκάγχασεν ἀπηνῶς. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ καγχάσματος τούτου ἡ καρδία τῆς νέας γυναικὸς ἤρχισε νὰ πάλλῃ σφοδρῶς.

— Ἀλλὰ πῶς διωργάνισας τὸ σχέδιόν σου; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος τῶν ὀπαδῶν του.

— Μὲ τρόπον ἁπλούστατον.

— Ἀλλ' ἀκόμη . . . .

— Ὁ Ἐρρίκος ἦν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἔνθα τῷ ἔδοσαν ἐν δωμάτιον . . . .

— Καλῶς!

— Ἐπλάγιασε . . . . καὶ ὁ λοχαγὸς Βερνιὲ τὸν εἶδε κατακλινόμενον.

— Λοιπόν;

— Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ παράθυρον, καὶ ἐξῆλθε της ἐπαύλεως, εἶτα ἦλθεν ἐδῶ.

— Αὐτὸ μοὶ τὸ εἶπας πρὸ ὀλίγου. Ὕστερον;

— Μίαν ὥραν βραδύτερον, ἐξερράγη ἡ πυρκαϊά . . . . Εἴδατε καὶ οἱ δύο σας ὅτι ἡ ἔπαυλις ἔλαμπε θαυμασίως.

— Ἰδοὺ ἀκριβῶς τὶ δὲν ἐννοοῦμεν, δηλαδὴ τὶ εἶδους εἶναι τὸ δύκτιον τὸ ὁποῖον τοῦ ἔστησας.

— Ἀκούσατέ με προσεκτικῶς καὶ θέλετε ἐννοήσει.

— Ἂς ἰδωμεν.

— Ἡ χωροφυλακὴ εἶχεν εἰδοποιηθῇ ὅτι ἤμην ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῶν ἐμπρηστῶν· ἡ ἐν Κουρσὼν ἐνωματαρχία ἐκρύβη εἰς τὰ δάση, ἓν τέταρτον λεύγας μακρὰν τῆς Ῥαβωδιέρ. Ἐκτὸς τούτου, ἔγραψα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν ἐν Ὠξὲρ στοθμευόντων στρατευμάτων καὶ τῷ ἐζήτησα ἕνα λόχον πεζικοῦ.

— Τοὺς εἶχες λοιπὸν εἰδοποιήσει ὅτι ἔμελλε νὰ πυρποληθῇ ἡ ἔπαυλις;

— Ὄχι, ἀκριβῶς, ἀλλὰ τοῖς εἶπον ὅτι ὑπόκωφός τις ψῆμη διέτρεχεν ἐν τῷ τόπῳ, καὶ ὅτι ἡ προσοχὴς πυρκαϊὰ δὲν ἀπεῖχε πολὺ τοῦ νὰ ἐκραγῇ.

— Οἱ χωροφύλακες δύνανται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ παρευρίσκωνται ἀμέσως ὅπου ἤθελε γίνει ἀνάγκη.

— Φυσικῶς. Μία ἔπαυλις δὲν καίεται εἰς δέκα λεπτά. Εἶχον πάντοτε καιρὸν νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἦν ἀπών. . . .

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι σωστόν!

— Καὶ ὁ ἐνοικιαστὴς εἶχε καιρὸν νὰ κραυγάσῃ· «Ἀπὸ πολλοῦ τὸ ὑπώπτευα, ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλω πλέον· ὁ κύριος Ἐρρίκος Δὲ-Βερνιὲρ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐμπρησμῶν!» Τότε, θὰ τὸν συλλάβωσι . . . . θὰ τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς Ὠξὲρ . . . . καὶ ἐκεῖ, ἐγὼ φροντίζω διὰ τὰ λοιπά!

— Ἀλλ' ὁ λοχαγός;

— Ὦ! καθόσον ἀφορᾷ ἐκεῖνον εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς μὲ ἀπαίσιον μειδίαμα, πιστεύω ὅτι ἡ μυστική του ἀποστολὴ ἐτελείωσε.

— Διατί;

— Διὰ δύο λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι, ἐνῷ ἤρχετο ἐδῶ μὲ ὁδηγίας τοῦ Βαρρᾶ σχετικῶς πρὸς τοὺς ἐμπρησταὶς, καὶ μέ τινας ἄλλας παραγγελίας χάριν εἰς ὑμᾶς φίλοι μου, ἐσυμφιλιώθη μετὰ τοῦ Διευθυντηρίου, καὶ ὑμεῖς μοὶ ἐφέρατε τὸν διορισμόν μου ὡς ἀρχηγοῦ τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ δυνάμεων. Τὸ διάταγμά μου φέρει τὴν ὑπογραφὴν τῶν πέντε διευθυντῶν, καὶ ἐὰν ποτὲ ἔβλεπεν αὐτὸ ὁ λοχαγός, ἤθελε κύψει τὸν αὐχένα. Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἴδῃ . . . .

— Διατὶ τάχα; ἠρώτησεν ὁ εἷς τῶν δύο ἀνθρώπων.

— Διότι ὁ Βρουλὲ ὁ ἐνοικιαστὴς ἔλαβε τὰ μέτρα του.

— Πῶς τοῦτο;

— Τὸν λοχαγὸν τὸν ἔκλεισαν ἐντὸς τοῦ δωματίου τὸ ὁποῖον τῷ ἔδωκαν εἰς τὴν ἔπαυλιν.

— Ἄ!

— Καὶ θὰ καῇ!

— Ὦ! . . . ἀξιόλογα! . . .

— Σιωπὴ! ἀκούω θόρυβον εἰς τὸν περίβολον.

Ἡ κυρία Σολερὸλ, ἥτις τὰ πάντα ἔβλεπε καὶ ἤκουεν, εἶδε τὸν σύζυγόν της διευθυνόμενον πρὸς τὸ παράθυρον ὅπερ ἤνοιξεν, παρατηροῦντα τὸν περίβολον καὶ λέγοντα χαμηλῇ τῇ φωνῇ·

— Αὐτὸς εἶναι!

— Ποῖος; ὁ Ἐρρίκος;

— Ναὶ . . . . Φεύγει τρέχων.

— Καὶ ποῦ ὑπάγει;

— Ἐπιστρέφει εἰς τὴν ἔπαυλιν, δὰ! ὅπου θέλει καλοδεχθῆ.

— Ὁ ἐνωματάρχης ἔχει ἀκρυβεῖς διαταγάς;

— Ναί, καὶ μάλιστα εἶναι ἄνθρωπος ἀφοσιωμένος εἰς ἐμέ.

— Ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὰς διαταγάς σου;

— Εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ῥήνου.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἀκόμη εἷς τῶν ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ ξενιζομένων, ἐὰν συλλάβωσι τὸν Ἐρρίκον καὶ τὸν ὁδηγήσωσιν εἰς Ὠξέρ, τί θὰ συμβῇ;

— Θὰ κάμω ὥστε νὰ περάσῃ ἀπὸ στρατοδικεῖον καὶ νὰ τυφεκισθῇ!...

— Ἀλλὰ ἐὰν ἐξηγηθῇ διατί δὲν ἦν εἰς τὴν ἔπαυλιν;...

— Δὲν θὰ τολμήσῃ! Διότι ἄλλως πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶναι συνένοχός του.... καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, ἔχουν περὶ πολλοῦ τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός των.

— Πρέπει νὰ ἠξεύρῃς κάτι, κύριέ μου.

— Πιστεύεις;

— Ἀλλὰ, τί νὰ σοῦ εἰπῶ! δὲν θὰ ἐνυμφεύεσο τὴν γυναῖκα χωρὶς τούτου....

— Καλοί μου φίλοι, εἶπεν ὁ στρατηγὸς, εἶναι ὥρα νὰ ὑπάγητε νὰ κοιμηθῆτε. Σᾶς ἐπεύχομαι καλὴν νύκταν.

— Καλὴν νύκταν Σολερὸλ, εἶπον οἱ δύο ἄνδρες ἐγειρόμενοι.

— Ἀλλὰ.,.. καλὰ ὁποῦ τὸ ἐνεθυμήθην, εἶπεν ὁ εἷς αὐτῶν, πῶς θὰ κάμῃς διὰ ν' ἀνακαλύψῃς τὸν Καδενὲ καὶ τοὺς ἄλλους;

— Θὰ γαβῶσιν ἐξ αἰτίας τοῦ Ἐρρίκου.

— Νομίζεις ὅτι ἡ σύλληψίς του....

— Θὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἰδικήν των. Καὶ ἀφοῦ ἅπαξ τοὺς συλλάβω.... ἄ! ἐὰν ὁ Βαρρᾶ δὲν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμὲ, καὶ ἐὰν πρωΐαν τινα δὲν μὲ διορισῃ ὑπουργὸν τοῦ πολέμου....

— Θὰ ἦτον ἀχάριστος, δὲν ἔχει οὕτω;

— Θεέ μου! ναί. Καλὴν νύκταν καὶ εἰς αὔριον.

Ἡ κυρία Σολερὸλ, ἀκίνητος καὶ ἔμφροντις εἶδε τὸν ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων νὰ λάβῃ ἓν κηρίον ἐπὶ τῆς ἑστίας.

Εἶτα καὶ οἱ δύο ἐξῆλθον καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς ἔμεινε μόνος.

— Ὦ! ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐγενεῖς, εἶπεν ἀρχίζων νὰ ἐκδύεται, πόσον τοὺς μισῶ! Ὁ Καδενὲ ὁ Μασεφὲρ, ὁ Ἐρρίκος, ἡ Ἄρτεμις ὅλοι θὰ περάσουν ἀπ' ἐκεῖ. Μόνον μίαν γυναῖκα θὰ σώσω, καὶ τοῦτο διότι ἔχω τὸν λόγον μου.

Ἀλλ' ἐνῷ ἀπήγγειλε τὰς ἀπαιχθεῖς ταύτας λέξεις καὶ συνῴδευσεν αὐτὰς καγχαμὸς, ἐξέπεμψεν αἴφνης κραυγὴν ἰδὼν τὸν τοῖχον ὑπανοιγόμενον.

Ἓν ῥῆγμα ἐγένετο καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ῥήγματος ἐκείνου, ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς ἐκπεπληγμένος, εἶδεν ἐμφανισθεῖσαν τὴν κυρίαν Σολερόλ.

Ἡ Ἑλένη εἶχεν πιέσει ἓν ἐλατήριον ὅπερ ἦν εἰς τὸ βάθος τοῦ παρεκκλησίου, καὶ κρυφία τις θύρα ἠνοίχθη ὅπως τῇ ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ὁδόν.

Ὁ Σολερὸλ ἐφοβήθη.

— Σεῖς! εἶπε.

Καὶ ὠπισθοχώρησεν ἐνώπιον αὐτῆς.

Ἡ Ἑλένη ὁμως προὐχώρησεν. Ἦν ὠχρὰ μὲν ἀλλὰ τὸ βλέμμα της ἦτο διάπυρον καὶ ἡ περιφρόνησις ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν χειλέων της.

— Κύριε Σολερὸλ εἶπε, εἶσθε δολοφόνος καὶ ἄνανδρος!

Ὁ Σολερὸλ ὠπισθοχώρησεν ἀκόμη.

— Εἶσθε ἄνανδρος, ἐπανέλαβεν ἡ Ἑλένη, διότι, μὴ εὐχαριστούμενος ὅτι μοὶ ἐκλέψατε τὴν χεῖρα καὶ τὴν περιουσίαν μου, θέλετε νὰ φέρητε εἰς τὴν λαιμητόμον ἄνθρωπον ἀθῶον.

— Κυρία!

— Ἤκουσα τὰ πάντα ἀπήντησεν ἡ νέα γυνή.

— Α! εἶπεν ὁ στρατηγὸς ἔμπληκτος.

Καὶ τὸ διάπυρον τῆς Ἑλένης βλέμμα τῷ ἐφαίνετο τόσῳ τρομερὸν ὥστε ὠπισθοχώρει πάντοτε.

Καὶ κατέφυγεν οὕτω φεύγων τὸ κατήγορον ἐκεῖνο ὄμμα μέχρι τοῦ παστοῦ τῆς κλίνης.

Καὶ ἐνῷ ὠπισθοχώρει, ἐλησμόνησε νὰ λάβῃ τὰ πιστόλιά του, ἅπερ εἰσελθὼν εἶχεν ἐναποθέσει ἐπί τινος τραπέζης.

Ἡ Ἑλένη ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ ἐπίπλου τούτου.

— Κύριε, εἶπεν αὕτη, ἀταράχως, ὑπάρχει κἀνὲν ἀκόμη μέσον ἵνα ἐπανορθώσητε τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἐπράξατε.

— Δὲν ἐννοῶ τὶ θέλετε νὰ εἴπετε, ἀπήντησε προπετῶς ὁ τῆς χωροφυλακῆς ἀρχηγὸς, ὅστις ἤρχιζε νὰ λαμβάνῃ ὀλίγον θάρρος.

— Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλω; Δὲν θέλω ὁ ἐξάδελφός μου νὰ κηλιδοθῇ ἀπὸ τὰς συκοφαντίας σας ....

— Αὐτὸ τὸ ἠξεύρω, ἐτραύλισε βαναύσως ὁ στρατηγός.

— Δὲν θέλω νὰ συλληφθῶσιν οἱ φίλοι μας.

Ὁ στρατηγὸς ἤρξατο γελῶν.

Ἦν ἐστηριγμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀπισθοχωρήσῃ πλέον.

— Δὲν θέλω, τέλος πάντων, κύριε, ἐπεῖπεν ἡ Ἑλένη Δὲ-Βερνιὲρ, ὥστε ἄνθρωπος οἷος ὑμεῖς' εἷς ἀρχαῖος προμηθευτὴς τῆς λαιμητόμου ....

— Κυρία !

— Εἷς ἄθλιος, οὗτινος αἱ ἐπωμίδες μόλις διεῖδον τὸν καπνὸν πεδίου μάχης ....

— Ἄ ! προσέξατε καλῶς, κυρία ! ἐκραύγασεν ὁ Σολερὸλ ὃν ὁ θυμὸς ἐτύφλωσε καὶ ὅστις ἠθέλησε νὰ ἐφορμήσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλένης,

Ἀλλ' αὕτη, ταχεῖα ὡς ἡ ἀστραπὴ, ἐστράφη πρὸς τὴν τράπεζαν, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς, ἔκθαμβος, εἶδε λάμποντα τὰ πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας της.

— Ἐὰν κάμῃς ἓν βῆμα, τῷ εἶπεν ἡ νέα, σοὶ συντρίβω τὴν κεφαλήν.

Οὐδεμίαν ἀφῆκεν ἀμφιβολίαν εἰς τὸν στρατηγὸν τὸ

ἀποφασιστικὸν ὕφος, ὅπερ ἔλαμπεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς κυρίας Σολερὸλ.

Ἐὰν ἔκαμνεν ἓν βῆμα, θὰ ἔπιπτε νεκρός.

— Κύριε, ἐπανέλαβεν ἡ Ἑλένη, ἡ τύχη σᾶς ἔθεσεν ὑπὸ τὴν διάκρισίν μου, θέλω κάμει λοιπὸν χρῆσιν αὐτῆς. Ἐὰν κάμητε ἓν μόνον βῆμα, ἐὰν μίαν μόνην κραυγὴν ἐκπέμψητε, σᾶς φονεύω ὡς σκύλον.

Ὁ Σολερὸλ ὠχρίασε, καὶ παρετήρει τὴν γυναῖκα του μετὰ τρόμου.

— Τὶ θέλετε ἀπὸ ἐμὲ ; ἐτραύλισε.

— Θέλω τὴν ζωὴν τοῦ ἐξαδέλφου μου, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

— Θὰ τὴν ἔχητε.

— Θέλω νὰ μὴ ἐγγιχθῇ ἡ τιμή του.

— Οὕτω θὰ γίνῃ.

— Θέλω ὥστε οὔτε ὁ Καδενὲ οὔτε ὁ Μασεφὲρ νὰ πειραχθῶσι κατ' ἐλάχιστον.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ νέα ἐμειδίασεν εὐθαρσῶς.

— Ὁ Θεὸς νὰ μοὶ συγχωρήσῃ ! εἶπεν αὕτη, ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρὸ ὀλίγου ὡρκίσθητε.

— Ναί.

— Καὶ ἠλπίσατε ὅτι ἤθελον εὐχαριστηθῇ μὲ τοῦτο ;

— Ἀλλά .... μοὶ φαίνεται .... ἐψέλλισεν ὁ Σολερὸλ, καταβληθεὶς ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς συζύγου του.

— Ἄχ!, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ἐγὼ δὲν ἐννοῶ οὕτω τὰ πράγματα ....

Καὶ ὕψωσεν ἓν πιστόλιον σκοπεύσασα τὸν στρατηγὸν κατὰ μέτωπον.

Οὗτος ὠπισθοχώρησεν ἐν τάχει.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Ἑλένη, εἷς μόνον ἐνδοιασμὸς θέλει μὲ ἐμποδίσει ἴσως νὰ σᾶς φονεύσω παρ' εὐθύς.

— Ἔλεος ! ἐψιθύρησεν ὁ Σολερὸλ, ὅστις ἔτρεμεν ἀπέναντι τοῦ πιστολίου ὅπερ ἐκράτει μία γυνή.

— Ἔλεος ! εἶπεν ἡ νέα, ἔλεος πρὸς σᾶς ; ἀλλὰ ἐλάβετε σεῖς ποτὲ οἶκτον διὰ κανένα ; ἐλεήσατε κανένα;

Καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς αὐτῆς χειρὸς, ἔκαμεν ἐπιτακτικόν τι κίνημα καὶ τῷ εἶπεν ἀκόμη·

— Σταθῆτε μακρὰν, καὶ ἀκούσατέ με.

Ὁ στρατηγὸς ἀπεσύρθη καὶ αὖθις μέχρι τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἐστηρίχθη.

— Μάρτυς μου ὁ Θεὸς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη, ὅτι ἐὰν σᾶς ἐφόνευον, ἤθελον πιστεύσει ὅτι ἐκπληρῶ ἔργον δικαιοσύνης καὶ ἐπανορθώσεως, καθότι μυριάκις ὑπήρξατε ἄξιος θανάτου.

— Λοιπόν! φονεύσατέ με! ἐφώνησεν ὁ στρατηγὸς, προσπαθῶν νὰ φανῇ αὐθάδης.

— Ὄχι, τώρα . . . . ἐκτὸς ἐὰν μὲ βιάσητε . . . .

— Τότε, ἄφετέ με . . . .

Ἡ Ἑλένη ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπε·

— Κύριε Σολερὸλ, δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσθε ὅτι θέλω πιστεύσει τὰς ὑποσχέσεις σας. Θέλω νὰ σώσω τὸν Ἐρρίκον, καὶ, διὰ τοῦτο, πρέπει νὰ τὸν προειδοποιήσω.... Θέλω ν' ἀπαλλάξω τὸν τόπον ἀπὸ ἕνα ἄλλιον ἐμπρηστὴν οἷος εἶσθε ὑμεῖς.

— Ἄ! κυρία . . . . προσέξατε!

— Μὴ κινηθῆτε, ἐὰν θέλετε νὰ ζήσητε ἀκόμη!

Ἡ νέα τὸν ἐσκόπευσε καὶ διὰ δευτέραν φορὰν, καὶ ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ τρέμῃ καὶ νὰ ἐπικαλῆται ἔλεος.

Ἡ Ἑλένη ἐπανέλαβε·

— Κύριε Σολερὸλ, τὸν πύργον τοῦτον τοῦ Σωλὲ, τοῦ ὁποίου εἶσθε τώρα ὁ κύριος, δὲν τὸν γνωρίζετε ὡς ἐγὼ, ἥτις ἐγεννήθην ἐν αὐτῷ....

Ὁ Σολερὸλ προσέβλεψεν αὐτὴν μετὰ θάμβους.

— Εἶναι κατασκευῆς φεουδαλικῆς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλένη· ἔχει διάφορα ὑπόγεια καὶ κρύπτας.

Ὁ στρατηγὸς ἐρρίγησε.

— Ἠξεύρω καλῶς ὅτι ὁ τάφος εἶναι ἡ ἀσφαλεστέρα τῶν φυλακῶν, καὶ ἴσως θὰ ἔπραττον καλήτερον ἂν σᾶς ἐφόνευον ἀμέσως . . . . Ἐντοσούτῳ, σᾶς ἀφίνω τὴν ἐκλογήν. . . . Ὑπάρχει ὑπὸ τὸν πύργον στενή τις κρύπτη, ἧς οἱ τοίχοι ἔχουν ἓξ ποδῶν πάχος καὶ τὴν

ὁποίαν ἐξέλεξα διά κατοικίαν σας Θέλετε νὰ τὴν κατοικήσητε;

Ὁ Σολερὸλ ἀπήντησεν αὐθαδῶς·

— Κυρία, ἂς παύσουν, σᾶς παρακαλῶ οἱ ἀστεϊσμοὶ οὗτοι τοὺς ὁποίους εὑρίσκω παρατεινομένους πλέον τοῦ δέοντος καὶ ἀηδεῖς.

— Κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ κυρία Σολερὸλ, σᾶς ὁμνύω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ πατρός μου ὅστις δὲν ὑπάρχει πλέον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ὅτι ἂν δὲν μὲ ὑπακούσητε εἰς τὴν στιγμὴν, σᾶς καίω τὸν μυελόν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς συνεστάλη καὶ ἐποίησεν ἓν σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς ὅπερ ἐδήλου· Θὰ ὑπακούσω.

Ἡ Ἑλένη ἐπανέλαβε·

— Θὰ ἐξέλθητε τοῦ δωματίου τούτου προπορευόμενος ἐνώπιόν μου.

Καὶ τῷ ἔδειξε τὴν θύραν.

Ὁ στρατηγὸς διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν ἐκείνην, καὶ ἡ Ἑλένη τὸν ἠκολούθησεν.

Ἀλλ' ἐνῷ ἔμελλε ν' ἀνοίξῃ αὐτὴν, ἡ νέα γυνὴ τῷ ἔνευσε νὰ λάβῃ μίαν δάδα εἰς χεῖρας.

Ὁ στρατηγὸς ὑπήκουσε.

Ἡ νέα ἐκράτει πάντοτε τὰ δύο πιστόλια, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος ἤνοιγε τὴν θύραν, τῷ εἶπε.

— Τώρα, περιπατεῖτε ἔμπροσθέν μου, καὶ μὴ προσπαθήσητε οὔτε νὰ φύγητε, οὔτε νὰ προσκαλέσητε τινα εἰς βοήθειάν σας . . . . καὶ παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν νὰ μὴ μᾶς συναντήσῃ κανεὶς ὑπηρέτης ὅστις νὰ μὴ ἐκοιμήθη εἰσέτι, ἢ κανεὶς ἐκ τῶν δύο ἐκείνων ἀθλίων τοὺς ὁποίους ἔφερας ἐδῶ, διότι πυροβολῶ . . . .

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς ἠκροᾶτο μεθ' ὑπομονῆς. Διέτρεξεν ἅπαντα τὸν διάδρομον, κατέβη τὴν κλίμακα φωτίζων οὕτω τὴν πορείαν τῆς Ἑλένης Δε-Βερτὲ ἥτις τὸν ἠκολούθει πάντοτε, καὶ ἥτις θὰ ἐπραγματοποίει τὴν ἀπειλήν της, ἐὰν συνήντα τινα τῶν δύο τοῦ στρατηγοῦ ὀπαδῶν.

Πλὴν πάντες ἐκοιμῶντο ἐν τῷ πύργῳ, καὶ ἔφλασαν εἰς τὸ ἰσόγειον ἀθορύβως καὶ χωρὶς οὐδεὶς νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Ἡ Ἑλένη εἶχεν εἰπεῖ τὴν ἀλήθειαν· ὑπῆρχον μεγάλα ὑπόγεια ὑπὸ τὸν πύργον, ἔνθα κατήρχοντο διὰ τῆς κλίμακος τῆς ὑπογείου ἀποθήκης.

Πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου τοῦ πιστολίου, ὁ στρατηγὸς ἤνοιξε δευτέραν τινα θύραν καὶ προύχώρησε πρῶτος.

Ἡ Ἑλένη τὸν ἠκολούθει πάντοτε.

Κατέβησαν περὶ τὰς τριάκοντα βαθμίδας καὶ εὑρέθησαν εἰς στενὸν τινὰ διάδρομον καὶ ξθολωτόν.

— Προχωρεῖτε πάντοτε! διέταξεν αὐτὸν ἡ Ἑλένη Δὲ-Βερνιέρ.

Ὁ στρατηγὸς ὁλονὲν προύχώρει.

Κατὰ πρώτην φορὰν κατέβαινεν εἰς τὰ ὑπόγεια ἐκεῖνα.

Αἴφνης ἐσταμάτησε, καθότι ἡ στενωπὸς ἀπέληγε,

Τότε στραφεὶς πρὸς τὴν σύζυγόν του, τῇ εἶπε·

— Δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω περισσότερον!

— Ἀπατᾶσθε.... ὑπάρχουν τοῖχοι οἵτινες ἀνοίγουν. Πλησιάσατε τὴν δᾴδα σας.

Ὁ στρατηγὸς ὑπήκουσε καὶ τὴν φορὰν ταύτην.

Ὁ τοῖχος εἶναι κατεσκευασμένος ἀπὸ πελεκητοὺς λίθους· δὲν εἶν ἔτσι κύριε; Ἐμπρὸς λοιπόν!

— Μοὶ ὁρκίζεσθε ὅτι δὲν θέλετε μ' ἀφήσει ν' ἀποθάνω τῆς πεινης;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

Ὁ στρατηγὸς ἔκαμεν ἓν ἔτι βῆμα πρὸς τὴν μυστηριώδη θύραν. Οὐχ ἧττον ὅμως ἐστράφη αἴφνης ἀποτόμως καὶ εἶπε·

— Τέλος πάντων! δὲν προχωρῶ!

Καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὴν δᾴδα ἥτις ἐσβέσθη, καὶ ἡ ὑπόγειος στενωπὸς εὑρέθη βεβυθισμένη ἐν τῷ σκότει.

— Σκοπεύσατέ με καὶ φονεύσατέ με τώρα! ἐὰν δύνασθε. Δὲν ἐπιτυγχάνει κἀνεὶς εἰς τὰ σκόσῃ.

— Τίς εἶδεν; ἀπεκρίνατο ἡ Ἑλένη.

Καὶ ἐπίεσε τὴν σκανδάλην τοῦ πιστολίου, ὅπερ ἐξεπυρσοκρότησε.

Ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸ ὑπόγειον, καὶ, εἰς τὴν λάμψίν της, ἡ Ἑλένη εἶδε τὸν σύζυγόν της περιεσταλμένον.

Καγχασμὸς δέ τις ἐπηκολούθησεν τὴν ἐκπυρσοκρότησιν τοῦ πιστολίου.

— Κυρία, ἐκάγχασε καὶ αὖθις εἰπὼν ὁ στρατηγὸς, ἡ σφαῖρά σας εὗρε τὸν τοῖχον, πλησίον μου. Δὲν σᾶς μένει τώρα παρὰ μία, τὴν ὁποίαν φυλάξετε, διότι ὕστερον ἴσως ὑπάγετε σεῖς νὰ κοιμηθῆτε εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν δύναται νὰ ἦναι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου, ἐψέλλισεν ἡ Ἑλένη·

Καὶ ἐπειδὴ ἤξευρεν ἤδη ὡς ἔγγιστα ποῦ εὑρίσκετο ὁ στρατηγὸς, ἐπυροβόλησε διὰ δευτέραν φοράν.

Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην, ἡ ἐκπυρσοκρότησις δὲν ὑπεδέχθη ὑπὸ καγχασμάτων.

Ἡ Ἑλένη ἤκουσε κραυγὴν πόνου καὶ μίαν βλασφημίαν....

Ὁ στρατηγὸς εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῆς σφαίρας τοῦ πιστολίου.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΝΘΟΠΩΛΙΔΟΣ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ Ι.

Σημείωσις. Ἕπεται τὸ δεύτερον καὶ τελευταῖον μέρος τοῦ πονήματος τούτου ὑπὸ τὸν τίτλον Οἱ Ἐμπρησταί.